ANDRZEJ SAPKOWSKI

SERIA WITCHER

2. **SABIA DESTINULUI**

LIMITELE POSIBILULUI

I

— Nu mai iese el de acolo cât e lumea şi pământul, ascultaţi aici la mine, le-a spus bubosul, dând din cap cu convingere. E-un ceas şi un sfert de când a intrat. Hai după

el.

Târgoveţii, pitiţi printre dărâmături, priveau tăcuţi crăpătura neagră căscată în ruine, la intrarea în lumea subterană. Un grăsan cu ilic galben şi-a mutat greutatea de pe un picior pe altul, şi-a dres glasul şi şi-a scos şapca ponositǎ.

— Un bob zăbavă, a spus el, ştergându-şi broboanele de sudoare din sprâncenele cu fire răzleţe.

— Ce zăbavă? a pufnit bubosul. Acolo, în hrubă, îşi face veacul basiliscul, doar nu ţi-ai pierdut minţile, primarule?

Cine se-ncumetă să intre acolo îi putrezesc ciolanele. N-au pierit destui? Ce să mai zăbovim?

— Păi, cum ne-am învoit? i-a spus ezitant grăsanul.

— Cu unul viu te-ai învoit, primarule, a intervenit tovarăşul bubosului, un uriaş având dinainte un şorţ de măcelar, din piele. Iar acum e mort de-a binelea, e limpede ca bună ziua. Se vedea de la o poştă cum o căuta cu lumânarea, ca şi ceilalţi dinaintea lui. Şi nici măcar nu şi-a luat o oglindă cu

el, doar spada. Şi fără oglindă n-are cum să-i facă felul basiliscului, e la mintea cocoşului.

— Las’ că barem îţi cruţi gologanii, primarule, a adăugat bubosul. Că nu mai ai cui să-i plăteşti pentru basilisc. Poţi să te duci acasă liniştit. Luăm noi calul şi desagii vânătorului, c-ar fi păcat de ei.

— Chiar aşa, a spus măcelarul. Bidiviu-i vânjos, iar desagii-s burduşiţi. Ia să aruncăm noi un ochi, să vedem ce-i în ei.

— Cum aşa? Ce faci acolo?

— Taci, primarule, vorbeşti şi tu ca să te afli-n treabă, l-a

— 5 —

avertizat bubosul.

— Bidiviul e vânjos, a repetat măcelarul.

— Lasă calul în pace, drăguţă.

Măcelarul s-a întors alene spre străinul care se ivise printr-o crăpătură din zidul din spatele mulţimii adunate în jurul intrării în grotă.

Străinul avea părul şaten, creţ şi foarte des şi purta un surtuc cafeniu peste un caftan căptuşit şi cizme înalte de călărie. Şi nicio armă…

— Ia mâna de pe cal, a repetat el zâmbind maliţios. Păi, cum vine asta? Calul altuia, desagii altuia, avutul altuia, iar dumneata să-ţi arunci ochiul dumitale puchinos, să-ţi bagi laba dumitale slinoasă? Da’ se poate aşa ceva?

Bubosului i-a alunecat agale mâna pe grumazul armăsarului şi s-a iţit către măcelar. Acesta a dat din cap afirmativ şi a

făcut un semn către mulţimea din care au răsărit doi tineri voinici, tunşi scurt. Amândoi aveau câte o bâtă de felul celor cu care sunt năucite animalele în abator.

— Da’ cine-oi fi dumneata, l-a interpelat bubosul fără să-

şi desprindă mâna de grumazul calului, ca să-ţi dai cu părerea despre ce se poate şi ce nu se poate?

— Asta nu-i treaba dumitale, drăguţă.

— Arme n-ai asupra dumitale.

— E drept, i-a zâmbit străinul şi mai maliţios. N-am asupra mea.

— Asta-i foarte rău, a zis bubosul scoţându-şi mâna din buzunarul de la piept, împreună cu un cuţit lung. Este foarte rău că nu le ai asupra dumitale.

Măcelarul şi-a tras, de asemenea, cuţitul lung cât o sabie de abordare. Cei doi voinici au făcut un pas înainte, ridicându-şi bâtele.

— N-am de ce să le am asupra mea, i-a replicat străinul fără să se clintească din loc. Armele mele mă urmează

peste tot.

De după ruine au ţâşnit, călcând cu pas sigur şi apăsat, două fetişcane. Mulţimea s-a despărţit de îndată, s-a dat îndărăt şi s-a împrăştiat.

Fetişcanele zâmbeau, le străluceau dinţii şi le scânteiau

ochii de la cozile cărora şerpuiau spre urechi panglici late tatuate. Muşchii le săltau jucăuşi pe coapsele puternice, vizibile pe sub blana de râs din jurul şoldurilor şi pe umerii rotunzi, goi mai sus de mănuşile din plasă de zale. De după

umerii acoperiţi, de asemenea, cu zale din oţel, se zăreau mânerele săbiilor.

Cătinel şi cu băgare de seamă, bubosul s-a lăsat pe vine şi a pus cuţitul pe pământ.

Dinspre crăpătura din ruine s-a auzit un zornăit de pietre, un scrâşnet, iar apoi s-au ivit din beznă mâinile sprijinite de coama crestată a zidului. După mâini, şi-au făcut apariţia încetul cu încetul un cap cu plete dalbe, pudrate cu praf de cărămidă, un chip alb ca varul, mânerul unei spade, răsărite deasupra umărului. S-a stârnit rumoare în mulţime.

Cel cu plete dalbe s-a arcuit, scoţând la iveală din crăpătură un trup bizar, murdar de praf şi pătat de sânge.

Târând creatura de coada lungă de şopârlă, a trântit-o fără

niciun cuvânt la picioarele grăsanului. Primarul s-a tras înapoi, s-a împiedicat de o bucată de moloz, s-a holbat la ciocul curbat, la aripile membranoase, la ghearele în formă

de seceră şi la acele labe acoperite cu solzi. La fălcile încleştate, odinioară carmin, acum de un roşu murdar. La ochii sticloşi, înfundaţi în orbite.

— Iată basiliscul, a proclamat cel cu plete dalbe, scuturându-şi pantalonii de praf. Aşa cum ne-am învoit.

Rogu-vă, cele două sute de lintare care mi se cuvin. Să nu cumva să fie false. Pe verificate, să nu spuneţi că nu v-am spus.

Cu mâinile tremurânde, primarul a scos o tăşcuţă. Cel cu plete dalbe s-a uitat în jur pentru o clipă, şi-a oprit privirea pe bubosul la picioarele căruia zăcea cuţitul. Şi-a aţintit ochii asupra bărbatului cu surtuc cafeniu şi asupra fetişcanelor cu blănuri de râs.

— Ca de obicei, a spus el, înşfăcând tăşcuţa din mâinile fremătânde ale primarului. Eu îmi pun pielea-n saramură

pentru voi pentru două parale chioare şi când colo, voi ce faceţi? Vă băgaţi nasul în lucrurile mele. Nu-i chip să vă

schimbaţi apucăturile, naiba să vă ia.

— 7 —

— N-am pus mâna pe ele, a mormăit măcelarul, făcând un pas îndărăt. Cei cu bâtele s-au topit în mulţime. Nu ne-am atins de ele, conaşule.

— Mă bucur, a zâmbit cel cu plete dalbe. La vederea acelui zâmbet, înflorit pe faţa lividă ca pe o rană deschisă, mulţimea a început să se risipească de îndată. Iar pentru asta, bădie, nici de dumneata n-o să se atingă nimeni. Du-te în pace. Dar du-te-n graba mare.

Aflat în spatele său, bubosul a dat să se retragă şi el.

Coşurile de pe chipul său, devenit dintr-odată vânăt, arătau oribil.

— Hei, ia stai niţel, i s-a adresat omul în surtuc cafeniu. Ai uitat ceva.

— Ce… conaşule?

— Ai îndreptat cuţitul spre mine.

Fata mai înaltă şi-a depărtat brusc picioarele şi s-a răsucit din şolduri. Sabia ivită ca prin farmec a şuierat fulgerător în aer. Căpăţâna bubosului a zburat în sus, descriind un arc şi a căzut în crăpătura căscată în ruine. Trupul s-a prăbuşit ţeapăn şi greoi, ca un trunchi retezat, într-o grămadă de cărămizi sparte. Mulţimea a exclamat într-un glas. Cealaltă

fată, cu mâna pe mânerul sabiei, s-a întors abil ca să-i acopere spatele. Nu mai era nevoie. Mulţimea, poticnindu-se şi căzând în moloz, fugea mâncând pământul spre târg.

În frunte făcea salturi impresionante primarul, cot la cot cu măcelarul uriaş.

— Nemaipomenită lovitură, a comentat glacial cel cu plete dalbe, ducându-şi mâna în mănuşă neagră streaşină

la ochi. Nemaipomenită lovitură de sabie zerrikană. Mă

înclin în faţa măiestriei şi a frumuseţii unor războinice libere. Sunt Geralt de Rivia.

— Iar eu, arătă străinul spre emblema de pe pieptul surtucului său cafeniu, reprezentând trei păsări negre aliniate în mijlocul unui câmp auriu, sunt Borch, numit şi Trei Găi. Şi ele sunt fetele mele de nădejde, Tea şi Vea. Le spun pe numele astea, altfel ţi s-ar împletici limba-n gură

dacă ai încerca să le pronunţi numele lor de fapt şi de drept. Şi, aşa cum pe bună dreptate ţi-ai dat seama, sunt

din Zerrikania.

— Datorită lor cred că mai am calul şi desagii. Vă

mulţumesc, războinicelor. Îţi mulţumesc şi dumitale, nobile Borch.

— Trei Găi. Ei, lasă, ce nobil! Ce treabă te reţine în târguşorul ăsta, Geralt de Rivia?

— Nicio treabă.

— Ei, aşa mai vii de-acasă. Am o propunere pentru tine.

Nu departe de aici, la răscrucea cu drumul spre portul râului, este un han. Se numeşte „La Dragonul Grijuliu”. Au bucate fără de pereche. Mă duc acolo pentru masă şi casă.

Tare mult m-aş bucura dacă ai vrea să mă însoţeşti.

— Borch, a zis cel cu plete dalbe, întorcându-se dinspre cal şi uitându-se în ochii strălucitori ai străinului, vreau să

fiu sigur că nu s-a strecurat vreo neînţelegere: sunt vânător.

— Mi-am dat seama. Şi ai spus-o de parcă ai fi vrut să-mi dai de veste: „Sunt lepros.”

— Unii, a spus Geralt încet, ar vrea mai degrabă să se afle în preajma unui lepros decât a unui vânător.

— Iar alţii, a râs Trei Găi, ar vrea mai degrabă să fie în preajma oilor decât a femeilor. Ei bine, îmi pare rău pentru ei, şi pentru unii, şi pentru alţii. Îmi reînnoiesc propunerea.

Geralt şi-a scos mănuşa şi i-a strâns mâna întinsă spre el.

— Încuviinţez şi mă bucur că te-am cunoscut.

— Atunci, hai la drum, că mi-e o foame de lup.

II

Hangiul a şters masa din scândură aspră cu o cârpă, s-a înclinat şi a zâmbit. Îi lipseau doi dinţi din faţă.

— Da… Trei Găi s-a uitat pentru un moment la tavanul afumat şi la zbenguiala păianjenilor care îl împânzeau. Mai întâi… nişte bere. Şi ca să nu vii de două ori, un butoiaş

întreg. Iar la bere… Ce-ar merge, drăguţă?

— Brânză? s-a hazardat hangiul.

— Nu, şi-a încreţit fruntea Borch. Brânza o lăsăm la urmă.

La bere am avea poftă de ceva acru şi iute.

— Cum doriţi. Hangiul a zâmbit şi mai larg. Cei doi dinţi

din faţă nu erau singurii care-i lipseau. Anghile cu usturoi în ulei de măsline şi oţet sau păstăi verzi marinate cu ardei…

— În regulă. Şi una, şi alta. Şi pe urmă supă, din aia de care am mai mâncat aici, în care plutesc felurite scoici, peşti şi alte gozuri delicioase.

— Supa luntraşului?

— Întocmai. Şi după aceea, friptură de berbec cu ceapă.

Şi apoi niscaiva duzini de raci. Aruncă-n oală fenicul din belşug. Şi apoi brânză de oaie şi salată. Şi pe urmă-om mai vedea noi.

— Vă servesc. Pentru fiecare, adică patru porţii?

Zerrikanca mai înaltă a negat scuturând din cap şi s-a plesnit demonstrativ peste talia strânsă într-o cămaşă

mulată de in.

— Vai, am uitat. Trei Găi i-a făcut cu ochiul lui Geralt.

Fetele ţin la siluetă. Gospodarule, berbecul să fie doar pentru noi doi. Hai, adă-ne berea numaidecât, împreună cu anghilele. Cu celelalte mai stai niţel, să nu se răcească.

Doar n-am venit aici să ne punem burta la cale, ci să mai stăm la taclale.

— Am înţeles, s-a înclinat din nou hangiul.

— Precauţia e un lucru important în meseria ta. Dă-mi mâna, drăguţă.

Monedele de aur zornăiau. Iar hangiului i s-a lărgit zâmbetul până la limitele posibilului.

— Asta nu-i arvuna, l-a anunţat Trei Găi. E ceva în plus.

Şi-acum fugi la bucătărie, omule bun.

În odaie era cald. Geralt şi-a scos cingătoarea, şi-a dat jos caftanul, apoi şi-a suflecat mânecile.

— Văd că nu duci lipsă de parale, a observat el. Trăieşti din renta de cavaler?

— În oarecare măsură, a zâmbit Trei Găi, fără a intra în amănunte.

N-a durat mult şi au ajuns anghilele şi un butoiaş de-un sfert.

Zerrikancele, fără să bea prea multă bere, erau din cale-afară de vesele. Îşi tot şopteau ceva. Vea, cea mai înaltă, a pufnit din senin într-un râs gutural.

— 10 —

— Fetele vorbesc în graiul comun? a întrebat Geralt în şoaptă, privindu-le cu coada ochiului.

— Destul de rău. Dar nu sunt prea vorbăreţe. Ceea ce e destul de bine. Cum ţi se pare supa, Geralt?

— Mmm.

— Hai să bem.

— Mmm.

— Geralt – Trei Găi a lăsat jos lingura şi a sughiţat cu demnitate –, să ne întoarcem pentru un moment la ce vorbeam pe drum. Din câte am înţeles eu, vânătorule, cutreieri lumea de la un capăt la altul şi, dacă-ţi iese un monstru în cale, îi vii de hac. Şi capeţi parale pentru asta.

Asta-i slujba de vânător?

— Cam aşa ceva.

— Şi ce se întâmplă dacă eşti chemat anume într-un loc?

Pentru, să zicem, o comandă specială. Atunci cum faci, te duci şi izbuteşti?

— Depinde de cine mă cheamă şi pentru ce.

— Şi pentru cât de mult?

— Fără doar şi poate, a ridicat din umeri vânătorul. Toate au un preţ şi fiecare vrea să trăiască, aşa cum ar spune o prietenă a mea, vrăjitoare.

— Destul de selectivă abordarea şi foarte practică, aş

spune. Şi totuşi, la bază stă o idee importantă, Geralt.

Conflictul dintre Forţele Ordinii şi cele ale Haosului, cum obişnuia să spună un prieten al meu, vrăjitor. Îmi închipuiam că îndeplineşti o misiune apărând norodul împotriva Răului, întotdeauna şi pretutindeni. Fără

discriminare. Aveai un loc de sine stătător de o parte a palisadei.

— Forţele Ordinii, Forţele Haosului. Ce vorbe sforăitoare, Borch. Ţii morţiş să mă plasezi de o parte a palisadei într-un conflict care, după cum se vede, este veşnic, a început cu mult înainte de venirea noastră pe lume şi va continua încă

multă vreme după ce nu vom mai fi. În ce parte se află

fierarul care potcoveşte caii? Dar hangiul nostru care tocmai ne aduce carnea de berbec în tipsie? După tine, cum se stabileşte limita dintre Haos şi Ordine?

— 11 —

— Nespus de simplu. Trei Găi l-a pironit cu privirea. Tot ceea ce reprezintă Haosul este o ameninţare, este de partea agresivă. Ordinea, în schimb, este de partea ameninţată, care are nevoie de apărare. Care are nevoie de apărători. Hai să bem. Şi să atacăm berbecul.

— Haide.

Având grijă de siluetă, zerrikancele au luat o pauză de la mâncat, pe care au umplut-o cu băutul berii într-un ritm uluitor. Vea, aplecată peste umărul tovarăşei sale, i-a murmurat ceva măturând masa cu cozile sale împletite.

Tea, cea mai scundă dintre ele, a început să râdă cu hohote, clipind vesel din pleoapele tatuate.

— Da, a continuat Borch rozând un os. Să reluăm conversaţia, dacă vrei. Bag de seamă că nu-ţi pică bine să

fii plasat de partea uneia dintre Forţe. Tu vrei doar să-ţi faci treaba.

— Aşa-i.

— Dar din faţa conflictului dintre Haos şi Ordine nu-i chip de scăpare. Te-ai asemuit tu cu fierarul, dar n-ai cu el nici în clin, nici în mânecă. Te-am văzut în acţiune. Să intri într-o crăpătură între dărâmături şi să scoţi un basilisc răpus.

Drăguţă, este o mare diferenţă între potcovirea cailor şi uciderea unui basilisc. Ai spus că, dacă-ţi convine simbria, alergi într-un suflet la capătul lumii şi-i faci felul unei anumite creaturi. Să spunem că un dragon feroce face ravagii…

— Prost exemplu, i-a tăiat vorba Geralt. Vezi cum baţi câmpii? De dragoni, care reprezintă Haosul, fără îndoială, nu mă ating.

— Păi, cum vine asta? Trei Găi şi-a lins degetele. Pân-aici!

Dă-o naibii de treabă, dintre toţi monştrii, dragonul este, probabil, cel mai primejdios, cel mai crud şi mai lacom. Cea mai scârboasă jivină. Atacă oamenii, provoacă pârjoluri şi răpeşte fecioare. N-ai auzit o groază de poveşti din-astea?

Nu pot să-mi închipui că tu, vânătorule, n-ai o pereche de dragoni la activ.

— Eu nu vânez dragoni, a spus Geralt sec. Balauri cu coadă lungă, da. Şopârle zburătoare. Zmei. Dar dragoni, în

niciun caz, nici verzi, nici negri şi nici roşii. Pur şi simplu nu-i vânez, pricepe odată.

— Hai că m-ai dat gata, i-a spus Trei Găi. Ei bine, bine, am priceput. Destul, hai să nu mai pomenim nimic despre dragoni, văd ceva roşu la orizont, cu siguranţă nu-s altceva decât racii noştri. Hai să bem!

Scrâşnind, spărgeau cu dinţii carapacele racilor roşii şi le scoteau carnea albă. Apa sărată îi pişca dureros, picurându-i pe încheieturile mâinilor. Borch a tot turnat bere, ajungând într-un final s-o scoată cu polonicul de pe fundul butoiaşului. Zerrikancele erau din ce în ce mai vesele, se uitau în jur prin han zâmbind ameninţător, vânătorul nu se îndoia că erau în căutare de scandal. Pesemne că şi Trei Găi observase, pentru că le ameninţa cu un rac ţinut de coadă.

Fetele chicoteau, iar Tea, cu buzele ţuguiate şi cu ochii închişi ca pentru un sărut, cu faţa tatuată, făcea o impresie înspăimântătoare.

— Sunt adevărate pisici sălbatice, i-a murmurat Trei Găi lui Geralt. Trebuie să fii mereu cu ochii pe ele. Altfel, drăguţă, nitam-nisam, pe nepusă masă, se împrăştie maţe pe toată podeaua. Dar, ce-i drept, sunt de ispravă. Doar ai văzut de ce sunt în stare…

— Ştiu, a aprobat Geralt din cap. Mai rar găseşti o aşa escortă. Zerrikancele se nasc războinice, sunt antrenate pentru luptă din fragedă pruncie.

— Nu despre asta e vorba. Borch a scuipat pe masă un picioruş de rac. Mă refeream la performanţele din pat.

Geralt le-a aruncat nerăbdător o privire fetelor. Erau zâmbitoare. Vea, dintr-o mişcare fulgerătoare, aproape imperceptibilă, a ajuns la tipsie. Privindu-l pe vânător cu ochii mijiţi, a înhăţat un rac şi a muşcat din carapace cu scrâşnet. Buzele îi străluceau de la apa sărată. Trei Găi a râgâit din răsputeri.

— Aşadar, Geralt, a continuat el, tu nu vânezi dragoni, nici verzi şi nici de altă culoare. Am luat la cunoştinţă. Dar de ce, mă rog, doar aceste trei culori?

— Patru, ca să fiu mai precis.

— Ai pomenit despre trei.

— 13 —

— Eşti interesat de dragoni, Borch, din câte văd eu. Ai un anumit motiv?

— Nu. Doar din simplă curiozitate.

— Aha. În ceea ce priveşte culorile, a fost adoptată

această descriere pentru a identifica dragonii autentici.

Deşi nu pot fi identificaţi cu exactitate. Dragonii verzi, de altfel cei mai răspândiţi, sunt de fapt destul de cenuşii, cum sunt de obicei balaurii cu coadă lungă. Cei roşii sunt de fapt roşcaţi sau cărămizii. Marii dragoni, de culoare cafenie, sunt de fapt cunoscuţi sub numele de dragonii negri. Mai rari sunt dragonii albi, încă nu mi-a fost dat să văd vreunul până

acum. Vieţuiesc în Nordul îndepărtat. Aşa cică.

— Interesant. Şi ştii despre care dragoni am mai auzit?

— Ştiu. Geralt a sorbit din bere. Aceiaşi despre care am auzit şi eu. Cei aurii. Nu există aşa ceva.

— Pe ce te bazezi când spui asta? Doar pentru că n-ai văzut niciunul niciodată? S-ar părea că niciunul alb nu ţi-a ieşit în cale.

— Nu-i chiar aşa. Peste mări, în Ofir şi Zangwebar, sunt cai albi cu dungi negre. N-am văzut vreunul în viaţa mea, dar ştiu că există. Pe când dragonii aurii sunt creaturi mitice. Legendare. Ca pasărea phoenix, să spunem.

Dragoni aurii şi păsări phoenix nu există.

Vea, sprijinindu-se pe coate, se uita la el cu interes.

— Ştii despre ce vorbeşti, fără putinţă de tăgadă, doar eşti vânător, nu? Borch a mai turnat nişte bere din butoiaş.

Dar cred, totuşi, că orice mit, orice legendă, trebuie să aibă

anumite rădăcini. Iar în acele rădăcini se află ceva într-adevăr.

— Se află, i-a confirmat Geralt. Cel mai adesea, un vis, o dorinţă, un dor. Încrederea că posibilul nu are limite. Şi, uneori, hazardul.

— Da, hazardul. Oare n-o fi posibil să fi existat cândva un dragon auriu, o mutaţie unică, irepetabilă?

— Dacă-i pe-aşa, atunci a avut soarta tuturor mutanţilor, a zis vânătorul întorcând capul. Ar fi fost prea diferit, ca să

poată supravieţui.

— Ha! a făcut Trei Găi. Acum negi legile naturii, Geralt.

— 14 —

Prietenul meu, vrăjitorul, obişnuia să spună că în natură

orice creatură are continuitatea sa şi că supravieţuieşte, sub o formă sau alta. Sfârşitul uneia este începutul alteia, posibilul nu are limite sau cel puţin natura nu le cunoaşte.

— Mare optimist prietenul ăsta al tău, vrăjitorul. N-a luat, însă, în consideraţie ceva: erorile comise de natură. Sau de cei care s-au jucat cu ea. Dragonul auriu şi alţi mutanţi asemeni lui, dacă ar fi existat, n-ar fi putut supravieţui. L-ar fi împiedicat o limită a posibilului destul de naturală.

— Care limită?

— Mutanţii – muşchii maxilarelor lui Geralt zvâcneau puternic –, mutanţii sunt sterili, Borch. Numai în legende poate dăinui ceea ce nu poate dăinui în natură. Doar legenda şi mitul ignoră limitele posibilului.

Trei Găi tăcea. Geralt se uita la fete, la chipurile devenite dintr-odată serioase. Vea s-a aplecat spre el pe neaşteptate, îmbrăţişându-i gâtul cu braţul musculos, greoi.

I-a simţit buzele pe obrazul lui, umezite cu bere.

— Te place, i-a şoptit Trei Găi. La naiba, te place.

— Ce e aşa de ciudat? a zâmbit trist vânătorul.

— Nimic. Dar trebuie să sărbătorim. Gospodarule! Încă un butoiaş!

— Hai să nu exagerăm. Cel mult un urcior.

— Două urcioare! a explodat Trei Găi. Tea, trebuie să ies o clipă.

Zerrikanca s-a ridicat, şi-a luat sabia de pe bancă, a inspectat încăperea cu o privire melancolică. Deşi mai multe perechi de ochi, aşa cum remarcase vânătorul, fulgeraseră lacom la vederea tăşcuţei bombate, nimeni nu s-a grăbit deloc să-l urmeze pe Borch, care se clătina pe două cărări spre ieşirea în curte. Tea a ridicat din umeri, urmându-şi stăpânul.

— Care ţi-e numele adevărat? a întrebat-o Geralt pe cea care rămăsese la masă. Vea a fulgerat cu dinţii săi albi.

Cămaşa strâmtă stătea să-i pocnească, aproape de limitele posibilului. Vânătorul nu se îndoia că o altă provocare plutea în sală.

— Alveaenerle.

— 15 —

— Frumos. Vânătorul era sigur că zerrikanca se va schimonosi şi-i va face cu ochiul. Avea dreptate.

— Vea?

— Hm?

— De ce umblaţi voi cu Borch? Voi, războinice libere? Poţi să-mi spui?

— Hm.

— Hm, ce?

— El este… Zerrikanca îşi căuta cuvintele încruntată. El este… cel mai… frumos.

Vânătorul a dat din cap. Nu era prima dată când criteriile după care femeile evaluează atractivitatea bărbaţilor reprezentau o enigmă pentru el.

Trei Găi s-a năpustit în sală încheindu-se la pantaloni şi i-a strigat comenzi hangiului. Tea, ţinându-se cu doi paşi în spatele lui, prefăcându-se plictisită, s-a uitat de jur împrejurul sălii, iar negustorii şi marinarii se străduiau să-şi ferească privirea. Vea sugea un alt rac şi din când în când îi arunca priviri pline de subînţeles vânătorului.

— Am mai comandat nişte anghile, fripte de data aceasta. Trei Găi s-a trântit ca din pod, cureaua desfăcută îi zăngănea. Atâta m-am ostenit cu racii ăştia, că sunt lihnit.

Şi tocmai am vorbit de o odaie pentru tine, Geralt. N-are niciun rost să rătăceşti noaptea pe drumuri. Hai să mai petrecem. În sănătatea voastră, fetelor!

— Vessekheal, i-a răspuns Vea ridicând paharul. Tea a făcut cu ochiul şi s-a întins, ceea ce, contrar aşteptărilor lui Geralt, nu a dus la revărsarea bustului său atractiv peste cămaşă.

— Să petrecem! Trei Găi s-a aplecat peste masă şi a pălmuit-o peste fund pe Tea. Să petrecem, vânătorule. Hei, gospodarule! Fă-te-ncoace!

Hangiul a venit în grabă, ştergându-şi mâinile de şorţ.

— N-ai cumva o vană? Una pentru scăldat, trainică şi mare?

— Cât de mare, domnule?

— Să încapă patru persoane.

— Pentru… patru… Hangiul a rămas cu gura căscată.

— 16 —

— Pentru patru, i-a confirmat Trei Găi scoţând din buzunar teşchereaua îndesată.

— Facem rost, s-a lins pe buze hangiul.

— Aşa te vreau, a râs Borch. S-o ducă sus în odaia mea şi s-o umple cu apă fierbinte. Iute, drăguţă. S-aducă şi bere, şi trei ulcele.

Zerrikancele chicoteau şi în răstimp făceau cu ochiul.

— Pe care o preferi? a întrebat Trei Găi. Hă? Geralt?

Vânătorul se scărpina la ceafă.

— Ştiu că e greu de ales, i-a spus Trei Găi cu empatie.

Nici mie nu mi-e uşor câteodată. Bine, ne mai gândim în vană. Hei, fetelor! Ajutaţi-mă să urc scara!

III

Pe pod era o stavilă. Drumul era blocat de o bârnă lungă

solidă sprijinită pe capre de lemn. În faţa şi în spatele ei stăteau halebardierii cu armuri din zale de oţel, căptuşite cu piele. Deasupra barajului fâlfâia anevoios un steag purpuriu cu griffinul pe o emblemă de argint.

— Ce dracu’? s-a oţărât Trei Găi, păşind mai aproape. Nu se poate trece?

— Aveţi paşaport, salvus conductus? i-a cerut cel mai apropiat halebardier fără să-şi scoată din gură paiul pe care-l mesteca de foame sau, poate, ca să-i treacă timpul.

— Ce fel de paşaport? Da’ ce se-ntâmplă? E ciumă? Sau poate război? Cine a poruncit să se pună stavilă-n drum?

— Din partea regelui Niedamir, seniorul de Caingorn.

Străjerul şi-a împins paiul în celălalt colţ al gurii şi a arătat către drapel. Fără salvus conductus nu trece nimeni nici în ruptul capului.

— Ce tâmpenie, a spus istovit Geralt. La urma urmei, nu ne aflăm în ţinutul Caingorn, ci în Hołopole. Şi la o adică

Hołopole, şi nu Caingorn, colectează peajul de la podurile de pe Braa. Ce are a face Niedamir?

— Nu mă întrebaţi pe mine. Străjerul a scuipat paiul. Nu-i treaba mea. Eu sunt pus aici ca să controlez paşapoartele.

Dacă vreţi, staţi de vorbă cu decurionul nostru.

— Dar unde e?

— Acolo, în spatele chioşcului de vamă, se perpeleşte la soare, i-a răspuns halebardierul, dar fără să se uite la Geralt, ci la coapsele goale ale zerrikancelor, care se întindeau nonşalant în şei.

În spatele chioşcului, aşezat pe un morman de buşteni uscaţi, străjerul desena cu vârful halebardei pe nisip o femeie, sau mai degrabă o parte din ea, văzută dintr-o perspectivă neobişnuită. Alături mângâia corzile unei lăute un bărbat foarte slab, cu o pălărioară fantezie trasă peste ochi, de culoare mov-prună, împodobită cu o cataramă de argint şi cu o pană lungă, zburlită, de egretă.

Geralt ştia pălărioara şi pana, faimoase de la Buina până

la Jaruga, vestite prin palate, castele, hanuri, cârciumi şi lupanare. Mai cu seamă prin lupanare.

— Jaskier!

— Geralt, vânătorul! De sub pălărioară priveau doi ochi albaştri veseli, isteţi. Asta-i bună! Chiar tu eşti? N-ai din întâmplare salvus conductus?

— Ce tot bateţi câmpii cu salvus conductus? a întrebat vânătorul descălecând. Ce se petrece aici, Jaskier? Am vrut să ajungem pe malul celălalt al râului, eu împreună cu cavalerul Borch Trei Găi şi cu escorta noastră. Şi nu putem, după cum se vede.

— Nici eu nu pot. Jaskier s-a ridicat, şi-a scos pălărioara şi s-a înclinat cu o curtoazie exagerată în faţa zerrikancelor.

Nici pe mine nu mă lasă să trec râul. Pe mine, Jaskier, cel mai vestit menestrel şi poet pe o rază de o mie de mile, nu mă lasă decurionul acesta, cu toate că e artist şi el, după

cum puteţi vedea.

— Nu las pe nimeni să treacă dacă n-are salvus conductus, a întărit decurionul încruntat, după care şi-a completat desenul cu un detaliu final, împungând nisipul cu vârful halebardei.

— Ei bine, n-avem încotro, a spus vânătorul. Mergem pe malul stâng. E mai lung drumul până la Hengfors, dar n-avem ce face.

— La Hengfors? s-a uitat nedumerit bardul. Prin urmare,

— 18 —

Geralt, nu te duci la Niedamir? După dragon?

— După care dragon? s-a interesat Trei Găi.

— Cum, nu ştiţi? Chiar nu ştiţi? Ei bine, trebuie să vă pun la curent, conaşilor. Oricum am de aşteptat până vine cineva cu salvus conductus, care să mă cunoască şi să mă

ia cu el. Şedeţi.

— Un bob zăbavă, a spus Trei Găi. Soarele e aproape la trei sferturi de zenit şi noi stăm aşa, pe uscat? La naiba.

Doar n-o să stăm de vorbă fără să ne ungem gâtlejurile.

Tea, Vea, ia întoarceţi-vă la trap în târg şi cumpăraţi un poloboc.

— Ştii că-mi placi coane...?

— Borch, zis şi Trei Găi.

— Jaskier, poreclit şi Nemaipomenitul. De către unele fete.

— Lasă asta, povesteşte-ne, Jaskier, a intervenit nerăbdător vânătorul. Doar n-o să ne prindă noaptea pe-aici.

Bardul şi-a învârtit lăuta şi i-a lovit violent corzile.

— Cum aţi prefera, în varianta lungă sau normală?

— Normală.

— Aşa să fie. Jaskier nu şi-a lăsat din mână lăuta.

Ascultaţi, prin urmare, conaşii mei, ceea ce s-a petrecut în urmă cu o săptămână, nu departe de târgul liber numit Hołopole. Se revărsau zorii zilei, soarele abia mijea şi împurpura fuioarele de ceaţă atârnate deasupra pajiştii…

— Păi, cum ne-a fost vorba? Să fie varianta normală, i-a reamintit Geralt.

— Şi nu este? Ei bine, bine, bine. Am priceput. Pe scurt, fără metafore. Deasupra păşunii din Hołopole zbura un dragon.

— Eeeh, a spus vânătorul, hai, las-o moartă. De ani de zile nimeni n-a văzut vreun dragon prin împrejurimi. Oare n-o fi fost vreun balaur cu coada lungă? Câteodată sunt la fel de mari.

— Hai, nu mă insulta, vânătorule. Ştiu bine ce spun. L-am văzut cum te văd şi cum mă vezi. Am avut noroc că m-am nimerit la iarmaroc în Hołopole şi am văzut totul cu ochii

mei. Balada este pregătită, dar nu cred c-aţi vrea să…

— Mai departe. Era mare?

— Cât trei cai ca lungime. În înălţime nu mai mare decât un cal, dar mult mai gros. Cenuşiu ca nisipul. Adică verde, vreau să spun.

— Da. Şi, pe neaşteptate, a aterizat într-o turmă de oi, ciobanii s-au speriat şi au luat-o la sănătoasa, a omorât o duzină de animale, a înfulecat patru şi a zburat mai departe.

— S-a dus… Geralt a dat din cap. Şi dus a fost?

— Da’ de unde. Ce să vezi, în dimineaţa următoare a venit din nou, de data aceasta mai aproape de târg. S-a lăsat în picaj pe o grămadă de babe care-şi spălau rufele pe malul râului Braa. Să le fi văzut cum ţipau, omule! Mă

tăvăleam de râs. Dragonul a mai dat târcoale deasupra târgului Hołopole, după care a dat iar iama în oile de pe păşune. Abia după aceea s-au stârnit forfota şi zarva, căci la început aproape nimeni nu-i credea pe ciobani. Primarul a mobilizat miliţia locală şi raională, dar în răstimp plebea şi-a luat problema în propriile mâini şi a rezolvat-o.

— Cum?

— Printr-o metodă populară. Meşterul ciubotar al târgului, un anume Capremâncă, a născocit o capcană pentru creatură. Au sacrificat o oaie, au umplut-o cu spânz, frăguţele-lupului, pătrunjelul-câinelui, sulf şi gudron de ciubotărie. Pentru a fi mai sigur, un spiţer local i-a turnat şi doi litri de poţiune pentru furuncul, iar preotul templului a bolmojit nişte rugăciuni asupra hoitului. Apoi au înfipt oaia împănată într-un harag în mijlocul strungii. Nimeni nu credea că dihania o să fie ispitită de acest rahat împuţit înconjurat de o mie de oi, dar realitatea ne-a depăşit aşteptările. Planând deasupra oilor care se foiau şi behăiau, spurcăciunea a înhăţat momeala cu tot cu harag.

— Ei, nu mai spune? Hai nu ne mai ţine pe jar, Jaskier.

— Da’ mai încape vorbă? Ar fi culmea culmilor să mă

opresc taman acum. Ascultaţi ce s-a întâmplat mai departe.

N-a trecut mai mult timp decât i-ar trebui unui bărbat să

dezlege corsetul unei femei, că dragonul a şi început să

scoată din senin hohote şi fum, prin faţă şi prin spate. A făcut o tumbă, a încercat să-şi ia zborul, apoi s-a prăbuşit la pământ şi a înţepenit. Doi voluntari s-au apropiat ca să

verifice dacă bestia veninoasă mai suflă. Aceştia erau antreprenorul de pompe funebre local şi idiotul târgului, născut în urma siluirii fiicei unui tăietor de lemne de către membrii unui pluton de pikemeni, care trecuse prin Hołopole pe vremea răscoalei din timpul voievodului Nurzyboba.

— Ce ne tot îndrugi verzi şi uscate, Jaskier?

— Nu îndrug nimic, doar adaug puţină culoare realităţii cenuşii, atâta tot.

— Hai. Spune mai departe, nu mai pierde vremea.

— Ei bine, aşa cum spuneam, groparul şi viteazul idiot s-au dus în calitate de iscoade. După cele petrecute am ridicat în cinstea lor un monument mic, dar plăcut ochiului.

— Aha, a zis Borch. Asta înseamnă că dragonul încă mai trăia.

— Oho şi încă cum, a adăugat vesel Jaskier. Trăia. Dar era atât de slab, încât nu i-a mâncat nici pe gropar, nici pe idiot, doar le-a supt sângele, atâta cât le mai curgea prin venele îngheţate de spaimă. Şi apoi, spre îngrijorarea generală, şi-a luat zborul spre depărtări, întâmpinând mari greutăţi. După fiecare leghe parcursă se prăbuşea şi se înălţa din nou. Uneori se târa pe labele din spate. Cei mai îndrăzneţi s-au luat după el, neslăbindu-l din ochi. Şi ştii ce?

— Hai, spune, Jaskier.

— Dragonul a căzut de-a binelea într-un defileu din Munţii Şoimului, nu departe de obârşia râului Braa şi s-a aciuat într-o grotă.

— Acum începe să se limpezească totul, a spus Geralt.

Dragonul vieţuia, fără doar şi poate, prin cavernele acelea de veacuri, într-o amorţeală letargică. Am mai auzit de astfel de cazuri. Iar pe-acolo pe undeva ar trebui să fie comoara lui. Acum ştiu de ce au pus stavilă la pod. Cineva râvneşte să pună laba pe comoară. Iar acel cineva nu e nimeni altul decât Niedamir de Caingorn.

— Întocmai, a confirmat trubadurul. Tot Hołopole

clocoteşte din pricina asta, pentru că norodul socoate că i se cuvine comoara dragonului. Dar şovăie să dea piept cu Niedamir. Regele acesta e un puţoi neghiob căruia nu i-a mijit nici mustaţa, dar a ştiut să demonstreze că nu e bine să te pui cu el. Iar soarta lui atârnă de acest dragon, de aceea n-a mai stat pe gânduri şi a luat măsuri.

— Atârnă de comoara lui, poate ai vrut să spui.

— De fapt, mai mult de dragon decât de comoară. Şi ştiţi de ce? Lui Niedamir îi curg balele după principatul vecin Malleore. Acolo, după moartea subită şi destul de ciudată a principelui, a fost înscăunată o principesă aflată la etatea, cum să mă exprim eu, măritişului. Nobilii din Malleore se uită chiorâş la Niedamir şi la alţi peţitori, pentru că ştiu că

un conducător nou le-ar pune pielea pe băţ spre deosebire de mucoasa de principesă. Aşa că au scos la iveală nişte profeţii vechi şi prăfuite, conform cărora mitra şi mâna fătucii i-ar aparţine celui care pune la pământ un dragon.

Cum nimeni nu mai văzuse prin preajmă de veacuri vreun dragon, s-au culcat cu toţii liniştiţi pe-o ureche. Şi Niedamir, de bună seamă, făcea haz de legendă, se străduia să pună

mâna pe Malleore cu forţa armată, dar când i-a ajuns la urechi vestea despre dragonul din Hołopole, i-a trăsnit prin minte că poate îngenunchea nobilimea din Malleore cu propriile arme. Dacă el ar apărea acolo, ducând triumfător un cap de dragon, oamenii l-ar saluta ca pe un monarh trimis de zei pe pământ, iar nobililor le-ar curma piuitul.

Acum v-aţi prins de ce umblă după dragon ca după iarba de leac? Şi cu atât mai mult după unul care abia-şi mai târâie labele? Asta-i curată pleaşcă, noroc chior, i-au pus zeii mâna-n cap.

— Şi a poruncit să se stăvilească drumurile pentru concurenţă.

— Chiar aşa. Şi pentru hołopolonezi. Cu toate că a trimis salvus conductus cu caii peste tot. Pentru cei care ar fi în stare să-i vină de hac dragonului, deoarece lui Niedamir nu-i arde de intrat prin grote cu spada în mână de unul singur.

Cât ai pocni din degete, i s-au alăturat cei mai vestiţi vânători de dragoni. Îi ştii, Geralt, pe cei mai mulţi dintre ei.

— Posibil. Cine a venit?

— Eyck din Denesle, ăsta-i unul.

— Fir-ar… Vânătorul a şuierat încet. Eyck, piosul şi inocentul, cavalerul fără de cusur şi fără de frică în persoană.

— Îl ştii bine, Geralt? a întrebat Borch. E adevărat, se pricepe la dragoni?

— Nu numai la dragoni. Eyck se descurcă de minune cu orice monstru. A făcut praf manticore şi chiar grifoni. Şi câţiva dragoni, din câte am auzit eu. Este bun. Dar ne strică

piaţa, la naiba, pentru că nu ia bani. Cine a mai venit, Jaskier?

— Spadasinii din Crinfrid.

— Ei bine, atunci dragonul e deja pe lumea cealaltă. Cei trei fac o gaşcă nemaipomenită, nu se luptă ei prea curat, dar sunt eficienţi. Au stârpit toţi balaurii şi reptilele zburătoare din Redania, precum şi trei dragoni roşii şi unu negru, şi asta chiar că înseamnă ceva. A mai venit cineva?

— Da. Li s-au alăturat şase piticani. Cinci bărboşi sub comanda lui Yarpen Zigrin.

— N-am auzit de el.

— Dar de dragonul Ocviście din Muntele de Cuarţ ai auzit?

— Am auzit, cum să nu. I-am văzut şi nestematele din comoară. Erau safire de culori nemaiîntâlnite şi diamante cât cireşele.

— Ei bine, acest Yarpen Zigrin şi piticanii săi i-au făcut felul lui Ocviście. Există şi o baladă despre asta, dar e apă

de ploaie, întrucât nu-i de-a mea. Dacă n-aţi ascultat-o, pagubă-n ciuperci.

— Aceştia sunt toţi?

— Da. Dacă nu te punem la socoteală şi pe tine. Ai spus că nu ştiai despre dragon; aşa o fi. Dar acum ai aflat, nu mai poţi să spui că nu ştii. Ei, ce zici?

— Nimic. Nu mă interesează acest dragon.

— Ha! Viclean mai eşti, Geralt. Pentru că încă nu ai salvus conductuts.

— Nu mă interesează acest dragon, îţi repet. Dar spune-

mi despre tine, Jaskier. Ce vânt te-aduce pe-aici?

— Unul normal, a ridicat trubadurul din umeri. Nu mă pot ţine departe de evenimente şi atracţii. Şi-apoi, despre confruntarea cu dragonul acesta o să se vorbească mult de-acum înainte. De bună seamă că aş fi putut însăila o baladă

pe baza celor auzite, dar cu totul altfel ar suna din gura cuiva care a văzut lupta cu propriii ochi.

— Lupta? a râs Trei Găi. Mai degrabă ar fi ceva de genul sacrificării unui porc sau a despicării unei carcase. Ascult şi mă minunez. Vânători vestiţi care se grăbesc într-un suflet să ajungă în galop ca să înjunghie un dragon otrăvit dinainte de un ţărănoi. Îmi vine să râd şi să vomit.

— Te înşeli amarnic, i-a spus Geralt. În cazul în care dragonul nu se prăbuşeşte pe loc de la otravă, bestia are încă vigoare în trupul său şi se zbate adunându-şi ultimele forţe. La urma urmelor, asta n-are importanţă. Spadasinii din Crinfrid oricum l-ar omorî, dar fără o luptă, dacă vrei să

ştii, nu ar fi posibil.

— Vasăzică, pui rămăşag pe spadasini, Geralt?

— Negreşit.

— Eu n-aş pune, a intervenit decurionul artist, tăcut până

atunci. Dragonul e o creatură magică şi nu poate fi pus la pământ decât prin vrăji. Dacă e cineva în stare s-o facă, nu poate fi altcineva decât vrăjitoarea care a trecut taman ieri pe aici.

— Cine? Geralt îşi înclină capul.

— Vrăjitoarea, a repetat decurionul. Aşa cum vă

spuneam.

— Cum o cheamă, ţi-a spus?

— Mi-a spus, dar n-am ţinut minte. Avea salvus conductus. Era tânără, frumoasă în felul ei, dar avea nişte ochi… Ştiţi bine, conaşilor. Te ia cu fiori când te ţintuiesc.

— Ai idee, Jaskier? Cine ar putea fi?

— Nu, s-a încruntat bardul. Tânără, frumoasă şi cu asemenea ochi. Ce mai semnalmente! Toate sunt aşa.

Niciuna dintre cele pe care le ştiu, şi trebuie să recunosc că

ştiu o sumedenie, nu arată mai mult de douăzeci şi cinci, treizeci de ani, iar unele, din câte am auzit, îşi amintesc

până şi vremurile când pădurile foşneau în locul în care se află astăzi Novigradul. La o adică, la ce sunt bune poţiunile

din mandragore? Şi ochii şi-i clătesc cu aşa ceva, ca să le strălucească. Aşa-s femeile, ce să-i faci?

— Nu era roşcată? l-a întrebat vânătorul.

— Nu, conaşule, i-a răspuns decurionul. Brunetă.

— Şi ce fel de cal avea? Un murg cu o stea albă?

— Nu. Negru, aidoma părului ei. Ei bine, conaşilor, vă

spun eu că ea are ac de cojocul dragonului. Căci dragonii sunt de competenţa vrăjitorilor. Forţele omeneşti se dovedesc a fi neputincioase în faţa lor.

— Mă întreb ce-ar avea de spus la auzul acestor vorbe ciubotarul Capremâncă, a râs Jaskier. Dacă ar fi avut la îndemână ceva mai puternic decât spânzul şi pătrunjelul-câinelui, pielea dragonului ar fi atârnat astăzi pe palisada din Hołopole, balada ar fi fost gata, iar eu nu mă mai pârpăleam aici, la soare...

— Dar cum s-a întâmplat că Niedamir nu te-a luat cu el?

l-a întrebat privindu-l iscoditor Geralt. La urma urmei erai în Hołopole când a pornit la drum. Oare nu-i place regelui să

fie însoţit de artişti? Care-i pricina pentru care te pârpăleşti aici, în loc să-i duci trena şi să-i cânţi regelui?

— O văduvă tânără, i-a răspuns Jaskier descurajat. S-o ia naiba. M-a prins în mrejele ei, iar a doua zi Niedamir cu tot alaiul erau deja la râu. Îi luaseră cu ei până şi pe Capremâncă şi pe gardienii din Hołopole, doar pe mine mă

uitaseră. Am încercat eu să-i explic decurionului, dar...

— Dacă ai salvus conductus, pe-aici ţi-e drumul, i-a replicat categoric halebardierul, sprijinit de peretele chioşcului. Dacă n-ai salvus conductus, nu-ţi dau drumul.

Porunca-i poruncă…

— Hopa! l-a întrerupt Trei Găi. Au ajuns fetele cu berea.

— Şi n-au venit cu mâna goală, a remarcat Jaskier ridicându-se. Ia uitaţi-vă ce cal! Parcă-i un dragon.

Dinspre pădurea de mesteceni veneau în galop zerrikancele, flancând un călăreţ aflat în şaua unui armăsar nărăvaş antrenat pentru luptă.

S-a ridicat şi vânătorul.

— 25 —

Călăreţul purta un caftan de catifea violet, cu o împletitură de argint şi un surtuc garnisit cu blană de samur. Ridicat în şa, se uita ţanţoş la ei. Geralt cunoştea căutătura aceea. Şi nu se dădea în vânt după ea.

— Bună ziua, domnilor. Sunt Dorregaray, s-a prezentat călăreţul descălecând încet şi cu demnitate. Maestru în magie neagră.

— Maestrul Geralt. Vânător.

— Maestrul Jaskier. Poet.

— Borch, numit Trei Găi. Şi fetele mele, cele care dau cep polobocului, cu care-aţi făcut cunoştinţă deja, coane Dorregaray.

— Da, într-adevăr, a spus vrăjitorul fără vreun zâmbet.

Am schimbat politeţuri cu frumoasele războinice zerrikance.

— Ei bine, sănătate! Jaskier i-a întins ulcica din piele adusă de Vea. Să bem, coane vrăjitor. Coane Borch, îl servim şi pe decurion, nu-i aşa?

— Fără doar şi poate. Ia fă-te-ncoace, oşteanule.

— Cred că, a spus vrăjitorul după ce a tras o duşcă, am fost mânaţi de acelaşi scop până la stavila aceasta de pe pod, aşa-i?

— Dacă ai în vedere dragonul, coane Dorregaray, a răspuns Jaskier, aşa este, precum bine spui. Vreau să fiu prezent în miezul evenimentelor şi să ticluiesc o baladă. Din păcate, acest decurion, aici de faţă, un om fără bună-

cuviinţă, nu vrea să mă lase să trec. Îmi pretinde un salvus conductus.

— Îmi cer iertare. Halebardierul şi-a băut berea, şi-a plescăit buzele. Am primit poruncă să nu las pe nimeni să

treacă dacă n-are salvus conductus. N-am ce face. Ce-ar însemna ca tot Hołopolul să se urce în căruţe şi să urce prin munţi după dragon. Porunca-i poruncă…

— Porunca aceasta, oşteanule, s-a încruntat Dorregaray, îi are în vedere pe vagabonzii care ar putea încurca pe-aici, pe curvele care ar răspândi desfrâul şi orgiile, pe pungaşi, pe tâlhari şi tot soiul de secături şi lepădături. Dar nu pe mine.

— Nimeni nu trece fără salvus conductus, s-a înfuriat

decurionul. Fir-ar…

— Lasă blestemele, l-a întrerupt Trei Găi. Ia mai bine şi bea. Tea, toarnă-i, te rog, oşteanului acesta neînfricat. Hai să şedem, conaşilor. Băutul în picioare, în grabă şi fără

desfătare, nu e în firea nobililor.

Se aşezară pe baloţi în jurul polobocului, iar halebardierul recent trecut în rândul nobililor s-a înroşit de satisfacţie.

— Bea, centurionule neînfricat, îi dădea ghes Trei Găi.

— Decurion îs, nu centurion. Halebardierul s-a înroşit şi mai tare.

— Nu încape nicio îndoială că ai să devii centurion, a rânjit Borch. Un flăcău isteţ ca tine avansează într-o clipită.

Dorregaray, refuzând un alt rând, se întoarse către Geralt.

— Încă mai vuieşte târgul despre basilisc, coane vânătorule, iar tu eşti deja pe urmele dragonului, după cum văd eu, a spus el încet. Sunt curios dacă eşti chiar aşa de hămesit după gologani sau dacă e vorba doar de plăcerea pură de a ucide fiinţe ameninţate de dispariţie?

— Ciudată curiozitate, a remarcat Geralt, din partea cuiva care se grăbeşte cu capul înainte să ajungă la ţanc la dragon ca să-i smulgă dinţii, atât de folositori în prepararea elixirurilor şi a leacurilor. Este adevărat, maestre, că cei smulşi din gura dragonului înainte de a-şi da duhul sunt cei mai buni?

— Eşti sigur că de aceea mă duc acolo?

— Sunt. Dar ţi-a luat-o deja cineva înainte, Dorregaray. O

colegă de-a ta a trecut deja podul, având asupra sa un salvus conductus, pe care tu nu-l ai. Brunetă, dacă vrei să

ştii.

— Pe un cal negru?

— Cam aşa s-ar părea.

— Yennefer, a dedus Dorregaray, încruntându-se.

Vânătorul a tresărit abia perceptibil.

S-a aşternut tăcerea, care a fost întreruptă la scurtă

vreme de viitorul centurion cu un râgâit.

— Nimeni… fără salvus conductus…

— Două sute de lintare îţi ajung? Geralt şi-a scos lent din

buzunar tăşcuţa burduşită, proaspăt primită de la primar.

— Geralt, i-a zâmbit enigmatic Trei Găi, chiar…

— Iartă-mă, Borch. Îmi pare rău, nu pot să te însoţesc la Hengfors. Poate altă dată. Ne mai întâlnim noi.

— Nu-i musai să ajung la Hengfors, a spus Trei Găi cu seninătate. Chiar deloc.

— Ascunde, conaşule, săculeţul, s-a oţărât decurionul care promitea să devină centurion. Ăsta-i peşcheş în toată

regula. Nici pentru trei sute nu vă las să treceţi.

— Dar pentru cinci sute? şi-a scos Borch tăşcuţa. Ţine-ţi punguţa, Geralt. Plătesc eu peajul. Începe să-mi placă

tărăşenia asta. Cinci sute, oşteanule. Câte-o sută de căciulă, socotind fetele mele sub o singură căciulă. Ei, ce zici?

— Vai de mine şi de mine, s-a zăpăcit viitorul centurion, pitind tăşcuţa pe sub surtuc. Ce-o să-i spun regelui?

— Spune-i, i-a sugerat Dorregaray, îndreptându-se şi scoţându-şi de la brâu o baghetă din fildeş împodobită din belşug, că ai încremenit de teamă când ai văzut.

— Ce să văd, conaşule?

Vrăjitorul şi-a fluturat bagheta şi a rostit un farmec. Un pin crescut pe versantul celuilalt mal al râului s-a aprins şi într-o singură clipă a fost cuprins în întregime de vâlvătăile furioase, de la rădăcină până la vârf.

— Pe cai! Sărind în sus, Jaskier şi-a aruncat lăuta pe spate. Pe cai, conaşilor! Şi domniţelor!

— La o parte stavila! le-a strigat halberdierilor decurionul bogat, cu mari şanse de a deveni centurion.

După ce-au trecut de stavilă, Vea a tras de frâie, iar calul a început să danseze, copitele răsunându-i pe scândurile podului. Fata, scuturându-şi cozile împletite, a ţipat pătrunzător.

— Bravo, Vea! i-a strigat Trei Găi. Înainte, conaşilor, la galop! Să călărim zerrikăneşte, cu surle şi trâmbiţe!

IV

— Ia te uită, a declarat cel mai mare dintre Spadasini,

Boholt, chipeş şi impunător ca trunchiul unui stejar vechi.

Niedamir nu v-a împrăştiat în cele patru vânturi, conaşilor, măcar că eram încredinţat că aşa o să facă. Ei bine, nu-i treaba noastră, a oamenilor de rând, să punem la îndoială

hotărârile regelui. Haideţi lângă foc. Şedeţi, flăcăi. Iar acum, între noi doi, vânătorule, ce-ai vorbit cu regele?

— Nimic, a replicat Geralt, sprijinindu-şi confortabil spatele de şaua trasă lângă foc. Nici măcar n-a ieşit din cort ca să ne vadă. Ni l-a trimis doar pe acel factotum al său, cum îl cheamă…

— Gyllenstiern, i-a amintit Yarpen Zigrin, un pitican îndesat, cu barbă, aruncând în foc o cioată imensă găsită în tufişuri. Un măscărici nesuferit. Un porc împuţit. Când ni s-au alăturat, a venit la mine cu nasul pe sus, hm-hm, ţineţi minte, piticanilor cine porunceşte aici şi cui trebuie să vă

supuneţi, aici regele Niedamir este atotputernic şi cuvântul lui este drept şi tot aşa o ţinea. Stăteam şi-l ascultam şi mă

gândeam să-i trimit pe flăcăi să-l culce la pământ, s-ajungă

pe năsălie. Dar nu mi-am pus mintea, ştii, ca să n-aibă

motiv să spună că piticanii sunt ţâfnoşi şi arţăgoşi, că pe ici şi pe dincolo, că-s nişte corcituri cu care nu e posibil să…

cum se spune, la naiba… convieţuieşti sau cam aşa ceva. Şi altă dată să poată să pună la cale alt pogrom în vreun târguşor. M-am abţinut, că-s cu obrazu’ subţire – a clătinat din cap.

— S-ar părea că nu ştie nimic altceva Gyllenstiern ăsta, a remarcat Geralt. Pentru că şi nouă ne-a spus acelaşi lucru, şi noi am clătinat din cap.

— Din câte îmi dau eu seama, a intervenit al doilea Spadasin, aşternând o pătură pe un morman de lemne, păcat că Niedamir nu te-a trimis pe tine. Atâţia oameni umblă după dragon, că te ia groaza. Ca un roi. De-acum nu mai e o expediţie de vânătoare, ci o procesiune de înmormântare. Nu-mi prea place să lupt într-o turmă.

— Lasă, lasă, Pustiitorule, l-a întrerupt Boholt. E mai bine să ne însoţească. De parcă n-ai mai fi vânat niciodată

dragoni. Întotdeauna pe urmele unui dragon se porneşte o gloată de oameni, un bâlci în toată regula, un lupanar pe

roţi. Dar atunci când se va arăta jivina, ştii cine va mai rămâne pe câmp? Noi, nimeni altcineva în afară de noi.

Boholt s-a oprit pentru o clipă, a tras cu sete o duşcă din damigeana învelită cu o împletitură de răchită, apoi şi-a suflat cu putere nasul şi a tuşit.

— Un alt lucru, a continuat el, pe care ni-l arată practica, este că, uneori, nici bine nu se răceşte dragonul, că se şi dezlănţuie gâlceava şi măcelul, capetele cad secerate ca muştele. Iar când se împarte comoara, ajung să-şi scoată

ochii unul altuia. Ce, Geralt? Nu-i aşa? N-am dreptate?

Vânătorule, cu tine vorbesc.

— Cunosc astfel de cazuri, a confirmat Geralt sec.

— Cunoşti, spui. De bună seamă că din auzite, pentru că

la urechile mele n-a ajuns vreodată vestea că i-ai făcut seama vreunui dragon. De când sunt eu pe lumea asta, nu am auzit ca vreun vânător să fi vânat dragoni. E tare ciudată şi prezenţa ta pe aici.

— Într-adevăr, şi-a tărăgănat cuvintele Kennet, poreclit Taiepaie, cel mai mic dintre Spadasini. Tare ciudată. Iar noi…

— Stai, ai răbdare, Taiepaie. Vorbeam eu, i-a tăiat-o Boholt. Oricum, n-am de gând să vorbesc prea mult. Ştie el, vânătorul, ce vreau să spun. Îl cunosc şi el mă cunoaşte, nu ni s-au întâlnit cărările până în prezent şi nici de-acum înainte. Pentru că, ce părere-aveţi voi, flăcăi, dacă, de exemplu, l-aş tulbura pe vânător în timpul lucrului sau dacă

i-aş sufla prada de sub nas, acesta nu m-ar despica în două

pe loc şi, la urma urmei, pe bună dreptate? Nu-i aşa?

Nimeni nu a confirmat, nici nu a negat. Nu părea că

Boholt avea nevoie neapărat de una sau de cealaltă.

— Ei bine, a continuat el, e mai plăcută călătoria împreună, spuneam. Vânătorul se poate dovedi a ne fi folositor. Împrejurimile sunt sălbatice şi izolate, ne-ar putea ieşi în cale vreo himeră, vreun vârcolac sau vreun vampir, ne-ar putea nenoroci. Dar dacă Geralt ni-i în preajmă, nu ne facem griji, pentru că asta-i specialitatea lui. Dar dragonul nu-i specialitatea lui. Am dreptate?

Din nou, nimeni nu a confirmat şi nici nu a negat.

— Coane Trei Găi, a continuat Boholt, întinzându-i damigeana piticanului. Dacă suntem cu Geralt, mă simt în siguranţă. Atunci cine vă deranjează, Pustiitorul, Taiepaie?

Nu cumva Jaskier?

— Jaskier, a spus Yarpen Zigrin, oferindu-i bardului damigeana, întotdeauna se iveşte acolo unde se petrece ceva interesant şi ştim cu toţii că nici nu strică, nici n-ajută, iar marşul n-are cum să-l întârzie. E ca puricele-n coada câinelui. Nu, flăcăi?

Flăcăii, piticani bărboşi şi pătraţi, râdeau de le tremurau bărbile. Jaskier şi-a împins pălărioara spre ceafă şi a sorbit din damigeană.

— Ooooh, e al naibii de tare, a mormăit el, trăgând aer în piept. O să-mi strice vocea. Da’ din ce e făcută, din scorpioni?

— Un singur lucru nu-mi place, Geralt, a grăit Taiepaie, luând damigeana din mâinile menestrelului. Că ni l-ai adus pe capul nostru pe vrăjitorul ăsta. Suntem sătui de ei până

peste urechi.

— Într-adevăr, l-a aprobat piticanul Yarpen. Are dreptate Taiepaie. Avem nevoie de acest Dorregaray aici, cum are nevoie porcul de şa. Avem de la o vreme-ncoace propria noastră vrăjitoare, nobila Yennefer, pfui, pfui.

— Da, a declarat Boholt, scărpinându-şi gâtul de taur, de la care tocmai îşi desfăcuse gulerul din piele cu ştifturi de oţel. Avem vrăjitori până peste cap, conaşilor. Mai exact doi dintre ei sunt în plus. Şi i se supun trup şi suflet lui Niedamir al nostru. Iată, noi stăm aici, sub cerul liber, şi ne încălzim în jurul focului, iar vulpile astea viclene pun ţara la cale în

cortul regelui, la căldurică. Niedamir, vrăjitoarea, vrăjitorul şi Gyllenstiern. Yennefer e cea mai nesuferită. Şi vreţi să vă

spun ce pun ei la cale? Cum să ne-o tragă, ce mai la deal la vale.

— Şi de la vânat ne opresc, s-a întunecat la faţă Taiepaie.

Şi noi ce să mai mâncăm? Marmote! Şi marmotele, vă

întreb, ce sunt? Şobolani, nimic altceva. Ce mâncăm noi de fapt? Şobolani!

— Lasă că asta nu-i nimic, a spus Pustiitorul. În curând o

să încercăm coada de dragon. Nimic nu se poate compara cu coada de dragon friptă pe cărbuni.

— Yennefer, a reluat Boholt, este o muiere urâtă, răutăcioasă şi obraznică. Nu ca fetele dumitale, coane Borch. Ele sunt liniştite şi frumoase, oh, ia uitaţi-vă, stau pe lângă cai, îşi ascut săbiile şi, când am trecut pe lângă ele, le-am spus un banc şi au râs cu toţi dinţii. Da, sunt tare drăguţe, nu ca Yennefer, care urzeşte-ntruna. Eu vă spun, trebuie să avem grijă, căci altfel înţelegerea noastră se duce de râpă.

— Ce înţelegere, Boholt?

— Ce zici, Yarpen, îi spunem vânătorului?

— Nu văd de ce nu, a răspuns piticanul.

— Nu mai e niciun duh, a spus Taiepaie, întorcând damigeana cu gura în jos.

— Du-te şi mai adu. Că eşti mai tânăr. Înţelegerea, Geralt, a fost ideea noastră, pentru că noi nu suntem mercenari sau ucigaşi năimiţi, iar Niedamir nu ne trimite pe noi după dragon şi nici nu ne varsă la picioare saci cu galbeni. Adevărul este că noi putem să-i facem faţă

dragonului fără Niedamir, dar el fără noi nu se poate descurca. Şi de aici rezultă clar cine merită mai mult şi cui i se cuvine partea cea mai substanţială. Şi am pus problema cinstit – cei care merg cot la cot să se bată cu dragonul iau jumătate din comoară. Niedamir, ca urmare a naşterii şi a titlului, vrea sau nu vrea, ia un sfert. Iar restul, în măsura în care au luat parte, vor împărţi sfertul rămas între ei, în mod egal. Ei, ce părere ai despre asta?

— Dar ce părere a avut despre asta Niedamir?

— El n-a spus nici da, nici nu. Dar e spre binele lui să

coopereze. Eu ştiu una şi bună: cu dragonul nu se poate pune de unul singur, trebuie să se bazeze pe profesionişti, adică pe noi, Spadasinii, şi Yarpen cu flăcăii lui. Noi, şi nimeni altcineva nu se poate întâlni cu dragonul mai aproape de o lungime de sabie. Restul, inclusiv vrăjitorii, dacă au o contribuţie cinstită, împart între ei un sfert din comoară.

— În afară de vrăjitori, la cine vă gândiţi că ar face parte

din restul? s-a arătat curios Jaskier.

— De bună seamă, nu la muzicieni şi poeţi, a râs Yarpen Zigrin. Ar face parte cei care au un topor, nu o lăută.

— Oh! Trei Găi şi-a ridicat privirea spre cerul înstelat. Dar ce vor mânui oare ciubotarul Capremâncă şi ceata lui?

Yarpen Zigrin a scuipat în foc, murmurând ceva în piticăneşte.

— Gardienii din Hołopole cunosc aceşti munţi afurisiţi şi ar putea să-i călăuzească, a spus încet Boholt, astfel încât ar fi corect să ia o parte din pradă. Cu maestrul ciubotar, însă, altfel stă treaba. Vezi tu, nu-i prea bine ca gloata să

rămână cu impresia că, atunci când se arată vreun dragon prin zonă, în loc să fie chemaţi cei care se pricep, să fie otrăvit cu tot soiul de spurcăciuni şi lăsat pe mâna fetelor.

Dacă s-ar populariza asemenea metode, am ajunge să stăm cu mâna întinsă la capra podului. Nu-i aşa?

— Într-adevăr, a adăugat Yarpen. Prin urmare, ar fi bine ca acest ciubotar să păţească ceva rău pur şi simplu din întâmplare, până n-apucă să se născocească vreo legendă.

— Trebuie să păţească şi o s-o păţească, a spus Pustiitorul cu hotărâre. Lasă-l pe mâna mea.

— Iar Jaskier, a continuat piticanul, ar putea înjgheba o baladă hazlie despre asta, ca să-i rămână ruşinea şi infamia în vecii vecilor.

— Aţi uitat de cineva, şi-a amintit Geralt. E pe-aici unul care ne-ar putea da planurile peste cap. Unul care nu vrea s-audă de tocmeli şi învoieli. Vorbesc despre Eyck de Denesle. Aţi stat de vorbă cu el?

— Despre ce? a râs Boholt, aţâţând focul cu un băţ. Cu Eyck nu se poate sta de vorbă, Geralt. Nu vrea s-audă de nicio tocmeală.

— L-am întâlnit când ne apropiam de tabăra voastră, a declarat Trei Găi. Îngenuncheat pe o stâncă, în armură, se uita năuc în sus, spre cer.

— Aşa face el de obicei, a confirmat Pustiitorul.

Meditează sau se roagă. Spune că aşa trebuie să facă, pentru că zeii i-au poruncit să apere norodul de rău.

— La noi, în Crinfrid, a mormăit Boholt, îi ţinem pe ăştia

într-un grajd, în lanţuri, le dăm câte o bucată de cărbune şi se apucă de mâzgălit ciudăţenii pe ziduri. Dar hai să nu mai pierdem vremea cu trăncăneala şi să vorbim mai degrabă

despre treburile noastre.

În cercul de lumină a intrat silenţios o tânără scundă cu părul negru strâns într-un fileu de aur, îmbrăcată într-o mantie de lână.

— Da’ a ce naiba pute aşa? a întrebat Yarpen Zigrin, prefăcându-se că n-o vede. Oare a sulf?

— Nu. Uitându-se într-o parte, Boholt adulmeca ostentativ umflându-şi nările. A mosc sau alt parfum.

— Nu, cred că e… Piticanul s-a strâmbat. Ah! E domniţa Yennefer! Bine ai venit, bun venit.

Vrăjitoarea i-a iscodit cu privirea pe fiecare dintre cei prezenţi, oprindu-se pentru scurt răstimp asupra ochilor scânteietori ai vânătorului. Geralt i-a zâmbit uşor.

— Îmi daţi voie să stau jos?

— Da’ mai începe vorbă, binefăcătoarea noastră? a spus Boholt şi a sughiţat. Stai jos aici, pe şa. Mută-ţi curul, Kennet, şi fă-i loc alesei vrăjitoare.

— Conaşilor, vorbeaţi despre treburi importante, din câte am auzit. Yennefer s-a aşezat întinzându-şi în faţă picioarele bine proporţionate vârâte în ciorapi negri. Fără mine?

— N-am îndrăznit să deranjăm o persoană atât de importantă, s-a disculpat Yarpen Zigrin.

— Tu, Yarpen – Yennefer şi-a mijit ochii, şi-a întors capul spre pitican –, mai bine ţine-ţi gura. Din ziua în care ne-am întâlnit, m-ai tratat ca pe aer, aşa că poţi s-o ţii tot aşa, nu te deranja. Pentru că nici pe mine nu mă deranjează.

— Ce tot îndrugi, domniţă? Yarpen şi-a arătat dinţii inegali într-un zâmbet. Să mă mănânce căpuşele, dacă nu te tratez mai bine decât aerul. Aerul, de exemplu, se întâmplă să-l stric şi să-l bag undeva, dar pe dumneata n-aş

îndrăzni în niciun caz.

„Flăcăii” bărboşi au pufnit în râs, dar au tăcut mâlc imediat văzând aura albastră care a înconjurat-o brusc pe vrăjitoare.

— Încă un cuvânt şi nu rămâne din tine nimic altceva

decât aer stricat, Yarpen, a declarat Yennefer cu o voce metalică. Şi o pată neagră pe iarbă.

— Chiar aşa, a mormăit Boholt, rupând tăcerea care se lăsase. Taci, Zigrin. Să ascultăm ce are să ne spună

domniţa Yennefer. Nu i-a convenit că vorbim despre treburi importante fără ea. De unde am putea deduce că are o propunere pentru noi. S-o ascultăm, conaşilor, să vedem ce propunere are. Trag nădejde că n-o să ne ceară s-o lăsăm singură, cu vrăjile ei, să doboare dragonul.

— De ce nu? Yennefer şi-a ridicat capul. Nu crezi că ar fi posibil, Boholt?

— O fi posibil, nu zic nu. Dar pentru noi n-ar fi prea bine, pentru că, probabil, ai pretinde jumătate din comoara dragonului.

— Cel puţin, a declarat placid vrăjitoarea.

— Ei bine, îţi dai seama şi dumneata că n-ar fi în folosul nostru. Noi, domniţă, suntem războinici săraci, dacă ne sufli prada de sub nas, ajungem în ghearele foamei. O să

roadem la măcriş şi talpa-gâştei…

— O să fie sărbătoare când mai prindem câte o marmotă, a continuat cu tristeţe Yarpen Zigrin.

— De băut, doar apă din fântână. Boholt a tras o duşcă

bună din damigeană şi a pufnit uşor. Noi, domniţă Yennefer, nu prea avem scăpare. Ori punem mâna pe pradă, ori pierim înţepeniţi de gerurile năprasnice ale iernii. Că

hanurile nu-s de nasul nostru.

— Nici berea, a adăugat Pustiitorul.

— Nici femeile, visa Taiepaie.

— Prin urmare – Boholt s-a uitat la cer –, o să încercăm singuri, fără vrăji şi fără ajutorul tău, să prindem dragonul.

— Eşti chiar aşa de sigur? Aminteşte-ţi că posibilul are anumite limite, Boholt.

— O fi având, dar nu mi s-au arătat în cale. Nu, domniţă.

Îţi spun o dată pentru totdeauna, singuri o să sacrificăm dragonul, fără nicio vrajă.

— Mai ales, a adăugat Yarpen Zigrin, că şi vrăjile au anumite limite ale posibilului, pe care, spre deosebire de ale noastre, nu le ştim.

— 35 —

— Ţi-ai dat seama tu singur sau ţi-a spus cineva asta? l-a întrebat Yennefer. Nu cumva prezenţa vânătorului în acest grup nobil îţi permite aşa o îngâmfare?

— Nu, a replicat Boholt, uitându-se la Geralt, care părea că aţipise tolănit pe covor, cu şaua sub cap. Vânătorul n-are nimic de-a face cu asta. Uite ce, domniţă Yennefer. I-am înaintat o propunere împăratului. Nu ne-a onorat cu un răspuns. Aşteptăm răbdători până în zori. Dacă regele ne îngăduie, mergem împreună mai departe. Dacă nu, ne întoarcem.

— Şi noi, a mormăit piticanul.

— Fără niciun târg, a continuat Boholt. Ori la bal, ori la spital. Repetă-i lui Niedamir cuvintele noastre, domniţă

Yennefer. Şi vreau să-ţi mai spun ceva: târgul e bun şi pentru tine, şi pentru Dorregaray, dacă vă înţelegeţi cu el.

Nouă, ce să mai, carcasa dragonului nu ne trebuie, doar coada i-o luăm. Iar restul este la cheremul vostru, ce doriţi,

ce poftiţi. Nu vă luăm nici dinţii, nici creierul, nimic din ce e trebuincios în vrăji.

— Fără putinţă de tăgadă, a întărit Yarpen Zigrin chicotind. Stârvul este al vostru, al vrăjitorilor, nimeni nu vi-l ia. Poate doar alţi vulturi.

Yennefer s-a ridicat aruncându-şi mantia pe umeri.

— Niedamir n-o să aştepte până dimineaţă, a spus tăios.

Este de acord cu condiţiile puse de voi încă de pe-acum.

Împotriva sfaturilor mele şi ale lui Dorregaray, după cum bănuiţi.

— Niedamir, şi-a tărăgănat cuvintele Boholt, dă dovadă

de o înţelepciune uimitoare pentru un rege tânăr. Deoarece pentru mine, domniţă Yennefer, înţelepciunea înseamnă, printre altele, capacitatea de a rămâne surd la sfaturile proaste sau mârşave.

Yarpen Zigrin a pufnit în barbă.

— Pe alt ton o să cântaţi – vrăjitoarea şi-a pus mâinile în şolduri – mâine, când dragonul o să se năpustească asupra voastră, o să vă snopească şi o să vă rupă picioarele. O să-

mi lingeţi pantofii şi o să vă milogiţi la mine să vă ajut. Ca de obicei. După cum bine vă ştiu, după cum îi ştiu bine pe

toţi cei ca voi. Mi se face şi greaţă.

S-a întors şi s-a făcut nevăzută în întuneric, fără un cuvânt de rămas-bun.

— Pe vremea mea, a zis Yarpen Zigrin, vrăjitorii se izolau în turnuri, citeau tratate ştiinţifice şi amestecau leacuri cu polonicul în creuzete. N-aveau ce căuta printre războinici şi nu-şi băgau nasul în treburile noastre. Şi nu-şi fâţâiau curul prin faţa ţăranilor.

— Cur care, sincer să fiu, nu e mare lucru, a completat Jaskier acordându-şi lăuta. Nu-i aşa, Geralt? Geralt? Hei, încotro a şters-o vânătorul?

— Da’ ce trebuie să ne pese nouă? a răspuns Boholt aruncând un lemn pe foc. A plecat. Poate ca să-şi facă

nevoile, conaşilor. Treaba lui.

— Chiar aşa, a încuviinţat bardul şi a ciupit corzile lăutei.

Ce ziceţi de un cântec?

— Da’ cântă, naibii, odată, a spus Yarpen Zigrin şi a scuipat. Dar să nu-ţi închipui, Jaskier, c-o să-ţi dau vreun bănuţ pentru behăitul tău. Aici suntem ţărani în câmp, nu la curtea regelui.

— Se vede, a dat din cap trubadurul.

V

— Yennefer.

S-a întors părând surprinsă, deşi vânătorul nu se îndoia că-i auzise paşii din depărtare. A pus pe pământ un castron de lemn, s-a ridicat în picioare, şi-a dat la o parte de pe frunte şuviţele eliberate din fileul auriu. Buclele spiralate îi cădeau pe umeri.

— Geralt.

Ca de obicei, purta doar două culori. Culorile sale – negru şi alb. Părul negru, genele lungi şi negre te îmbiau să-i ghiceşti culoarea ascunsă a ochilor. Fusta neagră, jacheta neagră cu guler de blană albă. Cămaşă albă din cel mai fin in. În jurul gâtului, o bentiţă de catifea împodobită cu diamante încrustate de o parte şi de alta a unei steluţe de obsidian.

— 37 —

— Nu te-ai schimbat deloc.

— Nici tu, i-a replicat ea încreţindu-şi buzele. Şi în ambele cazuri este deopotrivă de normal. Sau, dacă preferi, deopotrivă de anormal. În orice caz, aluziile la efectul vremurilor asupra aspectului nostru, deşi pot fi o cale potrivită de a începe o conversaţie, sunt de prisos. Ce zici?

— Într-adevăr, a dat vânătorul din cap, căutând într-o parte, către cortul lui Niedamir şi focurile arcaşilor regali ascunse de siluetele întunecate ale carurilor. Dinspre focul cel mai îndepărtat răsuna vocea vibrantă a lui Jaskier cântând „Stele pe drum”, una dintre baladele sale de dragoste de mare succes.

— Ei bine, introducerea a fost făcută, a spus vrăjitoarea.

Ascult mai departe.

— Vezi tu, Yennefer…

— Văd, l-a întrerupt brusc. Dar nu înţeleg. De ce ai venit aici, Geralt? Nu pentru dragon, de bună seamă. Cred că în această privinţă nu s-a schimbat nimic.

— Nu. Nimic nu s-a schimbat.

— Atunci, te întreb, de ce ni te-ai alăturat?

— Dacă îţi spun că datorită ţie, mă crezi?

Îl privea în tăcere, iar în ochii ei pătrunzători strălucea ceva care nu părea de bun augur.

— Te cred, cum să nu, a zis ea în cele din urmă. Bărbaţii vor să se întâlnească cu fostele iubite, să retrăiască

amintirile vremurilor de odinioară. Le place să-şi închipuie că euforiile romantice de altădată le conferă un fel de drept de proprietate pe viaţă asupra partenerului. Asta le face bine, le hrăneşte amorul propriu. Nu faci excepţie. În ciuda tuturor aparenţelor.

— În ciuda tuturor aparenţelor, a zâmbit el. Ai dreptate, Yennefer. Faptul că te-am văzut a contribuit în mod semnificativ la starea mea de bine. Cu alte cuvinte, mă

bucur că te revăd.

— Asta e tot? Ei bine, hai să spunem că şi eu mă bucur.

Şi acum, cu bucurie, îţi doresc noapte bună. Mă duc, după

cum vezi, să mă odihnesc. Înainte, însă, am de gând să mă

spăl, şi pentru asta obişnuiesc să mă dezbrac. Prin urmare,

te rog să fii amabil şi să ieşi pentru a-mi oferi un minimum de intimitate.

— Yen… Geralt a întins mâna spre ea.

— Nu-mi spune tu mie aşa! a şuierat furioasă vrăjitoarea.

S-a tras înapoi, iar din degetele îndreptate spre el ţâşneau scântei albastre şi roşii. Şi dacă mă atingi, îţi pârjolesc ochii, nenorocitule.

Vânătorul a făcut un pas în spate. Vrăjitoarea, de-acum mai calmă, şi-a dat din nou şuviţele de pe frunte şi s-a proţăpit înaintea lui cu pumnii în şolduri.

— Ce părere ai tu, Geralt? Că o să chicotim şi o să

flecărim despre vremurile de odinioară? Că, poate, după ce terminăm de îndrugat verzi şi uscate, ne ducem înlănţuiţi în car şi facem dragoste pe cojoace aşa, pentru a ne reîmprospăta amintirile? Aşa crezi tu?

Geralt, nefiind sigur dacă vrăjitoarea îi citise gândurile sau doar i le ghicise, tăcea cu un zâmbet strâmb.

— Aceşti patru ani şi-au făcut treaba, Geralt. Mi-a trecut durerea, tocmai de aceea nu te-am scuipat în ochi astăzi când am dat nas în nas cu tine. Dar nu te lăsa înşelat de curtoazia mea.

— Yennefer…

— Să nu te-aud! Ţi-am dat mai mult decât oricărui alt bărbat, secătură. Nu ştiu de ce tocmai ţie. Iar tu… Oh, nu, dragul meu. Eu nu sunt vreo curvă sau vreo elfă întâlnită

din întâmplare pe o potecă din pădure, pe care s-o laşi baltă într-o dimineaţă, s-o părăseşti fără niciun cuvânt de rămas-bun, lăsându-i pe masă un bucheţel de violete. De care poţi să-ţi baţi joc. Fii atent! Dacă mai scoţi vreo vorbă, o să-ţi pară rău!

Geralt n-a scos nicio vorbă, simţind-o foarte clar pe Yennefer cum fierbe de mânie.

Vrăjitoarea şi-a dat de pe frunte din nou şuviţele rebele şi l-a privit în ochi de aproape.

— Ne-am întâlnit, de-acum n-avem ce face, a spus ea încet. N-o să ne dăm în stambă în faţa tuturor. Să păstrăm buna-cuviinţă. Să ne prefacem că suntem prieteni buni. Dar să nu faci vreo greşeală, Geralt. Între tine şi mine nu mai

există nimic. Nimic, pricepi? Şi bucură-te, fiindcă asta înseamnă că am abandonat unele proiecte, pe care ţi le coceam până de curând. Dar asta nu înseamnă că te-am iertat. Nu te voi ierta, vânătorule. Niciodată.

S-a întors brusc, a luat castronul vărsând apă şi s-a dus în spatele carului.

Geralt a plesnit un ţânţar care îl bâzâia la ureche, apoi s-a îndreptat lent spre foc, unde prestaţia lui Jaskier era răsplătită cu aplauze. S-a uitat la cerul bleumarin de deasupra crestelor negre şi zimţate ale munţilor. Îi venea să

râdă. Nu ştia de ce.

VI

— Atenţie acolo! Aveţi grijă! a exclamat Boholt, întorcându-se pe scaunul căruţaşului în direcţia coloanei.

Mai aproape de stâncă! Cu grijă!

Carele veneau unul după altul, hurducându-se prin hârtoape. Căruţaşii înjurau şi biciuiau caii, se aplecau îngrijoraţi ca să se uite dacă roţile se află la o distanţă

suficientă de la marginea râpei, de-a lungul căreia gonea un drum îngust şi inegal. Jos, pe fundul prăpastiei, se îngrămădea printre stânci spuma lăptoasă a râului Braa.

Geralt şi-a oprit calul, apropiindu-se de peretele stâncos, acoperit cu muşchi cafeniu brăzdat de inflorescenţe albe care păreau licheni. A lăsat carul Spadasinilor să-l depăşească. În fruntea coloanei galopa Taiepaie, alături de iscoadele din Hołopole.

— Bine-aşa! a strigat el. Mişcaţi-vă mai repede! În faţă se lărgeşte drumul!

Regele Niedamir şi Gyllenstiern l-au ajuns în dreptul lui Geralt, flancaţi de câţiva arcaşi. În spatele lor hodorogea carul regal. În urma acestuia huruia carul piticanilor, mânat de Yarpen Zigrin ţipând fără încetare.

Niedamir, un adolescent foarte subţire şi pistruiat, într-un surtuc alb, a trecut pe lângă vânător aruncându-i o privire arogantă şi vădit plictisită. Gyllenstiern s-a îndreptat în şa, oprindu-şi calul.

— Nu te supăra, coane vânător, a spus imperativ.

— Vă ascult. Geralt şi-a strunit iapa din frâie şi s-a alăturat încet cancelarului, în spatele carului. L-a surprins faptul că, având un pântec atât de impresionant, Gyllenstiern prefera şaua calului în locul unei călătorii confortabile în car.

— Ieri… Gyllenstiern a tras uşor frâiele garnisite cu butoni de aur, apoi şi-a dat jos mantaua turcoaz. Ieri spuneai că nu te interesează dragonul. Atunci, ce te interesează coane vânător? De ce te ţii după noi?

— E o ţară liberă, domnule cancelar.

— Deocamdată. Dar, în acest convoi, Geralt, fiecare ar trebui să-şi ştie locul. Şi rolul pe care-l are de îndeplinit în conformitate cu voinţa regelui Niedamir. Ai priceput?

— Ce vrei, de fapt, domnule Gyllenstiern?

— O să-ţi spun. Am auzit că, în ultima vreme, anevoie o mai scoţi la capăt cu voi, vânătorii. Se vede treaba că dacă

i se cere unui vânător să ucidă un monstru, acesta, în loc să

ia sabia şi să-l căsăpească, începe să mediteze dacă e bine s-o facă, dacă nu depăşeşte limitele posibilului, dacă nu contravine codului etic, dacă monstrul este într-adevăr un monstru, ceea ce nu se poate observa de la prima vedere.

Mi se pare că aţi început pur şi simplu să vă pricopsiţi. Pe vremea mea, vânătorii erau săraci lipiţi pământului şi nu făceau nazuri. Nu se dădeau în lături, sfârtecau orice li se cerea, nu conta că e vârcolac, dragon sau perceptor. Conta doar să fie bine ciopârţit. Ce-i, Geralt?

— Ai vreo poruncă pentru mine, Gyllenstiern? l-a întrebat sec vânătorul. Spune-mi, atunci, despre ce e vorba.

Ajungem noi la o învoială. Dar dacă nu ai, e păcat să-ţi răceşti gura de pomană, nu-i aşa?

— Poruncă? a oftat cancelarul. Nu, n-am. Aici e vorba despre un dragon şi se vede de la o poştă că-ţi depăşeşte limitele posibilului, vânătorule. Îi prefer pe Spadasini. Am vrut doar să te avertizez. Fii atent. Eu şi regele Niedamir putem tolera ciudăţenii de-ale vânătorilor, care împart monştrii în buni şi răi, dar nu dorim să auzim despre ele şi, cu atât mai puţin, să vedem modul în care acestea sunt

puse în practică. Nu te amesteca în treburile regelui, vânătorule. Şi nu intra în cârdăşie cu Dorregaray.

— Nu obişnuiesc să mă încârdoşez cu vrăjitorii. De unde şi până unde ai scos bănuiala asta?

— Dorregaray îi întrece până şi pe vânători în ciudăţenii, a replicat Gyllenstiern. Nu doar împarte monştrii în buni şi răi. Crede că toţi deopotrivă sunt buni.

— Exagerează niţel.

— Fără doar şi poate. Dar îşi apără punctul de vedere cu o îndârjire năucitoare. Să-ţi spun drept, nu m-ar mira dacă

ar păţi ceva. Şi ni s-a mai şi alăturat cu haita lui ciudată cu tot…

— Eu nu m-am înhăitat cu Dorregaray. Şi nici el cu mine.

— Nu mă întrerupe. Haita asta a voastră e tare ciudată.

Un vânător plin de scrupule cum e blana de vulpe plină de păduchi. Un vrăjitor care bate câmpii cu echilibrul naturii.

Un cavaler tăcut, Borch Trei Găi, şi escorta sa de fete din Zerrikania, ţară în care, după cum bine se ştie, se aduc ofrande în faţa chipului unui dragon. Şi cu toţii vin să ia parte aşa, din senin, la vânătoare. Ciudat, nu?

— În felul tău, bine grăieşti.

— Ştiu doar atât, că problemele cele mai misterioase au, după cum reiese din practică, cele mai simple soluţii, a spus cancelarul. Nu mă face, vânătorule, să apelez la ele.

— Nu înţeleg.

— Ba da, înţelegi foarte bine. Mulţumesc pentru conversaţie, Geralt.

Geralt s-a oprit. Gyllenstiern a dat pinteni calului, ajungându-l din urmă pe rege. Li s-a alăturat şi Eyck din Denesle, într-un caftan din piele albă, cu urme lustruite de armură, trăgând după el un cal de povară încărcat cu armura, scutul de argint şi o lance enormă. Geralt l-a salutat ridicând mâna, dar cavalerul şi-a întors capul într-o parte, strângând din buzele subţiri, şi-a lovit calul cu pintenii.

— Nu te prea are la inimă, i-a spus Dorregaray venind lângă el. Aşa-i, Geralt?

— Aşa s-ar părea.

— 42 —

— Concurenţa, nu? Amândoi desfăşuraţi activităţi similare. Cu excepţia faptului că Eyck este un idealist, iar tu, un profesionist. O diferenţă neînsemnată, în special pentru cei pe care-i ucideţi.

— Nu mă compara cu Eyck, Dorregaray. Naiba ştie pe cine insulţi cu această comparaţie, pe mine sau pe el, dar nu ne compara.

— Cum doreşti. Pentru mine, să-ţi spun drept, amândoi sunteţi la fel de scârboşi.

— Mulţumesc.

— N-ai pentru ce. Vrăjitorul mângâia gâtul calului speriat de urletele lui Yarpen şi ale piticanilor săi. Pentru mine, vânătorule, să faci o vocaţie din crimă este oribil, meschin şi

stupid. Lumea noastră este în echilibru. Uciderea oricărei creaturi care trăieşte în această lume tulbură acest echilibru. Dezechilibrul duce la extincţie, iar extincţia, la sfârşitul lumii, după cum bine ştim.

— Teoria druizilor, a spus Geralt. O cunosc. Mi-a desluşit-o odată un bătrân hierofant, încă din Rivia. La două zile după conversaţia noastră, l-au făcut bucăţi vârcolacii. Nu s-a putut dovedi nicio tulburare de echilibru.

— Lumea, repet – Dorregaray se uită la el cu indiferenţă

–, este în echilibru. Echilibrul natural. Fiecare specie are duşmanii săi naturali, fiecare este, la rândul său, duşman pentru alte specii. Este vorba şi despre oameni. Stârpirea duşmanilor naturali ai omului, căreia i te dedici şi care a început deja să se observe, duce la degenerarea rasei.

— Ştii ceva, vrăjitorule, şi-a pierdut cumpătul Geralt, du-te o dată la o mamă al cărei copil a fost devorat de basilisc şi spune-i că ar trebui să fie fericită, deoarece datorită lui rasa umană a fost salvată de la degenerare. Şi-o să vezi ce-o să-ţi răspundă.

— Un argument bun, vânătorule, a declarat Yennefer venind din urmă pe calul său negru. Iar tu, Dorregaray, ai grijă să nu te mai ia gura pe dinainte.

— Nu obişnuiesc să-mi ascund punctele de vedere.

Yennefer s-a strecurat între ei. Vânătorul a băgat de seamă că fileul auriu de pe capul vrăjitoarei fusese înlocuit

cu o eşarfă rulată.

— Ai face bine să începi să ţi le ascunzi Dorregaray, l-a îndemnat. Mai ales faţă de Niedamir şi Spadasini care te bănuiesc deja că ai de gând să împiedici uciderea dragonului. Deocamdată, cât timp doar trăncăneşti despre asta, te tratează ca pe un maniac inofensiv. Însă, în cazul în care ai încerca să faci ceva, te-ar strânge de gât înainte să

apuci să scoţi vreun suspin.

Vrăjitorul a zâmbit dispreţuitor şi arogant.

— Şi în afară de asta, a continuat Yennefer, exprimarea acestor puncte de vedere dăunează reputaţiei profesiei şi vocaţiei noastre.

— Cum vine asta?

— Teoriile sale pot face referire la toate creaturile şi monstruozităţile, Dorregaray. Dar nu la dragoni. Deoarece dragonii sunt cei mai răi duşmani naturali ai omului. Şi nu se pune problema despre degenerarea rasei umane, ci despre supravieţuirea ei. Pentru a supravieţui trebuie să le vină de hac duşmanilor, celor care i-ar putea ameninţa supravieţuirea.

— Dragonii nu sunt duşmanii omului, a întrerupt-o Geralt.

Vrăjitoarea s-a uitat la el şi i-a zâmbit. Doar cu buzele.

— În această chestiune, i-a replicat ea, lasă-ne pe noi, fiinţele umane. Tu, vânătorule, nu ai căderea să-ţi dai cu părerea. Eşti cu treabă pe-aici.

— Ca un golem programat şi pasiv?

— E comparaţia ta, nu a mea, i-a replicat Yennefer rece.

Dar destul de potrivită, aş putea spune.

— Yennefer, i s-a adresat Dorregaray, mă surprinde să

aud de la o femeie cu educaţia şi vârsta ta păreri atât de absurde. De unde şi până unde i-ai avansat tocmai pe dragoni la rangul de cei mai mari duşmani ai oamenilor? De ce nu alte creaturi de o sută de ori mai primejdioase şi care au pe conştiinţă de o sută de ori mai multe victime decât dragonii? De ce nu hirikii, centipezii, manticorele, amphisbenii sau grifonii? De ce nu lupii?

— O să-ţi spun de ce. Supremaţia omului faţă de alte rase şi specii, lupta sa pentru aflarea unui loc în natură, a

unui spaţiu vital, poate fi câştigată doar atunci când, în cele din urmă, elimină definitiv nomadismul, rătăcirile dintr-un loc în altul în căutarea hranei, conform calendarului naturii.

Altminteri nu poate fi vorba despre creşterea rapidă a populaţiei, copilul este dependent de alţii destul de mult timp. Numai în condiţii de siguranţă, în spatele zidurilor unei cetăţi sau ale târgului, o femeie poate da naştere în ritm normal, adică în fiecare an. Fertilitatea, Dorregaray, înseamnă dezvoltare, este o condiţie necesară pentru supravieţuire şi dominare. Şi aici ajungem la dragoni. Doar un singur dragon, fără niciun alt monstru, este destul pentru a ameninţa târgul sau cetatea. Atunci când dragonii nu sunt stârpiţi, oamenii se împrăştie în căutarea refugiului, a siguranţei, în loc să se unească între ei, pentru că ajunge ca un singur dragon să işte un foc într-un ţinut cu populaţie numeroasă, ca să înceapă un adevărat coşmar, cu sute de victime, o catastrofă năprasnică. Aşadar, dragonii trebuie să fie stârpiţi până la ultimul, Dorregaray.

Dorregaray a privit-o cu un zâmbet ciudat pe buze.

— Ştii, Yennefer, n-aş vrea să-mi fie dat să trăiesc vremurile în care se va realiza ideea ta de dominaţie a omului, când ai tăi vor ajunge să aibă locul cuvenit în natură. Din fericire, niciodată nu se va întâmpla aceasta.

Mai degrabă o să vă luaţi beregăţile unii altora, o să vă

otrăviţi, o să putreziţi de febră şi tifos, pentru că mizeria şi păduchii, nu dragonii vă ameninţă târgurile glorioase în care femeile dau naştere în fiecare an, dar numai un copil din zece trăieşte mai mult de zece zile. Da, Yennefer, fertilitatea, fertilitatea şi iar fertilitatea. Ai grijă, draga mea, du-te şi fă copii, căci asta ţi-e menirea şi ar fi o ocupaţie foarte naturală pentru tine. Ţi-ar umple timpul pe care în prezent îl iroseşti născocind în van tot soiul de neghiobii. La revedere.

Vrăjitorul a dat ghes calului cu pintenii şi a luat-o din loc la galop spre avangarda coloanei. Geralt, trăgând cu coada ochiului la chipul palid şi schimonosit de furie al lui Yennefer, a început să-l compătimească anticipat pe Dorregaray. Ştia despre ce este vorba. Yennefer era sterilă,

la fel ca majoritatea vrăjitoarelor, dar, spre deosebire de altele, suferea din această pricină, iar la evocarea acesteia, reacţiona cu o mânie nestăpânită. Dorregaray, probabil, îi ştia slăbiciunea. De bună seamă însă, nu ştia cât poate fi de răzbunătoare.

— O să aibă necazuri, a şuierat Yennefer. O să vadă el. Fii atent, Geralt. Să nu crezi că dacă se întâmplă ceva şi nu eşti rezonabil, o să te protejez.

— Nu-ţi face griji, i-a zâmbit el. Noi, adică vânătorii şi golemii servili, acţionăm întotdeauna rezonabil. La urma urmelor, limitele posibilului între care ne putem mişca sunt clar şi neîndoielnic fixate.

— Bine, bine, ia uită-te la el! Yennefer, încă lividă, l-a ţintuit cu privirea. Te-ai bosumflat ca o fată mare, acuzată

de lipsă de virtute. Eşti vânător, n-ai cum să schimbi asta. E

menirea ta…

— Lasă menirea mea, Yen, că mi se face greaţă.

— Nu vorbi aşa cu mine, ţi-am mai spus. Şi puţin îmi pasă

de greaţa ta. Ca şi de toate celelalte reacţii din repertoriul tău limitat de vânător.

— Totuşi, o să ai de-a face cu unele dintre ele, dacă nu încetezi să mă baţi la cap cu poveştile tale despre trimişi din cer, despre lupta pentru bunăstarea oamenilor. Şi despre dragoni, duşmanii de moarte ai tribului uman. Ştiu eu mai bine.

— Ah, da? Vrăjitoarea şi-a mijit ochii. Oare ce ştii tu atât de bine, vânătorule?

— De exemplu – Geralt n-a luat în seamă vibraţiile de avertizare ale medalionului din jurul gâtului său – că dacă

dragonii n-ar avea comori, nu s-ar interesa de soarta lor nici mamele care i-au adus pe lume şi cu atât mai puţin vrăjitorii. Este interesant faptul că la fiecare vânătoare de dragoni mereu se iveşte câte un vrăjitor care are strânse legături cu Breasla Bijutierilor. Ca şi tine, de altfel. Iar apoi, deşi pe piaţă

ar trebui să ajungă un torent de nestemate în toată regula, acestea nu ajung şi preţul lor nu scade. Aşa că

nu-mi îndruga tu mie despre menire şi despre lupta pentru supravieţuirea rasei. Doar te cunosc de prea multă vreme şi

destul de bine.

— De prea multă vreme, a repetat ea, încreţindu-şi ameninţător buzele. Din păcate. Dar să nu-ţi închipui că şi destul bine, nemernicule. La naiba, ce proastă am fost…

Oh, lua-te-ar dracul! Nu pot să te mai văd în ochi!

A scos un răcnet, calul ei negru a cabrat şi a ţâşnit la galop înainte. Vânătorul şi-a strunit calul, a lăsat să fie depăşit de carul cu piticani care hohoteau, înjurau, fluierau din cornuri de os. Printre ei, deasupra unor saci de ovăz, Jaskier cânta la lăută.

— Hei! a strigat Yarpen Zigrin aşezat pe bancheta căruţaşului, arătând spre Yennefer. E ceva negru acolo pe drum! Mă întreb, ce-o fi oare? Pesemne că-i o iapă!

— De bună seamă! i-a replicat Jaskier împingându-şi spre ceafă pălărioara de culoarea prunei. E o iapă! Călare pe un jugănit! De necrezut!

Bărbile flăcăilor lui Yarpen tremurau într-un cor de râs.

Yennefer se prefăcea că nu-i aude.

Geralt şi-a oprit în loc calul, lăsându-i pe arcaşii lui Niedamir să treacă. În urma lor, la o oarecare distanţă, călărea la pas

Borch şi, chiar în spatele lui, zerrikancele constituiau ariergarda convoiului. Geralt i-a aşteptat până

când s-au apropiat, apoi şi-a strunit iapa până a ajuns lângă

calul lui Borch. Călăreau în tăcere.

— Vânătorule, a zis dintr-odată Trei Găi. Vreau să te întreb ceva.

— Întreabă-mă.

— De ce nu te întorci?

Vânătorul l-a privit o clipă în tăcere.

— Chiar ţii morţiş să ştii?

— Ţin, i-a răspuns Trei Găi întorcându-se spre el.

— Mă duc cu ei pentru că sunt un golem pasiv. Pentru că

sunt o tufă de cânepă târâtă de vânt pe drum. Încotro ar trebui să mă duc? Ia spune-mi! Şi pentru ce? Aici, cel puţin s-au adunat unii cu care am ce vorbi. Unii care nu-şi curmă

vorba când mă apropii de ei. Unii care, chiar dacă nu le sunt pe plac, mai degrabă mi-o spun în faţă decât să

arunce cu pietre după mine. Mă duc cu ei pentru acelaşi

motiv pentru care m-am dus cu tine la han. Pentru că mi-e totuna. N-am un loc anume spre care să vreau să mă

îndrept. Nu am o ţintă anume aflată la capătul drumului.

Trei Găi şi-a dres glasul.

— Mereu există o ţintă la capătul fiecărui drum. Toată

lumea o are. Chiar şi tu, chiar dacă te crezi atât de diferit.

— Acum am să-ţi pun eu o întrebare.

— Pune-mi.

— Ai o ţintă la capătul drumului?

— Am.

— Ai noroc.

— Nu este o chestiune de noroc, Geralt. Ţine de ce crezi, în ce crezi şi cui te dedici. Nimeni n-ar trebui să ştie asta mai bine decât... un vânător.

— Întruna am auzit astăzi despre menire, a oftat Geralt.

Menirea lui Niedamir de a pune mâna pe Malleore. Menirea lui Denesle Eyck de a apăra oamenii de dragoni. Dorregaray simte că menirea lui e contrariul. Yennefer, din cauza unor schimbări la care i-a fost supus organismul, nu-şi poate îndeplini menirea şi se dă de ceasul morţii. La naiba, numai Spadasinii şi piticanii nu simt nicio chemare, nu vor decât să se căpătuiască. Poate că de-aia mă simt de-al lor?

— Nu de-aia eşti tu aici, Geralt de Rivia. Nu sunt orb şi nici surd. Nu-mi îndruga tu mie că la auzul numelor lor ţi-ai scos tăşcuţa. Dar mi se pare...

— În zadar ţi se pare, i-a spus vânătorul fără mânie.

— Îmi cer iertare.

— În zadar îţi ceri iertare.

Şi-au înfrânat caii taman la timp pentru a evita ciocnirea cu convoiul arcaşilor din Caingorn, care se opriseră brusc în faţa lor.

— Ce s-a întâmplat? Geralt s-a ridicat în scări. De ce ne-am oprit?

— Nu ştiu, a răspuns Borch uitându-se în jur. Vea, cu faţa răvăşită, a rostit repede câteva cuvinte.

— Mă duc în faţă, a spus vânătorul, să văd cum stau lucrurile.

— Rămâi pe loc.

— 48 —

— De ce?

Trei Găi a tăcut pentru o clipă, cu ochii în pământ.

— De ce? a repetat Geralt.

— Pleacă, i-a răspuns Borch. Poate c-ar fi mai bine.

— Ce să fie mai bine?

— Pleacă.

Podul care se întindea între cele două margini ale prăpastiei părea solid, construit din buşteni groşi de pin, proptit pe un stâlp pătrat de care se izbea zgomotos şuvoiul cu mustăţi lungi de spumă.

— Hei, Taiepaie! a strigat Boholt apropiindu-se în car. De ce te-ai oprit?

— Păi, am eu de unde să ştiu cum e podul ăsta?

— Da’ de ce-am luat-o pe drumul ăsta? a întrebat Gyllenstiern, apropiindu-se călare. Nu mă încumet cu carele pe beţele astea. Hei, ciubotarule! De ce ne-ai adus pe-aici şi nu pe potecă? Poteca duce mai departe, spre vest?

Eroul otrăvitor din Hołopole s-a apropiat, şi-a scos căciula de astrahan. Arăta nostim, într-o dulamă demodată, împodobită cu găitane şi având deasupra o platoşă de pe vremea regelui Sambuk.

— Asta-i calea cea mai scurtă, Măria Ta, i s-a adresat nu cancelarului, ci direct lui Niedamir, pe a cărui faţă se citea lehamitea.

— Cum aşa? l-a întrebat încruntat Gyllenstiern. Niedamir n-a catadicsit să-i arunce nicio privire mai atentă.

— Pe-aici – a început să explice Capremâncă, arătând spre cele trei vârfuri zimţate care dominau împrejurimile –

alea sunt Chiava, Buba şi Dintele Hâţânat. Drumul trece pe lângă ruinele unei cetăţi vechi, înconjoară Chiava prin nord şi duce până dincolo de obârşia râului. Dac-o luăm pe pod, scurtăm drumul. Străbatem defileul până la tăul dintre munţi. Şi dacă nu dăm de urme de dragon pe-acolo, ne ducem în sus, spre răsărit, să vedem care-i treaba pe viroagă. Şi mai departe, mai la est, sunt păşunile de pe coama muntelui, de unde-i lesne de ajuns pe un drum drept în Caingorn, acasă la Domniile Voastre, conaşilor.

— Da’ de unde-ai scornit atâtea despre munţii ăştia? l-a

iscodit Boholt. Din urmele de la copitele cailor?

— Nu, conaşule. Pe-aici păşteam oile când eram fecior.

— Şi podul ăsta ne ţine? Boholt s-a ridicat în picioare pe banchetă, s-a uitat în jos la râul înspumat. Prăpastia e adâncă de vreo patruzeci de stânjeni.

— Ţine, conaşule.

— Da’ ce rost avea podul ăsta în pustietatea de aici?

— Podul ăsta, a spus Capremâncă, a fost înălţat de troli pe vremuri. Cine trecea pe-aici n-avea încotro, trebuia să le dea mulţi galbeni. Dar cum rareori trecea pe-aici cineva, atunci trolii şi-au luat desagii în spinare şi s-au dus. Şi-a rămas podul.

— Repet, s-a înfuriat Gyllenstiern, carele sunt încărcate cu arme şi otavă, că poate rămânem rătăciţi pe undeva prin sălbăticie. Nu-i mai bine s-o luăm pe potecă?

— Puteţi şi pe potecă, a strâns din umeri ciubotarul, dar e mai mult de mers. Şi regele a spus că se grăbeşte la dragon. Păi, aşa ce face, porneşte cu graba şi se întâlneşte cu zăbala.

— Cu zăbava, l-a corectat cancelarul.

— Zăbava, cum spui matale, a încuviinţat Capremâncă.

Da’ tot pe pod e mai aproape.

— Ei bine, atunci luaţi-o înainte, Capremâncă, a decis Boholt. Luaţi-o înainte tu şi oastea ta. Aşa e obiceiul pe la noi, îi lăsăm în faţă pe cei mai viteji.

— Nu mai mult de un car odată, a poruncit Gyllenstiern.

— Bine. Boholt a dat bici calului, iar carul a început să se hurducăie pe pod. Uită-te după noi, Taiepaie! Ia seama să

fie drepte roţile!

Geralt şi-a oprit calul, arcaşii lui Niedamir îmbrăcaţi cu caftane roşu cu galben, ghemuiţi grămadă pe caldarâm, blocau drumul.

Iapa vânătorului a fornăit.

Pământul s-a cutremurat. Munţii s-au zguduit, marginea zimţată a peretelui de rocă a dispărut dintr-odată pe fundalul cerului şi apoi chiar din perete a răsunat brusc un huruit surd, vibrant.

— Atenţie! a răcnit Boholt de pe cealaltă parte a podului.

— 50 —

Atenţie acolo!

Primele pietre, deocamdată mărunte, au început să sară, să se rostogolească şi să lovească spasmodic versantul.

Sub ochii lui Geralt se căsca o crăpătură neagră de-a lungul drumului, care creştea înspăimântător de rapid, s-a adâncit şi s-a năruit în abis cu o bufnitură asurzitoare.

— Pe cai!!! a strigat Gyllenstiern. Zeii ne ferească! Pe acolo!

Niedamir, cu capul sprijinit de coama calului, s-a îndreptat spre pod, în urma lui au sărit Gyllenstiern şi câţiva arcaşi. În urma lor, carul regal, cu grifoni fâlfâind pe steag, a început să pârâie şi să scârţâie.

— Asta-i avalanşă! Daţi-vă din drum! urla din spate Yarpen Zigrin biciuind crupele cailor, depăşind al doilea car al lui Niedamir şi împrăştiindu-i pe arcaşi. La o parte, vânătorule! Dă-te din drum! La o parte!

Pe lângă carul piticanilor galopa Eyck din Denesle, drept şi ţeapăn în şa. Dacă n-ar fi fost paloarea ca de mort şi buzele încleştate într-o grimasă tremurândă, s-ar fi putut crede că acest cavaler rătăcitor nu aflase că se prăbuşesc bolovani şi pietre de pe versant în jurul lui. Din spate, din grupul de arcaşi, cineva a scos un urlet sălbatic, caii au nechezat.

Geralt a smucit hăţurile, a dat călcâie calului, chiar în faţa lui pământul clocotea de la bolovanii care zburau de sus. Carul cu piticani a huruit peste grohotiş, a sărit chiar înainte de pod şi s-a trântit cu un trosnet pe o rână, cu osia ruptă. O roată s-a dus în parapet şi apoi a zburat în vâltoarea râului.

Iapa vânătorului, rănită de colţurile ascuţite ale pietrelor, s-a ridicat pe picioarele din spate. Geralt a vrut să sară din şa, dar i s-a agăţat catarama de la pantof în scară şi a căzut într-o parte, în drum. Iapa a nechezat şi s-a repezit înainte, chiar pe podul care se balansa deasupra prăpastiei. Pe pod alergau piticanii urlând şi înjurând.

— Mai repede, Geralt! i-a strigat peste umăr Jaskier, alergând în urma piticanilor.

— Sari, vânătorule! l-a îndemnat Dorregaray aruncându-

se în şa, abia reuşind să-şi ţină în frâu calul nărăvaş.

În spatele lor, drumul era înecat într-un nor de praf format din bolovanii care zburau şi bucăţi din carul dezmembrat al lui Niedamir. Degetele vânătorului se agăţau de chingile de sub şaua calului vrăjitorului. A auzit un ţipăt.

Yennefer se prăbuşise împreună cu calul. S-a rostogolit departe de copitele care loveau orbeşte şi s-a lăsat la pământ, acoperindu-şi capul cu mâinile. Vânătorul a fugit

spre ea, intrând în ploaia torenţială de pietre, sărind peste crăpătura căscată la picioare. Yennefer, rănită la braţe, s-a ridicat în genunchi. Ochii îi erau larg deschişi, iar de la o tăietură de deasupra sprâncenei îi curgea un firicel de sânge până la lobul urechii.

— Ridică-te, Yen!

— Geralt! Fii atent!

Un bloc imens de stâncă desprins din versant s-a prăvălit cu o bubuitură, zburând direct spre ei. Geralt s-a trântit la pământ, acoperind-o cu trupul său pe vrăjitoare. În răstimp, blocul a explodat şi s-a sfărâmat într-un miliard de bucăţi care cădeau asupra lor, împungându-i ca nişte viespi.

— Mai repede! striga Dorregaray. Învârtindu-şi în aer bagheta de pe calul care dansa, transforma în praf bolovanii desprinşi din versant, care se rostogoleau spre ei.

Pe pod, vânătorule!

Yennefer şi-a fluturat mâna, şi-a îndoit degetele, a ţipat incoerent. Pietrele se izbeau de o emisferă albăstruie, conturată brusc peste capetele lor şi se evaporau ca picăturile de apă căzute pe o lespede încinsă.

— Pe pod, Geralt! a strigat vrăjitoarea. După mine!

Alergau în urma lui Dorregaray şi a unor arcaşi fără cai.

Podul se clătina şi scârţâia, grinzile se curbau în toate direcţiile, azvârlite de la un parapet la altul.

— Mai repede!

Dintr-odată podul s-a dărâmat cu un scrâşnet ascuţit, jumătatea lăsată de ei în urmă s-a desprins, s-a prăbuşit cu un trosnet în hău, cu tot cu carul piticanilor, care s-a izbit de dinţii de piatră în nechezatul cailor turbaţi. Partea pe

care se aflau încă mai rezista, dar Geralt şi-a dat seama brusc că aceasta se lasă în jos şi panta se povârneşte tot mai mult. Yennefer, gâfâind, a tras o înjurătură.

— Cădem, Yen! Ţine-te!

Ce mai rămăsese din pod a scârţâit, s-a fisurat şi a coborât ca o rampă. Au căzut, dar şi-au înfipt degetele prin crăpăturile dintre grinzi. Yennefer nu s-a mai putut ţine. A ţipat strident şi a alunecat. Geralt, agăţându-se cu o mână, şi-a scos pumnalul, i-a înfipt lama între două grinzi şi s-a prins cu ambele mâini de mâner. Coatele îi tremurau când Yennefer trăgea de el, prinzându-i-se de centura şi de teaca purtate în spate. Restul de pod a scârţâit din nou şi s-a înclinat şi mai mult, aproape vertical.

— Yen, s-a tânguit vânătorul. Fă ceva… La naiba, fă o vrajă!

— Cum? a bombănit ea înăbuşindu-şi furia. Nu vezi cum stau agăţată?

— Eliberează-ţi o mână!

— N-am cum…

— Hei! a strigat de sus Jaskier. Vă mai puteţi ţine? Hei!

Geralt nu a considerat oportun să confirme.

— Aruncă-mi funia! a ţipat. Mai iute, la naiba!

Lângă trubadur şi-au făcut apariţia Spadasinii, piticanii şi Gyllenstiern. Geralt l-a auzit pe Boholt rostind printre dinţi:

— Stai aşa, lăutarule. Nu mai e mult şi o să cadă ea. Apoi o să-l tragem pe vânător.

Yennefer a sâsâit ca un şarpe, zvârcolindu-se pe spatele lui Geralt. Centura îl strângea dureros în piept.

— Yen? Ai cum să te prinzi de ceva? Cu picioarele?

— Da, a icnit ea. Dau din ele.

Geralt s-a uitat în jos, la râul care clocotea printre stâncile ascuţite, peste care se rostogoleau şi se învârteau grinzi de la pod, leşuri de cai şi cadavre în culorile vii ale Caingornului. Lângă stânci, în adâncimile transparente, de un verde-smarald, a văzut corpurile fusiforme enorme ale unor păstrăvi care se deplasau leneş împotriva curentului.

— Mai rezişti, Yen?

— Într-un fel… da…

— 53 —

— Ridică-te. Ca să te prinzi de ceva…

— Nu… nu pot…

— Dă-mi funia! a răcnit Jaskier. Ce-i cu voi, aţi înnebunit?

O să cadă amândoi!

— Ei bine şi ce dacă? a bombănit Gyllenstiern invizibil.

Podul a scârţâit înclinându-se şi mai mult. Geralt a început să nu-şi mai simtă degetele încleştate pe mânerul

pumnalului.

— Yen…

— Taci… şi nu te mai zvârcoli…

— Yen?

— Nu-mi spune aşa…

— Mai poţi să te ţii?

— Nu, i-a răspuns ea sec. Nu se mai zbătea, îi atârna pe spate ca un mort, ca o povară inertă.

— Yen?

— Taci.

— Yen. Iartă-mă.

— Nu. Niciodată.

Ceva s-a strecurat de-a lungul grinzilor. Rapid. Ca un şarpe.

Emanând o strălucire rece, palidă, îndoindu-se şi răsucindu-se de parc-ar fi avut suflet, funia i-a reperat gâtul lui Geralt cu capătul său mobil, s-a mutat la subsuori, s-a încolăcit într-un nod lejer. Sub el, vrăjitoarea icnea, trăgând aer în piept. Era sigur că izbucneşte în plâns. Se înşela.

— Atenţie! a strigat Jaskier de sus. Vă tragem!

Pustiitorule! Kennet! Sus cu ei! Trageţi-i!

O smucitură, o îmbrăţişare dureroasă şi sufocantă a frânghiei tensionate. Yennefer a oftat din greu. Au fost urcaţi rapid, frecându-se cu burţile de grinzile de lemn.

Sus, Yennefer s-a ridicat prima.

VII

— Din tot convoiul, a raportat Gyllenstiern, am salvat doar un car, Maiestate, fără a pune la socoteală carul Spadasinilor. Din suită au rămas numai şapte arcaşi. Pe

celălalt mal al prăpastiei nu mai e niciun drum, doar grohotişuri şi versant neted, din câte se poate vedea până

la cotul defileului. Nu se ştie dacă mai trăieşte careva dintre cei care au fost atunci când s-a năruit podul.

Niedamir nu i-a răspuns. Eyck din Denesle stătea drept în faţa regelui, pironindu-l cu ochii săi sticloşi, fără astâmpăr.

— Ne urmăreşte mânia zeilor, a spus, ridicând mâinile.

Am păcătuit, mărite rege Niedamir. Era o cruciadă sfântă, o cruciadă împotriva răului. Deoarece dragonul este rău, de altfel în orice dragon este întrupat răul. Eu nu pot să mă fac că nu văd răul, îl zdrobesc în picioare... îl fac una cu pământul. Aşa cum ne poruncesc zeii şi Sfânta Carte.

— Ce tot bâiguie? s-a încruntat Boholt.

— Habar n-am, i-a răspuns Geralt ajustând hamurile iepei. Nu pricep niciun cuvânt.

— Şşşt, i-a atenţionat Jaskier. Încerc să le ţin minte, poate o să-mi fie de folos la rimele mele.

— Spune la Cartea Sfântă, a reluat Eyck înverşunat, că

din abis o să iasă un şarpe, un dragon înspăimântător, cu şapte capete şi cu zece coarne! Şi călare pe el o să fie o muiere îmbrăcată în purpuriu şi stacojiu, cu un potir de aur în mână, iar pe frunte o să aibă semnul ultimei desfrânări!

— O ştiu! s-a bucurat Jaskier. Asta-i Cilia, nevasta primarului Sommerhalder!

— Linişte, coane poet, l-a atenţionat Gyllenstiern. Iar tu, cavalerule din Denesle, vorbeşte mai desluşit, dacă nu ţi-e cu supărare.

— Răul, Maiestate, i s-a adresat Eyck grandilocvent, trebuie înfruntat cu o inimă şi o conştiinţă curate şi cu capul sus! Iar aici pe cine vedem noi? Pe piticani, care sunt nişte păgâni, zămisliţi în beznă şi care se închină puterilor întunecate! Pe vrăjitorii nelegiuiţi, care uzurpă dreptul divin, puterea şi privilegiile! Pe vânător, care este o creatură

împotriva naturii, o lepădătură odioasă, blestemată. Te mai întrebi atunci cum de a căzut pe capul nostru pedeapsa?

Mărite rege Niedamir! Împingem prea departe limitele posibilului! Să nu punem la încercare mila Domnului. Te implor, Maiestate, să înlături mizeria din rândurile noastre

înainte de...

— Iaca, nici măcar o vorbă despre mine, s-a plâns Jaskier.

Nicio vorbuliţă nu s-a pomenit despre poeţi. Şi eu care m-am străduit atâta...

Geralt i-a zâmbit lui Yarpen Zigrin, care îşi mângâia cu mişcări lente şi constante lama toporului ascuns la brâu.

Amuzat, piticanul rânjea. Yennefer s-a răsucit ostentativ, prefăcându-se că fusta sfâşiată până la şold o deranja mai mult decât cuvintele lui Eyck.

— Mergem prea departe, coane Eyck, a replicat Dorregaray cu emfază. Deşi, de bună seamă, cu gânduri alese. Socot nepotrivit că ne-ai adus la cunoştinţă ceea ce crezi dumneata despre vrăjitori, piticani şi vânători. Cu toate că, după cum mă duce pe mine mintea, cu toţii suntem de-acum obişnuiţi cu asemenea păreri, nu este nici politicos, nici cavaleresc să faci uz de ele, coane Eyck. Şi e cu atât mai greu de priceput pentru noi după ce am văzut că dumneata, şi nimeni altul, ai dat fuga şi le-ai întins o frânghie elfească vrăjitoarei şi vânătorului aflaţi pe muchie de cuţit. Din ceea ce spui, era de aşteptat mai degrabă să

te rogi să cadă.

— La naiba, i-a şoptit Geralt lui Jaskier. El ne-a întins funia? Eyck? Nu Dorregaray?

— Nu, i-a murmurat trubadurul. Eyck, el a fost de fapt.

Geralt a clătinat din cap neîncrezător. Yennefer a înjurat în barbă, apoi s-a semeţit.

— Cavalerule Eyck, i s-a adresat ea cu un zâmbet pe care toată lumea, cu excepţia lui Geralt, l-ar fi putut lua de drăguţ şi binevoitor. Da’ cum vine asta? Adică eu sunt o lepădătură, iar dumneata mi-ai salvat viaţa?

— Eşti o cucoană, domniţă Yennefer, s-a înclinat rigid cavalerul. Iar chipul dumitale frumuşel şi sincer ne face să

credem că într-o bună zi o să renunţi la blestemata vrăjitorie o dată pentru totdeauna.

Boholt a pufnit.

— Îţi mulţumesc, cavalerule, i-a spus sec Yennefer. Şi vânătorul Geralt îţi mulţumeşte deopotrivă. Mulţumeşte-i, Geralt.

— 56 —

— Mai degrabă să fiu al naibii, a oftat vânătorul cu o sinceritate dezarmantă. Da’ pentru ce-ar trebui să-i mulţumesc? Nu sunt decât o lepădătură vrednică de dispreţ, iar chipul meu scârbos nu dă semne de îmbunătăţire. Cavalerul Eyck m-a scos din râpă din greşeală, numai pentru că se ţinea de mine cu toate puterile o frumoasă domniţă. Dacă aş fi atârnat acolo de unul singur, Eyck n-ar fi ridicat nici măcar un deget. Nu mă

înşel, nu-i aşa, cavalerule?

— Ba te înşeli, coane Geralt, i-a răspuns calm cavalerul rătăcitor. Niciodată nu mă dau în lături de la sprijinirea cuiva aflat în primejdie. Chiar şi atunci când e vorba despre un vânător.

— Mulţumeşte-i, Geralt. Şi cere-i iertare, i-a spus vrăjitoarea tăios. Altminteri, nu faci decât să arăţi că

spusele lui Eyck, cel puţin în cazul tău, sunt întru totul adevărate. Nu eşti în stare să convieţuieşti cu oamenii.

Pentru că eşti diferit. Participarea ta la această expediţie este o greşeală. Ai venit împins de un scop lipsit de sens.

Sens ar avea dacă ai pleca acum. Cred că ai înţeles deja acest lucru. Şi dacă nu, până la urmă tot o s-o scoţi tu la capăt.

— Despre ce scop e vorba, domniţă? a intervenit Gyllenstiern. Vrăjitoarea l-a privit, dar nu i-a răspuns.

Jaskier şi Yarpen Zigrin şi-au zâmbit unul altuia cu subînţeles, însă în aşa fel încât să nu-i observe vrăjitoarea.

Vânătorul şi-a aţintit privirea în ochii lui Yennefer. Erau reci.

— Îmi cer iertare şi îţi mulţumesc, cavalerule din Denesle, şi-a plecat el fruntea. Vă mulţumesc tuturor celor aici de faţă. Pentru sprijinul rapid pe care mi l-aţi dat, fără măcar să staţi pe gânduri. Am auzit, când eram agăţat, cum ba unul, ba altul vă dădeaţi peste cap ca să ne ajutaţi. Tuturor celor prezenţi aici le cer iertare. Cu excepţia nobilei Yennefer, căreia îi mulţumesc fără să-i cer nimic. Vă las.

Lepădătura renunţă de bunăvoie la compania voastră.

Pentru că lepădătura a primit destul de la voi. Ai grijă, Jaskier.

— 57 —

— Hai, las-o baltă, Geralt! i-a strigat Boholt. Te porţi ca un ţânc alintat. Hai, nu face din ţânţar armăsar. La naiba…

— Oameni buuuni!

Din capătul defileului veneau în fugă Capremâncă şi mai mulţi gardieni din Hołopole trimişi să iscodească

împrejurimile.

— Ce este? Ce-aţi păţit? şi-a ridicat capul Pustiitorul.

— Oameni buni… conaşilor… nobililor… gâfâia cizmarul.

— Cască gura, omule, l-a îndemnat Gyllenstiern agăţându-şi degetele încrucişate de centura aurie.

— Dragonul! Acolo, dragonul!

— Unde?

— În defileu… La capăt… Doamne, el…

— Pe cai! le-a poruncit Gyllenstiern.

— Pustiitorule! l-a strigat Boholt. În car! Taiepaie, pe cal şi după mine!

— O-ntindem, flăcăi! a urlat Yarpen Zirgin. La picior, fir-ar să fie!

— Hei, staţi aşa! Jaskier şi-a aruncat lăuta peste umăr.

Geralt! Ia-mă pe cal!

— Sari!

Cheile se terminau cu o movilă de pietre luminoase, din ce în ce mai răzleţe, formând un cerc neregulat. În spatele acestora terenul cobora în pantă lină până la un dâmb acoperit cu o pajişte ierboasă, înconjurat din toate părţile de pereţi de calcar împânziţi de mii de cavităţi. Trei canioane înguste, vechi văi ale unor pâraie secate, porneau din pajişte.

Boholt, care ajunsese primul în galop la barajul de pietre, şi-a oprit brusc calul şi s-a ridicat în scări.

— Oh, la naiba! a spus el. Oh, la mama naibii. Nu… nu se poate!

— Ce-i? l-a întrebat Dorregaray apropiindu-se. Lângă el, Yennefer a sărit din carul Spadasinilor, s-a lipit cu pieptul de o stâncă uriaşă, s-a uitat, a făcut un pas îndărăt, apoi s-a frecat la ochi.

— Ce-i? Ce se petrece? a strigat Jaskier, sprijinit de spatele lui Geralt. Ce este, Boholt?

— 58 —

— E... un dragon auriu.

La nicio sută de paşi de la intrarea în chei, pe drumul spre canionul dinspre nord, pe o colină uşor ovală, se afla creatura. Stătea acolo cu gâtul lung şi subţire arcuit, cu capul plat sprijinit pe pieptul bombat şi cu coada înfăşurată

în jurul labelor întinse din faţă.

În acea făptură, în poziţia în care era aşezată, exista un fel de graţie indescriptibilă, un aer felin, care contrazicea în mod evident sorgintea sa reptiliană. Incontestabil de reptiliană. Creatura era acoperită cu solzi conturaţi clar şi de o strălucire orbitoare de la galbenul-deschis al aurului.

Dihania de pe colină era din aur de la vârful ghearelor înfipte în pământ şi până la capătul cozii lungi, care pendula lent între ciulinii care năpădiseră pajiştea. Privindu-i cu ochii săi mari, aurii, creatura şi-a răsfirat aripile ample şi aurii de liliac şi a rămas nemişcată pentru a fi admirată.

— Dragonul auriu, a şoptit Dorregaray. E imposibil... o legendă vie!

— Nu există aşa ceva, la naiba, dragoni aurii, a declarat Pustiitorul şi a scuipat. Ştiu eu ce spun.

— Atunci ce este aceea care stă pe colină? l-a întrebat Jaskier obiectiv.

— Un vicleşug.

— O iluzie.

— Nu-i nicio iluzie, a spus Yennefer.

— E un dragon auriu, a spus Gyllenstiern. Un dragon auriu veritabil.

— Dragonii aurii există doar în legende!

— Opriţi-vă, a intervenit brusc Boholt. N-aveţi de ce să vă

luaţi la harţă. E limpede ca lumina zilei că-i un dragon auriu. Şi la urma urmei care-i diferenţa, mă rog, dacă-i auriu, albastru, cu picăţele sau în carouri? Aşa mare nu-i, îl luăm pe sus cât ai zice peşte. Taiepaie, Pustiitorule, descărcaţi carul, daţi jos armamentul. Da’ de ce să-mi bat eu capul cu diferenţa dintre auriu şi neauriu.

— Există o diferenţă, Boholt, i-a spus Taiepaie. Şi încă una foarte importantă. Acesta nu este dragonul pe care-l căutăm. Nu e cel care a fost otrăvit lângă Hołopole şi care

doarme liniştit în cavernă, pe aur şi giuvaiere. Ăsta nu stă

decât pe curul lui. Şi-atunci, la ce naiba umblăm noi după

curul lui?

— Acest dragon este din aur, Kennet, a strigat Yarpen Zigrin. Ai mai văzut aşa ceva vreodată? Nu pricepi? Pe pielea lui o să luăm mai mult decât pe o comoară obişnuită.

— Şi fără ca piaţa de nestemate să dea pe-afară, a adăugat rânjind Yennefer. Yarpen are dreptate. Înţelegerea rămâne valabilă. Că doar avem ce împărţi, nu-i aşa?

— Hei, Boholt? a strigat Pustiitorul din car, răscolind armamentul cu zgomot. Ce punem pe noi şi pe cai? Ce poate să scuipe jigodia asta de aur, hm? Foc? Acid? Aburi?

— Da’ dracu’ le ştie năravurile, oameni buni, s-a încruntat Boholt. Hei, vrăjitorilor! Legendele despre dragonii aurii pomenesc ceva despre cum trebuie să-i omorâm?

— Cum să-i omorâm? Ca de obicei! s-a răstit brusc Capremâncă. Nu-i vreme de zăbavă, numai să-mi aduceţi o jivină. O umplem cu ceva otrăvitor şi îl momim pe dragon, apoi îi venim de hac.

Dorregaray s-a uitat chiorâş la ciubotar, Boholt a scuipat, Jaskier şi-a întors capul a lehamite. Yarpen Zigrin rânjea cu mâinile în şold.

— Ce staţi aşa şi vă uitaţi? a întrebat Capremâncă. Să

trecem la treabă, trebuie să punem la cale cu ce umplem carcasa, ca să nu stea mult pe gânduri dihania, să vină

repede cu balele prelingându-i-se din bot. Trebuie să fie ceva foarte otrăvitor, toxic sau putred.

— Aha, a spus piticanul, cu încă un rânjet. Ceva care este veninos, urât şi împuţit. Ştii ce, Capremâncă? Se pare că tu eşti acela.

— Ce?

— Rahatule. Pleacă de-aici, împuţitule, că nu vreau să te mai văd dinaintea ochilor.

— Coane Dorregaray, i s-a adresat Boholt apropiindu-se de el. Dovedeşte-ţi utilitatea. Aminteşte-ţi de vreun mit sau vreo legendă. Ce ştii despre dragonii aurii?

Vrăjitorul a zâmbit şi s-a înfoiat.

— Mă întrebi ce ştiu despre dragonii aurii? Puţin, dar

destul.

— Te ascultăm, atunci.

— Păi, ascultaţi-mă, fiţi numai ochi şi urechi. Acolo, în faţa noastră, şade un dragon auriu. O legendă vie, poate că

ultima şi singura creatură de acest fel care a supravieţuit freneziei voastre criminale. Nu ucizi o legendă. Eu, Dorregaray, n-o să vă las să vă atingeţi de acest dragon. Aţi priceput? Puteţi să vă strângeţi armamentul în car, să vă

luaţi desagii şi să vă cărăbăniţi naibii de-aici.

Geralt era convins că se va declanşa un vacarm. S-a înşelat.

— Maestre vrăjitor, a rupt tăcerea Gyllenstiern, bagă de seamă ce şi cui spui. Regele Niedamir poate să-ţi poruncească, Dorregaray, să-ţi iei desagii la spinare şi să te cărăbăneşti naibii de-aici. Şi nu viceversa. Ţi-e limpede?

— Nu, i-a răspuns mândru vrăjitorul. Nu este. Pentru că

eu sunt maestrul Dorregaray şi n-o să mă supun cuiva al cărui regat ţine doar cât se poate vedea de pe palisada unei fortăreţe infecte, murdare, împuţite. Ştii, coane Gyllenstiern, că, dacă rostesc o vrajă şi îmi flutur mâna, te preschimb în

paté de vită, iar pe regele tău mucos, în ceva nespus de rău? Ţi-e limpede?

Gyllenstiern n-a apucat să-i răspundă pentru că Boholt s-a repezit la Dorregaray, i-a apucat braţele şi le-a răsucit spre el. Pustiitorul şi Taiepaie, tăcuţi şi posaci, au sărit din spatele lui Boholt.

— Ascultă-mă bine, coane vrăjitor, i s-a adresat uriaşul Spadasin, înainte de a-ţi flutura mâna, ascultă-mă. Aş putea avea timp să te lămuresc, conaşul meu, ce cred eu despre interdicţiile şi legendele tale, precum şi despre vorbăria ta de rahat. Dar uite că n-am chef. Mulţumeşte-te cu răspunsul meu.

Boholt şi-a dres vocea, şi-a băgat degetul în nas, apoi şi-a lansat mucii pe vârful pantofului vrăjitorului.

Dorregaray a pălit, dar nu s-a clintit. A văzut – la fel ca toţi ceilalţi – buzduganul morgenstern legat cu lanţ de un par lung de un stânjen, pe care-l ţinea Pustiitorul relaxat în mână. Ştia – la fel ca toţi ceilalţi – că timpul necesar pentru

a rosti o vrajă este incomparabil mai mare decât timpul necesar Pustiitorului pentru a-i crăpa capul în mii de ţăndări.

— Ei bine, a spus Boholt, acum dă-te frumuşel la o parte, mărite vrăjitor. Şi dacă-ţi mai vine cumva cheful să deschizi pliscul, înfundă-ţi-l iute cu un smoc de iarbă. Pentru că, dacă-ţi mai aud bâiguielile, o să mă ţii minte toată viaţa.

Boholt i-a întors spatele, apoi şi-a frecat mâinile.

— Ei bine, Taiepaie, Pustiitorule, la treabă, altminteri ne scapă dihania.

— Nu dă semne că are de gând să fugă, a declarat Jaskier privind în zare. Uitaţi-vă şi voi la el.

Dragonul auriu, cocoţat pe un deal, a căscat, şi-a lăsat capul în jos, şi-a desfăcut aripile şi a biciuit pământul cu coada.

— Rege Niedamir şi voi, cavaleri! a răcnit ca dintr-o trompetă de alamă. Sunt dragonul Villentretenmerth! După

cum văd, nu v-a oprit avalanşa pe care am stârnit-o pe capul vostru şi de care sunt tare fudul. Aţi ajuns până aici.

După cum ştiţi, din valea aceasta, sunt doar trei ieşiri. Spre răsărit, prin Hołopole, şi spre apus, spre Caingorn. Puteţi folosi doar aceste două drumuri. Pe drumul dinspre miazănoapte, conaşilor, nu puteţi s-o luaţi, pentru că eu, Villentretenmerth, nu vă îngădui acest lucru. Dacă cineva nu ţine cont de poruncile mele, iată, îl poftesc la luptă de onoare, cavalerească. Cu arme convenţionale, fără vrăji, fără scos foc pe gură. O luptă până când cedează de tot una dintre părţi. Aştept răspunsul vostru prin mijlocirea crainicului, după regula protocolului!

Au rămas toţi cu gura larg căscată.

— Grăieşte! a icnit Boholt. De necrezut!

— Şi cu tâlc pe deasupra, a adăugat Yarpen Zigrin. Ştie careva ce-i aceea o armă confesională?

— Obişnuită, fără nicio vrajă, s-a încruntat Yennefer. Dar altceva mă întrebam eu. Nu poţi vorbi articulat dacă ai limba bifurcată. Dihania foloseşte telepatia. Fiţi atenţi că

funcţionează în ambele sensuri. Ne poate citi gândurile.

— Da’ ce, nu-i în toate minţile sau ce? i-a sărit muştarul

lui Kennet Taiepaie. Un duel de onoare? Cu o reptilă

smintită? Atât de amărâtă! Ia hai să-l luăm pe sus! Hai cu toţii laolaltă!

— Nu.

S-au uitat în jur.

Eyck din Denesle, acum călare, în armură, cu lancea sprijinită de scările şeii, arăta mult mai bine decât pe jos.

Viziera ridicată a coifului lăsa să i se vadă chipul palid şi ochii fără astâmpăr care ardeau.

— Nu, coane Kennet, a întărit cavalerul. Doar peste cadavrul meu. Nu voi permite ca în faţa mea să fie ofensată

onoarea de cavaler. Cine îndrăzneşte să încalce regulile duelului de onoare…

Eyck vorbea din ce în ce mai tare, i se tăia glasul exaltat, care tremura de entuziasm.

— Cine nesocoteşte onoarea mă nesocoteşte şi pe mine, şi sângele lui sau al meu se va scurge în acest pământ chinuit. Fiara cere un duel? Ei bine, atunci! Crainicul să

vestească numele meu! Să lăsăm judecata zeilor să ne hotărască soarta! De partea dragonului se află forţa ghearelor şi a colţilor săi, precum şi mânia diabolică, iar de partea mea…

— Ce tâmpit, a spus Yarpen Zigrin.

— De partea mea se află cinstea, de partea mea se află

credinţa, de partea mea se află lacrimile fecioarelor pe care această reptilă…

— Hai, gata, Eyck, că mi se-apleacă! i-a retezat-o Boholt.

Înainte, pe câmp! Ia-te la trântă cu dragonul, în loc să

pălăvrăgeşti!

— Hei, Boholt, stai aşa, a sărit deodată piticanul trăgându-se de barbă. Ai uitat de înţelegere? Dacă Eyck doboară creatura, o să ia jumătate…

— Eyck n-o să ia nimic, a rânjit Boholt. Îl cunosc eu. Se mulţumeşte cu o baladă despre el ticluită de Jaskier.

— Linişte! a poruncit Gyllenstiern. Aşa să fie. Se va lupta cu dragonul viteazul cavaler rătăcitor Eyck din Denesle, sub culorile Caingornului, ca lancea şi spada regelui Niedamir.

Aceasta este hotărârea regelui!

— Ei, nu mai spune, a zis încleştându-şi dinţii Yarpen Zigrin. Lancea şi spada lui Niedamir. Aşa a hotărât regişorul nostru caingornian? Cum adică?

— Lasă, a scuipat Boholt. Nu cred că vrei să te pui cu Eyck, Yarpen. Bâiguie şi el ca un nătâng, dar dacă tot s-a suit pe cal şi e gata de luptă, ar fi mai bine să nu-l întoarcem din drum. Lasă-l să plece naibii şi să răpună

dragonul. Şi apoi vom mai vedea.

— Cine îl anunţă? a întrebat Jaskier. Dragonul vrea un crainic. Oare să mă duc eu?

— Nu. Aici nu-i vorba de îngânat cântecele, Jaskier, s-a încruntat Boholt. Crainic o să fie Yarpen Zigrin. Are o voce de zici că-i taur.

— Bine, la naiba! a spus Yarpen. Daţi-mi un steag cu stemă, ca să fie cum se cuvine.

— Dar ai grijă cum vorbeşti, coane pitican. Fii civilizat, l-a avertizat Gyllenstiern.

— Nu mă înveţi tu pe mine cum să vorbesc. Piticanul şi-a umflat ţanţoş pântecul. Când am început eu să dau lumii veşti, tu te jucai în ţărână.

Dragonul continua să şadă liniştit pe colină, dând fericit din coadă. Piticanul a urcat pe cea mai înaltă stâncă, şi-a dres glasul şi a scuipat.

— Hei, tu de colo! a urlat cu braţul întins. Dragon de rahat ce eşti! Ascultă ce-ţi spune crainicul! Adică eu! Primul care se va înfrunta cu tine pentru onoare este cavalerul rătăcitor Eyck din Denesle! Şi-o să-ţi vâre lancea în burdihan, după obiceiul sfânt, spre osândirea ta şi spre bucuria sărmanelor fecioare şi a regelui Niedamir! Lupta să

fie cinstită şi după lege, fără scuipat de foc şi doar confesional vă puteţi împunge unul pe altul, până când unul o să-şi dea duhul! Ceea ce îţi dorim din fundul sufletelor noastre, drăguţă! Ai băgat la cap, dragonule?

Dragonul a căscat, şi-a fâlfâit aripile, după care s-a lăsat la pământ şi a coborât ca gândul de pe colină într-o poiană

întinsă.

— Am băgat la cap, cinstite crainic! a hohotit. Atunci, să

vină nobilul Eyck din Denesle în poiană. Sunt gata!

— 64 —

— O panaramă în toată regula, a scuipat Boholt privindu-l mâhnit pe Eyck călărind la pas, din spatele unei grămezi de bolovani. Un circ de rahat…

— Tacă-ţi fleanca, Boholt! a strigat Jaskier, frecându-şi mâinile. Uite, Eyck se duce la dihanie! La naiba, ce baladă o să iasă! De-o să-ţi meargă la suflet…

— Uraa! Trăiască Eyck! a strigat cineva din grupul de arcaşi ai lui Niedamir.

— Eu, a spus Capremâncă posomorât, ca să fie mai sigur, l-aş fi umplut cu sulf.

Eyck, ajuns în poiană, l-a salutat pe dragon cu lancea ridicată, şi-a trântit viziera de la coif şi i-a dat pinteni calului.

— Bine, bine, a punctat piticanul. O fi el bleg, dar, când e vorba despre dragoni, ştie ce face. Uită-te!

Eyck, aplecat în faţă, încordat în şa, la galop, şi-a îndreptat lancea spre el. Dragonul, în pofida aşteptărilor lui Geralt, nu a sărit, nu s-a rotit într-o parte şi-n alta, ci, lăţit la pământ, s-a dus grăbit direct la cavalerul care-l atacase.

— Dă-l gata! Pune-l jos, Eyck! a strigat Yarpen.

Eyck, deşi în galop, nu l-a atacat frontal, orbeşte. În ultimul moment şi-a schimbat sprinten direcţia, întinzând lancea peste capul calului. Gonind pe lângă dragon, în picioare în scăriţe, l-a lovit. Cu toţii au strigat într-un singur glas. Geralt nu s-a alăturat corului.

Dragonul s-a ferit cu o fentă delicată, agilă şi plină de graţie şi, zbătându-se ca o panglică de aur însufleţită, cu mişcări iuţi, dar calme, de felină veritabilă, a ajuns cu laba sub burta calului.

Calul a nechezat, şi-a azvârlit în aer crupa, cavalerul se bălăngănea în şa, dar nu şi-a lansat lancea. În momentul în care nările calului au ajuns aproape la pământ, dragonul l-a măturat pe Eyck de pe şa, împingându-l brutal cu laba.

Toată lumea a văzut cum zboară învârtindu-se armura de metal, toată lumea a auzit zăngănitul şi hodorogeala cu care cavalerul a căzut la pământ.

Dragonul, aşezându-se pe pământ, a răsturnat calul cu laba, apoi şi-a lăsat în jos fălcile pline de colţi. Calul a

nechezat ascuţit, s-a zvârcolit şi a murit.

În tăcerea care a urmat, s-a auzit vocea profundă a dragonului Villentretenmerth.

— Viteazul Eyck din Denesle poate fi luat din poiană, nu mai este în stare să continue lupta. Următorul, vă rog.

— Oh, rahat! a declarat Yarpen Zigrin în tăcerea instalată.

VIII

— Ambele picioare, a observat Yennefer ştergându-şi mâinile de o cârpă. Cred că are ceva şi la coloană. Armura i-a intrat în spate, de parc-ar fi fost bătută cu ciocanul.

Picioarele i-au fost tăiate de propria lance. O să treacă

multă vreme până va ajunge să se mai urce pe cal. În caz c-o să se mai urce vreodată.

— Riscurile meseriei, a zis Geralt.

Vrăjitoarea s-a încruntat.

— Asta-i tot ce ai de spus?

— Ce altceva ai vrea să auzi, Yennefer?

— Dragonul ăsta este nemaipomenit de iute, Geralt. Prea iute ca să se pună cu el un om.

— Înţeleg. Nu, Yen. Nu eu.

— Din principiu? i-a zâmbit maliţios vrăjitoarea. Sau dintr-o frică din cele mai obişnuite, normale şi la ordinea zilei?

Pare să fie singura emoţie umană pe care o nutreşti.

— Şi una, şi alta, a încuviinţat fără patimă vânătorul.

Care-i diferenţa?

— Chiar aşa. Yennefer a păşit mai aproape. Niciuna.

Principiile pot fi încălcate, frica poate fi depăşită. Omoară

dragonul, Geralt. Pentru mine.

— Pentru tine?

— Pentru mine. Vreau acest dragon, Geralt. Întreg. Îl vreau doar pentru mine.

— Foloseşte-ţi vrăjile şi omoară-l.

— Nu. Omoară-l tu. Iar eu n-am să-i las pe Spadasini şi pe ceilalţi să te încurce.

— Vor muri, Yennefer.

— De când te deranjează asta pe tine? Tu ai grijă de

dragon, că de oameni mă ocup eu.

— Yennefer, i-a spus rece vânătorul. Nu pot să te înţeleg.

De ce ai nevoie de acest dragon? Până-ntr-acolo te-a orbit culoarea galbenă a solzilor lui? La urma urmei, nu eşti la ananghie, ai din ce să trăieşti, ţi s-a dus vestea. Prin urmare, care-i motivul? Dar nu care cumva să-mi pomeneşti ceva despre menire, te rog.

Yennefer tăcea. În cele din urmă, încreţindu-şi buzele, a tras un şut puternic unei pietre ivite din iarbă.

— Este cineva care mă poate ajuta, Geralt. Se pare că

e... ştii ce vreau să spun... se pare că aceasta nu este incurabilă. Există o şansă. Eu încă aş mai putea avea... Ai înţeles?

— Am înţeles.

— Este o operaţie complicată, costisitoare. Dar, în schimbul unui dragon de aur... Geralt?

Vânătorul n-a scos niciun cuvânt.

— Când eram atârnaţi pe pod, a spus vrăjitoarea, mi-ai cerut ceva. Îţi voi îndeplini rugămintea. În ciuda tuturor.

Vânătorul i-a zâmbit cu tristeţe, atingându-i cu degetul arătător steaua de obsidian de la gât.

— Prea târziu, Yen. Nu mai suntem atârnaţi. Nu mai am nevoie. În ciuda tuturor.

Se aştepta la tot ce-i mai rău, la cascade de foc, fulgere, lovituri în faţă, insulte, blesteme. Dar a fost surprins să-i vadă doar tremurul abia perceptibil al buzelor. Yennefer s-a întors încet. Geralt îşi regreta cuvintele. Regreta emoţia care le determinase. Limita posibilului, ca o coardă întinsă

de lăută, fusese ruptă. I-a aruncat o căutătură lui Jaskier şi l-a văzut cum întoarce repede capul, evitându-i privirea.

— Ei bine, ne-am lămurit cum stă treaba cu onoarea cavalerească, dragi conaşi, a strigat Boholt, deja în armură, în picioare în faţa lui Niedamir, care stătea pe piatră cu expresia invariabilă de plictis pe chip. Onoarea cavalerească zace acolo gemând pe înfundate. A fost o idee proastă, nobile Gyllenstiern, să-l trimitem pe Eyck în luptă

ca vasal şi cavaler al Maiestăţii Sale. Nu îndrăznesc să-l arăt pe vinovat cu degetul, dar ştiu bine din cauza cui Eyck e

acum olog. Aşadar, am omorât două muşte dintr-o lovitură.

Un ţicnit care, în nebunia lui, năzuieşte să reînvie legendele despre curajul cu care cavalerul învinge dragonul în lupta corp la corp. Şi un şarlatan care a vrut să tragă foloase de pe seama lui. Ştii despre cine vorbesc, Gyllenstiern, nu-i aşa? Bine. Şi acum schimbăm foaia. Acum dragonul este al nostru. Acum noi, Spadasinii, o să ne ocupăm de dragon.

Dar în folosul nostru.

— Şi înţelegerea, Boholt? şi-a tărăgănat vorbele cancelarul. Cum rămâne cu înţelegerea?

— Mă şterg la cur cu înţelegerea.

— Nu se poate aşa ceva! Este o insultă la adresa Maiestăţii Sale! a bătut din picior Gyllenstiern. Regele Niedamir...

— Care rege? a strigat Boholt sprijinindu-se într-o spadă

uriaşă cu ambele mâini. Oare nu cumva regele în persoană

ar avea chef să-şi măsoare forţele cu dragonul? Sau poate că tu, cancelarul lui credincios, ţi-ai pune un scut pe pântecul rotunjor şi ai lua-o din loc să te încaieri cu el? De ce nu, dă-i drumul, noi te aşteptăm aici, cu respect. Aţi avut o şansă, Gyllenstiern, dacă Eyck ar fi înjunghiat dragonul, l-aţi fi luat pe tot, nu ne-aţi fi lăsat nimic, niciun solz de aur de pe şira spinării. Dar acum e prea târziu. Deschideţi ochii.

Nu mai este nimeni care să se bată pentru culorile Caingornului. Nu mai găsiţi un aşa fraier ca Eyck.

— Nu-i adevărat! Ciubotarul Capremâncă a căzut la picioarele regelui care părea că se uită în continuare în zare la un punct cunoscut numai de el. Mărite rege! Aşteaptă

doar o ţâră, ai răbdare să vină ai noştri din Hołopole şi ai să

vezi! Lasă-i la o parte pe nobilii isteţi, lasă-i! Ai să vezi cu ochii tăi cine e viteaz, cine e mai puternic în pumn şi nu în gură!

— Tacă-ţi fleanca, a spus calm Boholt ştergându-şi o pată

de rugină de pe pieptar. Închide-ţi pliscul, secătură, că de nu, am să ţi-l închid eu de-ţi sar toţi dinţii.

Capremâncă, văzând că se apropie Kennet şi Pustiitorul, s-a retras şi s-a ascuns repede printre gardienii din Hołopole.

— 68 —

— Maiestate! a strigat Gyllenstiern. Maiestate, care ţi-e porunca?

Plictiseala a dispărut subit de pe faţa lui Niedamir.

Monarhul minor s-a încruntat, şi-a cârnit nasul pistruiat şi s-a ridicat.

— Care mi-e porunca? a spus el încet. În sfârşit, mă

întrebi şi pe mine, Gyllenstiern, în loc să hotărăşti pentru mine şi în numele meu. Sunt foarte încântat. Ţine-o tot aşa, Gyllenstiern. Din acest moment, o să taci şi-o să-mi asculţi poruncile. Iat-o pe prima. Adună norodul, porunceşte să fie suit Eyck de Denesle în car. Ne întoarcem la Caingorn.

— Maiestate...

— Niciun cuvânt, Gyllenstiern. Domniţă Yennefer, stimaţi nobili, rămas-bun. Mi-am pierdut ceva timp în această

călătorie, dar am câştigat nespus de mult. Am învăţat multe. Vă mulţumesc pentru cuvintele voastre, domniţă

Yennefer, coane Dorregaray, coane Boholt. Şi-ţi mulţumesc pentru tăcere, Geralt.

— Maiestate, a spus Gyllenstiern, cum vine asta?

Dragonul este aici, foarte aproape. Doar la o azvârlitură de băţ. Maiestate, visul Maiestăţii Tale...

— Visul meu… a repetat gânditor Niedamir. Încă nu am unul. Şi dacă mai stau mult aici… S-ar putea să nu mai am niciunul niciodată.

— Dar Malleore? Dar mâna principesei? n-a renunţat cancelarul fluturându-şi braţele. Dar tronul? Maiestate, norodul acela te recunoaşte…

— Mă şterg la cur cu norodul acela, cum spune Boholt, a zâmbit Niedamir. Tronul lui Malleore este al meu oricum, pentru că am în Caingorn trei sute de blindate şi o mie cinci sute de soldaţi de infanterie împotriva celor o mie de purtători amărâţi de scut de-ai lor. Iar de recunoscut, mă

recunosc oricum. O să poruncesc să fie spânzuraţi, decapitaţi şi spintecaţi până când o să mă recunoască. Cât despre principesa lor, e o viţică grasă şi fac ceva pe mâna ei, n-am nevoie decât de crupa ei, ca să-mi nască

moştenitorul, după aceea am eu grijă s-o otrăvesc. Cu metoda maestrului Capremâncă. Gata cu pălăvrăgeala,

Gyllenstiern. Purcedeţi la înfăptuirea poruncilor primite.

— Într-adevăr, i-a şoptit Jaskier lui Geralt, multe a mai învăţat.

— Multe, a confirmat Geralt uitându-se la colina pe care dragonul de aur, cu căpăţâna triunghiulară lăsată în jos, lingea cu limba cărămizie bifurcată ceva din iarba de lângă

el. Dar nu aş vrea să mă număr printre supuşii săi, Jaskier.

— Şi acum ce crezi c-o să se întâmple?

Vânătorul se uita calm la creatura mică, gri-verzuie, cum îşi flutura aripile de liliac şi ghearele de dragon auriu.

— Dar tu ce spui despre toate acestea, Jaskier? Ce părere ai?

— Dar ce contează ce părere am eu? Sunt doar un poet, Geralt. Oare opinia mea are vreo importanţă?

— Are.

— Ei bine, am să-ţi spun. Mie, Geralt, când văd o reptilă, un şarpe să zicem sau o şopârlă, mi se întorc maţele pe dos, în aşa hal mă scârbeşte şi mă sperie. Pe când dragonul ăsta…

— Aşa-i?

— El… el este frumos, Geralt.

— Mulţumesc, Jaskier.

— Pentru ce?

Geralt şi-a întors capul cu încetinitorul, şi-a dus mâna la catarama curelei care îi traversa pieptul în curmeziş şi a scurtat cureaua cu două găuri. Şi-a ridicat mâna dreaptă ca să verifice dacă mânerul spadei se află în poziţia corectă.

Jaskier se holba la el.

— Geralt! Vrei să…

— Da, a spus calm vânătorul. Există o limită a posibilului.

M-am săturat de toate astea. Te duci cu Niedamir sau rămâi aici, Jaskier?

Trubadurul s-a aplecat, şi-a pus cu grijă şi cu meticulozitate lăuta pe o piatră, apoi s-a ridicat.

— Rămân. Cum ai spus? Limita posibilului? O să ţin minte titlul ăsta pentru o baladă.

— Asta ar putea fi ultima ta baladă, Jaskier.

— Geralt?

— 70 —

— Îhm?

— Să nu-l omori… ai cum?

— Spada-i spadă, Jaskier. Când pui mâna pe ea…

— Încearcă măcar.

— O să încerc.

Dorregaray a chicotit, s-a întors către Yennefer şi Spadasini, a arătat spre convoiul regal care se îndepărta.

— Acolo, a spus el, spală putina regele Niedamir. Nu mai porunceşte cu gura lui Gyllenstiern. Bine face că pleacă. Mă

bucur că ai rămas, Jaskier. N-ar fi rău să începi să încropeşti o baladă.

— Despre ce?

— Despre cum – vrăjitorul şi-a scos bagheta din buzunarul de la piept – maestrul Dorregaray, vrăjitor vestit, i-a trimis frumuşel acasă pe cei care râvneau să-l omoare pe ultimul dragon auriu rămas pe lume. Nu mişca, Boholt!

Yarpen, ia mâinile de pe topor! Nici măcar să nu clipeşti, Yennefer! Căraţi-vă, pungaşilor, după rege, ca un căţeluş

după stăpân. Hai, sus pe cai, în care. Vă avertizez, dacă

cineva face o mişcare greşită, n-o să rămână din el decât o pată pe nisip. Nu glumesc deloc.

— Dorregaray! a şuierat Yennefer.

— Mărite vrăjitor, i s-a adresat Boholt conciliant, poate ajungem la o…

— Taci, Boholt. V-am spus că nu se atinge nimeni de dragon. Nu ucizi o legendă. Drum bun şi cale bătută!

Brusc mâna lui Yennefer a ţintit în faţă, iar pământul din jurul lui Dorregaray a izbucnit într-o vâlvătaie albastră, s-a învolburat într-un viscol de pietriş şi iarbă. Vrăjitorul se scutura, înconjurat de flăcări. Pustiitorul, dintr-un salt, i-a tras un pumn în faţă. Dorregaray s-a prăbuşit şi din baghetă

a ţâşnit un fulger roşu care s-a aprins printre bolovani.

Taiepaie, apropiindu-se în fugă pe cealaltă parte, i-a tras un şut vrăjitorului care zăcea la pământ şi îşi lua avânt să

repete lovitura. Geralt a aterizat între ei, l-a împins pe Taiepaie, a scos spada şi l-a lovit orizontal, între armura de umăr şi armura-pieptar. L-a întrerupt Boholt, care a parat lovitura cu lama spadei sale. Jaskier i-a pus piedică

Pustiitorului, dar fără niciun efect – Pustiitorul s-a agăţat de dubletul în culorile curcubeului cu care era îmbrăcat bardul şi i-a tras un pumn între ochi. Yarpen Zigrin, sărindu-i în spate, l-a trântit pe Jaskier, pocnindu-l cu coada toporului în dosul genunchilor.

Geralt s-a învârtit într-o piruetă pentru a evita spada lui Boholt, l-a lovit scurt pe Taiepaie, rupându-i mănuşa de fier.

Taiepaie s-a retras dintr-o săritură, s-a poticnit şi s-a prăbuşit la pământ. Boholt mormăia în timp ce-şi balansa spada ca pe o coasă. Geralt a sărit peste lama şuierătoare, i-a aplicat o lovitură cu mânerul spadei lui Boholt în cuirasă, l-a respins, apoi şi-a îndreptat vârful spadei spre obrazul lui.

Boholt, văzând că nu e în stare să pareze o spadă atât de grea, s-a tras înapoi, căzând pe spate. Vânătorul a sărit până la el şi în acel moment a simţit că pământul îi fuge de sub picioarele paralizate. A văzut cum orizontul devine din orizontal vertical. În zadar a încercat să-şi adune degetele într-un semn de protecţie, s-a prăvălit într-o rână, izbindu-se puternic de pământ şi lăsând să-i scape spada din mâna îngheţată. Urechile îi zvâcneau şi-i vâjâiau.

— Legaţi-i cât mai acţionează vraja, s-a auzit glasul lui Yennefer de undeva din munţi, din depărtare. Pe toţi trei.

Dorregaray şi Geralt, înţepeniţi şi vlăguiţi, s-au lăsat legaţi şi urcaţi în car fără să opună rezistenţă şi fără să

scoată un cuvânt. Jaskier s-a zvârcolit şi a bombănit, aşa că

în timp ce-l legau fedeleş, s-a ales şi cu câteva scatoalce peste faţă.

— Da’ de ce să ne mai încurcăm cu trădătorii ăştia, cu nişte pui de căţea ce sunt, a spus Capremâncă. Un-doi îi omorâm şi pace.

— Şi tu eşti puiul aceleiaşi căţele, i-a spus Yarpen Zigrin.

Dar să nu insultăm câinii acum. Du-te naibii de-aici, lepădătură.

— Da’ obraznici mai sunteţi, a strigat Capremâncă. O să

mai vedem noi dacă tot aşa de obraznici o să fiţi atunci când o să-mi vină oamenii din Hołopole, numa’ să-i vedeţi.

O să ve…

Yarpen, răsucindu-se cu o agilitate surprinzătoare pentru

statura lui, i-a lovit ţeasta cu coada toporului. Pustiitorul, aflat lângă el în picioare, i-a mai aplicat câteva lovituri.

Capremâncă a zburat doi stânjeni şi a ajuns să scurme cu nasul în iarbă.

— Las’ că vă învăţ eu minte! i-a ameninţat în patru labe.

Pe toţi…

— Flăcăi! a urlat Yarpen Zigrin. Împuţitul ăsta de ciubotar trebuie bătut măr! Ia prinde-l, Pustiitorule!

Capremâncă n-a mai stat pe gânduri. A sărit în sus şi a fugit spre canionul dinspre răsărit. După el au fugit pe furiş

şi gardienii din Hołopole. Piticanii, chicotind, aruncau cu pietre în urma lor.

— Parcă s-a făcut deodată aerul mai răcoros, a zâmbit Yarpen. Ei bine, Boholt, hai să ne măsurăm cu dragonul.

— Uşurel, uşurel, a ridicat mâna Yennefer. Puteţi să vă

măsuraţi, dar cu drumul. Valea! Toată lumea îşi ia tălpăşiţa.

— Cum aşa? a tresărit Boholt cu o strălucire sinistră în ochi. Ce spui, domniţă vrăjitoare?

— Plecaţi de-aici, luaţi urma ciubotarului, a repetat Yennefer. Toată lumea! Mă descurc singură cu dragonul. Cu arme neconvenţionale. Şi aţi putea măcar să-mi mulţumiţi la despărţire. Dacă nu eram eu, aveaţi de-a face cu spada vânătorului. Aşa că ia-o din loc mai iute, Boholt, până nu mă supăr. Te avertizez că ştiu o vrajă prin care puteţi fi castraţi. Doar dintr-o fluturare de mână.

— Pân-aici, i-a replicat tărăgănat Boholt. Mi-a ajuns răbdarea la limita posibilului. Doar n-o să mă las luat de prost. Taiepaie, scoate oiştea de la car. Simt că voi avea şi eu nevoie de o armă neconvenţională. Cineva o să fie osândit pe cruce, conaşilor. N-o să arăt cu degetul, dar numaidecât o să fie osândită o vrăjitoare mârşavă.

— Hai, încearcă, Boholt! O să-mi faci ziua mai bună.

— Yennefer, i s-a adresat cu reproş piticanul, de ce?

— Poate că pur şi simplu nu-mi place să împart nimic cu nimeni, Yarpen.

— Ei bine, a zâmbit Yarpen Zigrin, e tipic omenesc. Atât de omenesc, că e aproape piticănesc. Este plăcut să-ţi vezi trăsăturile de caracter într-o vrăjitoare. Pentru că nici mie

nu-mi place să împart nimic cu nimeni, Yennefer.

S-a aplecat ca lovit de un fulger scurt şi rapid. O bilă de oţel, ieşită nu se ştie de unde şi când, a şuierat în aer şi a lovit-o pe Yennefer în mijlocul frunţii. Până să se dezmeticească, vrăjitoarea atârna deja în aer, ţinută de mâini de Taiepaie şi

de Pustiitor, în timp ce Yarpen îi lega gleznele cu o funie. Yennefer a răcnit cu furie, dar unul dintre flăcăii lui Yarpen care stătea lângă ea i-a aruncat funia peste cap, a strâns-o bine şi i-a îndesat-o în gura deschisă, înăbuşindu-i urletul.

— Şi cum, Yennefer, cum vrei să faci ca să mă castrezi?

Boholt s-a apropiat de ea. Dacă nu poţi nici măcar să-ţi mişti o mână?

I-a rupt gulerul de la tunică, i-a rupt şi cămaşa. Urletul lui Yennefer era sugrumat de funie.

— N-am timp acum, a spus Boholt în timp ce o mângâia în orăcăitul piticanilor. Dar ai puţină răbdare, vrăjitoareo!

După ce-i facem felul dragonului, o să înceapă distracţia.

Legaţi-o fedeleş de roată, flăcăi. Cu ambele mâini la margine, astfel încât să nu poată să ridice niciun deget.

Acum lăsaţi-o, nimeni nu se atinge de ea. O să stabilim ordinea după cum se comportă fiecare în încăierarea cu dragonul.

— Boholt, a rostit Geralt încet, calm şi ameninţător. Fii atent. Te găsesc şi-n gaură de şarpe.

— Mă uimeşti, i-a răspuns Spadasinul la fel de liniştit. Eu în locul tău aş lăsa-o mai moale. Din câte te cunosc, trebuie să iau în serios ameninţarea ta. N-am de ales. Dacă nu te las să mori, n-o să mă laşi să trăiesc. Da’ mai stăm noi de vorbă mai târziu. Pustiitorule, Taiepaie, pe cai.

— Ei bine, soarta ne joacă o festă, a scâncit Jaskier. Oare de ce naiba m-am băgat eu în aşa ceva?

Dorregaray, cu capul plecat, se uita la picăturile mari de sânge care îi picurau încet din nas şi-i ajungeau pe burtă.

— Nu te mai uita aşa la mine! a ţipat vrăjitoarea la Geralt, zvârcolindu-se ca un şarpe în funiile cu care era legată, încercând în van să-şi ascundă farmecele despuiate.

Vânătorul şi-a întors ascultător capul. Nu şi Jaskier.

— 74 —

— Din câte văd, a luat-o în zeflemea bardul, o să-ţi trebuiască un poloboc de elixir de mandragoră, Yennefer.

Pielea ca de fată de şaisprezece ani îmi face pielea ca de găină.

— Tacă-ţi fleanca, nenorocitule! a urlat vrăjitoarea.

— Cam cât de bătrână eşti, Yennefer? nu a renunţat Jaskier. Două sute de ani? Ei bine, să zicem, o sută

cincizeci. Şi te comporţi ca şi cum ai avea…

Yennefer şi-a întins gâtul şi l-a scuipat, dar fără să-l nimerească.

— Yen, i s-a adresat cu reproş vânătorul, ştergându-şi cu umărul urechea scuipată.

— Să nu se mai zgâiască aşa la mine!

— Nici gând, i-a spus Jaskier nedezlipindu-şi ochii de la privelişte a minunată oferită de vrăjitoarea pe jumătate despuiată. Din cauza ei suntem prizonieri aici. Şi-o să ne taie beregatele. Iar pe ea mai mult ca sigur o s-o violeze, ceea ce, la vârsta ei…

— Taci, Jaskier, i-a zis vânătorul.

— Nici pomeneală. Am de gând să încropesc o baladă

despre două ţâţe. Vă rog să nu mă sâcâiţi.

— Jaskier – Dorregaray şi-a dus mâna la nasul însângerat

– fii serios.

— Sunt serios, la naiba!

Boholt, sprijinit de piticani, a urcat anevoie în şa din cauza armurii grele şi rigide, precum şi a pieilor protectoare de pe ea. Pustiitorul şi Taiepaie erau deja călare, cu o spadă

uriaşă peste şeile lor.

— Gata, a răcnit Boholt. După dragon.

— A, nu, a spus o voce profundă care suna ca o trompetă

de alamă. Că vin eu după voi!

De după inelul de stânci s-a ivit un bot lung sclipitor, auriu, un gât subţire prevăzut cu un rând de plăci triunghiulare, zimţate, nişte labe cu gheare. Ochi rău, reptilieni, cu pupile verticale, se uitau pe sub pleoape cornoase.

— N-am mai putut aştepta în poiană, a continuat dragonul Villentretenmerth uitându-se în jur, aşa că am

venit. După cum văd, sunt mai puţini gata să lupte?

Boholt a luat frâiele în dinţi şi spada în ambele mâini.

— Ahunge, a murmurat el cu frâiele între dinţi. Htai aha, higodie!

— Eu stau, a răspuns dragonul îndoindu-şi spatele într-un arc şi aruncându-şi coada provocator în aer.

Boholt s-a uitat în jur. Pustiitorul şi Taiepaie, încet, aparent calmi, l-au flancat pe dragon din ambele părţi. În spate erau în expectativă Yarpen Zigrin şi flăcăii lui, cu topoare în mâini.

— Aaaargh! a strigat Boholt îmboldindu-şi calul puternic cu călcâiele şi ridicându-şi spada.

Dragonul s-a ghemuit, s-a lăsat la pământ şi de sus, din spate, ca un scorpion, l-a lovit cu coada, nu pe Boholt, ci pe Pustiitor, care ataca dintr-o parte. Pustiitorul s-a prăbuşit împreună cu calul în clinchete, nechezaturi şi zăngănituri.

Boholt, avansând la galop, a lansat o lovitură puternică, dar dragonul a sărit sprinten peste lama lată. Impulsul galopului l-a adus pe Boholt alături. Dragonul s-a răsucit, s-a ridicat pe labele din spate şi l-a înjunghiat cu ghearele pe Taiepaie, spintecând dintr-o singură mişcare abdomenul călăreţului şi crupa calului. Boholt, înclinat în şa, a reuşit să-

şi strunească bidiviul şi, trăgând frâiele cu dinţii, a atacat din nou.

Dragonul i-a biciuit cu coada pe piticanii care se năpusteau spre el, măturându-i pe toţi. Apoi s-a aruncat spre Boholt, zdrobindu-l viguros pe Taiepaie care încerca să

se ridice în calea lui. Boholt îşi agita capul când într-o parte, când în alta, încercând să-şi ţină-n frâu calul nărăvaş, dar dragonul a fost incomparabil mai rapid şi mai abil. Tăindu-i viclean calea dinspre stânga, ca să-l împiedice să lovească,

l-a împuns cu ghearele labei. Calul a cabrat şi s-a aruncat pe o rână, Boholt a zburat din şa, scăpându-şi spada şi coiful, a căzut în urma calului la pământ şi şi-a zdrobit capul de o stâncă.

— Ştergeţi-o, flăcăi!!! În munţi!!! a strigat Yarpen Zigrin acoperind urletele Pustiitorului imobilizat sub cal. Cu bărbile fluturând, piticanii au dat năvală spre stânci cu o viteză

uimitoare pentru picioarele lor scurte. Dragonul nu i-a urmărit. S-a aşezat liniştit, privind în jur. Pustiitorul se zvârcolea şi răcnea de sub cal. Boholt zăcea întins, ţeapăn.

Taiepaie se târa spre stânci, pe o parte, ca un crab gigantic de fier.

— De necrezut, a şoptit Dorregaray. De necrezut…

— Hei! Jaskier trăgea de funiile cu care era legat de se zguduia carul întreg. Ce-i asta? Nu! Ca să vezi!

Dinspre canionul răsăritean se putea vedea un nor mare de praf urmat în curând de strigăte, tropăituri şi huruituri.

Dragonul şi-a întins gâtul, s-a uitat.

În poiană au intrat trei care pline cu oameni înarmaţi.

Împrăştiindu-se, au început să înconjoare dragonul.

— Eeh… La naiba, ăştia-s gardienii şi iscoadele din Hołopole! a strigat Jaskier. Au urcat pe la izvoarele râului Braa! Da, ei sunt! Uite-l pe Capremâncă acolo, în frunte!

Dragonul şi-a lăsat capul în jos ca să împingă uşor spre car o creatură mică, cenuşie, care guiţa întruna. Apoi a dat cu

coada de pământ, a răcnit din toţi rărunchii şi a ţâşnit ca o săgeată în întâmpinarea celor din Hołopole.

— Ce este? a întrebat Yennefer. Ăla mic? Ăla care se zvârcoleşte în iarbă? Geralt?

— Ceea ce dragonul apăra de noi, i-a răspuns vânătorul.

Ceea ce a eclozat recent în peşteră, acolo, în canionul dinspre miazănoapte. Un dragonaş ieşit din oul de la dragoanca otrăvită de Capremâncă.

Dragonaşul, poticnindu-se şi periind pământul cu burdihanul său proeminent, a fugit nesigur spre car, a guiţat, s-a ridicat pe lăbuţele din spate, şi-a desfăcut aripioarele şi apoi, fără să stea pe gânduri, a fugit în direcţia vrăjitoarei. Yennefer, cu un gest confuz, a oftat din toţi rărunchii.

— Te place, i-a spus Geralt.

— Tinerel, dar nu şi idiot, a rânjit Jaskier răsucindu-se în legături. Uită-te unde-şi are capul, mi-ar plăcea să fiu în locul lui, la naiba. Hei, micuţule, fugi! Asta-i Yennefer!

Spaima dragonilor! Şi a vânătorilor. Cel puţin a unuia…

— Taci, Jaskier! a strigat la el Dorregaray. Uite acolo, în

poiană! Se duc să-l prindă, fir-ar al naibii!

Carele din Hołopole, hodorogind ca nişte care de război, se îndreptau spre dragonul care îi ataca.

— Sfârtecaţi-l! le-a urlat Capremâncă, sprijinindu-se de spinarea căruţaşului. Faceţi-l bucăţi, daţi-i pe unde nimeriţi!

Să se-nveţe minte!

Dragonul a evitat cu agilitate primul car ieşit la atac, în care străluceau lame de coase, furci şi ţapine, dar s-a trezit între următoarele două care, iar dintr-unul l-a învăluit un năvod mare de pescuit. Încâlcit în acesta, a căzut, s-a rostogolit, s-a ghemuit ca o minge, şi-a desfăcut picioarele.

Năvodul, rupt în bucăţi, a pârâit brusc. Din primul car, întors între timp, au azvârlit alt năvod care l-a imobilizat complet. Şi celelalte două care s-au îndreptat spre dragon, huruind şi săltând printre gropi.

— Ai fost prins în năvod, carasule! a strigat la el Capremâncă. Îndată o să te ciuruim cu arcurile!

Dragonul a răcnit şi a aruncat un jet de aburi spre cer.

Gardienii din Hołopole s-au năpustit asupra lui sărind din care. Dragonul a urlat din nou, disperat, răsunător.

Dinspre canionul de la miazănoapte a venit răspunsul, un strigăt ascuţit de luptă.

Într-un galop frenetic, fluturându-şi cosiţele blonde, fluierând prelung, înconjurate de strălucirea lamelor de săbii, din defileu au ieşit...

— Zerrikancele! a strigat vânătorul trăgând neputincios de funii.

— Oh, rahat! a exclamat Jaskier. Geralt! Ţi-ai dat seama?

Zerrikancele au trecut prin puhoiul de gardieni ca un cuţit fierbinte prin unt, marcând drumul cu trupuri despicate, au sărit de pe cai din mers şi s-au proţăpit lângă dragonul care se lupta cu năvodul. Primul gardian care a dat să se apropie

şi-a pierdut imediat capul. Al doilea şi-a îndreptat furca spre Vea, dar zerrikanca, ţinând spada cu ambele mâini în jos, l-a spintecat de la pubis până la stern. Ceilalţi au dat bir cu fugiţii în grabă.

— În care! a urlat Capremâncă. În care, cumetrilor! Îi zdrobim cu carele!

— 78 —

— Geralt! a strigat Yennefer deodată, apoi şi-a îndoit picioarele legate şi dintr-o zvâcnire a sărit sub car, în dreptul mâinilor vânătorului prinse la spate. Semnul Igni!

Arde-mi funia! Poţi s-o simţi? Arde-o, la naiba!

— Aşa, orbeşte? a scâncit Geralt. O să-ţi dau foc, Yen!

— Fă semnul! Rezist!

I s-a supus, simţind furnicături în degete în timp ce schiţa semnul Igni deasupra gleznelor legate ale vrăjitoarei.

Yennefer şi-a întors capul, a muşcat din gulerul tunicii înăbuşindu-şi un geamăt. Dragonaşul, guiţând, a bătut din aripi lângă ea.

— Yen!

— Dă-i foc! a urlat.

Funia a cedat în momentul în care un miros greţos şi respingător de piele arsă a devenit de nesuportat.

Dorregaray a scos un sunet ciudat şi s-a moleşit, rămânând atârnat în funii de roata carului.

Vrăjitoarea, schimonosită de durere, s-a ridicat depărtându-şi piciorul eliberat din strânsoare. A ţipat cu voce îndureratăşi furioasă. Medalionul de la gâtul lui Geralt vibra de parc-ar fi avut suflet. Yennefer şi-a încordat coapsa şi, balansându-şi piciorul în direcţia carelor gardienilor din Hołopole, a rostit o vrajă. Aerul trosnea şi mirosea a ozon.

— Oh, zei! s-a tânguit impresionat Jaskier. Ei bine, să vezi ce baladă o să iasă, Yennefer!

Vraja proiectată anemic cu piciorul nu i-a prea reuşit vrăjitoarei. Primul car cu toţi cei aflaţi în el a căpătat pur şi simplu o nuanţă gălbuie pe care gardienii din Hołopole, cuprinşi de fervoarea lor belicoasă, nici n-au observat-o. Cu al doilea car i-a ieşit mai bine – întregul echipaj s-a transformat într-o clipită în broaşte râioase uriaşe care orăcăiau şi săreau în toate direcţiile. Carul rămas fără

căruţaş s-a răsturnat şi s-a făcut una cu pământul. Caii, nechezând isteric, au luat-o la sănătoasa trăgând după ei oiştea ruptă.

Yennefer şi-a muşcat buzele şi din nou şi-a fluturat piciorul în aer. Carul gălbui, acompaniat de o melodie dinamică venită de undeva de sus, a dispărut subit într-un

fum gălbui şi întregul echipaj s-a răsturnat în iarbă, ameţit, sub forma unui morman pitoresc. Roţile celui de-al treilea car au devenit pătrate şi efectul n-a întârziat să apară. Caii au îngenuncheat, carul s-a făcut zob şi oştenii din Hołopole au fost proiectaţi pe pământ. Yennefer, de-acum pur şi simplu din răzbunare, şi-a agitat cu furie piciorul şi a strigat o incantaţie, transformându-i pe cei din Hołopole la întâmplare în broaşte-ţestoase, gâşte, centipede, flamingi şi purcei

vărgaţi. Zerrikancele s-au ocupat tenace şi metodic de ceilalţi.

Dragonul, destrămând năvodul într-un final, a sărit în sus, scuturându-şi aripile, a urlat şi a fugit ca o coardă întinsă

după un supravieţuitor al măcelului, ciubotarul Capremâncă. Meşterul alerga sprinţar ca o căprioară, dar dragonul a fost mai iute de picior, adică de labă. Geralt, văzând fălcile căscate şi strălucirea colţilor ascuţiţi ca nişte pumnale, şi-a întors capul. A auzit un ţipăt înspăimântător şi un scrâşnet scârbos. Jaskier a strigat cu voce gâtuită.

Yennefer, albă ca varul, s-a aplecat şi s-a răsucit într-o parte, ca să vomite sub car.

S-a aşternut o linişte deplină, întreruptă doar din când în când de găgăitul, orăcăitul şi chirăitul supravieţuitorilor din Hołopole.

Vea, zâmbind obraznic, s-a proţăpit în faţa lui Yennefer cu picioarele depărtate. Zerrikanca şi-a ridicat spada.

Yennefer, palidă, şi-a ridicat piciorul.

— Nu, a intervenit Borch, zis şi Trei Găi, stând pe piatră.

L-a luat în braţe pe dragonaş, paşnic şi fericit.

— Nu o ucidem pe Yennefer, a repetat dragonul Villentretenmerth. Gata de-acum. Cu atât mai mult cu cât îi suntem recunoscători lui Yennefer pentru ajutorul ei nepreţuit. Dă-i drumul, Vea.

— Ştii, Geralt? i-a şoptit Jaskier frecându-şi mâinile amorţite. Ştii? Există o baladă străveche despre dragonul auriu. Dragonul auriu poate…

— Poate lua orice formă, a murmurat Geralt. Chiar şi umană. Auzisem şi eu despre asta. Dar nu credeam.

— Coane Yarpen Zigrin! l-a strigat Villentretenmerth pe

piticanul care stătea pe o stâncă povârnită, la o înălţime de douăzeci de coţi deasupra solului. Ce cauţi acolo?

Marmote? Nu sunt pe gustul tău, dacă îmi aduc eu bine aminte. Coboară aici şi vezi de Spadasini. Au nevoie de ajutor. Nu mai e omorât nimeni astăzi. Nimeni.

Jaskier, aruncând o privire anxioasă către zerrikancele care supravegheau vigilent câmpul de luptă, încerca să-l reanimeze pe inconştientul Dorregaray. Geralt îi aplica lui Yennefer un unguent pe glezna arsă şi o pansa. Vrăjitoarea şuiera de durere şi bolmojea un descântec.

După ce şi-a terminat treaba, vânătorul s-a ridicat.

— Stai aici, a spus el. Trebuie să vorbesc cu el.

Yennefer, strâmbându-şi buzele, s-a ridicat şi ea în picioare.

— Merg cu tine, Geralt. L-a luat de mână. Pot? Te rog, Geralt.

— Cu mine, Yen? Mă gândeam…

— Nu te mai gândi, l-a întrerupt ea apropiindu-se de umărul lui.

— Yen?

— Totul e bine, Geralt.

S-a uitat în ochii ei, care erau mai calzi decât odinioară.

S-a aplecat şi a sărutat-o pe buze cald, moale şi cu nesaţ.

Ca odinioară.

Au mers împreună. Yennefer, sprijinită de Geralt, şi-a apucat rochia cu vârful degetelor şi a făcut o reverenţă

foarte amplă, ca în faţa unui rege.

— Trei Găi… Villentretenmerth… a rostit vânătorul.

— Numele meu în tălmăcire liberă, în graiul tău, este Trei Păsări Negre, i-a spus dragonul. Dragonaşul, agăţându-i-se cu ghearele de antebraţ, şi-a întins gâtul sub laba lui ca să

fie mângâiat.

— Haosul şi Ordinea, a zâmbit Villentretenmerth. Îţi aminteşti, Geralt? Haosul este agresiunea. Ordinea este apărarea împotriva acesteia. Merită să mergi până în pânzele albe ca să înfrunţi agresiunea şi răul, nu-i aşa, vânătorule? Mai cu seamă, aşa cum spuneai şi tu, atunci când plata este însemnată. Aşa cum a fost de data asta. A

fost comoara dragoancei Myrgtabrakke, cea otrăvită în Hołopole. Ea m-a chemat în ajutor, ca să opresc răul care o ameninţa. Myrgtabrakke a zburat deja la scurt timp după ce Eyck din Denesle a fost învins în luptă. A avut timp berechet atunci când v-aţi luat la harţă. Dar mi-a lăsat comoara, plata mea.

Dragonaşul a guiţat fâlfâindu-şi aripile.

— Aşa că tu…

— Da, l-a întrerupt dragonul. Ei bine, în aceste zile trebuie. Făpturile, pe care le numiţi în general monştri, de la o vreme încoace se simt din ce în ce mai ameninţate de oameni. Ele nu se descurcă să se apere singure. Au nevoie de un Protector. Un fel de… vânător.

— Şi scopul… Scopul de la capătul drumului care este?

— El este… Villentretenmerth şi-a ridicat braţele.

Dragonaşul a guiţat speriat. De fapt, l-am atins. Datorită lui o să supravieţuiesc, Geralt de Rivia, o să dovedesc că nu există limite ale posibilului. Şi tu o să-ţi atingi scopul acesta, vânătorule. Chiar şi cei care sunt diferiţi pot supravieţui. La revedere, Geralt. La revedere, Yennefer.

Vrăjitoarea, strângând cu putere braţul vânătorului, s-a înclinat din nou. Villentretenmerth s-a ridicat, s-a uitat la ea şi a adoptat o mină foarte gravă.

— Iartă-mi onestitatea şi sinceritatea, Yennefer. Este atât de bine scris pe feţele voastre, încât nici măcar nu încerc să

vă citesc gândurile. Sunteţi făcuţi unul pentru altul, tu şi vânătorul. Dar n-o să iasă nimic. Nimic. Îmi pare rău.

— Ştiu. Yennefer a pălit uşor. Ştiu, Villentretenmerth. Dar aş vrea să cred că nu există nicio limită a posibilului. Sau cel puţin să fie cât mai departe.

Vea s-a apropiat, i-a atins braţul lui Geralt, a pronunţat rapid câteva cuvinte. Dragonul a surâs.

— Geralt, Vea spune că îşi va aminti multă vreme de-acum înainte cada de „La dragonul grijuliu”. Speră că ne vom mai întâlni cândva.

— Ce? – şi-a mijit ochii Yennefer.

— Nimic, a spus vânătorul repede. Villentretenmerth…

— Spune, Geralt de Rivia.

— 82 —

— Poţi lua orice formă. Pe care o doreşti.

— Da.

— Atunci de ce ai ales omul? De ce Borch cu trei păsări negre pe scut?

Dragonul i-a zâmbit blând.

— Nu ştiu, Geralt, în ce împrejurări s-au întâlnit pentru prima dată strămoşii îndepărtaţi ai rasei noastre. Dar ştiu că pentru dragoni nu este nimic mai scârbos decât fiinţa umană. Omul trezeşte în dragoni o ură instinctivă, iraţională. În ceea ce mă priveşte, altfel stau lucrurile.

Pentru mine… sunteţi prietenoşi. La revedere.

Nu a fost o transformare treptată, lentă şi niciun tremur vag, nebulos ca o iluzie. S-a produs brusc, cât ai clipi din ochi. În locul în care cu o secundă în urmă era un cavaler într-o tunică împodobită cu trei păsări negre, şedea acum un dragon auriu, întinzându-şi gâtul subţire şi lung în semn de mulţumire. Dragonul şi-a plecat capul, apoi şi-a întins aripile orbitor de aurii în bătaia soarelui. Yennefer a oftat din rărunchi.

Vea, urcată în şa, lângă Tea, le făcea cu mâna.

— Vea, i-a spus vânătorul, ai avut dreptate.

— Hm?

— El este cel mai frumos.

— 83 —

SLOIURI DE GHEAŢĂ

I

Oaia muribundă, sleită şi umflată, cu picioarele ţepene îndreptate spre cer, se zvârcolea. Geralt, ghemuit lângă zid, şi-a scos încet spada, având grijă ca lama să nu scrâşnească la ieşirea din teacă. La zece paşi de el, un morman de gunoi s-a ridicat brusc şi s-a unduit. Vânătorul s-a dezlipit de zid şi a sărit în sus înainte de a-i veni pe la nas duhoarea pestilenţială răspândită de gunoi.

De sub gunoi a ieşit un tentacul terminat cu o umflătură

ovoidă, fusiformă, acoperită cu inele, care s-a îndreptat spre el cu o viteză incredibilă. Vânătorul a aterizat în siguranţă pe rămăşiţele unui mobilier rupt, s-a sprijinit de un morman de legume putrezite, s-a balansat, şi-a regăsit echilibrul şi cu o lovitură scurtă de spadă a tăiat tentaculul, separându-l de ventuza încârligată. Imediat a sărit înapoi, dar de data aceasta a alunecat pe nişte panouri şi a căzut cu o coapsă în balega mocirloasă.

Gunoiul a izbucnit expulzând lava vâscoasă, împuţită, din resturi menajere, cioburi de vase, cârpe putrede şi foi străvezii de varză murată, iar de sub toate acestea a ieşit la iveală un corp enorm, bulbos, scofâlcit ca un cartof grotesc, şfichiuind aerul cu trei tentacule şi cu ciotul celui de-al patrulea.

Geralt, înglodat şi imobilizat, şi-a răsucit şoldurile anevoie, retezându-i un alt tentacul. Celelalte două, groase ca buştenii, au căzut peste el cu forţă, afundându-l şi mai adânc în murdărie. Trupul a alunecat spre el, rostogolindu-se prin gunoi ca un poloboc urnit din loc. Vânătorul a văzut cum bulbul hidos şi-a descleştat fălcile late, pline de colţi mari, cubici.

S-a lăsat înfăşurat de tentacule în jurul mijlocului, smuls cu un plescăit din mocirla fetidă şi tras spre trupul care se apropia cu mişcări circulare de gunoi. Fălcile zimţate

trosneau sălbatic şi furios. Aflat lângă botul înspăimântător, vânătorul l-a lovit cu spada ţinută în ambele mâini, lama alunecându-i lent. Un damf dulceag i-a tăiat respiraţia.

Monstrul a şuierat şi s-a cutremurat, i-a dat drumul din tentaculele care au început să fluture convulsiv în aer.

Împotmolit în gunoi, Geralt a lovit din nou, botul rânjit a trosnit şi a pârâit strident şi sinistru. Creatura bâiguia şi mătăhăia, dar dintr-odată a ţâşnit fluierând şi împroşcându-l pe vânător cu noroi fetid. Cu o mişcare bruscă, Geralt şi-a făcut vânt împingând cu picioarele scufundate în gunoi, s-a eliberat, s-a aruncat cu pieptul înainte ca un înotător care iese din apă, a lovit cu toate forţele, de sus, împingând cu elan lama care a străpuns trupul între cei doi ochi spălăciţi.

Monstrul a gemut fără noimă, s-a zbătut, revărsându-se pe mormanul de gunoi ca o vezică spartă, emanând rafale calde, înţepătoare, valuri de duhoare. Tentaculele zvâcneau şi se zvârcoleau printre putreziciuni. Vânătorul a ieşit cu dificultate din pasta vâscoasă. A călcat pe ceva şubred şi a simţit cum ceva lipicios şi scârbos i s-a strecurat în ciubotă

şi i se urca pe gambă. Să se ducă la fântână, şi-a zis în sinea lui, să se spele cât mai rapid de toată murdăria. Să se cureţe. Tentaculele creaturii au plesnit din nou pasta de gunoi tare şi umed, apoi au amorţit.

O stea căzătoare a fulgerat înviorând bolta cerească

întunecată, presărată cu luminiţe neclintite. Vânătorul nu şi-a pus nicio dorinţă.

A respirat adânc, gâfâit, simţind cum trece efectul elixirului luat înainte de luptă.

Mormanul imens de gunoi şi moloz de lângă zidul târgului, înclinat în pantă abruptă în direcţia panglicii sclipitoare a râului, arăta pitoresc şi interesant în lumina stelelor. Vânătorul a scuipat.

Monstrul era mort. Făcea parte de-acum din acel maldăr de gunoi, în care odată vieţuia.

A mai căzut o stea.

— O lepădătură, a spus vânătorul de monştri cu efort.

Oroare, gunoi şi rahat.

II

— Puţi, Geralt, s-a strâmbat Yennefer fără să-şi ia ochii din oglinda în faţa căreia îşi curăţa boiala de pe pleoape şi gene. Fă o baie.

— Nu-i apă, i-a răspuns el uitându-se la torent.

— Facem rost numaidecât. Vrăjitoarea s-a ridicat, a deschis fereastra larg. Preferi simplă sau de mare?

— De mare, dacă-i pe-aşa.

Yennefer şi-a înălţat rapid mâinile, a rostit o vrajă în timp ce făcea un gest complicat şi scurt. Prin fereastra deschisă

a intrat deodată o boare răcoroasă, umedă, obloanele s-au zguduit şi în odaie a izbucnit un vârtej verde, care a luat forma unei sfere neregulate. Cada s-a umplut de apă

înspumată care clipocea şi se izbea de margini, stropind podeaua. Vrăjitoarea s-a aşezat la loc, revenind la operaţiunea întreruptă.

— Ai izbutit? l-a întrebat. Cum a fost acolo, la gunoi?

— Un zeugel, aşa cum mă gândeam. Geralt şi-a scos pantofii, şi-a aruncat hainele pe podea, după care şi-a vârât piciorul în cadă.

— La naiba, Yen, ce rece e! Nu poţi s-o încălzeşti?

— Nu. Vrăjitoarea şi-a apropiat faţa de oglindă pentru a-şi picura ceva în ochi cu un beţigaş de sticlă. Vrăjile astea mă

obosesc al naibii şi îmi dau ameţeli. Şi oricum, după elixirul ăla îţi face bine apa rece.

Geralt n-a contrazis-o. Nici n-ar avea rost s-o contrazici pe Yennefer.

— Zeugelul ţi-a dat bătaie de cap? Vrăjitoarea a cufundat beţigaşul de sticlă într-un flacon, apoi şi-a picurat ceva în celălalt ochi, ţuguindu-şi buzele într-o grimasă nostimă.

— Nimic ieşit din comun.

Din spatele ferestrei deschise au venit un zăngănit, un trosnet ascuţit de lemn rupt şi o voce neclară, care fredona fals şi repeta incoerent un refren popular picant.

— Zeugel… Vrăjitoarea a luat flaconaşul de sticlă de pe masă şi i-a scos dopul. În odaie mirosea a liliac şi agrişe. Ei, vezi. Chiar şi într-un târg se poate găsi ceva de lucru pentru

un vânător, nu trebuie să cutreieri sălbăticiile. Ştii, Istredd spune că a devenit deja o regulă. De fiecare dată, vine o creatură ca să-i ia locul unui monstru pe cale de dispariţie prin păduri, prin mlaştini. Este ceva diferit, o nouă mutaţie, adaptată mediului înconjurător artificial creat de către om.

Geralt s-a strâmbat ca întotdeauna la auzul numelui lui Istredd. Începuse să se sature până peste cap de extazul lui Yennefer pentru geniul lui Istredd. Chiar dacă Istredd avea dreptate.

— Istredd are dreptate, a continuat Yennefer frecându-şi obrajii şi pleoapele cu o alifie care mirosea a liliac şi agrişe.

Vezi bine, şobolani falşi în canalizări şi în beciuri, zeugeli în tomberoane, ploşniţe în şanţuri colmatate şi în ape reziduale poluate, moluşte sălbatice uriaşe în iazuri de moară. E aproape o simbioză, nu-i aşa?

Şi ghouli în cimitire, devoratori de morţi încă din a doua zi după înmormântare, cred că se clătesc cu săpun reciproc.

Simbioză deplină, ce mai încoace şi încolo.

— Da. Vrăjitoarea a împins flaconaşele şi borcănelele. Şi prin târguri se poate găsi ceva de muncă pentru un vânător. Mă gândesc că într-o bună zi o să te saturi să te tot muţi ca

ţiganul cu cortul şi o să te statorniceşti şi tu într-un târg, Geralt.

Mai bine mă statornicesc la naiba-n praznic, s-a gândit.

Dar n-a spus-o cu voce tare. S-o contrazică pe Yennefer, ştia bine, ar fi dus inevitabil la harţă, iar harţa cu Yennefer s-ar fi putut finaliza primejdios.

— Ai terminat, Geralt?

— Da.

— Ieşi din cadă.

Fără să se ridice, Yennefer şi-a fluturat neglijent mâna şi a rostit o incantaţie. Apa din cadă, cea vărsată pe podea şi cea prelinsă de pe trupul lui Geralt s-a concentrat într-o sferă translucidă, care a zburat şuierând pe fereastră. S-a auzit un pleoscăit puternic.

— Fir-ai a naibii să fii de curvă! s-a auzit un ţipăt iritat de jos. N-ai unde să-ţi verşi pişatul? Mânca-te-ar viermii de vie să te mănânce!

— 87 —

Vrăjitoarea a închis fereastra.

— La naiba, Yen! a chicotit vânătorul. Puteai s-arunci şi tu apa aia în altă parte.

— Puteam, a spus ea. Dar n-am avut chef.

A luat lampa de pe masă şi s-a îndreptat spre el. Cămaşa de noapte albă, lipindu-i-se de trup când se mişca, o făcea scandalos de atractivă. Mai mult decât dacă ar fost dezbrăcată, şi-a zis Geralt.

— Vreau să văd, a spus ea. Zeugelul putea să te rănească.

— Nu mi-a făcut nimic. Aş fi simţit.

— După elixir? Nu mă face să râd. După elixir nu simţi nici măcar fracturile deschise, decât dacă osul îţi iese prin piele şi ţi se agaţă de ceva. Iar zeugelul ar putea avea de toate, de la tetanos până la otravă letală. În orice caz, am mai avea încă timp să o vindecăm. Întoarce-te.

A simţit pe spate căldura blândă de la flacăra lămpii şi mângâierea părului ei din când în când.

— S-ar părea că totul e în regulă, a constatat ea. Întinde-te înainte ca elixirul să te trântească la pământ. Aceste poţiuni sunt al naibii de primejdioase. Pot să te omoare.

— Trebuie să le iau înainte de luptă.

Yennefer nu i-a răspuns. S-a aşezat din nou în faţa oglinzii şi a început să-şi perie încet buclele negre, lungi şi strălucitoare. Întotdeauna îşi pieptăna părul înainte de a merge la culcare. Geralt găsea că-i o excentricitate, dar era înnebunit pur şi simplu să o privească în acele clipe. Bănuia că Yennefer era conştientă de aceasta.

A simţit brusc că îi este foarte frig, şi-a dat seama că de fapt elixirul îl scutură, gâtul îi zvâcnea, prin stomac îi umblau vârtejuri de greaţă. A înjurat în barbă, s-a prăbuşit pe pat fără să-şi ia ochii de la Yennefer.

O mişcare în ungherul odăii i-a atras atenţia. S-a uitat cu coada ochiului. Pe coarnele de cerb fixate strâmb în perete şi năpădite de păianjeni stătea o pasăre mică, neagră ca smoala.

Întorcându-şi capul într-o parte, s-a uitat la vânător cu un ochi galben nemişcat.

— 88 —

— Ce-i asta, Yen? De unde a apărut?

— Ce anume? Yennefer şi-a întors capul. Oh, asta. Este un vânturel.

— Vânturel? Vântureii sunt roşietici, iar ăsta e negru.

— Pentru că este un vânturel fermecat. Eu l-am făcut.

— Pentru ce?

— Am nevoie de el, i-a retezat-o. Geralt nu i-a pus mai multe întrebări, ştia că Yennefer n-o să-i răspundă.

— Ai de gând să te duci mâine la Istredd?

Vrăjitoarea a împins sticluţele de pe marginea mesei, a ascuns pieptănul în sertar şi a închis oglinda triptic.

— Mă duc. În zori. De ce?

— Nimic.

S-a aşezat lângă el fără să stingă lampa. Niciodată nu o stingea, nu putea să doarmă pe întuneric. Că era lampă, felinar sau lumânare, trebuia să ardă până la capăt. Încă o ciudăţenie de-a ei. Yennefer avea numeroase ciudăţenii.

— Yen?

— Hm?

— Când plecăm de aici?

— Nu mă mai bate la cap, i-a răspuns ea şi a dat jos o pernuţă. Suntem aici de trei zile şi mi-ai pus această

întrebare de cel puţin treizeci de ori. Ţi-am mai spus, am treburi de făcut.

— Cu Istredd?

— Da.

A oftat şi a îmbrăţişat-o fără să-şi ascundă intenţiile.

— Hei, l-a atenţionat, ai luat elixirul…

— Şi ce dacă?

— Nimic, a chicotit ca o puştoaică în îmbrăţişarea lui, arcuindu-se şi ridicându-se pentru a înlesni alunecarea cămăşii. Fascinaţia goliciunii, ca de obicei, îi dădea un fior pe şira spinării, îi stârnea furnicături în degetele care-i atingeau pielea. I-a atins cu buzele sânii rotunzi şi delicaţi, cu sfârcurile atât de palide, încât abia se zăreau. Şi-a răsfirat degetele în părul ei, care mirosea a liliac şi agrişe.

Yennefer s-a lăsat pradă mângâierilor lui, torcând ca o pisică, frecându-şi genunchiul de şoldul lui.

— 89 —

După un răstimp, vânătorul şi-a dat seama că – aşa cum se întâmpla de obicei – îşi supraestimase rezistenţa la elixiruri, uitase de efectele lor negative asupra organismului. Sau poate că nu e de la poţiuni, s-a gândit el, ar putea să fie de la oboseala din luptă, de la nesiguranţă, de la primejdia morţii? O oboseală pe care, din rutină, n-am luat-o în seamă? Dar corpul meu, deşi îmbunătăţit în mod artificial, nu

cedează rutinei. Reacţionează natural. Doar atunci când nu e nevoie. La naiba.

Dar Yennefer – ca de obicei – nu l-a lăsat să se descurajeze pentru un fleac. A simţit cum o atinge, l-a auzit cum îi şopteşte la ureche. Ca de obicei, fără să vrea, s-a gândit la numărul cosmic de ocazii în care a trebuit să

apeleze la acea vrajă foarte practică. Apoi nu s-a mai gândit.

Ca de obicei, a fost neobişnuit.

Se uita la gură în colţul căreia tremura un zâmbet involuntar. Ştia bine acest zâmbet, întotdeauna părea mai degrabă un zâmbet de triumf decât de fericire. N-a întrebat-o despre asta. Ştia că n-o să-i răspundă.

Vânturelul negru, aşezat pe coarnele de cerb, şi-a răsfirat aripile, a plescăit din ciocul strâmb. Yennefer şi-a întors capul şi a oftat. Cu mare tristeţe.

— Yen?

— Nu-i nimic, Geralt – l-a sărutat. Nu-i nimic.

Lampa ardea cu o flacără şovăielnică. Un şoarece ronţăia în perete, iar carii scârţâiau încet, ritmic şi monoton în sertare.

— Yen?

— Mmm?

— Hai să plecăm de aici. Nu mă simt bine deloc. Târgul ăsta are o influenţă malefică asupra mea.

S-a întors pe o parte, i-a mângâiat obrazul, i-a dat la o parte părul, şi-a plimbat degetele mai jos, i-a atins cicatricile îngroşate care îi străbăteau gâtul.

— Ştii ce înseamnă numele acestui oraş? Aedd Gynvael?

— Nu. E în limba elfilor?

— Da. Înseamnă sloiuri de gheaţă.

— 90 —

— Ciudat că nu se potriveşte cu haznaua asta scârboasă.

— Printre elfi, a spus vrăjitoarea gânditoare, circulă

legenda Crăiesei Iernii, care pe vreme de viscol umblă prin lume cu sania trasă de cai albi. Mergând, Crăiasa împrăştie în jur sloiuri de gheaţă dure, ascuţite şi mici şi e vai şi amar de pielea celui pe care îl nimereşte un astfel de sloi în ochi sau în inimă. Este pierdut pentru totdeauna. N-o să mai fie în stare să se bucure de nimic, totul o să i se pară urât, scârbos, îngrozitor, dacă nu are albul imaculat al zăpezii. N-o să aibă linişte, o să lase totul baltă, o să plece în căutarea Crăiesei, a visului şi a dragostei ei. Bineînţeles că n-o s-o găsească niciodată şi o să se topească de dorul ei. Se pare că aici, în acest târg, pe vremuri s-a petrecut ceva de genul ăsta. O legendă frumoasă, nu-i aşa?

— Elfii ştiu cum să îmbrace totul în cuvinte frumoase, a bâiguit el somnoros, căutându-i umărul cu buzele. Nu-i nicio legendă, Yen. E o descriere frumoasă a fenomenului oribil al Persecuţiei Sălbatice, blestemul anumitor mahalale. O

frenezie colectivă inexplicabilă, care forţa oamenii să se alăture unei procesiuni fantomatice din cer. Am văzut una.

Se înţelege că de cele mai multe ori se petrece în timpul iernii. Mi-au oferit o grămadă de bani ca să pun capăt o dată pentru totdeauna acestui balamuc, dar nu m-am băgat. Nu te pui cu Persecuţia Sălbatică...

— Vânătorule, i-a şoptit sărutându-l pe obraz, n-ai niciun strop de romantism în tine. Cât despre mine… îmi plac la nebunie legendele elfilor, sunt nemaipomenite. Mare păcat că oamenii nu au astfel de legende. Poate o să aibă şi ei cândva? Poate o să le plăsmuiască? Dar despre ce să fie vorba în acele legende ale oamenilor? Oriunde te uiţi, tristeţe şi vulgaritate. Chiar şi ceea ce începe frumos alunecă rapid în banalitate în acest ritual uman, în acest ritm plictisitor numit viaţă. Oh, Geralt, nu-i uşoară viaţa de vrăjitoare, dar comparând-o cu existenţa umană… Geralt? –

şi-a pus capul pe pieptul lui, simţindu-i respiraţia lentă, cadenţată.

— Dormi, i-a şoptit. Dormi, vânătorule.

III

Târgul exercita o influenţă malefică asupra lui.

De cu zori. De cu zori totul îl indispunea, totul îl deprima şi îl înfuria. Totul. Îl enerva în aşa hal, încât dormea atât de mult că dimineaţa devenea practic amiază. Nu-i convenea absenţa lui Yennefer, care o luase din loc înainte de a se trezi el.

Se vedea că plecase în grabă, deoarece ustensilele, care de obicei erau frumos aranjate în sertărele, zăceau pe masă

împrăştiate la întâmplare, ca zarurile aruncate de un ghicitor în cadrul unui ritual profetic. Pensule cu peri moi –

unele mari, cu care-şi pudra tenul, altele mai mici, cu care îşi întindea rujul pe buze, şi altele şi mai mici, pentru henna cu

care îşi boia genele. Creioane şi beţişoare pentru pleoape şi sprâncene. Pensete şi linguriţe de argint.

Borcănele şi sticluţe din porţelan şi sticlă lăptoasă care conţineau, cum bine ştia, poţiuni şi alifii din ingrediente destul de banale ca funinginea, untura de gâscă şi sucul de morcovi, precum şi unele destul de primejdioase şi misterioase ca mandragora, antimoniul, mătrăguna, canabisul, sângele de dragon şi esenţa de venin de scorpioni uriaşi. Şi mai presus de toate, în jur, în aer –

mirosul de liliac şi agrişe, parfumul pe care îl folosea de obicei.

O regăsea în aceste obiecte. O regăsea în acest parfum.

Dar nu era ea însăşi.

A coborât simţind cum îi creşte neliniştea şi i se acumulează furia. Împotriva tuturor.

Îl înfuria omleta rece şi ţeapănă pe care i-o servea cârciumarul la micul dejun, desprins pentru un moment de fetiţa care lucra în spate, la bucătărie. Îl enerva că fetiţa avea cel mult doisprezece ani. Şi lacrimi în ochi.

Vremea caldă, de primăvară şi rumoarea veselă a vieţii trepidante de pe stradă nu i-au îmbunătăţit lui Geralt starea de spirit. Încă nu găsea nimic atractiv în Aedd Gynvael, un târguşor care, după părerea lui, era ca o parodie deşănţată

a tuturor târguşoarelor ştiute de el – era caricatural mai

zgomotos, mai apăsător, mai murdar şi mai iritant.

A simţit că miasmele firave de gunoi îi persistau în haine şi în păr. S-a hotărât să meargă să facă o baie.

La baie l-a supărat slujbaşul care se holba la medalionul de vânător şi la spada sprijinită de marginea căzii. L-a nemulţumit şi faptul că nu i-a oferit o târfă. N-avea de gând să facă uz de serviciile ei, dar în băi tuturor li se ofereau, de aceea îl înfuria la culme excepţia făcută.

Cu toate că a ieşit mirosind puternic a săpun gri, tot nu i se îmbunătăţise dispoziţia şi Aedd Gynvael nu i se părea cu nimic mai atractiv ca înainte. Încă nu găsea nimic care să-l încânte. Nu-i plăceau grămezile de gunoi de grajd care tronau pe uliţe. Nu-i plăceau cerşetorii ghemuiţi sub zidurile templului. Nu-i plăcea inscripţia strâmbă de pe zid, care proclama: ELFII ÎN REZERVAŢIE!

Nu l-au lăsat să intre în castel, l-au trimis să-l caute pe staroste la breasla negustorilor. L-au supărat. De asemenea, l-a supărat când un meşter breslaş elf mai vârstnic i-a spus să se uite după staroste prin piaţă, măsurându-l cu un dispreţ şi o superioritate ciudate pentru cineva care urmează să fie izolat într-un ghetou în scurtă

vreme.

Piaţa în care roiau oamenii era ticsită de tarabe, teleguţe, cai, boi şi muşte. Pe o platformă era un condamnat la stâlpul infamiei în care gloata azvârlea cu balegă şi mâl.

Osânditul, dând dovadă de un calm admirabil, îi insulta pe batjocoritorii săi fără să ridice vocea.

Lui Geralt, care era familiarizat cu atmosfera, îi erau clare motivele pentru prezenţa starostelui în acel vacarm.

Negustorii veniţi cu caravanele umflau preţurile ca să-şi scoată ploconul pe care trebuia să-l dea mai departe.

Starostele, căruia nu-i era străin obiceiul, venea în mijlocul lor ca să nu se ostenească prea mult negustorii.

Locul în care îşi exercita misiunea era marcat printr-un baldachin de un albastru murdar, întins pe stâlpi. În interior se găsea o masă înconjurată de muşterii zurbagii. Într-un capăt al mesei stătea starostele Herbolth, al cărui dispreţ

faţă de toţi şi de toate i se putea citi pe faţa spălăcită.

— Hei! Încotro?

Geralt şi-a întors lent capul. Şi-a înăbuşit imediat mânia, şi-a stăpânit nervozitatea, s-a transformat într-un sloi tare, rece, de gheaţă. Nu se putea lăsa pradă emoţiilor. Bărbatul care i-a ieşit în cale avea părul gălbui ca penele de grangur şi sprâncenele de aceeaşi culoare, deasupra ochilor goi, spălăciţi. Mâinile subţiri, cu degete lungi, i se odihneau pe centura din plăci masive de alamă, încărcată cu o spadă, un buzdugan şi două pumnale.

— Aha, a spus bărbatul, te-am recunoscut. Eşti vânător, nu-i aşa? îl cauţi pe Herbolth?

Geralt a confirmat din cap, continuând să-i privească

mâinile. Ştia că e primejdios să-şi ridice privirea de la mâinile bărbatului.

— Am auzit despre tine, falnic cuceritor de monştri, i-a declarat cel cu părul gălbui, privind cu vigilenţă mâinile lui

Geralt. Deşi mi se pare că nu ne-am întâlnit niciodată, probabil ai auzit şi tu despre mine. Sunt Ivo Mirce. Dar toată

lumea îmi spune Greiere.

Vânătorul a dat din cap în semn că a auzit. Ştia, de asemenea, preţul care fusese fixat pentru capul Greierului în Wyzima, Caelf şi Vattweir. Dacă l-ar fi întrebat cineva, i-ar fi spus că este un preţ mic. Dar nu l-a întrebat nimeni.

— Bine, a zis Greiere. Starostele, din câte ştiu, te aşteaptă. Poţi să te duci. Dar spada, prietene, o laşi aici. Pe mine, după cum vezi, mă plăteşte ca să veghez la tot ce se petrece aici. Nimeni nu are dreptul să se apropie de Herbolth înarmat. Ai priceput?

Geralt a ridicat din umeri indiferent, şi-a desfăcut centura şi i-a înmânat spada. Greiere i-a zâmbit în colţul gurii.

— Ca să vezi, i-a spus surprins. Ce politicos, fără niciun cuvânt de protest. Ştiam eu că zvonurile despre tine sunt exagerate. Mi-ar plăcea să-mi ceri vreodată spada, o să-mi vezi atunci răspunsul.

— Hei, Greiere! a exclamat dintr-odată starostele ridicându-se. Lasă-l să treacă! Vino grabnic încoace, coane Geralt, bun venit, bun venit. Ia, jupânilor negustori, lăsaţi-ne singuri preţ de câteva clipe. Interesele voastre trebuie să

cedeze în faţa celor de o mai mare importanţă pentru târg.

Petiţiile lăsaţi-le la secretarul meu!

Geralt nu s-a lăsat înşelat de entuziasmul întâmpinării mieroase. Ştia că servea doar ca element de negociere.

Negustorii au avut timp să se gândească dacă era de-ajuns ploconul.

— Pun rămăşag că Greiere a încercat să te provoace.

Herbolth a ridicat mâna neglijent ca răspuns la salutul din cap la fel de neglijent al vânătorului. Nu-ţi face griji. Greiere scoate spada numai dacă i se porunceşte. De bună seamă

că nu-i prea place, dar n-are încotro, atâta timp cât îl plătesc, trebuie să mi se supună, altfel, drum bun şi cale bătută. Nu-ţi face griji pentru el.

— Da’ la ce naiba ai nevoie de cineva ca Greiere, staroste? Chiar aşa de primejdios e pe-aici?

— Nu e, pentru că îl plătesc pe Greiere, a râs Herbolth.

Faima lui ajunge foarte departe şi el este de partea mea.

Vezi tu, Aedd Gynvael şi alte târguri din valea Toinei aparţin nobililor Raskverelin. Iar în ultima vreme, nobilii se schimbă

toată ziua bună ziua. Nu se ştie de ce se tot schimbă, dar, oricum, unu din doi este semielf sau sfertelf, sânge blestemat şi rasă blestemată, tot ce este rău vine de la elfi.

Geralt n-a mai adăugat că şi de la căruţaşi, deoarece gluma, deşi cunoscută, nu le pica bine tuturor.

— Fiecare nobil nou, a continuat să-şi dezlege limba Herbolth, începe cu înlăturarea starostilor şi a guvernatorilor vechiului regim pentru a-şi pune în locul lor rudele şi prietenii. Dar după ce i-a făcut Greiere odată

trimisului unui anumit nobil, nimeni n-a mai îndrăznit să

încerce să mă dea la o parte şi uite-aşa sunt cel mai vechi staroste din cel mai vechi regim, atât de vechi, că nici măcar nu-mi aduc aminte care. Ei bine, dar hai să nu mai îndrugăm verzi şi uscate, aşa cum obişnuia să spună prima mea soţie, zeii s-o ierte. Să trecem la afaceri. Ce dihanie s-a aciuat în gunoiul nostru?

— Un zeugel.

— În viaţa mea nu am auzit de aşa ceva. Presupun că i-ai făcut seama?

— E pe lumea cealaltă.

— Cât trebuie să primeşti ca răsplată? Şaptezeci?

— O sută.

— Bine, bine, maestre vânător! Cred c-ai băut gaz! O

sută de mărci ca să ucizi un vierme cuibărit într-o grămadă

de rahat?

— Vierme, nevierme, staroste, a înghiţit opt persoane, aşa cum ai afirmat şi dumneata.

— Oameni? Ei, asta-i bună! Monstruleţul, aşa cum mi s-a raportat, l-a halit pe bătrânul Coajă, faimos pentru faptul că

niciodată nu a fost treaz, o babă de prin mahala şi nişte plozi de-ai lui Sulirad Căpriorul, nu s-a descoperit prea repede câţi pentru că nici măcar Sulirad nu ştie exact câţi copii are, i-ar lua ceva timp ca să-i numere. Ce mai oameni!

Optzeci.

— Dacă nu l-aş fi omorât pe zeugel, n-ar fi durat mult şi ar fi înfulecat pe cineva important. Pe spiţer, de exemplu.

Ei, de unde-ai mai fi făcut rost de alifie pentru şancru? O

sută.

— O sută de mărci înseamnă o căruţă de bani. Nu ştiu dacă ţi-aş da atât nici pentru o hidră cu nouă capete.

Optzeci şi cinci.

— O sută, coane Herbolth. Cu toate că n-a fost tocmai o hidră cu nouă capete, nimeni de pe-aici, nici măcar vestitul Greiere, n-a putut să-i facă faţă în vreun fel zeugelui.

— Pentru că nimeni de pe-aici nu se ocupă cu scormonitul prin bălegar şi gunoi. Ultimul meu cuvânt: nouăzeci.

— O sută.

— Nouăzeci şi cinci, la naiba şi la toţi demonii şi diavolii!

— De acord.

— Bine, a rânjit Herbolth. S-a făcut. Întotdeauna te tocmeşti aşa de bine, vânătorule?

— Nu. Geralt nu i-a zâmbit. Destul de rar. Dar am vrut să

te ţin pe jar, staroste.

— M-ai ţinut, lua-te-ar naiba, a râs Herbolth cu hohote.

Hei, Tarabă! Fă-te-ncoace! Scoate cartea şi punga şi numără-mi degrabă nouăzeci de mărci.

— Era vorba de nouăzeci şi cinci.

— Şi darea?

Vânătorul l-a înjurat printre dinţi. Starostele şi-a pus pecetea pe chitanţă, apoi s-a scobit în ureche cu celălalt capăt al tocului.

— Am încredere c-o să fie linişte şi pace de-acum încolo în grămada de gunoi. Nu-i aşa, vânătorule?

— Aşa ar trebui. A fost doar un singur zeugel. Ce-i drept, ar fi putut să se înmulţească. Zeugelii sunt hermafrodiţi ca melcii.

— Ce poveşti îmi tot îndrugi tu acolo? Herbolth l-a privit saşiu. Pentru înmulţire e nevoie de doi, vreau să spun mascul şi femelă. Ei bine, zeugelii ăştia se înmulţesc chiar aşa ca puricii sau ca şoarecii, luându-se la trântă cu paiele dintr-o saltea putredă? Orice prost ştie, la urma urmei, că

nu există şoricei şi şoricioaice, ci se înmulţesc aşa în paiele putrede.

— Şi melcii se iau la trântă cu frunzele umede, a declarat secretarul Tarabă, ocupat în continuare cu stivuirea monedelor.

— Toată lumea ştie, a încuviinţat Geralt zâmbind vesel.

Nu există melci şi melcoaice, ci numai melci şi frunze. Şi cine crede altceva se înşală.

— Destul, i-a retezat-o starostele privindu-l suspicios.

Gata cu gângăniile. Te-am întrebat dacă în groapa de gunoi mai este ceva care să ne pună pe fugă şi te rog să-mi răspunzi scurt şi la obiect.

— Preţ de vreo lună ar trebui să mai scotociţi prin groapa de gunoi, de preferinţă cu câinii. Puii de zeugel sunt inofensivi.

— Ai putea să te ocupi tu, vânătorule? Cât despre plată, mai stăm de vorbă.

— Nu. Geralt şi-a luat mărcile din mâinile lui Tarabă. Eu nu am de gând să mai rămân în fermecătorul vostru târg nici măcar o săptămână, ce să mai vorbim de o lună.

— Interesant ce spui, a zâmbit Herbolth ironic, privindu-l drept în ochi. Într-adevăr, interesant. Pentru că eu cred că o să stai mai mult pe la noi.

— Greşeşti, staroste.

— Oare? Ai venit aici cu vrăjitoarea brunetă, cum o cheamă că am uitat… Guinever, parcă. La „Sub Nisetru”, stai cu ea. Se spune că într-o singură odaie.

— Şi ce dacă?

— Păi ea, ori de câte ori ajunge în Aedd Gynvael, nu pleacă prea curând. Şi a fost de atâtea ori pe la noi.

Tarabă a rânjit larg, ştirb şi semnificativ. Herbolth a continuat să-l ţintuiască pe Geralt cu privirea, fără să

zâmbească. Geralt a zâmbit cât de ameninţător a putut.

— La urma urmelor, eu nu ştiu nimic… Starostele s-a uitat în zare şi a lovit cu călcâiul în pământ. Şi nici nu-mi pasă deloc, la naiba. Dar vrăjitorul Istredd, ca să ştii şi tu, este o persoană importantă printre noi. E de neînlocuit în acest târg, de nepreţuit, aş spune. Este respectat de lumea de aici şi de alţii deopotrivă. Noi nu ne băgăm nasul în vrăjile lui şi nici în treburile lui personale.

— Poate că pe bună dreptate, a încuviinţat vânătorul. Şi unde locuieşte, dacă pot întreba?

— Nu ştii? Păi, chiar aici, vezi casa aceea? Aia albă, înaltă, între siloz şi depozitul de arme ca, iertat să-mi fie, o lumânare băgată-n cur. Dar acum nu-l găseşti pe-acasă.

Istredd a descoperit nu de mult ceva lângă zidul dinspre miazăzi şi acum sapă de zor în jur ca o cârtiţă. Şi oamenii m-au îndemnat să văd ce e cu săpăturile acelea. M-am dus, l-am întrebat politicos ce se petrece, de ce sapi gropi, maestre, de parc-ai fi un ţânc, că uite, râde lumea de tine de-acum. Ce este acolo, în pământ? El s-a uitat la mine ca la un căpcăun şi mi-a zis: „Istoria.” Cum adică istoria, l-am întrebat. Mi-a spus: „Istoria omenirii. Răspunsuri la întrebări. La întrebări despre ce a fost şi la întrebări despre ce o să fie.” Un rahat a fost aici, i-am spus, înainte de a fi târgul, ce să fie? Congeri, bălării şi vârcolaci. Iar ce-o să fie depinde de cine va fi numit guvernator în Rakverelin, de vreun alt semielf spurcat. Iar în pământ nu există nicio istorie, nu e

nimic acolo, în afară de râme, dacă cineva are nevoie pentru pescuit. Crezi că m-a ascultat? Da’ de unde.

Sapă întruna. Aşadar, dacă ai chef să-l vezi, du-te la zidul

dinspre miazăzi.

— Eee, jupâne staroste, a pufnit Tarabă. Acum e în casă.

Ce să caute el acum la săpături, acum când…

Herbolth s-a uitat urât la el. Tarabă s-a încovoiat şi a tuşit, încrucişându-şi picioarele. Vânătorul, zâmbind în continuare ameninţător, şi-a încrucişat mâinile la piept.

— Da, ăhhâm, ăhâmm… şi-a dres glasul starostele. Cine ştie, poate că de fapt Istredd este acum în casă. Ceea ce pe mine, la urma urmei, nu mă…

— Rămas-bun, sănătate, staroste, i-a urat Geralt fără să

se forţeze într-o parodie de plecăciune. Să ai o zi bună!

S-a dus la Greiere, care i-a ieşit în întâmpinare cu armele zăngănind. Fără vreun cuvânt, şi-a întins mâna după spada pe care Greiere o ţinea la subraţ. Greiere a făcut un pas îndărăt.

— Te grăbeşti, vânătorule?

— Mă grăbesc.

— M-am uitat la spada ta.

Geralt l-a măsurat din cap până-n picioare cu o privire care nici cu cele mai bune intenţii nu putea fi considerată

caldă.

— Eşti vrednic de laudă, a dat din cap. Nu multora le-a fost dat s-o vadă. Şi mai puţini ar putea vorbi despre asta.

— Ho, ho! Lui Greiere i-au scânteiat dinţii. A sunat tare înspăimântător, mi s-a făcut pielea de găină. M-am întrebat mereu, vânătorule, de ce oamenilor le este atât de frică de tine. Şi cred că acum ştiu.

— Mă grăbesc, Greiere. Dă-mi spada, te rog frumos.

— Fum în ochi, vânătorule, nimic altceva decât fum în ochi. Sperii oamenii ca un apicultor albinele, cu fum şi duhoare, cu faţa asta de piatră, cu pălăvrăgeala şi cu zvonurile pe care, mai mult ca sigur, tot tu le răspândeşti.

Şi albinele fug de fum, tâmpitele, în loc să-şi înfigă acul în curul de vânător, care s-ar umfla ca oricare altul. Umblă

vorba despre voi că nu simţiţi la fel ca toţi oamenii. Prostii.

Dacă v-ar înjunghia pe unul dintre voi cum ar trebui, aţi simţi.

— Ai terminat?

— Da, i-a răspuns Greiere oferindu-i spada. Ştii ce curiozitate am, vânătorule?

— Ştiu. Albinele.

— Nu. Mă gândesc aşa şi mă întreb, dacă tu cu spada ta vii pe un drum dintr-o direcţie, iar eu vin din cealaltă

direcţie, care dintre noi ajunge la capătul drumului? Ar fi interesant de pus un rămăşag.

— De ce mă provoci, Greiere? Cauţi gâlceavă? Ce vrei de la mine?

— Nimic. Sunt doar curios să văd cât adevăr este în ceea ce vorbesc oamenii. Că sunteţi grozavi în luptă, voi, vânătorii, că n-aveţi inimă, nici suflet, nici milă, nici conştiinţă. Şi asta e suficient? Pentru că despre mine, de exemplu, se spune acelaşi lucru. Şi nu fără motiv. De aceea sunt teribil de curios care dintre noi doi, dacă ne-am încăiera pe drum, ar ieşi teafăr. Ei? Ce zici? Ar merge un rămăşag?

— Ţi-am spus că mă grăbesc. N-o să-mi pierd vremea meditând la fleacuri. Şi nu obişnuiesc să pariez. Dar, dacă o să-ţi treacă prin cap vreodată să mă şicanezi pe drum, îţi dau un sfat prietenesc, Greiere. Să te gândeşti bine mai întâi.

— Fum, a zâmbit amar Greiere. Fum în ochi, vânătorule.

Nimic mai mult. Să ne vedem cu bine, cine ştie? Poate pe vreun drum?

— Cine ştie.

IV

— Aici putem vorbi liber. Stai jos, Geralt.

Ceea ce sărea cel mai mult în ochi în atelier era numărul impresionant de cărţi – ocupau cea mai mare parte a spaţiului din această încăpere imensă. Volumele groase umpleau rafturile prinse de pereţi, arcuiau etajerele, se îngrămădeau pe cutii şi pe dulapuri. Din câte apreciase vânătorul, trebuie să fi costat o avere. Nu lipseau, desigur,

alte elemente tipice pentru crearea atmosferei – un crocodil împăiat, un peşte uscat, agăţat de tavan, un schelet colbăit

şi o colecţie impunătoare de borcane cu alcool care conţineau toate monstruozităţile imaginabile: centipede, păianjeni, şerpi, broaşte, precum şi nenumărate fragmente umane şi neumane, în cea mai mare parte măruntaie. Era chiar şi un homunculus sau ceva asemănător unui homunculus, dar care putea la fel de bine să fie un făt afumat.

Pe Geralt această colecţie nu l-a dat pe spate – locuise o jumătate de an la Yennefer în Vengerberg, iar ea avea o colecţie şi mai interesantă, care conţinea chiar şi un falus de proporţii nemaiîntâlnite, s-ar părea că al unui trol de la munte. Avea, de asemenea, un unicorn împăiat cu deosebită măiestrie, pe a cărui crupă îi plăcea să facă

dragoste. Geralt era de părere că, dacă ar exista pe lume un loc mai nepotrivit pentru a face dragoste, n-ar fi, probabil, decât crupa unui unicorn viu. Spre deosebire de el, pentru care patul era un lux şi profita de toate ocaziile posibile pentru a folosi această mobilă magnifică, Yennefer dădea dovadă de extravaganţe dintre cele mai sălbatice.

Geralt îşi amintea clipele speciale petrecute cu vrăjitoarea pe un acoperiş destul de înclinat, într-o scorbură plină de scârboşenii, într-un balcon care pe deasupra mai era şi al altcuiva, pe parapetul unui pod, într-o canoe şubredă pe un râu rapid şi în timpul unei levitaţii la treizeci de stânjeni deasupra solului. Dar unicornul fusese cel mai rău. Într-o bună zi, mumia a crăpat sub ei, s-a rupt şi s-a împrăştiat în bucăţi, dându-le suficiente motive să râdă.

— Ce găseşti aşa de amuzant, vânătorule? l-a întrebat Istredd şezând în spatele unei mese lungi, pe blatul căreia zăceau numeroase cranii de morsă, oase şi bucăţi de fier ruginite.

— De fiecare dată când văd asemenea lucruri – vânătorul s-a aşezat în capătul opus, arătând spre borcănele şi borcane – mă întreb dacă chiar nu se poate practica vrăjitoria fără toate scârboşeniile la vederea cărora ţi se strânge stomacul.

— E o chestiune de gust, i-a replicat vrăjitorul. Precum şi de obişnuinţă. Ceea ce unul detestă pe altul îl lasă rece.

Dar tu, Geralt, ce deteşti? Mă întreb şi eu ce-ar putea detesta cineva care, din câte mi-au ajuns la urechi, pentru bani e în stare să intre până la gât în balegă şi gunoi? Nu mi-o lua, te rog, în nume de rău. Chiar sunt foarte curios să

aflu ce anume îi poate isca repulsie unui vânător.

— Oare nu cumva borcanul ăsta conţine sânge menstrual de fecioară neprihănită, Istredd? Ei bine, află că mă

dezgustă când îmi închipui cum tu, un vrăjitor serios, cu sticluţa în mână, încerci să obţii acest lichid preţios, picătură cu picătură, îngenunchind, ca să mă exprim aşa, chiar în faţa sursei.

— Eşti tare, i-a zâmbit Istredd. Mă refer, desigur, la gluma ta genială, pentru că în ceea ce priveşte conţinutul borcanului, nu l-ai dibuit.

— Dar, uneori, foloseşti astfel de sânge, nu? Unele vrăji, din câte mi-a fost dat să aud, nici nu pot purcede fără

sânge de fecioară, de preferinţă ucisă în timpul fulgerului, pe lună plină, cu cer senin. Aşa, de curiozitate, cu ce este mai bun sângele acesta decât cel al unei târfe bete căzute de pe o palisadă?

— Cu nimic, a încuviinţat vrăjitorul cu un zâmbet amabil pe buze. Dar dacă se demonstrează că rolul acestuia ar putea fi îndeplinit aproape la fel de bine de sângele unui porc, mai lesne de obţinut, atunci gloata ar purcede la practicarea vrăjitoriei. Dar, dacă gloata trebuie să colecteze şi să folosească sânge feciorelnic care te fascinează atât, lacrimi de dragon, venin de tarantulă albă, decoct de mâini retezate de la nou-născuţi sau de la vreun cadavru dezgropat la miezul nopţii, mai mult ca sigur o să se răzgândească.

Au tăcut. Istredd, dând impresia că e profund cufundat în gânduri, lovea cu unghiile în craniul scrijelit, înnegrit şi cu mandibula lipsă, care zăcea în faţa lui. Cu degetul arătător urmărea bordura zimţată a găurii care se termina la osul temporal. Geralt îl privea discret. Se întreba câţi ani putea să aibă vrăjitorul. Ştia că cei mai talentaţi erau capabili să-

şi încetinească procesul de îmbătrânire pentru totdeauna, la orice vârstă. Bărbaţii, pentru reputaţie şi prestigiu,

preferau vârsta unei maturităţi avansate, ca să sugereze înţelepciune şi experienţă. Femeilor – ca Yennefer – le păsa mai puţin de prestigiu şi mai mult de fizicul lor atrăgător.

Istredd părea în toată puterea, până în patruzeci. Avea părul grizonant, drept, până la umăr, şi numeroase riduri pe frunte, la colţurile gurii şi în jurul ochilor, care îi confereau un plus de seriozitate. Geralt nu-şi dădea seama dacă

profunzimea şi înţelepciunea din ochii cenuşii, fermecători, era naturală sau obţinută prin vrăji. După un răstimp a ajuns la concluzia că-i era totuna.

— Istredd, a rupt vânătorul tăcerea ciudată. Am venit aici pentru că am vrut s-o văd pe Yennefer. Cu toate că n-am găsit-o, m-ai invitat înăuntru. Ca să discutăm. Despre ce?

Despre gloata care încearcă să-ţi spargă monopolul utilizării vrăjitoriei? Ştiu că şi pe mine mă incluzi în această gloată.

Nu-i nimic nou pentru mine. Pentru o clipă am avut impresia că te dovedeşti a fi altfel decât confraţii tăi, care de multe ori au întreţinut o conversaţie serioasă cu mine doar pentru a-mi demonstra că nu mă apreciază.

— N-am de gând să-mi cer scuze pentru, cum le spui tu, confraţii mei, i-a răspuns senin vrăjitorul. Îi înţeleg, pentru că, la fel ca ei, ca să ajung să practic vrăjitoria la acest nivel, a trebuit să muncesc pe brânci. Pe când eram un ţânc, când băieţaşii de vârsta mea alergau pe câmp cu arcuri şi săgeţi, pescuiau sau se jucau de-a leapşa, eu nu-mi scoteam nasul din manuscrise. De la piatra rece a pardoselii din etajele turnului, mi s-au rupt oasele şi articulaţiile vara, bineînţeles, căci iarna îmi trosnea smalţul de pe dinţi. Colbul de pe cărţile vechi îmi stârnea câte o tuse de-mi dădeau lacrimile şi-mi ieşeau ochii din cap, iar maestrul, bătrânul Roedskilde, nu rata niciodată ocazia de-a mă plesni cu biciul pe spate, socotind că altfel nu se poate ajunge la un progres academic satisfăcător. Nu umblam pe la lupte, nici cu fetele, nici la bere, în cei mai buni ani, atunci când toate distracţiile au cel mai bun gust.

— Bietul de tine, şi-a schimonosit vânătorul faţa într-o grimasă. Sunt copleşit până la lacrimi.

— Ce-i cu ironia asta? Încerc să-ţi explic motivele pentru

care vrăjitorii nu se dau în vânt după ghicitori, vindecători, spiritişti. Spune-i cum vrei, chiar şi invidie pur şi simplu, dar tocmai de-aia se iscă antipatia. Nu ne convine când vedem cum vrăjitoria, o artă pe care am fost învăţaţi să o tratăm ca pe un privilegiu al elitei şi un mister sacru, a încăput pe mâinile profanilor şi ale amatorilor. Chiar şi atunci când este vorba despre o vrăjitorie meschină, depăşită, ridicolă.

Acesta este motivul pentru care confraţii mei te detestă.

Aidoma mie, dacă e s-o spunem pe-a dreaptă.

Geralt era sătul până-n gât de discuţii, de trăncăneală, de senzaţia destul de neplăcută de anxietate pe care o simţea ca un melc târându-i-se pe ceafă şi pe spate. S-a uitat drept în ochii lui, cu degetele încleştate pe marginea mesei.

— E vorba de Yennefer, nu?

Vrăjitorul a ridicat capul, atingând în continuare uşor cu unghiile craniul aşezat pe masă.

— Bravo pentru perspicacitate, a declarat susţinându-i privirea vânătorului. Felicitările mele. Da, este vorba despre Yennefer.

Geralt a amuţit. Demult, cu ani în urmă, cu mulţi, mulţi ani în urmă, pe vremea când era abia un vânător tânăr, pândea o manticoră. A simţit că se apropie manticora. Nu putea s-o vadă ori s-o audă. Dar a simţit-o. N-a uitat niciodată acea senzaţie. Şi acum simţea exact la fel.

— Perspicacitatea ta, a adăugat vrăjitorul, ne scuteşte de pierderea timpului pe care ni l-ar lua învârtitul în jurul cozii.

Şi da, acum s-a limpezit totul.

Geralt s-a abţinut de la comentarii.

— Strânsa mea prietenie cu Yennefer, a continuat Istredd, durează de multă vreme, vânătorule. Pentru un lung răstimp a fost o amiciţie fără obligaţii, bazată pe anumite intervale mai lungi sau mai scurte, mai mult sau mai puţin regulate, în care am fost împreună. Astfel de parteneriate se practică pe scară largă în rândul reprezentanţilor breslei noastre. Numai că dintr-odată am simţit nevoia de mai mult de atât. Am decis să-i prezint propunerea de a rămâne cu mine pentru totdeauna.

— Şi ce ţi-a răspuns?

— Că se va gândi. I-am dat timp să se gândească. Ştiu că

nu este o decizie uşoară pentru ea.

— De ce-mi vorbeşti despre asta, Istredd? Ce te determină, dincolo de sinceritatea respectabilă, dar surprinzătoare, atât de rară în rândul celor din breasla ta?

Ce scop urmăreşti cu această sinceritate?

— Unul prozaic, a oftat vrăjitorul. Pentru că, vezi, tu eşti persoana care o pune pe Yennefer în dificultate în luarea deciziei. Îţi cer, prin urmare, să-ţi iei tălpăşiţa de bunăvoie.

Să dispari din viaţa ei, să nu-i mai stai în cale. Pe scurt: să

te duci la naiba. De preferat, pe furiş şi fără rămas-bun, aşa cum, după cum mi-a mărturisit, ai procedat de multe ori.

— Într-adevăr, i-a zâmbit silit Geralt. Onestitatea ta ieşită

din comun mă uimeşte din ce în ce mai mult. Mă puteam aştepta la orice, dar nu la o astfel de solicitare. Nu crezi că, în loc să-mi ceri aşa ceva, ai fi putut mai degrabă să-mi arunci o sferă de lumină în spate? N-aş mai fi fost un obstacol în calea nimănui, ci doar o pată de funingine care trebuia ştearsă de pe perete. O metodă mai uşoară şi mai sigură. Pentru că, vezi tu, cererea poate fi refuzată, dar fulgerul globular nu poate da greş.

— Nu iau în calcul un posibil refuz.

— De ce? Doar nu cumva această solicitare ciudată

înseamnă un avertisment care precedă vreun fulger sau altă vrajă distractivă? Oare această cerere poate fi susţinută şi de argumente zornăitoare? De o sumă care-i năuceşte pe vânătorii lacomi? Cât ai de gând să-mi plăteşti ca să nu-ţi mai stau în calea fericirii?

Vrăjitorul a încetat să bată darabana în craniu, şi-a pus o mână pe el cu degetele încleştate. Geralt a remarcat că

încheieturile i s-au albit.

— N-am avut intenţia să te ofensez cu o astfel de ofertă, a spus vrăjitorul. Departe de mine acest gând. Dar… dacă

tu… Geralt, eu sunt vrăjitor şi nu unul dintre cei slabi. Nu vreau să mă laud aici cu omnipotenţa mea, dar multe dintre dorinţele tale, dacă ai vrea să mi le spui, ţi le-aş putea îndeplini. Unele chiar foarte lesne.

Şi-a fluturat mâna nonşalant de parc-ar fi îndepărtat ţânţarii. Pe blatul mesei au început dintr-odată să mişune fluturi Apollo fabuloşi, multicolori.

— Dorinţa mea, Istredd, şi-a tărăgănat vorbele vânătorul, alungând insectele înaripate din faţă, este să nu te mai bagi între mine şi Yennefer. Puţin îmi pasă de propunerea pe care i-ai făcut-o. Trebuia să-i propui atunci când eraţi împreună. În trecut. Deoarece trecutul e trecut, iar prezentul e prezent. În prezent este cu mine. Trebuie să

plec ca să-ţi înlesnesc fericirea? Refuz. Nu numai că nu ţi-o voi înlesni, dar o să te şi sâcâi atât cât îmi va sta în putinţă.

După cum observi, nu mă dau îndărăt de la sinceritate.

— Nu ai dreptul să mă refuzi. Nu tu.

— Drept cine mă iei, Istredd?

Vrăjitorul l-a ţintuit cu privirea, sprijinit peste masă.

— Drept o toană trecătoare de-a ei. O fascinaţie de moment, în cel mai bun caz, un capriciu, o aventură dintre sutele pe care le-a avut Yenna, deoarece Yennei îi place să

se joace cu emoţiile, este impulsivă şi imprevizibilă în capriciile ei. Drept asta te-am luat, cu toate că, după

schimbul acesta de cuvinte, refuz să cred că te tratează

doar ca pe un instrument. Dar crede-mă, asta se întâmplă

de cele mai multe ori.

— Nu mi-ai înţeles întrebarea.

— Te înşeli, am înţeles-o. Dar în mod deliberat m-am referit doar la emoţiile Yennei. Pentru că tu eşti vânător şi nu poţi să trăieşti nicio emoţie, nu poţi. Nu vrei să-mi îndeplineşti rugămintea pentru că ţi se pare că e dependentă de tine, ai impresia că… Geralt, eşti cu ea doar pentru că vrea şi vei fi

cu ea atâta timp cât va vrea ea. Iar ceea ce simţi este doar o proiecţie a emoţiilor ei, a interesului de care dă dovadă faţă de tine. Pentru toţi demonii din împărăţia lui Hades, Geralt, doar nu eşti un băieţandru, ştii bine cine eşti. Eşti un mutant. Nu mă

înţelege greşit, nu spun asta pentru a te denigra sau din dispreţ. Ţin să-ţi precizez. Eşti un mutant, iar una dintre caracteristicile de bază ale mutaţiei este insensibilitatea totală la emoţii. Aşa ai fost creat, ca să-ţi poţi efectua

munca. Ai înţeles? Nu poţi simţi nimic. Tot ceea ce iei drept emoţii sunt de fapt amintiri din memoria celulară, somatică, dacă ştii ce înseamnă cuvântul.

— Imaginează-ţi că ştiu.

— Cu atât mai bine. Ascultă-mă atunci. Îţi cer ceva ce nu i-aş putea cere unui om, ci doar unui vânător. Sunt sincer cu un vânător, cu un om nu mi-aş putea permite sinceritatea. Geralt, vreau să-i ofer Yennei înţelegere şi stabilitate, afecţiune şi fericire. Poţi, cu mâna pe inimă, să

declari acelaşi lucru? Nu, nu poţi. Pentru tine, acestea sunt cuvinte fără sens. O urmăreşti pe Yenna, bucuros ca un copil de simpatia de moment pe care ţi-o dovedeşte. Torci ca o pisică sălbatică în care aruncă toţi cu pietre, fericit că, în sfârşit, s-a găsit cineva care nu se teme să-ţi mângâie blana. Înţelegi ce vreau să-ţi spun? Oh, ştiu că înţelegi, doar nu eşti tâmpit, asta-i clar. Îţi dai seama că nu ai niciun drept să-mi refuzi amabila propunere.

— Am dreptul să refuz, a spus răspicat Geralt, aşa cum ai avut şi tu dreptul să-mi ceri şi astfel ni se anulează reciproc drepturile şi ne întoarcem în punctul de plecare, acesta

fiind: Yen, fără să se sinchisească de mutaţiile mele şi de consecinţele acestora, este cu mine acum. I-ai făcut o propunere, e dreptul tău. Ţi-a spus c-o să se mai gândească? E dreptul ei. Ai cumva impresia că eu îi îngreunez luarea hotărârii? Că şovăie? Că eu sunt cauza şovăirii ei? Acesta este de-acum dreptul meu. Dacă şovăie, pesemne că o fi având ea vreun motiv. Poate că am eu ceva să-i ofer, cu toate că pentru acel ceva nu există

cuvinte în vocabularul vânătorilor.

— Ascultă-mă…

— Ba nu. Ascultă-mă tu pe mine. A fost cândva cu tine, ai spus? Cine ştie, poate că nu eu, ci tu ai fost pentru ea doar o aventură trecătoare, un capriciu, o emoţie necontrolată, tipică pentru ea. Istredd, nu pot să exclud nici măcar faptul că te tratează ca pe un instrument. Aşa ceva, maestre vrăjitor, nu poate fi exclus numai pe baza acestei conversaţii. În acest caz, după părerea mea, instrumentul capătă importanţă prin elocvenţă.

Istredd nici măcar n-a clipit, nici măcar nu şi-a încleştat maxilarul. Geralt i-a admirat calmul. Totuşi, tăcerea prelungită părea să indice faptul că lovitura a ajuns la ţintă.

— Te joci cu cuvintele, a rostit în cele din urmă vrăjitorul.

Te amăgeşti cu ele. Vrei să înlocuieşti cu ele sentimentele umane naturale care-ţi lipsesc. Cuvintele tale nu exprimă

sentimente, sunt numai sunete, asemenea celor produse de craniul ăsta atunci când ciocăneşti în el. Fiindcă eşti la fel de sec precum acest craniu. Nu ai niciun drept…

— Pân-aici, l-a întrerupt Geralt tăios, poate chiar prea tăios. Nu-mi dictezi tu mie ce drepturi am sau n-am, m-am săturat până peste cap, m-ai auzit? Ţi-am spus, drepturile noastre sunt egale. Ba nu, la naiba, ale mele sunt mai mari.

— Serios? Vrăjitorul a pălit uşor spre satisfacţia de nedescris a lui Geralt. Cum aşa?

Vânătorul s-a gândit o clipă şi a decis să-l lovească.

— Uite-aşa, a izbucnit el, noaptea trecută a făcut dragoste cu mine, şi nu cu tine.

Istredd a tras craniul mai aproape de el, l-a mângâiat.

Mâna, spre disperarea de Geralt, nu-i tremura deloc.

— Acest lucru, în viziunea ta, îţi dă anumite drepturi?

— Doar unul. Dreptul de a trage concluzii.

— Aha, a replicat domol vrăjitorul. În regulă. Cum doreşti.

Cu mine a făcut dragoste azi-dimineaţă. Trage concluziile, ai dreptul. Eu le-am tras deja.

Tăcerea a durat mult. Geralt îşi căuta disperat cuvintele.

Nu le-a găsit. Nici măcar unul.

— Gata cu sporovăială, a zis în cele din urmă, în picioare, stânjenit pentru că suna brutal şi prostesc. Mă duc.

— Du-te dracului, i-a spus Istredd dintr-odată, fără să-l privească.

V

Când a intrat, el era prăvălit pe pat, îmbrăcat, cu mâinile sub cap. Se prefăcea că se uită la plafon. Se uita la ea.

Yennefer a închis încet uşa. Era frumoasă.

Cât e de frumoasă, şi-a spus în gând. Totul este frumos la

ea. Şi periculos. Culorile acestea ale ei, contrastul alb-negru. Frumuseţe şi teroare. Buclele ei naturale, negre ca pana corbului. Pometii proeminenţi, puşi în evidenţă de câte un rid pe care zâmbetul – în cazul în care consideră că

este oportun să zâmbească – îl creează lângă buzele fermecător de subţiri şi palide de sub ruj. Sprâncenele, fermecător de neregulate atunci când îşi şterge cărbunele care le accentuează în timpul zilei. Nasul ei fermecător de lung. Mâinile ei mici, fermecător de nervoase, nelinişţite şi dibace. Talia subţire şi graţioasă, marcată de centura strânsă excesiv. Picioarele zvelte, care-i dau o formă ovală

fustei negre în mişcare. Frumoasă.

Fără un cuvânt, s-a aşezat la masă cu bărbia sprijinită pe braţele încrucişate.

— Bine, hai să începem, a spus ea. Tăcerea asta prelungită şi plină de dramatism este prea banală pentru mine. Să luăm taurul de coarne. Ridică-te din pat şi nu te mai zgâi la tavan cu faţa aia pleoştită. Situaţia este destul de proastă şi n-avem de ce s-o înrăutăţim şi mai mult.

Ridică-te, îţi spun.

S-a ridicat cuminte, fără ezitare, s-a aşezat călare pe taburetul din faţa ei. Ea nu-i evita privirea. Aşa cum se

aştepta.

— Cum spuneam, hai s-o rezolvăm, să terminăm cât mai repede. Ca să nu te pun într-o situaţie delicată, o să-ţi răspund imediat la toate întrebările, tu nu trebuie nici măcar să le formulezi. Da, este adevărat, venind cu tine la Aedd Gynvael, mi-am pus în gând să-l văd pe Istredd şi am ştiut că, dacă o să ne întâlnim, o să mă culc cu el. Nu m-am aşteptat, aşa cum s-a întâmplat de fapt, să vă lăudaţi unul în faţa celuilalt. Ştiu cum te simţi acum şi îmi pare rău pentru asta. Dar nu, nu mă simt vinovată.

El tăcea în continuare.

Yennefer şi-a scuturat capul, buclele ei negre, lucioase, i se revărsau în cascadă pe umeri.

— Geralt, spune ceva.

— El… Vânătorul şi-a dres glasul. Îţi spune Yenna.

— Da, a încuviinţat ea fără să-şi coboare privirea. Şi eu îi

spun Val. Ăsta e numele lui. Istredd e o poreclă. Îl cunosc de ani de zile, Geralt. Îmi este foarte apropiat. Nu te uita aşa la mine. Şi tu îmi eşti foarte apropiat. Şi de-aici e toată

nenorocirea.

— Te gândeşti să-i accepţi propunerea?

— Dacă vrei să ştii, mă gândesc. Ţi-am spus, ne cunoaştem de ani buni. De… mulţi ani. Ne leagă interese, scopuri şi ambiţii comune. Ne înţelegem fără cuvinte. Mă

poate sprijini şi, cine ştie, poate o să vină ziua în care va avea nevoie de sprijin. Şi mai presus de toate… el… mă

iubeşte. Aşa cred.

— Nu vreau să-ţi stau în cale, Yen.

Şi-a smucit capul şi ochii ei liliachii spumegau de mânie ca un foc vânăt.

— În cale? Chiar nu pricepi nimic, idiotule? Dacă mi-ai fi stat în cale, dacă m-ai fi încurcat pur şi simplu, cât ai clipi din ochi, m-aş fi descotorosit de tine, te-aş fi teleportat la capătul Capului Bremervoord sau aş fi creat un vârtej care să te ducă la Hanna. Cu un pic de efort, te-aş fi topit într-o bucată de cuarţ şi te-aş fi plasat în grădină, în răzorul de bujori. Aş fi putut, de asemenea, să-ţi spăl creierul, astfel încât să uiţi cine sunt şi cum mă cheamă. Şi toate acestea, numai dacă aş fi avut chef. Pentru că puteam să spun pur şi simplu: „A fost frumos, rămâi cu bine!” Aş fi putut să fug pe furiş, aşa cum ai făcut-o tu odată, când ai plecat din casa mea din Vengerberg.

— Nu ţipa, Yen, nu fi agresivă. Hai să nu dezgropăm povestea din Vengerberg, am făgăduit că n-o mai pomenim.

Nu sunt supărat pe tine, Yen, nu-ţi reproşez nimic. Ştiu că

nu-ţi pot aplica o unitate de măsură obişnuită, de rând. Dar cel mai tare mă doare… mă macină conştiinţa că am să te pierd… Este vorba de memoria celulară. Resturi atavice de sentimente într-un mutant spălat de emoţii…

— Nu-mi place când vorbeşti aşa! a răbufnit ea. Nu-mi place atunci când foloseşti acest cuvânt. Să nu-l mai întrebuinţezi în prezenţa mea. Niciodată!

— Ar schimba cu ceva situaţia? La urma urmei, eu sunt un mutant.

— 110 —

— Nu există nicio situaţie. Nu mai pronunţa cuvântul ăsta în faţa mea.

Vânturelul negru, aşezat pe coarnele de cerb, şi-a fâlfâit aripile şi a hârşâit cu ghearele. Geralt s-a uitat la pasăre, la ochii ei galbeni, inerţi. Yennefer îşi odihnea din nou bărbia pe braţele încrucişate.

— Yen.

— Te ascult, Geralt.

— Ai făgăduit că-mi răspunzi la întrebări. Pe care nici nu trebuie măcar să le rostesc. A mai rămas una, cea mai importantă. Una pe care nu ţi-am pus-o niciodată. Mi-a fost frică să te întreb. Răspunde-mi la ea.

— Nu pot, Geralt, i-a spus ferm.

— Nu te cred, Yen. Te cunosc prea bine.

— Nu poţi cunoaşte niciodată o vrăjitoare.

— Răspunde-mi la întrebare, Yen.

— Răspunsul meu este: nu ştiu. Dar ce fel de răspuns e ăsta?

S-a aşternut tăcerea. Rumoarea oamenilor care mişunau pe uliţă s-a calmat, s-a stins. Coborând spre apus, soarele a aprins incendii prin crăpăturile obloanelor, a străpuns odaia cu dungi diagonale de lumină.

— Aedd Gynvael, a îngăimat vânătorul. Sloiul de gheaţă... l-am simţit. Ştiam eu că târgul ăsta... mi-e ostil.

Malefic.

— Aedd Gynvael, a repetat ea lent. Sania crăiesei elfilor.

De ce? De ce, Geralt?

— Vin după tine, Yen, pentru că harnaşamentul de la sania mea s-a încurcat cu cel de la sania ta. Şi în jurul meu este viscol. Şi ger. Frig.

— Căldura ar topi în tine sloiul de gheaţă care te-a lovit, a şoptit ea. Atunci s-ar risipi vraja, m-ai vedea aşa cum sunt în realitate.

— Atunci, dă bice cailor tăi albi, Yen, să ne ducă la miazănoapte, acolo unde nu e dezgheţ niciodată. Ca să nu se dezgheţe sloiul. Vreau să ajungem cât mai curând posibil la castelul tău de gheaţă.

— Acest castel nu există – buzele lui Yennefer zvâcneau,

se răsuceau. Este un simbol. Iar săniile noastre urmăresc un vis imposibil. Pentru că eu, crăiasa elfilor, ador căldura.

Acesta este secretul meu. De aceea, în fiecare an, sania mă

duce printre viscole de zăpadă până la un târguşor şi în fiecare an cineva, lovit de vraja mea, îşi înnoadă

harnaşamentul saniei de cel al saniei mele. În fiecare an, altcineva. La nesfârşit. Deoarece căldura, după care tânjesc atât de mult, destramă în acelaşi timp vraja şi farmecul.

Alesul lovit de sloiul de gheaţă devine brusc un simplu nimeni. Iar eu, în ochii lui dezgheţaţi, nu devin mai bună

decât celelalte… muritoare de rând…

— Şi din acest alb imaculat apare primăvara, a spus el.

Apare Aedd Gynvael, târguşorul urât cu nume frumos. Aedd Gynvael şi gunoiul său, un morman imens, fetid, în care trebuie să mă bag, pentru că mă plătesc pentru asta, pentru că pentru asta am fost făcut, pentru a intra în mizeria care altora le inspiră teamă şi scârbă. M-au lipsit de capacitatea de a simţi, ca să nu fiu în stare să simt cât de monstruoasă este această mizerie, altminteri aş fi dat îndărăt, aş fi fugit din faţa ei înspăimântat de moarte. Da, am fost lipsit de emoţii. Dar nu complet. Cineva şi-a făcut treaba de mântuială, Yen.

Au tăcut. Vânturelul negru îşi foşnea penele, răsfirându-şi şi strângându-şi aripile.

— Geralt…

— Spune, Yen.

— Acum îmi răspunzi tu la o întrebare. O întrebare pe care nu ţi-am pus-o niciodată. Una pe care mi-a fost teamă

să ţi-o adresez… Nici acum n-o să te întreb, dar te rog să-mi răspunzi. Pentru că… pentru că chiar vreau să aud răspunsul. Este singurul lucru, singurul cuvânt pe care nu mi l-ai spus niciodată. Spune-l, Geralt. Te rog.

— Nu pot, Yen.

— Care-i cauza?

— Nu ştii? a zâmbit el trist. Răspunsul meu ar fi doar un cuvânt. Un cuvânt care nu exprimă sentimente, emoţii, pentru că am fost privat de ele. Ar fi doar sunete precum cele care se aud atunci când ciocăneşti într-un craniu gol şi

rece.

L-a privit în tăcere. Ochii ei larg deschişi erau acum de un violet-intens.

— Nu, Geralt, a spus ea, nu-i adevărat. Sau poate-o fi ceva adevărat, dar nu în întregime. Nu ţi s-au luat sentimentele. Acum văd. Acum ştiu că…

S-a oprit.

— Încetează, Yen. Ai luat hotărârea. Nu mă minţi. Te cunosc. Văd în ochii tăi.

Nu şi-a lăsat ochii în jos. O cunoştea.

— Yen, a şoptit el.

— Dă-mi mâna, i-a cerut ea.

I-a luat mâna între ale sale şi imediat a simţit furnicături şi zvâcniri de sânge în venele antebraţului. A bolmojit o incantaţie cu o voce măsurată, calmă, dar el i-a observat broboanele de sudoare cu care strădania îi perla chipul palid, i-a văzut pupilele dilatate de durere.

Ridicându-i mâna lui Geralt, şi-a întins mâinile, le-a ridicat într-un gest de mângâiere a unei forme invizibile, încet, de sus în jos. Între degete, aerul a început să se îngroaşe şi să devină tulbure, să se umfle şi să se înalţe ca un fum.

Geralt privea fascinat. Vraja creaţiei, considerată culmea realizărilor vrăjitorilor, îl fascina dintotdeauna, mult mai mult decât iluziile sau vraja transformării. Da, Istredd avea dreptate, s-a gândit, în comparaţie cu această vrajă, semnele mele arată pur şi simplu ridicol.

Între mâinile lui Yennefer, tremurând de încordare, s-a materializat încet forma unei păsări negre ca tăciunele.

Degetele vrăjitoarei au mângâiat uşor penele zburlite, capul plat, ciocul coroiat. Încă o mişcare, hipnotizant de fluidă, atentă, şi vânturelul negru, încovoindu-şi capul, a ţipat tare.

Sora lui geamănă, stând deocamdată nemişcată pe coarnele de cerb, i-a răspuns cu alt ţipăt.

— Doi vânturei, a spus Geralt încet. Doi vânturei negri, creaţi prin farmece. Bănuiesc că ai nevoie de amândoi.

— Ai dreptate, a rostit ea cu dificultate. Am nevoie de amândoi. M-am înşelat crezând că-mi ajunge doar unul. Ce

mult m-am înşelat, Geralt… Ce greşeli am făcut din cauza orgoliului Crăiesei Iernii, convinsă de omnipotenţa ei. Şi sunt lucruri… imposibil de obţinut chiar şi prin vrăji. Şi sunt daruri care nu trebuie luate, dacă nu eşti în măsură să dai în schimb… ceva la fel de valoros. În caz contrar, darul se va scurge printre degete, ca un sloi de gheaţă topit în căuşul palmei. Va rămâne doar regretul, un sentiment de irosire şi o rană…

— Yen…

— Sunt vrăjitoare, Geralt. Puterea pe care o am asupra materiei este un dar. Un dar la schimb. Am plătit pentru el…

Tot ce-am avut. Nu mi-a rămas nimic.

El tăcea. Vrăjitoarea şi-a şters fruntea cu mâna tremurândă.

— M-am înşelat, a repetat. Dar mi-am reparat greşeala.

Emoţii şi sentimente…

I-a atins capul vânturelului negru. Pasărea şi-a zburlit penele deschizându-şi tăcut ciocul coroiat.

— Emoţii, capricii şi minciuni, fascinaţie şi joc.

Sentimentele şi lipsa lor… cadouri care trebuie asumate…

minciună şi adevăr. Ce este adevărul? Refuzul minciunii?

Sau declararea unui fapt? Şi dacă faptul acela este o minciună, atunci ce este adevărul? Cine este burduşit de sentimente care dau pe-afară şi cine este scoarţa unui craniu gol şi rece? Cine? Care este adevărat, Geralt? În ce constă adevărul?

— Nu ştiu, Yen. Spune-mi.

— Nu, a zis ea plecându-şi ochii. Pentru prima dată. N-o mai văzuse niciodată făcând asta. Niciodată.

— Nu, a repetat. Nu pot, Geralt. Nu pot să-ţi spun. O să-ţi spună această pasăre, zămislită din atingerea mâinii tale.

Pasăre? Ce este adevărul?

— Adevărul, a spus vânturelul, e un sloi de gheaţă.

VI

Deşi părea că rătăceşte fără niciun scop şi fără nicio intenţie pe uliţe, dintr-odată s-a trezit lângă zidul de la

miazăzi, în excavaţie, printre reţelele de şanţuri care se intersectau cu ruinele din faţa zidului de piatră şi şerpuiau haotic printre pătrate în care erau expuse fundaţii antice.

Istredd era acolo. Cu cămaşa cu mânecile suflecate şi cu cizmele înalte, striga la salahorii care săpau în zidul unui şanţ vărgat cu straturi de ţărână, argilă şi cărbune. Alături, pe nişte scânduri, zăceau oase înnegrite, cioburi de urcioare şi alte obiecte de nerecunoscut, corodate, ruginite.

Vrăjitorul l-a observat imediat. După ce a dat mai multe comenzi celor care săpau un profil adânc, a sărit din şanţ şi s-a îndreptat spre el ştergându-şi mâinile de pantaloni.

— Spune, ce vrei? l-a întrebat răspicat.

Vânătorul, în picioare în faţa lui, neclintit, nu i-a răspuns.

Salahorii, prefăcându-se că lucrează, îi urmăreau îndeaproape, şuşotind între ei.

— Ochii îţi scânteiază de ură, s-a încruntat Istredd. Te-am întrebat ce vrei. Te-ai hotărât? Unde este Yenna? Sper că…

— Nu spera prea mult, Istredd.

— Aha, a spus vrăjitorul. Ei bine, ce-am auzit în vocea ta?

Te-am auzit bine, oare?

— Şi ce-ai auzit, mă rog?

Istredd şi-a pus pumnii în şolduri şi s-a uitat sfidător la vânător.

— Hai să nu ne păcălim unul pe altul, Geralt. Mă urăşti. Şi eu pe tine. M-ai umilit spunându-mi că Yennefer… ştii tu. Ţi-am răspuns cu o umilinţă asemănătoare. Mă încurci şi te încurc. Să rezolvăm ca între bărbaţi. Nu văd altă soluţie.

De-aia ai venit aici, nu?

— Da, a răspuns Geralt, frecându-şi fruntea. Ai dreptate, Istredd. De asta am venit aici. De bună seamă.

— Corect. Nu se mai poate continua aşa. Chiar azi am aflat că, de câţiva ani, Yenna pendulează între noi ca o minge de cârpă. Când este cu mine, când este cu tine. Fuge de la mine ca să te caute pe tine şi viceversa. Alţii, cu care a umblat în pauzele dintre noi doi, nu mai contează.

Contăm doar noi doi. Aşa nu poate continua. Suntem doi, trebuie să rămână unul.

— Da, a încuviinţat Geralt, fără să-şi ia mâna de la frunte.

Da… Ai dreptate.

— În aroganţa noastră, a continuat vrăjitorul, am crezut că Yenna o să-l aleagă fără ezitare pe cel mai bun dintre noi. Cât despre cine este cel mai bun, niciunul dintre noi n-a avut îndoieli. Ca doi mucoşi, am ajuns până în punctul de-a ne întrece pentru ea în argumente. Şi tot ca nişte mucoşi imaturi, am înţeles care erau motivele şi ce au însemnat.

Presupun că, la fel ca mine, te-ai mai gândit şi ai ajuns la concluzia că ne-am înşelat amândoi la fel de mult. Yenna,

Geralt, nu are nici cea mai mică intenţie de a alege între noi, chiar dacă presupunem că ar fi în stare să aleagă. Ei bine, vom rezolva noi problema în locul ei. Din partea mea, nu accept s-o împart pe Yenna cu oricine şi faptul că ai venit aici demonstrează acelaşi lucru despre tine. Noi o ştim, Geralt, destul de bine. Atâta timp cât suntem doi, niciunul nu poate fi sigur de ea. Trebuie să rămână unul singur. Ai priceput asta, aşa-i? Ăsta-i adevărul.

— Adevărul… Vânătorul abia îşi mişca buzele înţepenite.

Adevărul e un sloi de gheaţă…

— Ce?

— Nimic.

— Ce se petrece cu tine? Eşti bolnav sau beat? Sau poate ţi se trage de la ierburile vrăjitoreşti?

— N-am nimic. Ceva… ceva în ochi. Istredd, trebuie să

rămână unul singur. Da, de aceea am venit aici. De bună

seamă.

— Ştiam, a spus vrăjitorul. Ştiam că vii. De fapt, o să fiu sincer cu tine. Mi-ai anticipat intenţiile.

— Sfera de lumină? a zâmbit vag vânătorul.

Istredd s-a încruntat.

— Poate, a răspuns. Poate o sferă de lumină. Dar, cu siguranţă, nu pe la spate. Onorabil, faţă în faţă. Eşti vânător, asta echilibrează şansele. Ei bine, hotărăşte unde şi când.

Geralt s-a gândit puţin. S-a decis.

— Piaţeta… A arătat cu mâna. Am trecut pe lângă ea.

— Ştiu. Există o fântână numită Cheia Verde.

— Chiar lângă fântână, atunci. Da. La fântână… mâine, la

două ceasuri după răsăritul soarelui.

— Bine. Voi fi acolo la timp.

Au rămas încremeniţi preţ de câteva clipe, fără să se uite unul la celălalt. În cele din urmă, vrăjitorul a îngăimat ceva în barbă, a împins cu vârful cizmei o bucată de lut şi a strivit-o cu călcâiul.

— Geralt?

— Ce?

— Nu te simţi ca un idiot?

— Mă simt ca un idiot, a recunoscut fără tragere de inimă

vânătorul.

— Mă bucur, a spus Istredd. Pentru că şi eu mă simt ca ultimul cretin. Niciodată nu mi-am închipuit că într-o zi voi ajunge să lupt pe viaţă şi pe moarte cu un vânător pentru o femeie.

— Ştiu cum te simţi, Istredd.

— Păi… Vrăjitorul a zâmbit silit. Faptul că s-a întâmplat aşa, că am hotărât ceva până acum total contrar naturii mele, demonstrează că… trebuie.

— Ştiu, Istredd.

— Fireşte, ştii, de asemenea, că acela dintre noi care supravieţuieşte trebuie să fugă de să-i scapere călcâiele şi să se ascundă de Yenna la capătul lumii?

— Ştiu.

— Şi, desigur, contezi pe faptul că, atunci când i se va potoli furia, va fi posibil să te întorci la ea?

— Desigur.

— Ei bine, rămâne stabilit. Vrăjitorul a făcut o mişcare ca şi cum ar fi vrut să se întoarcă, dar, după un moment de ezitare, i-a întins mâna. Pe mâine, Geralt.

— Pe mâine. Vânătorul i-a strâns mâna. Pe mâine, Istredd.

VII

— Hei, vânătorule!

Geralt şi-a ridicat privirea de la masa pe al cărei blat desena, căzut pe gânduri, înfloriturі şi arabescuri cu berea

care fusese vărsată.

— Nu eşti lesne de găsit. Starostele Herbolth s-a aşezat, a dat la o parte urciorul şi ulcelele. La han mi-au spus că

eşti la grajduri, în grajd ţi-am găsit doar calul şi desagii. Şi tu erai aici… cred că e cea mai slinoasă bodegă din târg.

Toate lepădăturile şi puşlamalele trag aici. Ce faci aici?

— Beau.

— Văd. Vreau să stau de vorbă cu tine. Eşti treaz?

— Ca un copil.

— Mă bucur.

— Ce vrei de la mine, Herbolth? Sunt ocupat, după cum poţi vedea. Geralt i-a zâmbit fetei care a mai pus un urcior pe masă.

— Umblă zvonul, s-a încruntat starostele, că tu şi vrăjitorul nostru aţi hotărât să vă duelaţi.

— Asta-i treaba noastră. A lui şi a mea. Nu te priveşte.

— Nu, nu-i treaba voastră, a negat Herbolth. Avem nevoie de Istredd, nu ne putem permite alt vrăjitor.

— N-ai decât să te duci la templu şi să te rogi pentru victoria lui.

— Nu-ţi bate joc, i-a retezat-o starostele. Şi n-o face pe deşteptul, vagabondule. Pe toţi zeii, dacă n-aş şti că

vrăjitorul nu m-ar ierta, te-aş azvârli în temniţă, în fundul râpei, te-aş târî dincolo de ziduri cu doi cai sau i-aş porunci Greierului să te înjunghie ca pe un porc. Dar, din păcate, Istredd este obsedat de onoare şi nu mi-ar ierta-o niciodată.

Ştiu că nu m-ar ierta.

— Atunci e perfect. Vânătorul şi-a băut halba pe nerăsuflate şi a scuipat apoi sub masă o bucată de pai căzută în ea. Mă fac dispărut, fără zarvă. Asta-i tot?

— Nu, a spus Herbolth, scoţând de sub manta o tăşcuţă

burduşită. Ai o sută de mărci, vânătorule, ia-le şi cară-te din Aedd Gynvael. Ia-ţi tălpăşiţa de aici, chiar acum, dacă poţi, sau, în orice caz, înainte de răsăritul soarelui. Ţi-am spus că

nu ne putem permite un alt vrăjitor şi n-o să îngăduim ca maestrul nostru să-şi pună viaţa în primejdie într-un duel cu cineva ca tine, pentru o tâmpenie, pentru o…

S-a oprit, nu şi-a dus vorba până la capăt, cu toate că

vânătorul nici n-a clipit măcar.

— Mută-ţi moaca spurcată de la masa asta, Herbolth, i-a spus Geralt. Şi cele o sută de mărci ale tale poţi să ţi le bagi în cur. Cară-te mai repede de-aici, că mi se face rău numai când te văd şi dacă mă mai uit mult la moaca ta, o să

borăsc pe tine din cap până-n picioare.

Starostele şi-a luat tăşcuţa îndărăt, apoi şi-a pus ambele mâini pe masă.

— Nu, nu vreau, a spus el. Am încercat cu binişorul, dar, dacă nu vrei, atunci nu-i nimic. Bateţi-vă, ardeţi-vă, ciopârţiţi-vă, scoateţi-vă ochii pentru curva aia care-şi desface cracii pentru oricine are chef. Cred că Istredd o să

te răpună, criminalule cu simbrie, de n-o să rămână decât ciubotele de tine, iar dacă nu, te iau eu în primire până să ţi se răcească hoitul şi o să te schingiuiesc până-ţi rup toate ciolanele. N-o să-ţi rămână niciun deget întreg, tu…

N-a mai avut timp să-şi retragă mâinile de pe masă, a fost prea rapidă mişcarea vânătorului care şi-a repezit braţul de

sub masă până între ochii starostelui, în timp ce un pumnal i s-a ivit între degete.

— Poate, a şoptit vânătorul strângându-şi pumnul pe mânerul pumnalului, cu ochii la faţa palidă a lui Herbolth, din care se scursese tot sângele. Poate că Istredd o să mă

omoare. Dar, dacă nu… apoi îmi văd de drumul meu şi tu, otreapă josnică, nu încerca să mă opreşti, dacă nu vrei să

vezi uliţele târgului vostru slinos scăldate în sânge. Şterge-o de aici.

— Coane staroste! Ce se întâmplă aici? Hei, tu…

— Uşurel, Greiere, i-a spus Herbolth retrăgându-şi încet mâna într-o alunecare domoală pe masă, cât mai departe de lama pumnalului. Nu s-a întâmplat nimic. Nimic.

Greiere şi-a băgat în teacă spada pe care o scosese pe jumătate. Geralt nu se uita la el. Nu se uita nici la starostele care ieşea din bodegă, ferit de către Greiere de luntraşii şi birjarii care de-abia se mai ţineau pe picioare. Se uita la omuleţul cu ochi negri, de şobolan, aşezat la câteva mese distanţă.

M-am enervat, şi-a spus el uimit. Îmi tremură mâinile de

mânie. Chiar îmi tremură mâinile. E imposibil ce mi se întâmplă. Oare înseamnă că…

Da, s-a gândit, cu ochii la omuleţul care arăta ca un şobolan. Aşa cred.

Ce frig este…

S-a ridicat.

Privindu-l pe omuleţ, a zâmbit. Apoi şi-a ridicat poala dubletului, a scos din tăşcuţă două monede de aur şi le-a aruncat pe masă. Monedele au zornăit, iar una, învârtindu-se, a lovit lama pumnalului rămasă implântată în lemnul lustruit.

VIII

Lovitura a căzut pe neaşteptate, bâta a şuierat uşor în beznă atât de repede, încât n-a lipsit mult ca vânătorul să

nu-şi mai poată apăra capul cu braţul ridicat instinctiv şi să

nu mai reuşească s-o amortizeze cu o mlădiere graţioasă a corpului. A sărit, a căzut în genunchi, s-a rostogolit, a sărit în picioare, a simţit mişcarea aerului care preceda o nouă

lovitură de bâtă pe care a evitat-o cu o piruetă graţioasă, s-a rotit între cele două siluete care îl flancau în întuneric şi a dus mâna la umărul drept. După spadă.

N-avea nicio spadă.

Nimic nu-mi poate şterge aceste reflexe, s-a gândit, făcând o mică săritură. Rutina? Memoria celulară? Sunt un mutant, reacţionez ca un mutant, şi-a zis, lăsându-se din nou pe un genunchi, evitând o nouă lovitură, încercând să-

şi scoată pumnalul din carâmbul ciubotei. N-avea niciun pumnal.

A zâmbit în colţul gurii şi bâta l-a lovit în cap. A văzut scântei, durerea i-a ajuns până în vârful degetelor. S-a prăbuşit înmuiat, încă zâmbind.

Cineva s-a năpustit asupra lui, l-a trântit la pământ.

Altcineva i-a rupt tăşcuţa care-i atârna la brâu. I-a sărit în ochi strălucirea unui cuţit. Cel care i-a pus genunchiul în piept i-a smuls gulerul de la dublet, l-a apucat de lanţ şi a tras medalionul. Şi îndată l-au lăsat din mâinile lor.

— 120 —

— Baal-Zebutha, s-a auzit o înjurătură. E vânător…

Blestematul…

Al doilea a suduit gâfâind.

— N-avea spadă… zei… Ptfu, pfui, piei, drăcie… S-o luăm din loc, Radgast! Nu-l atinge, pfui, pfui!

Preţ de o clipă, luna a fost acoperită de un nor mai puţin dens. Geralt a văzut chiar deasupra lui faţa sfrijită de şobolan, cu ochii mici, negri, lucioşi. A auzit paşii celuilalt îndepărtându-se, dispărând pe ulicioara de unde venea miros de pisici şi de grăsime arsă.

Omuleţul cu faţă de şobolan şi-a retras treptat genunchiul.

— Data viitoare… Geralt i-a auzit şoaptele clar. Data viitoare când vrei să-ţi iei zilele, vânătorule, nu-i mai amesteca şi pe alţii. N-ai decât să te spânzuri într-un grajd cu frâiele.

IX

Noaptea plouase.

Geralt a ieşit din hambar frecându-se la ochi, scoţându-şi cu degetele paiele din păr. Soarele răsărea pe acoperişurile umede, strălucea auriu în bălţi. Vânătorul a scuipat simţind

un gust rău în gură. Cucuiul din cap îi zvâcnea cu o durere surdă. Pe parapetul din faţa hambarului şedea o pisică

neagră, jigărită, absorbită de linsul lăbuţei.

— Pis, pis, pisicuţă, a strigat-o vânătorul.

Pisica, nemişcată, s-a uitat la el ameninţător, şi-a ciulit urechile şi a sâsâit, arătându-şi dinţii.

— Ştiu, a dat Geralt din cap. Nici tu nu-mi placi. Glumeam şi eu.

Cu mişcări domoale şi-a prins copcile, şi-a legat şireturile de la dublet, şi-a netezit cutele, a verificat dacă nu-i este limitată în vreun fel libertatea de mişcare.

Şi-a pus spada în teaca din spate, i-a îndreptat mânerul de pe umărul drept. Şi-a încins fruntea cu o bandă de piele, împingându-şi părul pe spate, după urechi. Şi-a tras mănuşile lungi de luptă, prevăzute cu ţinte scurte, conice,

de argint.

S-a uitat din nou la soare mijindu-şi ochii în fante verticale. Ce zi frumoasă! se gândea. E o zi minunată

pentru luptă.

A oftat, a scuipat şi a purces alene în jos pe uliţe, pe lângă zidurile care răspândeau un miros ascuţit, pătrunzător, de tencuială umedă, de var.

— Hei, stârpitură!

S-a uitat în jur. Greiere, însoţit de trei indivizi cu aspect suspect, înarmaţi, şedeau pe o stivă de buşteni de-a lungul zidului. S-a ridicat, s-a întins, a sărit în mijlocul uliţei, ocolind cu grijă bălţile.

— Încotro? l-a întrebat, sprijinindu-şi mâinile înguste pe centura încărcată cu arme.

— Nu-i treaba ta.

— Ca să fie limpede, mă doare-n cot de staroste, de vrăjitor şi de târgul ăsta nenorocit, i-a spus Greiere, subliniind încet cuvintele. Dar e vorba despre tine, vânătorule. N-o să ajungi la capătul acestui drum. Ai auzit?

Vreau să văd şi eu cât de bun eşti în luptă. Altfel n-am linişte. Stai pe loc, îţi spun.

— Nu-mi sta în cale.

— Stai pe loc! a răcnit Greiere, punându-şi mâna pe mânerul spadei. Nu pricepi ce vreau să spun? O să ne luptăm! Te provoc! Vedem noi acum cine este mai bun!

Geralt a ridicat din umeri fără să-şi încetinească pasul.

— Te-am provocat la luptă! Ai auzit, lepădătură? i-a strigat Greiere, ţinându-i calea din nou. Ce mai aştepţi?

Scoate-ţi fierul! Ce-i cu tine, îţi tremură chiloţii de frică? Sau nu te pui decât cu cei care, la fel ca Istredd, îţi iau în râs vrăjitoria?

Geralt continua să meargă forţându-l pe Greiere să se retragă, să păşească stânjenit înapoi. Tovarăşii lui s-au ridicat de pe stiva de buşteni, l-au urmat, dar cu reţinere, de la distanţă. Geralt auzea mocirla plescăind sub ciubotele lor.

— Te-am provocat! i-a repetat Greiere, pălind şi înroşindu-se alternativ. Ai auzit, vânătorul naibii? Ce mai

vrei? Să te scuip în bot?

— Hai, scuipă-mă.

Greiere s-a oprit şi a luat o gură de aer în piept, rotunjindu-şi buzele ca să scuipe. Se uita la ochii vânătorului, nu la mâinile lui. Asta i-a fost greşeala. Geralt, fără să-şi domolească pasul, l-a lovit ca un trăsnet peste gura pregătită, fără elan, din mers, cu pumnul în mănuşa prevăzută cu ţinte. Buzele lui Greiere au crăpat ca nişte cireşe strivite. Vânătorul s-a îndreptat şi a lovit din nou în acelaşi loc, de data aceasta cu un scurt elan, simţind că, odată cu puterea şi vigoarea impactului, izbucneşte în el şi furia. Greiere, rotindu-se cu un picior în noroi şi cu celălalt în aer, a vomat sânge şi a plonjat în baltă pe spate.

Vânătorul, auzind un şuierat de lamă trasă din teacă în spate, s-a oprit şi s-a întors mlădios, cu mâna pe mânerul spadei.

— Nu, a spus o voce tremurând de teamă. Nu, te rog.

Cel care-şi scosese arma l-a privit în ochi. Pentru o clipă.

Apoi s-a uitat în altă parte. Ceilalţi începuseră să se retragă.

Încet, apoi mai repede. Auzindu-i, s-a retras şi omul cu spada, mişcându-şi buzele, dar fără să scoată vreun sunet.

Cel care se afla cel mai departe s-a întors şi a luat-o la fugă, împroşcând cu noroi. Ceilalţi au încremenit, n-au încercat să

se apropie.

Greiere s-a răsucit în mocirlă, s-a ridicat sprijinit pe coate, a îngăimat ceva, a icnit, a scuipat ceva alb cu o mare cantitate de roşu. Trecând pe lângă el, Geralt i-a tras în scârbă un vârf de ciubotă în obraz, zdrobindu-i falca şi trântindu-l din nou în baltă. Şi-a continuat drumul fără să

privească în urmă.

Istredd era deja la fântână, în picioare, rezemat de ghizdul de lemn înverzit de muşchi. Spada îi atârna la centură. O frumoasă şi lucioasă spadă terganã, cu mâner semiînchis, într-o teacă al cărei vârf rotunjit i se sprijinea de ciubotele de călărie. Pe umărul ridicat al vrăjitorului stătea vigilentă o pasăre neagră.

Vânturelul.

— Tu eşti, vânătorule? Istredd i-a întins vânturelului mâna

înmănuşată. Uşor şi cu atenţie a aşezat pasărea pe acoperişul fântânii.

— Eu sunt, Istredd.

— Nu credeam c-o să mai vii. M-am gândit c-ai plecat.

— N-am plecat.

Vrăjitorul a izbucnit în hohote de râs, aruncându-şi capul pe spate.

— Ea… voia să ne salveze, a spus el. Pe amândoi. Nu-i nimic, Geralt. Să ne încrucişăm spadele. Trebuie să rămână

numai unul.

— Vrei să lupţi cu spada?

— Te surprinde? La urma urmei, şi tu ai de gând să lupţi cu spada. Hai, haide.

— De ce, Istredd? De ce cu spada şi nu cu vrăjile?

Vrăjitorul a pălit, buzele îi tremurau nervos.

— Haide, am spus! a strigat. N-avem timp de întrebări, timpul întrebărilor a trecut! Acum este timpul faptelor!

— Vreau să ştiu, a spus Geralt răspicat. Vreau să ştiu de ce spada. Vreau să ştiu de unde şi pentru ce a răsărit pe umărul tău vânturelul ăsta negru. Am dreptul să ştiu. Am dreptul la adevăr, Istredd.

— La adevăr? a repetat cu amărăciune expertul. Ei bine, poate că da. Da, poate că ai. Avem aceleaşi drepturi. De vânturel mă întrebi? A venit în zbor în zori, murat de la ploaie. Mi-a adus o scrisoare. Foarte scurtă, o ştiu pe de rost. „Adio, Val. Iartă-mă. Sunt daruri care nu pot fi acceptate, pentru că nu am nimic de dat la schimb. Şi acesta e adevărat, Val. Adevărul este un sloi de gheaţă.” Ei bine, Geralt? Eşti mulţumit? Ţi-ai folosit dreptul?

Vânătorul a dat afirmativ din cap încet.

— Ei bine, a spus Istredd, acum mi-l folosesc pe-al meu.

Pentru că nu accept mesajul din această scrisoare. Nu pot fără ea… prefer… En garde, la dracu’!

S-a îndreptat, şi-a scos rapid sabia cu o mişcare graţioasă

care dădea de înţeles că se antrenase mult. Vânturelul a ţipat.

Vânătorul stătea nemişcat, cu mâinile lipite de corp.

— Ce mai aştepţi? a lătrat vrăjitorul.

— 124 —

Geralt şi-a ridicat încet ochii, s-a uitat la el pentru o clipă, apoi s-a răsucit pe călcâie.

— Nu, Istredd, a spus încet. Adio.

— Ce vrei să spui, la naiba?

Geralt s-a oprit.

— Istredd, i-a aruncat peste umăr. Nu-i mai amesteca şi pe alţii. N-ai decât să te spânzuri într-un grajd cu frâiele.

— Geralt! a strigat vrăjitorul şi glasul i s-a frânt pe neaşteptate, dând un ecou fals, o notă de disperare. Eu nu renunţ! Nu fugi de mine! O voi urma până la Vengerberg, mă duc după ea până la capătul lumii, o s-o găsesc! Nu renunţ niciodată la ea! Să ştii!

— Adio, Istredd.

A luat-o din loc fără să se mai uite înapoi. Mergea pe jos neacordând nicio atenţie oamenilor care îi fugeau din cale, scârţâielilor de uşi, obloanelor trântite în grabă. Nu observa pe nimeni şi nimic.

Se gândea la scrisoarea care îl aştepta la han.

Şi-a grăbit pasul. Ştia că pe tăblia patului îl aştepta vânturelul negru murat de la ploaie, ţinând o scrisoare în

ciocul coroiat. Voia să citească scrisoarea cât mai curând posibil.

Cu toate că-i ştia conţinutul.

FOCUL CEL VEŞNIC

I

— Porcule! Lăutarule împuţit! Mincinosule!

Geralt, curios, şi-a priponit iapa în colţul uliţei. Înainte de a localiza sursa ţipetelor, acestora li s-a alăturat o bufnitură

surdă de sticlă spartă. Un borcan de gem de cireşe, a presupus vânătorul. O aşa bufnitură pare a fi de la un borcan de gem de cireşe aruncat de cineva de la mare înălţime sau cu putere. Îşi amintea bine, Yennefer, atunci când locuiau împreună uneori, când se înfuria, arunca borcane cu dulceţuri. Dintre cele primite de la cliente.

Yennefer habar n-avea cum se prepară gemurile, iar vrăjile sale se dovedeau ineficiente în această privinţă.

În celălalt colţ al uliţei, în faţa unei căsuţe zugrăvite cu roz, s-a adunat o droaie de gură-cască. Într-un balconaş

încărcat cu flori, chiar sub cornişa acoperişului înclinat, stătea o tânără blondă într-o cămaşă de noapte. Arcuindu-şi braţul grăsuţ, bine rotunjit, ieşit dintre volănaşe, femeia a aruncat un ghiveci ciobit cu flori.

Un bărbat subţirel, cu o pălărie de culoarea prunei, garnisită cu o pană albă, a sărit ca ars, ghiveciul s-a izbit de pământ chiar în faţa lui, făcându-se ţăndări.

— Te rog, Vespula! a strigat bărbatul cu pană la pălărie.

Nu da crezare bârfelor! Ţi-am fost fidel, să mor eu dacă nu-i adevărat!

— Lepădătură! Pui de drac împieliţat! Vagabondule! a ţipat blonda grăsuţă şi s-a retras în adâncurile casei, fără

îndoială în căutare de muniţie suplimentară.

— Hei, Jaskier! l-a strigat vânătorul, trăgând spre câmpul de luptă iapa care fornăia şi opunea rezistenţă. Ce mai faci?

Ce se petrece?

— Toate bune, a spus trubadurul dezvelindu-şi dinţii întrun zâmbet larg. Ca de obicei. Salutare, Geralt. Ce vânt te-aduce pe-aici? La naiba, atenţie!

O cupă de cositor a şuierat prin aer şi a zdrăngănit pe caldarâm. Jaskier a luat-o, s-a uitat la ea şi a aruncat-o în şanţ.

— Ia-ţi boarfele astea de-aici! a ţipat blonda fluturându-şi graţios volănaşele pe pieptul generos. Şi piei din faţa mea!

Să nu-ţi mai prind picioarele pe-aici, netrebnicule!

— Ăştia nu-s ai mei, s-a mirat Jaskier în timp ce ridica de jos nişte pantaloni bărbăteşti cu cracii de culori diferite. În viaţa mea n-am avut aşa pantaloni.

— Cară-te! Să nu te mai văd! Tu… tu… ştii ce eşti în pat?

Un nimic! Un nimic, m-ai auzit? M-aţi auzit oameni buni?

A şuierat alt ghiveci, tulpina uscată crescută în el a foşnit. Jaskier de-abia a reuşit să se eschiveze. După ghiveci a zburat învârtindu-se un cazan de alamă, cu o capacitate de cel puţin două galoane şi jumătate. Mulţimea de spectatori, care se ţinea departe de traiectoria proiectilelor, a izbucnit în râs. Unii, mai zeflemişti, au aplaudat-o şi au aţâţat-o sarcastic la acţiune pe blondină.

— N-o fi având şi vreo arbaletă prin casă? s-a alarmat vânătorul.

— Nu-i exclus, a spus poetul întinzându-şi gâtul spre balcon. Are casa plină de ciuveie. N-ai văzut pantalonii?

— N-ar fi mai bine să plecăm de aici? O să te întorci când se calmează.

— La naiba! a făcut o grimasă Jaskier. Ce să mai caut întro casă din care se aruncă în mine cu jigniri şi cazane de alamă? Declar încheiată această scurtă relaţie. Să mai aşteptăm niţel, doar să-mi arunce... Oh, mămulică, nu!

Vespula! Lăuta mea!

S-a lansat, şi-a întins braţele, s-a împiedicat, a căzut, a prins instrumentul în ultimul moment, chiar deasupra caldarâmului. Lăuta a scâncit melodios şi tânguitor.

— Pfiu, a oftat bardul, ţâşnind de jos. O am. Gata, Geralt, de-acum putem să spălăm putina. Aş mai avea o scurtă cu guler din blană de jder, dar asta e, să-mi fie drept pedeapsă. Din câte-o cunosc eu, n-o aruncă.

— Zdreanţă mincinoasă! s-a răstit blondina şi a scuipat consistent de la balcon. Haimana! Derbedeu destrăbălat!

— Da’ ce are cu tine? Cu ce i-ai greşit, Jaskier?

— Ce să mai… a ridicat din umeri trubadurul. Vrea monogamie, ca toate muierile, şi ea ce face? Îmi aruncă

pantalonii altuia. Ai auzit ce striga despre mine? Pe toţi zeii, şi eu mai cunosc altele care dau din craci mai bine decât ea, dar nu răcnesc despre asta pe toate uliţele. Hai s-o luăm din loc.

— Încotro propui?

— Tu ce zici? La templul Focului cel Veşnic? Haide să

mergem la „Grota Suliţei”. Să-mi mai calmez nervii.

Vânătorul, fără să protesteze, îşi ducea iapa după Jaskier, care, cu o mişcare sprintenă, a luat-o pe o ulicioară îngustă.

Trubadurul şi-a luat lăuta şi a zdrăngănit din mers câteva corzi, după care a luat un acord profund, vibrant.

Boarea toamnei a apus,

Noima vorbelor s-a dus.

Lumea-i plină de necaz,

Diamante-s pe obraz.

S-a oprit, şi-a fluturat vesel mâna către două mucoase care au trecut pe lângă ei cu coşurile doldora de legume.

Mucoasele au chicotit.

— Cu ce treabă pe la Novigrad, Geralt?

— La cumpărături. Harnaşamente, fleacuri. Şi un surtuc.

Vânătorul şi-a îndreptat cu un foşnet haina care mirosea a piele. Cum ţi se pare noul meu surtuc, Jaskier?

— Ai cam rămas în urmă cu moda, s-a strâmbat bardul, apoi şi-a îndepărtat un puf de pui de pe mâneca bufantă a dubletului său lucios cu guler zimţat. Ah, cât mă bucur că

ne-am întâlnit. Aici, în Novigrad, capitala lumii, centrul şi leagănul culturii. Aici, omul luminat poate respira din plin, cu întregul plămân!

— Ia hai să respirăm pe uliţa cealaltă, i-a propus Geralt văzând un om desculţ ghemuit pe vine, cu ochii bulbucaţi, care se cufurea pe o alee adiacentă.

— Sarcasmul tău necontenit devine enervant, s-a strâmbat Jaskier din nou. Novigrad, cum îţi spuneam, este

capitala lumii. Aproape treizeci de mii de locuitori, Geralt, fără să mai punem la socoteală vizitatorii, îţi dai seama?

Casele din cărămidă, uliţele principale pavate, portul maritim, docurile, cele patru mori de apă, abatoarele, gaterele, o ciubotărie imensă, toate breslele şi meseriile posibile. Casa de schimb, cele opt bănci şi nouăsprezece case de amanet. Castelul şi turnul de gardă care îţi taie respiraţia. Unde mai pui şi locurile de divertisment –

eşafodul, spânzurătorile cu trapă, cele treizeci şi cinci de hanuri, casa de comedie, casa cu lighioane, iarmarocul şi douăsprezece lupanare. Şi templele, nici nu le mai ştiu numărul. Multe, ce mai! Cât despre femei, Geralt, curăţele, pieptănate şi parfumate, numai în satin, în catifea şi în mătase, numai corsete şi panglici… Oh, Geralt! Versurile mi se revarsă din gură:

Ţinutul tău este alb de omăt

Lacuri şi bălţi îngheţate-n cleştar

Nu am ce face, să schimb eu nu pot

În ochi-mi adastă ascuns doru’ amar…

— O baladă nouă?

— Aha. Cu titlul „Iarna”. Dar nu-i gata deocamdată, nu pot s-o termin, m-a dat peste cap Vespula şi nu-mi ies rimele. Oh, Geralt, uitam să te întreb. Care-i treaba cu Yennefer?

— Nu-i.

— Am înţeles.

— Ai înţeles un rahat. Lasă, unde ziceai că-i hanul ăla, mai e mult?

— După colţ. Iaca am şi ajuns. Vezi panoul?

— Văd.

— Sărut mâna şi mă înclin frumos! Jaskier i-a zâmbit fetei care mătura scara. Ţi-a spus cineva astăzi că eşti drăguţă, domniţă?

Tânăra s-a îmbujorat şi a strâns cu putere mătura în mână. Geralt a crezut pentru un moment că îl va articula cu ea pe trubadur. S-a înşelat. Tânăra i-a surâs drăgălaş, şi-a

fluturat genele. Jaskier, ca de obicei, nu i-a dat nici cea mai mică atenţie.

— Bună ziua şi mă înclin! Bună ziua! a izbucnit, intrând în han şi trecându-şi în forţă degetul mare peste corzile lăutei.

Maestrul Jaskier, cel mai vestit poet din ţară, poposeşte în hanul tău care cam lasă de dorit în privinţa curăţeniei, gospodarule! Am venit cu o poftă nestăvilită de bere! Îţi dai seama ce onoare ţi se face, potlogarule?

— Îmi dau seama, a bombănit încruntat hangiul, ieşind din spatele tejghelei. Mă bucur să te văd, conaşule lăutar.

Văd că te ţii de cuvânt până la urmă. Ai făgăduit că n-o să

se lumineze bine de ziuă şi vii să-ţi plăteşti nota de ieri. Şi eu care credeam că şi de data asta minţi, cum ţi-e năravul.

Mi-e şi ruşine că am putut să gândesc aşa ceva.

— N-ai de ce să-ţi fie ruşine, omule bun, i-a spus trubadurul senin. Căci oricum n-am niciun ban la mine. Mai stăm noi de vorbă mai târziu.

— Nu, a spus hangiul neînduplecat. Acum stăm de vorbă.

Nu te mai pot păsui, stimabile poet. De două ori la rând m-ai dus cu preşul.

Jaskier şi-a atârnat lăuta de un cârlig din perete, s-a aşezat la masă, şi-a scos pălărioara şi i-a mângâiat gânditor pana de egretă.

— Ai bani, Geralt? l-a întrebat cu speranţă în glas.

— N-am. Tot ce-am avut am dat pe surtuc.

— Nu-i prea bine, nu-i bine, a oftat Jaskier. La naiba, niciun suflet viu, nimeni care să mă împrumute.

Gospodarule, da’ de ce-i aşa de gol azi „hm, ce se petrece?

— E prea devreme pentru muşteriii obişnuiţi. Iar calfele şi zidarii care renovează templul au fost deja şi s-au şi întors la lucru, cu tot cu maistrul lor.

— Şi nimeni, nimeni altcineva?

— Nimeni în afară de stimabilul negustor Biberveldt, care-şi ia micul dejun în alcovul mare.

— Dainty e-aici? s-a bucurat Jaskier. Trebuie să mergem.

Hai în alcov, Geralt. Îl cunoşti pe Dainty Biberveldt, piticul?

— Nu.

— Nu contează. O să-l cunoşti. Oho! a strigat trubadurul,

făcându-şi drum printr-o parte a camerei. Simt dinspre apus adierea şi aroma supei de ceapă, atât de plăcută nărilor mele. Cu-cu! Noi suntem! Surpriză!

La masa din mijlocul alcovului, sub un stâlp ornat cu ghirlande de usturoi şi crenguţe de plante aromate, stătea un pitic dolofan, creţ, într-o vestă fistichie. În mâna dreaptă

ţinea o lingură de lemn, cu mâna stângă sprijinea o strachină de lut. Văzându-i pe Jaskier şi pe Geralt, piticul a înlemnit, a rămas cu gura căscată, iar ochii lui mari, căprui, i s-au boldit de teamă.

— Salutare, Dainty! a spus Jaskier, fluturându-şi voios pălărioara. Piticul nu şi-a schimbat poziţia, nici nu şi-a închis gura. Mâna, aşa cum observase şi Geralt, îi tremura uşor, iar

rondela mare de ceapă fiartă atârnată din lingură se legăna ca un pendul.

— Ssss… sssalutare, Jaskier, s-a bâlbâit şi a înghiţit cu greu.

— Sughiţi? Să te sperii, nu vrei? Fii atent: la marginea târgului ţi-am văzut soţia! Vine aici în curând! Gardenia Biberveldt în carne şi oase! Ha, ha, ha!

— Ce prost mai eşti, Jaskier, i-a reproşat piticul.

Jaskier a izbucnit din nou în hohote de râs, acompaniate şi de două acorduri pe corzile lăutei.

— Dacă ţi-ai putea vedea faţa, frate, e atât de tâmpită şi te zgâieşti la noi de parcă am avea coarne şi cozi. Sau poate că te-a speriat vânătorul? Aşa-i? Poate crezi că s-a deschis sezonul de vânătoare la pitici? Poate…

— Ajunge! Geralt s-a apropiat de masă. Iartă-l, prietene.

Jaskier a suferit astăzi o mare tragedie personală, încă nu i-a trecut. Încearcă şi el să-şi mascheze tristeţea, depresia şi ruşinea prin glume.

— Nu-mi spune. Piticul şi-a sorbit într-un final conţinutul lingurii. Vreau să ghicesc. Vespula ţi-a tras în cele din urmă

un şut în cur? Aşa-i, Jaskier?

— Nu mă angajez în discuţii pe teme sensibile cu persoane care se ospătează de zor, în timp ce-şi lasă

prietenii în picioare, a spus trubadurul, după care, fără a mai aştepta vreo invitaţie, s-a aşezat. Piticul a luat o lingură

de supă şi a lins un fir de brânză agăţat de el.

— Ce-i drept, e drept, a spus el încruntat. Te invit. Stai jos la masa noastră. Mănânci supă de ceapă?

— În principiu, nu mănânc aşa devreme, şi-a ridicat Jaskier nasul pe sus. Dar ce-oi face acum? Oi mânca. Însă

nu pe stomacul gol. Hei, gospodarule! Bere, te rog! Da’ mai iute!

O fetişcană cu o coadă împletită impresionantă, groasă, ajungându-i până la fund, a adus străchini şi un bol de supă. Geralt, văzându-i gura rotunjoară şi pufoasă, se gândea că i-ar sta şi mai bine dacă şi-ar aminti să şi-o închidă.

— Driada pădurii! a strigat Jaskier, luându-i hulpav mâna fetei şi sărutând-o în palmă. Silfidă! Vrăjitoare! Creatură

divină cu ochii ca azurul lacurilor! Eşti frumoasă ca dimineaţa şi forma gurii tale deschise…

— Dă-i iute o bere, a gemut Dainty. Altminteri o să fie prăpăd.

— N-o să fie, i-a asigurat bardul. Nu-i aşa, Geralt? Rar mai găseşti oameni mai cumsecade decât noi doi. Eu sunt, conaşule negustor, poet şi muzician, iar muzica îmblânzeşte apucăturile sălbatice. Cât despre vânătorul aici de faţă, el reprezintă o primejdie doar pentru monştri. Am să vi-l prezint: este Geralt de Rivia, spaima strigoilor, a vârcolacilor şi a tuturor scârnăviilor. N-ai auzit despre Geralt, Dainty?

— Am auzit. Piticul i-a aruncat o privire suspicioasă

vânătorului. Ei bine… Ei bine, ce faci în Novigrad, coane Geralt? Oare nu-i cumva vreun monstru scârbos pe-aici?

Eşti luat… cu… cu… simbrie?

— Nu, i-a zâmbit vânătorul. Sunt aici să mă distrez.

— O… a zis Dainty, bălăngănindu-şi nervos picioarele păroase care-i atârnau la o jumătate de cot deasupra podelei. Asta-i bine…

— Ce-i bine? Jaskier a înghiţit o lingură de supă şi a tras o duşcă de bere. Te gândeşti să ne dai o mână de ajutor, Biberveldt? La distracţie, se înţelege. Mai bine nici că se putea. Vine ca o mănuşă. Avem de gând să pornim cu avânt

de-aici, de la „Grota Suliţei”. Şi apoi ne-am propus să

trecem pe la „Passiflora”, o casă de dezmăţ tare bună şi scumpă, unde putem face rost de o semielfă sau, cine ştie, poate chiar de o elfă pursânge. Dar avem nevoie de un finanţator.

— De ce?

— De cineva care să plătească.

— Da, mă gândeam eu, a murmurat Dainty. Îmi pare rău.

În primul rând, am o întâlnire de negoţ. În al doilea rând, nu am de unde să plătesc asemenea distracţii. Iar în al treilea rând, la „Passiflora” nu-i lasă decât pe oameni.

— Şi noi ce suntem, ha? Bufniţe? Ah, înţeleg. Nu lasă

pitici acolo. Într-adevăr. Ai dreptate, Dainty. Ăsta-i Novigradul. Capitala lumii.

— Da… a spus piticul, cu ochii la vânător şi făcând o grimasă ciudată cu gura. Eu mă duc. Am o întâlni…

Uşa alcovului s-a izbit larg de perete şi a intrat… Dainty Biberveldt.

— Zei! a strigat Jaskier.

Piticul care stătea în picioare în prag nu se prea deosebea de piticul aşezat la masă, cu excepţia faptului că

cel de la masă era curat, iar cel de la uşă era murdar, zdrenţăros şi răvăşit.

— Te-am prins, derbedeule! a urlat piticul murdar, aruncându-se spre masă. Pungaşule!

Geamănul aşezat s-a ridicat răsturnând taburetul şi împrăştiind tot ce era pe masă. Geralt a reacţionat instinctiv şi instantaneu – şi-a luat spada cu tot cu teacă şi l-a şfichiuit pe Biberveldt la gât. Piticul a căzut la podea, s-a rostogolit, s-a strecurat printre picioarele lui Jaskier şi s-a grăbit în patru labe spre ieşire, cu mâinile şi picioarele lungite brusc ca picioarele de păianjen. Văzându-l, Dainty Biberveldt cel murdar l-a blestemat, a răcnit şi a sărit într-o parte, trântindu-se cu un trosnet cu spatele de peretele despărţitor din lemn. Geralt şi-a scos spada din teacă, a înlăturat taburetul din calea lui cu o lovitură şi s-a declanşat măcelul. Dainty Biberveldt cel curat, care, în afară de culoarea vestei, n-avea nimic diferit de celălalt Dainty

Biberveldt, a sărit pragul ca o lăcustă şi a ţâşnit în salonul comun, unde s-a ciocnit cu fetişcana cu gura întredeschisă.

Văzându-i picioarele lungi şi fizionomia caricaturală

estompată, fătuca şi-a deschis larg gura şi a scos un ţipăt sfredelitor pentru ureche. Geralt, profitând de pierderea de ritm produsă de şocul zgomotului, a prins creatura în mijlocul sălii şi a trântit-o la podea cu un şut abil în genunchi.

— Nici să nu sufli, frate, i-a şuierat printre dinţii încleştaţi, punându-i la gât vârful spadei. Nicio suflare.

— Ce se petrece? a urlat hangiul apropiindu-se cu o lopată în mână. Ce-i asta? Gardienii! Fugi după gardieni, Deczka!

— Nuuu! a urlat creatura tăvălindu-se pe podea şi deformându-se şi mai mult. Vă conjur, nuuu!

— Niciun gardian! i s-a alăturat piticul murdar, venind din alcov. Prinde fătuca, Jaskier!

Trubadurul a apucat-o pe Deczka şi, în ciuda grabei, a ales cu atenţie de unde s-o prindă. Deczka a ţipat şi s-a ghemuit pe podea, la picioarele lui.

— Uşurel, gospodarule, gâfâia Dainty Biberveldt. E o problemă personală, n-are rost să chemăm gardienii.

Plătesc eu toată paguba.

— Nu-i nicio pagubă, a spus sobru hangiul, privind în jur.

— Dar o să fie, a scrâşnit piticul durduliu. Pentru că o să-l iau de îndată la bătaie. Şi încă cum. O să-i dau câteva ghioage întruna şi cu nesaţ, de-o să se facă zob totul pe-aici.

Labele alungite şi aplatizate pe podea şi caricatura difuză

a lui Dainty Biberveldt s-au frânt în bucăţi.

— Nici să nu-ţi treacă prin cap aşa ceva, a zis hangiul rece, clipind din ochi şi ridicând lopata. N-ai decât să-l baţi în drum sau în curte, coane piticule. Nu aici. Şi oricum, chem gardienii. Nu pot să nu-i chem. Pentru că la urma urmelor… e vorba de un monstru ordinar!

— Coane gospodarule, i s-a adresat Geralt calm, fără a reduce presiunea vârfului de spadă asupra gâtului creaturii.

Stai liniştit. N-o să se clintească nimic, n-o să fie nicio

pagubă. Situaţia este sub control. Sunt vânător, iar monstrul, după cum vezi, e zădărnicit. Cu toate că pare o chestiune personală, o s-o rezolvăm liniştiţi în alcov. Dă-i drumul fătucii şi treci încoace, Jaskier. În desagă am un lanţ

de argint. Ia scoate-l şi leagă-i frumuşel labele conaşului la spate. Nu te mişca, frăţioare. Creatura scheuna în surdină.

— Bine, Geralt, a spus Jaskier. L-am legat. Hai în alcov. Şi tu, gospodarule, ce-ai încremenit aşa? Am cerut o bere. Iar mie, atunci când cer o bere, trebuie să mi se aducă una după alta până când strig: „Apă!”

Geralt a împins creatura în alcov şi a aşezat-o brutal lângă stâlp. S-a aşezat şi Biberveldt, bosumflat, privindu-l dispreţuitor.

— În ce hal arată, a spus el. Un maldăr de aluat dospit.

Uită-te la nasul lui, Jaskier, cum stă să cadă, secătura naibii.

Iar urechile, ce mai, parcă-i soacră-mea chiar înainte de înmormântare. Brrr!

— Stai o clipă, l-a oprit Jaskier. Eşti Biberveldt? Ei bine, da, fără îndoială. Da’ ceea ce şade lângă stâlp era tu adineaori. Dacă nu mă înşel. Geralt! Toţi ochii sunt aţintiţi spre tine. Eşti vânător. Ce naiba se întâmplă? Ce este?

— Mim.

— Mim eşti tu, s-a răstit baritonat creatura, balansându-şi nasul. Nu sunt niciun mim, ci doar doppler, dacă vreţi să

ştiţi, iar numele meu este Tellico Lunngrevink Letorte. Pe scurt Penstock. Prietenii îmi spun Dudu.

— Las’ că-ţi dau eu ţie Dudu, nenorocitule! i-a strigat Dainty, arătându-i pumnul. Unde mi-s caii? Pungaşule!

— Conaşilor, le-a amintit hangiul, intrând cu un butoiaş şi nişte halbe. Mi-aţi făgăduit c-o să fiţi paşnici.

— Oh, bere, a oftat piticul. Mor de sete, la naiba. Şi de foame!

— Şi eu, a îngăimat Tellico Lunngreyink Letorte. Nu l-a băgat nimeni în seamă.

— Ce-i asta? a întrebat hangiul, privind creatura care, văzând berea, şi-a scos o limbă lungă printre buzele puhave, păstoase. Ce este, conaşilor?

— Un mim, a spus vânătorul ignorând grimasele

monstrului. I se poate spune în mai multe feluri: schimbaci, dublant, vexling, bedak. Sau doppler, aşa cum îşi spune el însuşi.

— Un vexling! a exclamat hangiul. Aici, în Novigrad? În hanul meu? Iute, iute. Chemăm gardienii! Şi preoţii! Vai de capul meu…

— Uşurel, uşurel, a ţipat Dainty Biberveldt, mâncând în grabă supa din strachina lui Jaskier, salvată ca prin minune.

O să apelăm noi şi la cineva. Dar mai târziu. Lepădătura asta m-a tâlhărit şi n-am de gând să-l dau pe mâna autorităţilor înainte de a-mi recupera bunurile. Vă cunosc eu, novigradenilor, şi pe voi, şi pe judecătorii voştri. Nu capăt decât o zecime, şi pe-aia dacă am noroc.

— Fie-vă milă, jelea pătrunzător dopplerul. Nu mă daţi în ghearele oamenilor! Dac-aţi şti ce fac cu cei ca mine…

— Ştim, fără putinţă de tăgadă, a dat din cap hangiul.

Când prind câte un doppler, mai întâi îl exorcizează popii. Îl leagă bine de un par, îl tăvălesc prin lut amestecat cu pilitură şi îl coc la foc până când lutul se întăreşte ca o cărămidă. Cel puţin aşa făceau odinioară, atunci când astfel de monştri erau prinşi mai des.

— Ce apucături barbare aveţi voi, oamenii, s-a strâmbat Dainty, împingând strachina golită. Dar poate că aşa erau pedepsiţi doar hoţii şi bandiţii. Ia hai, mai bine spune-mi, lepădătură, unde mi-s caii? Da’ mai iute, că altminteri te trag de nasul ăsta printre picioare şi ţi-l bag în cur. Unde mi-ai dus caii, te întreb.

— I-am vân… vândut, s-a bâlbâit Tellico Lunngrevink Letorte, în timp ce urechile i s-au strâns brusc ca nişte bile, asemănătoare unor căpăţâni de conopidă în miniatură.

— I-a vândut! L-aţi auzit? făcea spume piticul. Mi-a vândut caii!

— Păi, sigur, a spus Jaskier. A avut timp. Se-nvârte de trei zile pe-aici. De trei zile te văd… adică el… La naiba, Dainty, asta înseamnă că…

— Bineînţeles! a urlat negustorul bătând din picioarele păroase. M-a tâlhărit la drumul mare, când mai aveam cale de-o zi până la târg! Şi vine acum mascat, zice că-s eu,

înţelegeţi? Mi-a vândut caii! Îl omor! Îl sugrum cu mâinile mele!

— Spune-ne cum s-a întâmplat, coane Biberveldt.

— Geralt de Rivia, dacă nu mă înşel? Vânătorul?

Geralt a confirmat din cap.

— Ce bine s-a nimerit, a zis piticul. Sunt Dainty Biberveldt din Lunca Troscotului, fermier, agricultor şi negustor. Spune-mi Dainty, Geralt.

— Povesteşte, Dainty.

— Ei bine, aşa s-a întâmplat. Eu cu slugile mele duceam nişte cai de vânzare în oborul de la Podul Diavolului. Când mai rămăsese cale de-o zi până la târg, am făcut ultimul popas. Am petrecut toată noaptea, am isprăvit un poloboc cu ţuică. La miezul nopţii, m-am trezit fiindcă simţeam că-

mi pocneşte vezica în mine, m-am dat jos din căruţă şi ce mi-am zis, ia să-mi arunc ochii la cai, în luncă. Merg eu ce merg, mă învăluie o ceaţă ca naiba, mă uit şi văd deodată

că vine cineva. Cine-i acolo? întreb. El, nimic. Mă duc mai aproape şi văd… mă văd pe mine. Ca-ntr-o oglindă. Mă

gândesc: nu trebuia să beau atâta ţuică, a naibii băutură. Şi ăsta de-aici… pentru că el era, mi-a tras o ghioagă în cap!

Am văzut stele verzi şi am căzut grămadă. Dimineaţa mă

trezesc devreme, cu un cucui acoperit cu sânge cât un castravete în cap. În jurul meu niciun suflet, nici urmă de tabăra noastră. M-am fâţâit toată ziua încoace şi-ncolo până am găsit drumul, două zile m-am târât, am ros rădăcini şi ciuperci crude. Iar el… netrebnicul ăsta de Dudulico, sau cum dracu'-l mai cheamă, între timp, s-a dus la Novigrad ca şi cum aş fi fost eu şi s-a descotorosit de caii mei! Că acum îi trag… Cât despre slugile mele netrebnice, o să le dau câte o sută de ghioage la fiecare la curu' gol, chiorâi naibii! Ca să vezi că nu te ştie de stăpân, se lasă

păcăliţi aşa cu una, cu două! Idioţi, secături, scursuri…

— Nu le-o lua în nume de rău, Dainty, i-a spus Geralt. N-au avut ce face. Mimul te-a copiat în aşa fel încât le-a fost imposibil să-l deosebească de original, adică de victimă. N-ai auzit niciodată de mimi?

— De-auzit, am auzit. Dar m-am gândit că-s scorneli.

— Nu-s scorneli. Unui doppler îi e de-ajuns să se apropie de victimă ca să se adapteze rapid şi ireproşabil la structura materială necesară. Vă atrag atenţia asupra faptului că nu este vorba despre o iluzie, ci de o transformare completă, exactă. Până în cele mai mici detalii. Cum de izbutesc, nu se ştie. Vrăjitorii presupun că în acest caz operează aceeaşi componentă din sânge ca în licantropie, dar eu bănuiesc că este vorba despre cu totul altceva, de o mie de ori mai puternic. În sfârşit, vârcolacul are doar două forme, cel mult trei, în timp ce dopplerul se poate preschimba în orice vrea,

atâta timp cât corespunde mai mult sau mai puţin cu greutatea corporală.

— Greutatea?

— Bineînţeles, n-are cum să se transforme în mastodont.

Şi nici în şoarece.

— Am înţeles. Da’ lanţul cu care l-ai legat la ce-i bun?

— Argintul. Pentru un licantrop e mortal, mimului, după

cum poţi vedea, doar îi împiedică transformarea. Prin urmare, el se află acum în propria sa formă.

Dopplerul şi-a strâns buzele fleşcăite şi i-a aruncat vânătorului o căutătură urâtă cu ochii săi tulburi, care îşi pierduseră de-acum culoarea căpruie a irişilor piticului şi deveniseră galbeni.

— S-a mai şi pripăşit pe-aici, lepădătura neruşinată, a bolborosit Dainty. Vai, când mă gândesc că a stat şi aici, şi la „Grotă”, unde obişnuiam eu să poposesc. Cum i-a prostit pe toţi că era eu!

Jaskier a clătinat din cap.

— Dainty, i-a spus trubadurul, era leit-poleit cu tine. M-am întâlnit cu el aici acum trei zile. Arăta ca tine şi vorbea ca tine. Gândea ca tine. Iar când i-a adus găina, era la fel de hrăpăreţ ca tine. Sau poate chiar te întrecea.

— Asta din urmă nu mă deranjează, a replicat piticul, deoarece pot să-mi recuperez o parte din bani. Mi-e silă şi să-l ating. Ia-i tăşcuţa, Jaskier, şi vezi ce-are înăuntru. Ar trebui să fie o sumă frumuşică, dacă hoţul mi-a vândut caii.

— Câţi cai ai avut, Dainty?

— Doisprezece.

— 138 —

— Dacă facem socoteala după cum sunt preţurile mondiale, a zis trubadurul uitându-se în tăşcuţă, ceea ce-i aici ar ajunge numai pentru unul singur, şi acela bătrân şi pricăjit. Dacă ne luăm după mercurialul novigradian, ar fi pentru două, cel mult trei capre.

Negustorul n-a spus nimic, dar arăta de parcă era gata să

izbucnească în plâns. Tellico Lunngrevink Letorte şi-a lăsat să-i alunece nasul în jos şi buza inferioară chiar şi mai jos, apoi a bolborosit ceva încet din spatele ei.

— Pe scurt, a oftat în cele din urmă piticul, m-a prădat, m-a ruinat o creatură a cărei existenţă o socoteam un basm pentru adormit copiii. Asta înseamnă să ai ghinion.

— N-am nimic de adăugat, a adăugat vânătorul privindu-l pe dopplerul care se răsucea în scaun. Şi eu eram convins că mimii au fost stârpiţi de mult. În trecut, din câte am auzit, mulţi dintre ei trăiau prin pădurile din jur şi în podiş.

Dar mimetismul lor i-a deranjat foarte mult pe primii colonişti şi au început să-i vâneze. Destul de eficient. S-a ajuns rapid la exterminarea lor.

— Ce bine era, a spus hangiul. Ptiui, pfui, jur pe Focul cel Veşnic că prefer un dragon sau un diavol care rămân mereu dragon sau diavol şi ştii să te ţii departe de ei. Dar licantropia, toate schimbările şi transformările astea sunt procese hidoase şi diabolice, înşelăciune şi trădare, scornite de spurcăciunile astea ca să dăuneze oamenilor! Eu vă

spun, chemăm gardienii ca să pună focul pe scârboşeniile astea!

— Geralt? şi-a manifestat curiozitatea Jaskier. Aş vrea să

aud părerea specialistului. Într-adevăr sunt aşa de primejdioşi şi agresivi mimii ăştia?

— Abilitatea lor de a copia, a răspuns vânătorul, e o caracteristică ce vizează mai degrabă apărarea decât agresiunea. N-am auzit vorbindu-se…

— Măi, al naibii, l-a întrerupt furios Dainty, bătând cu pumnul în masă. Dacă nici să pocneşti pe cineva în cap şi să-l tâlhăreşti nu este agresiune, atunci nu ştiu ce naiba mai este. Lucrurile stau destul de simplu: am fost atacat şi jefuit, nu numai de bunurile dobândite prin muncă grea, ci

şi de fiinţa mea. Cer o compensaţie, nu mă las până…

— Gardienii, să chemăm gardienii! a spus hangiul. Şi preoţii trebuie chemaţi! Să fie ars monstrul ăsta, neomul ăsta!

— Opreşte-te, gospodarule! a ridicat piticul capul. Mă

scoţi din sărite cu gardienii dumitale. Îţi atrag atenţia asupra faptului că neomul nu ţi-a făcut ţie nimic, numai mie. Şi află, dacă nu ştiai, că şi eu sunt neom.

— Ce spui, coane Biberveldt? a râs nervos hangiul. E

diferenţă ca de la cer la pământ între voi doi. Dumneata eşti un om mai mic, iar arătarea asta nu e altceva decât un monstru. Sunt surprins, coane vânător, că stai atât de

paşnic. Care-i, iartă-mă, rostul vostru în lumea asta? Treaba voastră e să stârpiţi monştrii, nu-i aşa?

— Monştrii, a spus Gerald rece. Dar nu reprezentanţii raselor inteligente.

— Hai, hai, maestre, a replicat hangiul, de-acum întreci măsura întru câtva.

— Chiar aşa! a sărit Jaskier. Ai mers prea departe, Geralt, de unde-ai mai scos-o şi pe-asta cu rasa inteligentă? Uită-te şi tu la el.

Tellico Lunngrevink Letorte nu aducea, de fapt, cu vreun reprezentant al rasei dotat cu inteligenţă. Mai degrabă

aducea cu o marionetă modelată din lut şi făină, care se uita la vânător cu ochi tulburi, galbeni. Nici smiorcăielile produse de nasul care ajungea la blatul mesei nu păreau să

provină de la membrul unei rase inteligente.

— Gata cu rahatul ăsta! a izbucnit brusc Dainty Biberveldt. Nu merită să mai vorbim! Tot ceea ce contează

sunt caii mei şi pagubele mele! Ai auzit, scârnăvie blestemată? Cui i-ai vândut caii? Ce-ai făcut cu banii?

Vorbeşte mai repede, altminteri te snopesc în bătaie, te belesc!

Deczka, întredeschizând uşa, şi-a băgat în alcov capul de culoarea inului.

— Avem muşterii în sală, tată, a şoptit ea. Zidarii şi zugravii. Îi servesc eu, dar nu mai ţipaţi atât de tare, căci au început să se întrebe ce se petrece în alcov.

— În numele Focului cel Veşnic! a intrat în panică hangiul uitându-se la dopplerul lăbărţat. Dacă vreun muşteriu îşi aruncă un ochi şi-l vede… oh, ce-o s-o păţim. Dacă n-am chemat gardienii, atunci… Maestre vânător! Dacă-i un vexling adevărat, porunceşte-i să se preschimbe în ceva mai decent, un nor de fum, de exemplu. Pentru moment.

— Are dreptate, a spus Dainty. Să se preschimbe în ceva, Geralt.

— În ce? a bolborosit din senin dopplerul. Pot lua forma pe care o văd în faţa ochilor după ce mă uit cu atenţie. În care dintre voi, prin urmare, să mă preschimb?

— În mine, nu! a zis hangiul fără să stea pe gânduri.

— Nici în mine, s-a indignat Jaskier. N-aş fi prea bun de camuflaj. Toţi mă cunosc, astfel încât apariţia a doi Jaskieri la aceeaşi masă ar produce mai multă senzaţie decât ăsta de aici, cu propria lui fiinţă.

— Cu mine s-ar întâmpla la fel, a zâmbit Geralt. Ai rămas tu, Dainty. Şi se potriveşte ca o mănuşă. Nu te supăra, dar ştii că oamenii disting anevoie un pitic de altul.

Negustorul n-a stat mult pe gânduri.

— Bine, a consimţit el. Fie. Scoate-i lanţul, vânătorule.

Hai, ce mai stai, preschimbă-te în mine, rasă inteligentă.

După îndepărtarea lanţului, dopplerul şi-a frecat laba cu aspect de aluat, şi-a atins nasul, şi-a aţintit ochii pe pitic.

Pielea atârnândă de pe faţă i s-a tras în sus şi a căpătat culoare. Nasul i s-a redus şi i s-a contractat cu un trosnet surd, pe craniul pleşuv i-au răsărit zulufi. Dainty se holba, hangiul stătea cu gura căscată într-o veneraţie mută, Jaskier ofta şi gemea.

Ultima care s-a schimbat a fost culoarea ochilor.

Dainty Biberveldt al Doilea a tuşit, s-a apropiat de masă, i-a luat halba lui Dainty Biberveldt Întâi, şi-a strivit cu lăcomie buzele de ea.

— Nu se poate, nu se poate, a şoptit Jaskier. Uitaţi-vă, ca două picături de apă. Imposibil de distins. Leit. De data aceasta, chiar şi pişcăturile de ţânţari şi petele de pe pantaloni… Pantaloni adevăraţi! Geralt, nici vrăjitorii nu pot face aşa ceva! Pune mâna, lână autentică, nicio iluzie!

Incredibil! Cum a izbutit?

— Nimeni nu ştie, a spus vânătorul. Nici el însuşi nu ştie.

Ţi-am spus că are capacitatea să metamorfozeze pe deplin structura materiei, dar e o abilitate organică, instinctivă…

— Dar pantalonii… Din ce s-au făcut pantalonii? Da’

vesta?

— Este propria piele, transformată. Nu cred că şi-ar scoate de bunăvoie pantalonii. Oricum şi-ar pierde imediat caracteristicile lânii…

— Păcat, şi-a demonstrat perspicacitatea Dainty. Pentru că mă întrebasem deja dacă să-i spun sau nu să schimbe o

găleată de materie pe o găleată de aur.

Dopplerul, în prezent o copie fidelă a piticului, s-a lăsat pe spate comod şi a zâmbit larg, bucuros să vadă că se află

în centrul atenţiei. Stătea în aceeaşi poziţie ca Dainty, bălăngănindu-şi picioarele păroase.

— Da’ ştii o sumedenie de lucruri despre doppleri, Geralt, a spus, apoi a tras o halbă, a plescăit şi a râgâit. Într-adevăr, o sumedenie.

— Zei, glasul şi purtările sunt tot ale lui Biberveldt, s-a mirat Jaskier. N-are nimeni o culoare roşie? Trebuie să-l însemnăm, la naiba, altfel îi confundăm.

— Ce spui, Jaskier, a protestat Dainty Biberveldt întâi, o să mă confunzi cu el? În primul rând…

— … Se văd de la o poştă diferenţele, a terminat propoziţia Dainty Biberveldt al Doilea, iar apoi a râgâit sonor. Ce mai încolo şi-ncoace, trebuie să fii mai prost decât noaptea ca să ne confunzi.

— Da’ de unde să ştiu? a şoptit Jaskier cu veneraţie.

Gândeşte şi vorbeşte ca Biberveldt. E anevoie de deosebit…

— Exagerezi, şi-a ţuguiat buzele piticul. Exagerezi prea mult.

— Nu, a negat Geralt. Nu este nicio exagerare. Crezi sau nu, dar el este în momentul acesta tu, Dainty. Într-un mod necunoscut nouă, dopplerul copiază cu exactitate psihicul victimei.

— Psi… cum?

— Ei bine, caracteristici ale minţii, ale firii, sentimentele, gândurile. Sufletul. Ceea ce ar confirma cele negate de cei mai mulţi vrăjitori şi de toţi preoţii. Faptul că sufletul este, de asemenea, materie.

— Blasfemie… a izbucnit hangiul.

— Şi prostii, a adăugat cu fermitate Dainty Biberveldt. Nu ne mai turna poveşti, vânătorule. Proprietăţile spiritului, treacă-meargă. Copierea nasului cuiva şi a pantalonilor e una, dar cu raţiunea nu-i aşa de simplu. Îţi demonstrez de îndată. Dacă acest doppler prost mi-ar fi copiat mintea, n-ar mai fi vândut caii în Novigrad, unde nu se caută, ci s-ar fi dus cu ei la Podul Diavolului, în oborul de cai, unde preţurile sunt stabilite prin licitaţie, cel care dă mai mult. Aşa nu ieşi în pierdere…

— Ba ieşi în pierdere – dopplerul i-a parodiat faţa supărată a piticului şi a pufnit în felul lui caracteristic. În primul rând, preţul e mic la licitaţie în Podul Diavolului, deoarece negustorii se înţeleg între ei cum să liciteze. În plus trebuie să plăteşti şi comisionul adjudecătorului.

— Nu mă înveţi tu pe mine negustoria, idiotule, s-a indignat Biberveldt. Aş fi scos la Podul Diavolului nouăzeci sau o sută bucata. Da’ tu, cât ai luat de la şarlatanii novigradieni?

— O sută treizeci, a răspuns dopplerul.

— Minţi, puşlama ce eşti.

— Nu mint. Am mânat caii direct în port, coane Dainty, şi acolo am găsit un negustor de blănuri de peste mări.

Cojocarii nu folosesc boii la caravană, pentru că sunt prea lenţi. Hainele de blană sunt uşoare, dar preţioase, aşa că

trebuie să călătorească rapid. În Novigrad n-au nevoie de cai, prin urmare nu sunt cai acolo. Numai eu aveam, aşa ca am dictat preţul. Este simplu…

— Nu-mi da tu mie lecţii, ţi-am spus! s-a înroşit Dainty. Ei bine, bine, ai câştigat mult. Şi atunci unde sunt paralele?

— I-am investit, a răspuns arogant Tellico, imitând gestul tipic pentru pitic de a-şi pieptăna cu degetele coama deasă.

Paralele, coane Dainty, trebuie să circule, iar negoţul trebuie să se învârtă.

— Fii atent să nu-ţi învârt eu căpăţâna! Spune-mi ce-ai făcut cu paralele căpătate pentru cai?

— Ţi-am spus. Am cumpărat bunuri.

— Ce? Ce-ai cumpărat, nenorocitule?

— Câ… cârmâz, s-a bâlbâit dopplerul, după care a recitat pe nerăsuflate. Cinci sute de baniţe de cârmâz, şaizeci şi două de chintale de esenţă de mimoze, cincizeci şi cinci de putini de ulei de trandafir, douăzeci şi trei de barili de untură de cod, şase sute de străchini de lut şi optzeci de livre de ceară de albine. Reţineţi, untura de cod am cumpărat-o foarte ieftin, pentru că era râncedă. Oh, şi era să uit. Am cumpărat şi o sută de coţi de frânghie de bumbac.

S-a aşternut tăcerea, o tăcere lungă, foarte lungă.

— Untură de peşte râncedă, a spus într-un sfârşit Dainty, pronunţând fiecare cuvânt foarte rar. Frânghie de bumbac, ulei de trandafir. Nu se poate, sunt într-un vis. Da, fără

putinţă de tăgadă, e un coşmar. În Novigrad se poate cumpăra orice, tot felul de lucruri preţioase şi utile, iar cretinul ăsta mi-a cheltuit paralele pe nu ştiu ce rahaturi.

Cu înfăţişarea mea. Sunt terminat, mi-am pierdut paralele, mi-am ruinat reputaţia de negustor. Gata, m-am săturat.

Împrumută-mi spada, Geralt. Scăpăm de el pe loc.

Uşa alcovului s-a deschis cu un scârţâit.

— Negustorul Biberveldt! a cucurigit nou-venitul suplu, învăluit într-o togă violet care atârna pe el ca pe un par.

Purta o pălărioară de catifea în formă de oliţă răsturnată.

Negustorul Biberveldt este aici?

— Da, au răspuns la unison cei doi pitici.

În momentul următor, unul dintre cei doi Dainty Biberveldt i-a aruncat conţinutul halbei în faţă vânătorului, a tras abil scaunul de sub Jaskier şi s-a târât rapid pe sub masă în direcţia uşii, unde l-a dărâmat pe individul cu pălărioară nostimă.

— Foc! Ajutor! a urlat odată ajuns în sală. Murim! Arde!

După ce şi-a şters spuma de pe faţă, Geralt a pornit în urmărirea fugarului, dar celălalt Biberveldt, care s-a strecurat în acelaşi mod, s-a grăbit la uşă, a alunecat pe

rumeguş şi s-a încurcat printre picioarele lui. Au căzut împreună în pragul uşii. Jaskier a înjurat ca la uşa cortului, încercând să iasă de sub masă.

— Opriţiiiiiii-i! a urlat individul deşirat, rămas pe podea, încurcat în faldurile togii sale. Hoţii! Bandiţii!

Geralt s-a ridicat de pe pitic. În cele din urmă, l-a văzut în sala hanului pe doppler ciocnindu-se de muşterii şi croindu-

şi drum. Vânătorul s-a aruncat după el, luându-şi avânt ca un elastic, dar a fost oprit de zidul de oameni care-i blocau calea. A izbutit să-l doboare pe unul mânjit de mâl şi duhnind a bere, dar ceilalţi l-au imobilizat într-o îmbrăţişare cu umerii lor voinici. S-a zvârcolit furios şi atunci s-a auzit un pocnet sec de fire rupte şi piele străpunsă, iar la subsuoara dreaptă s-a simţit o lipsă bruscă de rezistenţă.

Vânătorul a înjurat şi a încetat să se zbată.

— L-am prins! au strigat zidarii. Am prins tâlharul! Ce facem, maistre?

— În var nestins! a zbierat maistrul, dezlipindu-şi capul de pe blatul mesei şi orientându-se în jur cu ochii care nu vedeau.

— Jandaaarmii! a urlat cel în violet, ridicându-se în patru labe din alcov. Atac la adresa unui funcţionar! Gardienii! La spânzurătoare cu tine, golanule!

— L-am prins! au strigat zidarii. L-am prins, coane!

— Nu-i ăsta! a cotcodăcit individul în togă. Prindeţi hoţul!

Puneţi mâna pe el!

— Pe cine?

— Pe Biberveldt, piticul! Înhăţaţi-l, înhăţaţi-l! În temniţă

cu el!

— Stai o clipă, a spus Dainty, ridicându-se din alcov. Ce-ai spus, coane Schwann? Ia nu-mi plimba numele prin botul tău. Şi nu trâmbiţaţi alarma, că nu este cazul.

Schwann s-a liniştit, s-a uitat năucit la pitic. În pragul uşii a apărut Jaskier cu pălărioara pe-o parte, analizându-şi lăuta. Zidarii, după ce-au şuşotit între ei, i-au dat până la urmă drumul lui Geralt. Vânătorul, deşi supărat foc, s-a limitat să scuipe suculent pe podea.

— Negustorule Biberveldt! a cucurigit iar Schwann,

clipind rapid din ochii miopi. Ce înseamnă asta? Atacarea unui funcţionar oficial te poate costa foarte scump… Cine era? Piticul care a scăpat?

— Un văr, a spus fără ezitare Dainty. Vărul meu îndepărtat…

— Da, da, l-a susţinut imediat Jaskier, simţindu-se în elementul lui, un văr îndepărtat de-al lui Biberveldt. Zis şi Gărgăunul Biberveldt. Oaia neagră a familiei. Fiind copil, a căzut într-o fântână. Secată. Dar a avut ghinionul să-i cadă

găleata direct în cap. De obicei, e liniştit, dar când vede violet în faţa ochilor o ia razna. Însă nu trebuie să vă faceţi griji, căci se calmează dacă vede părul roşcat de sub pântecele unei femei. De aceea a fugit direct la

„Passiflora”. Vă spun, coane… Schwann.

— Gata, Jaskier, i-a şuierat vânătorul. Tacă-ţi fleanca, la naiba.

Schwann şi-a îndreptat toga, a periat-o de rumeguşul agăţat de ea, apoi şi-a scos pieptul înainte, luându-şi expresia severă de rigoare.

— Daaa, a spus el. Ia seama mai îndeaproape la rude, negustorule Biberveldt, pentru că trebuie să ştii că

dumneata eşti responsabil pentru acţiunile lor. Dacă aş face o plângere… Dar nu am vreme. Mă aflu aici, Biberveldt, în interes de serviciu. În numele autorităţii municipale, îţi cer să plăteşti darea.

— Hăh?

— Darea, i-a repetat funcţionarul ţuguindu-şi buzele într-o grimasă pe care o văzuse probabil la cineva mult mai important decât el. Ce te-a apucat? Ţi se trage de la vărul tău? Atunci când faci negustorie, trebuie să-ţi plăteşti dările. Altfel, ajungi în temniţă.

— Eu!? a urlat Dainty. Eu, negustorie? Eu m-am ales numai cu paguba, la naiba! Eu…

— Fii atent, Biberveldt, i-a şoptit vânătorul, iar Jaskier i-a tras un şut pe ascuns în glezna păroasă. Piticul a tuşit.

— Un lucru este limpede, a spus el încercând anevoie să

dea la iveală un zâmbet pe faţa sa dolofană. Este limpede un lucru, coane Schwann. Dacă faci negustorie, trebuie să

plăteşti dări. La câştiguri mari, dări mari. Şi viceversa, îmi închipui.

— Nu-ţi judec eu, coane, negustoria. Funcţionarul a făcut o faţă acră şi s-a aşezat la masă. Din adânciturile faldurilor togii, a scos un abac şi un sul de pergament pe care l-a desfăşurat pe blatul mesei, pe care o ştersese mai înainte cu mâneca. Eu doar socotesc şi strâng. Da… Să facem atunci socoteala… vine… hmmm… Scădem doi, păstrăm unu în minte… Da… o mie cinci sute cincizeci şi trei de coroane şi douăzeci de coperi.

Din gâtlejul lui Dainty Biberveldt a ieşit un oftat adânc.

Zidarii au murmurat uimiţi. Hangiul a scăpat o strachină.

Jaskier a oftat.

— Ei bine, la revedere, flăcăi, le-a spus piticul cu amărăciune. Dacă întreabă cineva de mine, sunt în temniţă.

II

— Până mâine, la prânz, s-a tânguit Dainty. Şi puşlamaua asta de Schwann a întrecut măsura. Putea şi moşneagul ăsta scârbos să mă păsuiască. Mai mult de o mie cinci sute de coroane, de unde să fac rost până mâine de atâta bănet? Sunt terminat, ruinat, o să putrezesc în temniţă! Să

nu mai stăm aici, la naiba, haideţi să-l înhăţăm pe ticălosul ăla de doppler! Trebuie să-l prindem!

Şedeau tustrei pe bordura de marmură a havuzului unei fântâni secate, care ocupa mijlocul unei piaţete înconjurate de case boiereşti impunătoare, dar de un gust îndoielnic.

Apa din havuz era verde şi îngrozitor de murdară, peştişorii aurii care înotau printre gunoaie se străduiau cu branhiile şi boticurile deschise să inspire aerul de la suprafaţă. Jaskier şi piticul clefăiau nişte clătite cumpărate de trubadur de la un ambulant.

— În locul tău, i-a spus bardul, aş lăsa la o parte răzbunarea şi aş începe să caut pe cineva care să-mi împrumute paralele. Ce capeţi dacă-l prinzi pe doppler?

Crezi că Schwann îl primeşte în loc de parale?

— Spui numai tâmpenii, Jaskier. Dacă-l prind pe doppler,

îmi iau îndărăt paralele.

— Care parale? Tot ce-avea el în tăşcuţă abia acoperă

pagubele şi mita pentru Schwann. N-avea mai mult.

— Jaskier, s-a încruntat piticul, la poezii poate că te-oi mai fi pricepând tu, dar în chestiuni negustoreşti, îmi pare rău, eşti un mare nătărău. Ai auzit ce dare mare mi-a socotit Schwann? Da’ de ce să plătesc eu dări? Hâm?

Pentru ce?

— Pentru orice, i-a răspuns poetul. Şi pentru cântat dau dări. Îi doare pe ei undeva că eu cânt dintr-o nevoie interioară.

— Tâmpenii, cum ţi-am spus. Dările se plătesc pentru ce câştigi din negustorie. Pentru câştig, Jaskier! Ai înţeles?

Şarlatanul ăsta de doppler s-a folosit de persoana mea şi a intrat în unele negustorii necinstite fără doar şi poate. Şi s-a ales cu ceva din ele! A avut de câştigat! Iar eu trebuie să-i

achit dările şi, colac peste pupăză, şi datoriile lepădăturii ăsteia, dacă le-a făcut! Şi dacă nu plătesc, mă aruncă în temniţă, mă încing cu fierul în public, mă trimit la ocnă! La naiba!

— Ha, a rostit cu veselie Jaskier, atunci n-ai încotro, Dainty. Trebuie să scapi pe furiş din târg. Ştii ce? Am o idee.

Te înfăşurăm într-o blană de oaie. Când ieşi pe poartă, „sunt o oiţă, bee, bee”. Nimeni n-o să te recunoască.

— Jaskier, s-a încruntat piticul. Ciocu’ mic, că-ţi trag un şut. Geralt?

— Ce-i, Dainty?

— Mă ajuţi să pun mâna pe doppler?

— Ascultă, i-a răspuns vânătorul, străduindu-se în zadar să-şi prindă mâneca ruptă de la surtuc. Ăsta-i Novigradul.

Treizeci de mii de locuitori, oameni, pitici, piticani, gnomi şi probabil de două ori mai mulţi străini. Cum crezi c-aş putea să găsesc pe cineva în această viermuială?

Dainty a înghiţit clătita, şi-a lins degetele.

— O vrajă, Geralt? N-aveţi voi vrăjile voastre, despre care umblă atâtea poveşti?

— Dopplerul poate fi găsit prin vrăjitorie numai în forma lui proprie, iar el nu umblă pe uliţe în propria lui formă. Şi

chiar dacă ar fi aşa, vrăjitoria n-are nicio putere, pentru că

în jur este plin de semne vrăjite. Fiecare a doua casă are un castelaş vrăjit la uşă şi trei sferturi dintre locuitori poartă

amulete cu diferite scopuri, împotriva hoţilor, a puricilor, a intoxicaţiilor alimentare, e greu să le ţii socoteala.

Jaskier a cuprins cu degetele gâtul lăutei, i-a ciupit corzile.

— Şi va să vină primăvara, cu ploaia-i caldă şi înmiresmată! a cântat el. Nu, nu e bine. Şi va să vină

primăvara, cu soarele… Nu, la naiba. Nu-mi iese. Nici…

— Termină cu zdrăngăneala, l-a întrerupt piticul. Mă

zgârie pe nervi.

Jaskier le-a aruncat peştişorilor bucăţele de clătită şi a scuipat în havuz.

— Uite, a zis trubadurul. Peştişori de aur. Se spune că

peştişorii ăştia îndeplinesc dorinţe.

— Ăştia sunt roşii, a remarcat Dainty.

— Ce contează, ăsta-i un amănunt nesemnificativ. La naiba, noi suntem trei şi ei îndeplinesc trei dorinţe. Câte una de căciulă. Ce-i Dainty? Nu ţi-ai dori ca peştişorii să-ţi plătească dările?

— Da, negreşit. Pe lângă asta, să cadă ceva din cer şi să-l nimerească pe doppler în cap. Şi încă…

— Uşurel, uşurel. Că avem şi noi dorinţele noastre. Eu aş

vrea ca peştişorii să-mi dicteze finalul baladei. Da’ tu, Geralt?

— Lasă-mă-n pace, Jaskier.

— Nu ne strica dispoziţia, vânătorule. Hai spune ce ţi-ai dori?

Vânătorul s-a ridicat.

— Îmi doresc, a murmurat el, ca tot ceea ce este pe cale să ni se întâmple să se dovedească a fi o neînţelegere.

Dinspre aleea din faţa fântânii se îndreptau către havuz patru persoane îmbrăcate în negru, cu pălării rotunde din piele, cu pas domol. Dainty a înjurat încet privindu-i uimit.

De pe uliţele din spatele lor, li s-au alăturat alţi patru. Nu s-au apropiat prea mult, au blocat aleile. În mâini aveau nişte discuri cu aspect ciudat, de parc-ar fi fost bice rulate.

Vânătorul a privit în jur, şi-a scuturat umerii ca să-şi aranjeze spada din spinare. Jaskier a gemut.

Din spatele personajelor negre a apărut un bărbat nu prea înalt, într-un caftan alb şi un surtuc cenuşiu. Un lanţ de aur în jurul gâtului său strălucea în ritmul paşilor, trimiţând reflexe aurii.

— Chappelle… a scâncit Jaskier. Ăsta-i Chappelle…

Personajele negre din spatele lor s-au îndreptat încet spre fântână. Vânătorul a dat să-şi scoată spada.

— Nu, Geralt, i-a şoptit Jaskier apropiindu-se de el. Pe toţi zeii, nu scoate nicio armă. Asta-i garda templului. Dacă le opunem rezistenţă, nu mai ieşim teferi din Novigrad. Nu pune mâna pe spadă.

Bărbatul cu caftan alb s-a îndreptat spre ei în pas vioi.

Personajele negre l-au urmat într-un marş în jurul havuzului, ocupând poziţii strategice, alese cu precizie. Geralt îi observa prudent, îndreptându-se uşor. Discurile ciudate pe care le ţineau în mâini nu erau, aşa cum crezuse iniţial, bice obişnuite. Erau lamii.

Bărbatul cu caftan alb s-a apropiat.

— Geralt, a murmurat bardul. Pe toţi zeii, stai calm…

— N-o să mă las atins, i-a spus vânătorul. N-o să matingă nimeni, oricine-ar fi. Fii atent, Jaskier… Când încep, fugi cât vezi cu ochii. O să le ţin piept… pentru o vreme…

Jaskier nu i-a răspuns. Aruncându-şi lăuta pe umăr, s-a înclinat adânc în faţa bărbatului cu caftan alb, împodobit din belşug cu fire de aur şi argint îmbinate într-un mozaic.

— Venerabile Chappelle…

Bărbatul numit Chappelle s-a oprit, i-a cercetat pe amândoi din priviri. Ochii lui, după cum observase Geralt, erau fioros de reci şi aveau culoarea oţelului. Fruntea îi era palidă, transpirată bolnăvicios, obrajii roşii, cu pete neregulate de culoare.

— Conul Dainty Biberveldt, negustor, a spus. Talentatul maestru Jaskier. Şi Geralt de Rivia, reprezentant al breslei mai rar întâlnite a vânătorilor. O reuniune între prieteni vechi? Aici, în Novigrad?

Nu i-a răspuns nimeni.

— Cu mare părere de rău, a continuat Chappelle, vă aduc la cunoştinţă faptul că am primit un denunţ împotriva voastră.

Jaskier a pălit uşor, iar piticului îi clănţăneau dinţii.

Vânătorul nu se uita la Chappelle. Nu-şi lua ochii de la armele personajelor negre cu pălării de piele din jurul havuzului. În majoritatea ţărilor pe care le cunoştea Geralt, fabricarea şi posesia lamiilor ţepoase numite Mayheń erau strict interzise. Novigradul nu făcea excepţie. Geralt văzuse oameni care fuseseră loviţi peste faţă de lamie. Feţele lor erau imposibil de uitat.

— Hangiul de la „Vârful de lance”, a continuat Chappelle, a avut îndrăzneala să vă acuze, conaşilor, de uneltire laolaltă cu un demon, un monstru pe nume schimbaci sau vexling.

Nimeni nu i-a răspuns. Chappelle şi-a încrucişat braţele pe piept şi s-a uitat la ei cu răceală.

— M-am simţit obligat să te avertizez de acest denunţ.

De asemenea, te informez că mai sus-pomenitul a fost azvârlit în temniţă. Este bănuit c-a delirat fiind sub influenţa berii sau a rachiului. Bineînţeles că sunt scorneli de-ale lui.

În primul rând, nu există vexlingi. Asta-i o născocire de-a ţăranilor superstiţioşi.

Nimeni nu a comentat.

— Ba mai mult decât atât, care vexling îndrăzneşte să se apropie de un vânător, a zâmbit Chappelle, fără să fie ucis pe loc? N-am dreptate? Acuzaţia hangiului ar fi de-a dreptul caraghioasă, dacă n-ar fi un anumit detaliu important.

Chappelle şi-a ridicat capul, făcând o pauză

semnificativă. Vânătorul l-a auzit pe Dainty dezumflându-şi încet plămânii într-o expiraţie adâncă.

— Da, un anumit detaliu important, a repetat Chappelle.

Şi anume că avem de-a face cu erezia şi defăimarea celor sfinte. Este cunoscut faptul că niciun vexling, absolut niciunul, ca de altfel niciun alt monstru, nu se putea apropia de zidurile Novigradului, deoarece aici în nouăsprezece temple arde Focul cel Veşnic, a cărui putere sacră

protejează târgul. Cine spune c-a văzut un vexling la „Vârful

de lance”, la o aruncătură de băţ de altarul principal al Focului cel Veşnic, nu poate fi decât un eretic defăimător şi trebuie să-şi retragă cele spuse. Dacă se încăpăţânează

cumva, îl ajutăm cu forţe şi mijloace pe care, crede-mă, le avem din belşug la îndemână în temniţă. După cum vedeţi, n-aveţi de ce să vă faceţi griji.

Expresia de pe chipul piticului şi al lui Jaskier mărturisea cu tărie că niciunul nu împărtăşea aceeaşi opinie.

— Absolut niciun motiv de îngrijorare, a repetat Chappelle. Puteţi, conaşilor, să părăsiţi nestingheriţi Novigradul. Nu vă stăm în cale. Dar trebuie să insist asupra faptului că nu trebuie, conaşilor, să povestiţi nimănui despre născocirile hangiului, să trăncăniţi ceva despre întâmplare. Noi, slujitori umili ai bisericii, tratăm afirmaţiile care subminează puterea divină a Focului cel Veşnic, indiferent de intenţii, drept erezii, cu toate consecinţele care decurg din ele. Propriile voastre convingeri religioase, indiferent care sunt şi pe care le respect, nu mă

interesează. Credeţi în ce vreţi. Sunt tolerant atâta vreme cât cineva venerează Focul cel Veşnic şi nu-l huleşte. Iar dacă cineva îndrăzneşte să-l hulească, poruncesc să fie ars, nimic mai mult. Toţi locuitorii Novigradului sunt egali în faţa legii. Şi legea este aceeaşi pentru toţi – oricine ponegreşte Focul cel Veşnic este ars pe rug, iar bunurile îi sunt confiscate. Dar destul despre asta. Repet, puteţi trece liberi poarta Novigradului. Cel mai bine...

Chappelle a zâmbit uşor, obrazul i-a luat o grimasă

vicleană, şi-a mutat privirea spre piaţetă. Trecătorii răzleţi, care observaseră incidentul, şi-au grăbit pasul, şi-au întors capul prompt.

— Cel mai bine, a terminat Chappelle, cel mai bine chiar acum. Imediat. Bineînţeles că în ceea ce-l priveşte pe onorabilul negustor Biberveldt „imediat” înseamnă „imediat după ce-şi pune la punct situaţia fiscală”. Vă mulţumesc, conaşilor, pentru timpul acordat.

Dainty, întorcându-se, şi-a mişcat în tăcere buzele.

Vânătorul n-a avut nicio îndoială că acel cuvânt nerostit era

„lepădătură”. Jaskier şi-a lăsat capul în jos rânjind

prosteşte.

— Maestre vânător, i s-a adresat dintr-odată Chappelle.

Îngăduie-mi, te rog, o vorbă între patru ochi.

Geralt s-a apropiat, Chappelle şi-a ridicat uşor mâna.

Dacă-mi atinge cotul, îi trag una de nu se vede, s-a gândit vânătorul. Îi trag una, indiferent ce-o să se întâmple după

aceea.

Chappelle nu i-a atins cotul lui Geralt.

— Maestre vânător, i-a spus el încet, întorcându-se cu spatele la ceilalţi. Ştiu că unele târguri, spre deosebire de Novigrad, sunt lipsite de protecţia Focului cel Veşnic. Să

presupunem, prin urmare, că o creatură asemănătoare unui vexling dă târcoale unui astfel de târg. De curiozitate, cât de mult ţi-ar lua ca să prinzi vexlingul viu şi nevătămat?

— Nu mă năimesc să vânez monştri în târguri populate, a ridicat din umeri vânătorul. Ar putea avea de suferit cineva nevinovat.

— Chiar aşa de mult îţi pasă de soarta nevinovaţilor?

— Chiar aşa. Pentru că, de obicei, sunt responsabil pentru soarta lor. Şi îmi asum consecinţele.

— Am înţeles. Şi această preocupare pentru soarta lor n-ar putea fi invers proporţională cu simbria?

— N-ar putea fi.

— Tonul dumitale, vânătorule, nu-mi place. Dar nu contează, am înţeles ce vrei să spui cu acest ton. Vrei să

spui că nu vrei să faci… ceea ce aş putea să-ţi cer, aşa că

simbria nu contează. Un anumit tip de plată?

— Nu înţeleg.

— Nu cred.

— Chiar nu.

— E o pură teorie, i-a spus Chappelle liniştit, calm, fără

mânie sau ameninţare în voce. Ar fi posibil ca plata pentru serviciile tale să fie garanţia că tu şi prietenii tăi plecaţi teferi… din acel târg, teoretic. Ei, atunci?

— La această întrebare, i-a zâmbit maliţios vânătorul, nu se poate răspunde teoretic. Situaţia descrisă de dumneata, venerabile Chappelle, ar trebui să fie aplicată în practică.

Nu mă grăbesc deloc în această privinţă, dar dacă trebuie

să… Dacă nu există o altă cale… Sunt pregătit să o aplic.

— Ei bine, poate ai şi dumneata dreptate, i-a răspuns categoric Chappelle. Prea mult teoretizăm. În ceea ce priveşte practica, nu întrezăresc vreo cooperare. Oare o fi bine? În orice caz, nutresc speranţa că asta n-o să ducă la un conflict între noi doi.

— Şi eu nutresc această speranţă, i-a spus Geralt.

— Atunci să ardă în noi această speranţă, Geralt de Rivia.

Ştii ce este Focul cel Veşnic? O flacără care nu se stinge, un simbol al dăinuirii, un drum care trebuie urmat în beznă, o făgăduinţă de progres, de un mâine mai bun? Focul cel Veşnic, Geralt, este speranţa. Pentru noi toţi, fără nicio excepţie. Pentru că, dacă există ceva ce avem în comun…

Dumneata, eu… alţii… acest lucru este doar speranţa. Să ţii minte. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, vânătorule.

Geralt s-a înclinat ceremonios în tăcere. Chappelle l-a privit o clipă, apoi s-a întors ferm şi a mărşăluit prin piaţetă, fără să privească înapoi la escorta sa. Oamenii înarmaţi cu lamii l-au urmat, formând o coloană.

— Oh, mămăică, a scâncit Jaskier, uitându-se speriat la cei care se îndepărtau. Dar ce noroc am avut. Dacă s-o fi terminat aici. Dacă nu cumva o să ne...

— Linişteşte-te, i-a spus vânătorul, şi nu te mai văicări.

La urma urmei, nu s-a întâmplat nimic.

— Ştii cine a fost, Geralt?

— Nu.

— A fost Chappelle, guvernator pentru probleme de securitate. Serviciile secrete din Novigrad sunt subordonate bisericii. Chappelle nu este preot, ci eminenţa cenuşie din ierarhie, cel mai puternic şi mai primejdios om din târg. Cu toţii, inclusiv Consiliul şi breslaşii, se cacă pe ei de frică, pentru că este un zbir, Geralt, însetat de putere ca un păianjen de sânge. Cu toate că doar în şoaptă, prin târg se vorbeşte despre ceea ce este în stare să facă. Oamenii dispar fără urmă. Acuzaţii false, schingiuiri, asasinate, teroare, şantaj şi jafuri ordinare. Extorcare de fonduri, escrocherii şi scandaluri. Pe toţi zeii, ne-ai băgat într-o poveste tare frumoasă, Biberveldt.

— Lasă-mă-n pace, Jaskier, a pufnit Dainty. Doar nu ai de ce să te temi. Nu se ia nimeni de un trubadur. Din anumite motive necunoscute, eşti de neatins.

— Un poet de neatins poate şi să sfârşească, în Novigrad, sub roţile unui car grăbit, otrăvit mortal cu un peşte sau înecat din întâmplare într-un şanţ, a gemut Jaskier, încă

palid. Chappelle este specialist în astfel de accidente.

Faptul că a vorbit cu noi este de necrezut. Un lucru este sigur, n-a făcut-o fără un motiv anume. Ne coace el ceva. O

să vedeţi numaidecât cum suntem prinşi şi schingiuiţi în toată legea. Aşa se face pe-aici!

— Există mult adevăr în ceea ce spune, i-a explicat piticul lui Geralt. Trebuie să avem grijă. Pentru că ticălosul de Chappelle e deocamdată stăpân pe meleagurile astea. De ani întregi umblă vorba despre el cum că e bolnav, că are sângele otrăvit şi toată lumea aşteaptă să dea ortul popii…

— Taci, Biberveldt! a şuierat trubadurul uitându-se cu teamă în jur. În orice moment poate să ne-audă cineva. Vezi bine cum toată lumea se uită la noi. S-o ştergem de-aici, vă

zic. Şi vă sfătuiesc să luăm în serios vorbele lui Chappelle despre doppler. Eu, de exemplu, în viaţa mea nu am văzut niciun doppler. Dacă trebuie, jur pe Focul cel Veşnic.

— Iată, a spus brusc piticul. Cineva aleargă spre noi.

— Să fugim! a urlat Jaskier.

— Uşurel, uşurel, a zâmbit larg Dainty, trecându-şi degetele prin păr. Îl cunosc. Ăsta-i Moscul, un negustor de prin partea locului, trezorierul breslei. Am făcut negoţ

împreună. Hei, uitaţi-vă ce moacă are! De parcă s-ar fi căcat în pantaloni. Hei, Moscule, pe mine mă cauţi?

— Jur pe Focul cel Veşnic, a icnit Moscul, luându-şi de pe cap căciula din blană de vulpe şi ştergându-şi fruntea cu mâneca. Eram sigur că te-au azvârlit în temniţă. Asta-i o minune, ce să mai vorbim. Am rămas cu gura căscată…

— Frumos din partea ta c-ai rămas cu gura căscată, l-a întrerupt piticul cu un surâs dispreţuitor. Fă-ne o bucurie şi spune-ne de ce.

— Hai nu face pe prostul, Biberveldt, s-a încruntat Moscul. Tot târgul ştie de negoţul tău cu cârmâz şi

bineînţeles că a ajuns şi la urechile ierarhiei, precum şi ale lui Chappelle. Toată lumea vuieşte despre un şmecher care a profitat cu viclenie de ceea ce s-a întâmplat în Poviss.

— Despre cine-i vorba, la naiba, Moscule?

— Oh, zei, las-o baltă Dainty, o ţii de coarne şi spui că-i ciută. N-ai cumpărat dumneata cârmâz? Aproape de pomană, cu cinci şi douăzeci baniţa, bani gheaţă? Ai cumpărat. Ai profitat de cererea slabă şi n-ai dat niciun groş

pe tot. Şi dup-aia? Într-o zi ai luat de patru ori mai mult pe toată marfa, peşin. O să ai îndrăzneala să pretinzi că e vorba de o întâmplare, de noroc pur şi simplu? Că atunci când ai cumpărat cârmâzul n-aveai habar despre puciul din Poviss?

— Despre ce? Ce vrei să spui?

— Puciul din Poviss! a ţipat Moscul. Şi asta, cum îi spune… Levoruţia! L-au răsturnat pe regele Rhyd, acum domneşte acolo clanul Thyssenizilor! Curtea, nobilimea şi armata lui Rhyd purtau albastru, vasăzică ţesătorii cumpărau numai indigo. Culoarea Thyssenizilor e stacojie, aşa că indigoul a

coborât, iar cârmâzul a urcat şi aşa a ieşit la iveală că dumneata, Biberveldt, ai pus laba pe tot cârmâzul! Ha!

Dainty tăcea mâlc, îngândurat.

— Bandit, Biberveldt, nu poţi să spui că nu, a continuat Moscul. N-a suflat nicio vorbă nimănui, nici măcar prietenilor. Dacă mi-ai fi spus ceva, poate câştigam ceva şi noi, chiar şi o fabrică puteam să punem pe picioare împreună. Dar dumneata nu, ai tăcut chitic. Cum vrei, da’

pe mine să nu te mai bazezi de azi înainte. Pe Focul cel Veşnic, adevărul este că toţi piticii sunt nişte secături şi nişte rahaţi de câine. Mie Vimme Vivaldi nu mi-ar da aşa repede un bilet la ordin. Iar dumitale? Cât ai zice peşte.

Sunteţi toţi o apă şi-un pământ, o şleahtă de neoameni spurcaţi, piticani şi pitici. Lua-v-ar naiba!

Moscul a scuipat, s-a întors pe călcâie şi dus a fost.

Dainty, căzut pe gânduri, s-a scărpinat în cap până i-a dat sângele.

— Acum m-am prins, flăcăi, a spus el în cele din urmă.

Ştiu ce trebuie să facem. Ne ducem la bancă. Dacă cineva poate pricepe ceva din tot ce se petrece, acela nu este nimeni altcineva decât prietenul meu, bancherul Vimme Vivaldi.

III

— Îmi închipuiam altfel o bancă, a şoptit Jaskier, privind clădirea. Unde-or fi ţinând paralele, Geralt?

— Naiba ştie, a spus încet vânătorul, acoperindu-şi mâneca ruptă de la surtuc. Poate în subsol?

— Rahat. M-am uitat în jur. Nu există niciun subsol.

— Atunci, în pod.

— Vă rog, poftiţi în birou, conaşilor, i-a îndemnat Vimme Vivaldi.

Stând la mese lungi, oameni tineri şi piticani de vârstă

necunoscută erau ocupaţi cu suprapunerea foilor de pergament peste rânduri de cifre şi litere. Toată lumea, fără

excepţie, era uşor cocoşată şi cu limba scoasă puţin.

Munca, după aprecierea vânătorului, era diabolic de monotonă, dar părea să-i absoarbă total pe angajaţi. Într-un cotlon, pe un taburet mic, şedea un bătrânel care arăta ca un cerşetor şi se ocupa cu ascuţitul penelor. Avea un ritm lent.

Bancherul a închis cu grijă uşa biroului, şi-a mângâiat barba albă, lungă şi bine îngrijită, ici şi colo pătată cu cerneală, şi-a pus dubletul vişiniu, de catifea, încheindu-şi-l anevoie peste pântecul proeminent.

— Ştii, coane Jaskier, a spus aşezându-se în spatele unei mese imense de mahon ticsite cu pergamente. Îmi închipuiam că arăţi cu totul altfel. Şi-ţi cunosc melodiile, le ştiu, le-am auzit. Cu prinţesa Vanda, care s-a înecat în râul Curuţ, pentru că n-o iubea nimeni. Şi cu pescăruşul albastru, căzut în latrină...

— Asta nu-i de-a mea, s-a înroşit de furie Jaskier. N-am ticluit aşa ceva în viaţa mea!

— Aaha. Atunci îmi cer iertare.

— Am putea trece la lucruri mai serioase? a întrebat

— 157 —

Dainty. Timpul se scurge, şi voi îl pierdeţi cu prostii. Am venit cu probleme serioase, Vimme.

— Mi-era teamă de asta, a dat din cap piticanul. Ţii minte că te-am avertizat, Biberveldt. Ţi-am spus acum trei zile să

n-arunci paralele pe untura aia de peşte râncedă. Ce folos că ai luat-o ieftin, preţul nominal nu este important, important este profitul la revânzare. La fel şi cu uleiul de trandafir, cu ceara şi cu străchinile de lut. Ce te-a apucat, Dainty, de-ai vârât paralele în porcăriile astea şi peşin pe deasupra, în loc să achiţi cu scrisori sau cu bilete de credit?

Ţi-am spus, costurile de depozitare în Novigrad sunt diabolic de mari, în termen de două săptămâni o să fie de trei ori mai mari decât valoarea mărfii. Şi tu…

— Chiar aşa, a gemut încet piticul. Hai spune, Vivaldi. Ce-i cu mine?

— Păi, tu ai spus că nu ţi-e teamă, că vinzi totul în douăzeci şi patru de ore. Iar acum vii şi te tânguieşti c-ai dat de necaz, cu zâmbetul ăla nesăbuit şi dezarmant. Nu merge, nu-i aşa? Şi cheltuielile de depozitare sunt în creştere, nu? Ha, nasol, nasol. Cum naiba să te scot din asta, Dainty? Dacă aveai măcar asigurare pentru rahatul ăsta, trimiteam pe furiş pe cineva imediat să dea foc la depozit. Nu, drăguţă, singurul lucru pe care îl mai poţi face este să iei lucrurile filosofic, adică să-ţi spui: „Nu-i decât un rahat de câine.” Aşa-i în negustorie, uneori câştigi, alteori pierzi. La urma urmei, ce mare lucru sunt paralele astea, untura asta de

peşte, uleiul, ceara şi esenţa? Nici cât negru sub unghie. Hai să vorbim despre afaceri mai serioase.

Spune-mi dacă pot să pun în vânzare esenţa, deoarece oferta a început să se stabilizeze la cinci şi cinci şesimi.

— Hă?

— Eşti surd? s-a încruntat bancherul. Ultima ofertă este exact de cinci şi cinci şesimi. Te-ai întors, sper, pentru comenzi? Şapte nu-ţi dă nimeni, Dainty.

— M-am întors?

Vivaldi îşi mângâia barba şi scotea firimiturile de pâine agăţate în ea.

— Ai fost aici acum o oră, i-a răspuns el liniştit, şi ne-ai

spus să rămânem la şapte. De şapte ori preţul pe care l-ai plătit pentru ea ar fi două coroane şi patruzeci şi cinci de coperi pe livră. Destul de mult, Dainty, chiar şi pentru o piaţă atât de bună. Tăbăcarii se înţeleg între ei să fie solidari şi să menţină preţul. Îmi pun capul…

Uşa s-a deschis şi în birou a năvălit ceva cu o pălărie de fetru verde şi cu o haină din blană de iepure pătat, încinsă

cu un brâu de cânepă.

— Negustorul Sulimir oferă două coroane şi cincisprezece! a ţipat.

— Şase şi o şesime, a calculat rapid Vivaldi. Ce spui, Dainty?

— Vindem! a strigat piticul. De şase ori preţul şi mai stai pe gânduri, neghiobule?

În birou s-a năpustit al doilea ceva cu o pălărie galbenă şi cu un surtuc ponosit, care părea un sac. Ca şi primul ceva, avea cam doi coţi înălţime.

— Negustorul Biberveldt a poruncit să nu se vândă mai jos de şapte! a ţipat, şi-a şters nasul cu mâneca şi a fugit afară.

— Aha! a spus piticanul după o clipă de tăcere prelungită.

Un Biberveldt porunceşte să se vândă, alt Biberveldt porunceşte să mai aşteptăm. O situaţie interesantă. Ce facem, Dainty? Trebuie să ne lămurim dacă aşteptăm un al treilea Biberveldt care să poruncească să încărcăm esenţa într-o galeră şi s-o ducem în Ţara Caninocefalilor? Hă?

— Cine-i ăsta? s-a bâlbâit Jaskier arătând spre ceva cu pălărie verde, aflat încă în picioare lângă uşă. Cine naiba mai e şi ăsta?

— Un tânăr gnom, i-a răspuns Geralt.

— Fără îndoială, a confirmat sec Vivaldi. Doar n-o fi un trol bătrân. Oricum n-are a face ce este. Ei bine, Dainty, te ascult.

— Vimme, te rog frumos, a zis piticul. Nu pune întrebări.

S-a întâmplat ceva îngrozitor. Să presupunem că eu, Dainty Biberveldt din Lunca Troscotului, negustor cumsecade, n-am nicio idee despre ceea ce se petrece aici. Spune-mi totul, în detaliu. Toate cele petrecute în ultimele trei zile. Te

rog, Vimme.

— Interesant, a spus piticanul. Ei bine, pentru comisionul pe care-l primesc, sunt obligat să satisfac dorinţele şefului, oricare ar fi acestea. Ascultă atunci. Ai venit aici acum trei zile, cu sufletul la gură, ai depus o mie de coroane şi mi-ai cerut un bilet la ordin de două mii cinci sute douăzeci la purtător. Ţi-am dat biletul.

— Fără garanţie?

— Fără. Te plac, Dainty.

— Bine, Vimme, continuă.

— În dimineaţa zilei următoare ai intrat cu surle şi trâmbiţe, cerându-mi să-ţi deschid un credit la o bancă din Wyzima. Pentru suma deloc neglijabilă de trei mii cinci sute de coroane. Beneficiarul era, dacă-mi amintesc eu bine, un oarecare Ther Lukokian, zis şi Trufel. Ei bine, ţi-am deschis creditul.

— Fără garanţie, a completat piticul cu speranţă în glas.

— Care va să zică simpatia mea pentru tine, Biberveldt, a oftat bancherul, se termină la trei mii de coroane? De data aceasta însă, am luat de la tine un angajament scris că, în caz de insolvabilitate, moara este a mea.

— Care moară?

— A socrului tău, Arno Hardbottom, din Lunca Troscotului.

— Nu mai am ce căuta acasă, a anunţat Dainty încruntat, dar ferm. Mă îmbarc pe o corabie şi mă fac pirat.

Vimme Vivaldi s-a scărpinat la ureche şi l-a privit suspicios.

— Ohoo… a spus piticanul. A trecut multă vreme de când i-am primit şi am şi rupt angajamentul. Eşti solvabil. Nici nu-i de mirare, cu asemenea profituri…

— Profituri?

— Exact, am uitat, a spus piticanul. Nu trebuia să mă mir de nimic. Ai făcut un târg bun cu cârmâzul, Biberveldt. Vezi tu, în Poviss a avut loc un puci…

— Ştiu de-aici, l-a întrerupt piticul. Indigoul s-a ieftinit, iar cârmâzul s-a scumpit. Şi am avut de câştigat. Aşa-i, Vimme?

— Aşa-i. Ai la mine un depozit de şase mii trei sute

patruzeci şi şase de coroane şi optzeci de coperi. Net, după

deducerea comisionului meu şi a dărilor.

— Mi-ai plătit şi dările?

— Păi, cum altfel? s-a minunat Vivaldi. Doar ai fost aici acum o oră şi mi-ai spus să ţi le plătesc. Grefierul a dus deja întreaga sumă la primărie. Ceva în jur de o mie cinci sute, pentru că a fost inclusă şi vânzarea de cai, de bună

seamă.

Uşa s-a izbit cu o bufnitură şi a dat buzna ceva cu o pălărie foarte ponosită.

— Două coroane treizeci! a ţipat. Negustorul Hazelquist!

— Nu vinde! a strigat Dainty. Aşteptăm un preţ mai bun.

Hai, luaţi-vă tălpăşiţa.

Cei doi gnomi s-au aplecat să culeagă monedele de aramă aruncate de pitic şi au dispărut.

— Daaa… Unde rămăsesem? se întreba Vivaldi, jucânduse cu un cristal de ametist imens, cu o formă ciudată, folosit ca prespapier. O, da, la cârmâzul cumpărat prin bilet la ordin. Iar cu scrisoarea de credit despre care vorbeam, ai vrut să cumperi o mare cantitate de esenţă de mimoze. Ai cumpărat o grămadă, dar destul de ieftin, la treizeci şi cinci coperi pe livră, de la un negustor din Zangwebar, pe nume Pliscul. Galera a ajuns ieri în port. Şi apoi a început totul.

— Îmi închipui, a oftat Dainty.

— Da’ la ce e bună esenţa de mimoze? a fost curios Jaskier.

— La nimic, a murmurat sumbru piticul. Din păcate.

— Esenţa de mimoze, coane poet, a spus piticanul, este folosită pentru bronzarea pielii.

— În cazul în care cineva ar fi atât de tâmpit, a spus Dainty, încât să cumpere esenţă de mimoze de peste mări, când în Temeria o poate cumpăra pe cea de stejar pe te miri ce.

— Păi, aici e buba, a spus Vivaldi. Deoarece în Temeria druizii tocmai au anunţat că, dacă nu se încetează de îndată distrugerea stejarilor, vor trimite o invazie de lăcuste şi şobolani. Driadele îi susţin pe druizi, iar regele are o slăbiciune pentru ele. Pe scurt: de ieri este embargo total

pe stejarul temerian, vasăzică mimoza e pe val. Ai avut informaţii bune, Dainty.

De dincolo de uşa biroului s-a auzit tropăit de paşi, după

care a intrat cu sufletul la gură ceva cu pălărie verde.

— Stimabilul negustor Sulimir – şi-a tras sufletul gnomul –

mi-a poruncit să vă repet că negustorul Biberveldt piticul este un porc-mistreţ păros, un speculant şi un pungaş şi că

el, Sulimir, îi doreşte lui Biberveldt să-l ia naiba. Oferă două

coroane patruzeci şi cinci şi ăsta este ultimul cuvânt.

— Vindem, a hotărât piticul. Haide, micuţule, fugi şi spune-i. Ia socoteşte, Vimme.

Vivaldi şi-a băgat mâna pe sub teancul de suluri de pergament şi a scos un abac piticănesc, o veritabilă

bijuterie. Spre deosebire de abacul folosit de oameni, cel piticănesc avea forma unei piramide ajurate. Abacul lui Vivaldi, cu toate acestea, era făcut din fire de aur de care erau prinse rubine, smaralde şi agate negre, şlefuite toate în formă prismatică. Cu mişcări rapide şi agile ale degetului mare, piticanul muta pietrele preţioase în sus, în jos, lateral.

— Ar face… hmm, hmm… scădem cheltuielile şi comisionul meu… scădem dările… Daaa. Cincisprezece mii şase sute douăzeci şi două de coroane şi douăzeci şi cinci de coperi. Nu-i rău.

— Dacă socotesc eu bine… a murmurat Dainty Biberveldt. În total, net, ar trebui să am la tine în bancă…

— Exact douăzeci şi una de mii nouă sute şaizeci şi nouă

de coroane şi cinci coperi. Nu-i rău.

— Nu-i rău? a izbucnit Jaskier. Nu-i rău? Cu paralele astea poţi cumpăra un sat întreg sau un mic castel! În viaţa mea n-

am văzut atâta părălet laolaltă!

— Nici eu, a spus piticul. Dar să nu ne înflăcărăm, Jaskier.

Întrucât aceste parale n-au fost văzute de nimeni niciodată

şi nu se ştie dacă vor fi văzute vreodată.

— Ei lasă, Biberveldt, s-a bosumflat piticanul. De unde şi până unde astfel de gânduri sumbre? Sulimir va plăti peşin sau cu bilete de ordin, iar biletele lui Sulimir sunt sigure.

Care-i baiul? Ţi-e frică de pierderile cu untura aia de peşte împuţită şi cu ceara? Cu astfel de profituri acoperi toate

pierderile fluierând…

— Nu-i vorba despre asta.

— Atunci, despre ce?

Dainty a mormăit plecându-şi capul creţ.

— Vimme, a rostit cu ochii în podea. Chappelle ne adulmecă din urmă.

Bancherul a amuţit.

— Nasol, a spus tărăgănat. Trebuia să ne aşteptăm, totuşi. Vezi tu, Biberveldt, informaţiile de care te-ai folosit în tranzacţii nu au doar importanţă comercială, ci şi politică.

Despre ceea ce s-a copt în Poviss şi Temeria nimeni nu ştia nimic. Chappelle nici atât, iar lui Chappelle îi place să afle primul. Iar acum, după cum îţi poţi închipui, îşi stoarce

creierii să afle de unde ştiai. Şi cred că deja a aflat. Cum am aflat şi eu.

— Interesant.

Vivaldi se uita când la Jaskier, când la Geralt, încreţindu-

şi nasul cârn.

— Interesant? Interesantă este compania dumitale, Dainty, i-a spus piticanul. Un trubadur, un vânător şi un negustor. Felicitări. Conu’ Jaskier mai treacă-meargă, umblă

de colo până colo, chiar şi pe la curţile regale mai trage cu urechea. Dar vânătorul? E garda ta personală? Spaima debitorilor?

— Concluzii pripite, coane Vivaldi, a răspuns Geralt rece.

Nu suntem împreună.

— Iar eu nu trag cu urechea nicăieri, a replicat înroşindu-se Jaskier. Sunt poet, nu iscoadă!

— Umblă nişte vorbe, s-a strâmbat piticanul. Multe vorbe, coane Jaskier.

— Minciuni! a strigat trubadurul. Scorneli!

— Bine, bine, eu te cred. Nu ştiu însă dacă şi Chappelle o să te creadă. Dar, cine ştie, hai să nu facem din ţânţar armăsar. O să-ţi spun, Biberveldt, doar că, după ultimul atac de apoplexie, Chappelle s-a schimbat. Oare i-a intrat morcovu-n cur de frică să nu dea ortu’ popii şi a luat-o razna? Ce mai la deal la vale, nu mai este acelaşi Chappelle. S-a făcut cuviincios, cumpătat, liniştit şi… şi

cinstit, să spunem.

— Eeeh, a spus piticul. Chappelle, cinstit? Cuviincios?

Asta e imposibil.

— Să-ţi spun eu cum stă treaba, a continuat Vivaldi. Şi este aşa cum îţi spun. În plus, acum biserica are altă

problemă pe cap, care se numeşte Focul cel Veşnic.

— Cum?

— Peste tot va trebui să ardă Focul cel Veşnic, cum se spune. Peste tot, în tot ţinutul, trebuie să fie instalate altare închinate acestui foc. O puzderie de altare. Nu-mi cere detalii, Dainty, nu sunt chiar aşa de familiarizat cu superstiţiile umane. Dar ştiu că toţi preoţii, printre care şi Chappelle, nu se ocupă cu nimic altceva, practic, decât cu aceste altare şi cu acest foc. Se fac mari pregătiri. O să

crească dările, fără putinţă de tăgadă.

— Ei, na! a spus Dainty. La naiba, dar…

Uşa biroului s-a deschis din nou şi a intrat ceva deja cunoscut vânătorului, cu pălărie verde şi haină din blană de iepure.

— Negustorul Biberveldt, a anunţat el, porunceşte să mai cumpăraţi străchini. N-are-a face preţul.

— Minunat, a zâmbit piticanul, cu un rânjet care amintea de botul strâmbat de turbare al unui jder. Hai să cumpărăm o grămadă de străchini, dorinţa lui Biberveldt este poruncă

pentru noi. Ce altceva să mai cumpărăm? Varză? Catran?

Sobe de fier?

— De asemenea, a bombănit acel ceva cu blană, negustorul Biberveldt cere treizeci de coroane numerar, pentru că trebuie să plătească un poloboc de vin, să

mănânce ceva şi să bea bere. La „Vârful de lance” trei potlogari i-au furat tăşcuţa.

— Ahaa. Trei potlogari, a repetat Dainty tărăgănat. Da, târgul ăsta pare să fie înţesat de potlogari. Şi unde, dacă

mi-e îngăduit să întreb, este acum stimabilul negustor Biberveldt?

— Unde altundeva, a spus acel ceva, smiorcăind din nas, dacă nu în Bazarul Apusean?

— Vimme, a rostit Dainty ameninţător. Nu pune întrebări

şi caută-mi un par solid şi gros. Mă duc la Bazarul Apusean, dar fără par n-am ce căuta acolo. Prea mulţi potlogari şi tâlhari.

— Un par, ai spus? S-a făcut. Da’, Dainty, un singur lucru vreau să ştiu, pentru că mă frământă. Mi-ai cerut să nu-ţi pun întrebări şi nu-ţi pun, dar o să ghicesc, iar tu îmi confirmi sau infirmi. Bine?

— Ghiceşte.

— Untura asta de peşte râncedă, uleiul, ceara, străchinile şi frânghia asta a naibii au fost doar un truc tactic, nu-i aşa?

Ai vrut să distragi atenţia de la concurenţa cu cârmâz şi mimoze? Să creezi confuzie pe piaţă? Nu-i aşa, Dainty?

Uşa s-a trântit şi ceva fără pălărie a intrat în birou.

— Măcrişel raportează că totul este gata! a ţipat subţire.

Întreabă dacă să toarne sau nu?

— Să toarne! a tunat piticul. Să toarne cât mai degrabă!

— Pe barba roşcată a bătrânului Rhundurin! a urlat Vimme Vivaldi imediat ce gnomul a închis uşa. Nu mai pricep nimic! Ce se petrece? Ce să toarne? Ce să toarne?

— Habar n-am, a mărturisit Dainty. Dar paralele, Vimme, trebuie să se mişte.

IV

Strecurându-se anevoie prin mulţime, Geralt s-a dus direct la taraba unde atârnau ceaune, cazane şi tigăi de aramă scăldate în roşeaţa razelor de soare la asfinţit. În spatele tarabei stătea un pitican cu barbă roşcată într-un halat oliv şi cu ciubote greoaie din piele de focă. Pe chipul piticanului era gravată o descurajare vădită – vorbind pe scurt, părea gata s-o scuipe pe clienta care se uita la mărfuri. Clienta îl hărţuia pe pitican cu un puhoi de vorbe lipsite de sens şi de conţinut, bâţâindu-şi sânii şi fluturându-

şi buclele aurii.

Clienta nu era nimeni alta decât Vespula, cunoscută de Geralt drept lansator de proiectile. Fără să aştepte să-l recunoască, s-a topit rapid în îmbulzeală.

Bazarul Apusean mustea de viaţă, drumul prin mulţime

semăna cu străpungerea unor tufişuri de păducel. La fiecare pas i se agăţa ceva de mâneci sau de cracii pantalonilor – ba copii care s-au pierdut de mame atunci când acestea încercau să-i înşface pe taţi de la corturile cu băuturi ispititoare, ba iscoade din garda locală, ba vânzători ambulanţi de pălării care te fac invizibil, de afrodiziace şi de scene porcoase sculptate în lemn de cedru. Geralt a încetat să mai zâmbească şi a început să blesteme, făcând uz de coate.

A auzit acorduri de lăută şi chicoteli bine cunoscute.

Proveneau de la o dugheană vopsită ca un basm fabulos, împodobită cu inscripţia: „Aici minuni, farmece şi nadă

pentru peşti.”

— Ţi-a spus cineva că eşti frumoasă? i-a strigat Jaskier, stând pe o tejghea şi bălăngănindu-şi vesel picioarele. Nu?

Nu se poate! Ăsta-i un târg de orbi, nimic altceva decât un târg de orbi. Veniţi, oameni buni! Cine vrea să audă o baladă despre dragoste? Cine vrea să se emoţioneze şi să

se îmbogăţească spiritual să arunce o monedă în pălărie.

Cu ce, cu ce-mi vii aici, zevzecule? Arama asta să le-o dai cerşetorilor, nu jigni un artist cu aramă. Poate că eu te iert, dar arta nu, niciodată!

— Jaskier, s-a apropiat de el Geralt. Se pare că ne-am despărţit ca să-l căutăm pe doppler, iar tu ai pus de-un concert. Nu ţi-e ruşine să cânţi prin iarmaroace ca un cerşetor bătrân?

— Ruşine? s-a mirat bardul. Important este ce şi cum cânţi, nu unde cânţi. Pe lângă asta, mi-e foame şi patronul

dughenei mi-a făgăduit ceva de mâncare. În ceea ce-l priveşte pe doppler, n-aveţi decât să-l căutaţi voi. Eu nu sunt bun la pânde, încăierări şi pedepsiri. Eu sunt un poet.

— Ai face mai bine să nu atragi atenţia, poetule.

Logodnica ta se învârte pe-aici şi ai putea să dai de bucluc.

— Logodnica? a clipit nervos Jaskier. Care? Că am mai multe.

Vespula, ţinând în mână o tigaie de aramă, străbătea mulţimea cu elanul unui taur în arenă. Jaskier a sărit de pe tejghea şi a luat-o la fugă, sărind sprinten pe deasupra unor

coşărci cu morcovi. Vespula s-a îndreptat spre vânător, umflându-şi nările. Geralt s-a tras înapoi, iar spatele său a dat de opoziţia rigidă a pereţilor dughenei.

— Geralt! l-a strigat Dainty Biberveldt, ivit din mulţime şi împingând-o în lături pe Vespula. Repede, repede! L-am văzut! Oh, acolo, fuge!

— Las’ că pun eu mâna pe voi, curvarilor! a ţipat Vespula străduindu-se să-şi menţină echilibrul. O să plătească cu vârf şi îndesat toată banda voastră de porci! Aleasă

companie! Un fazan, un cerşetor şi un pitic păros! O să mă

ţineţi minte toată viaţa!

— Pe-acolo, Geralt! a urlat Dainty, împrăştiind un grup de şcolari care jucau „trei scoici”. Acolo, acolo, a luat-o printre care! Ia-o prin stânga şi-i ieşi în faţă! Iute, iute!

Au pornit în urmărire, ei înşişi urmăriţi de blestemele vânzătorilor şi ale cumpărătorilor îmbrânciţi. Geralt a ocolit

ca prin minune un puşti cu muci la nas, care i se încurcase printre picioare. A sărit peste el, dar a dărâmat două

butoaie de hering, ceea ce l-a înfuriat pe pescar, iar acesta i-a tras una în spinare cu o anghilă vie pe care taman atunci o arăta muşteriilor.

L-au văzut pe doppler încercând să se ascundă într-o turmă de oi.

— Pe dincolo! a strigat Dainty. Taie-i calea pe dincolo, Geralt!

Dopplerul a fugit ca din puşcă de-a lungul gardului prin care i se vedea intermitent vesta verde. Era limpede că nu se preschimbase în altcineva. Nimeni nu putea să întreacă

la fugă un pitic. Nimeni. În afară de alt pitic. Şi de vânător.

Geralt a observat că dopplerul îşi schimbă direcţia brusc, ridicând un nor de praf, ca să se strecoare apoi abil printr-o gaură din gardul care împrejmuia un cort mare ce funcţiona ca abator şi măcelărie. L-a văzut şi Dainty. A sărit peste barieră şi a început să străpungă turma de oi behăitoare.

Era evident că nu-l ajunge. Geralt s-a aplecat şi s-a aruncat în urma dopplerului printre scândurile din gard. Dintr-odată

a simţit o smucitură, a auzit o plesnitură de piele sfâşiată, iar surtucul i-a devenit brusc foarte larg de la subsuori în

jos.

Vânătorul s-a oprit. A înjurat. A scuipat. Şi iar a înjurat.

Dainty a fugit în cort după doppler. Din interior veneau răcnete, lovituri, blesteme şi o rumoare teribilă.

Vânătorul a suduit a treia oară, extrem de vulgar, apoi şi-a încleştat dinţii, şi-a ridicat braţul drept şi a făcut semnul Aard cu degetele îndreptate spre cort. Cortul s-a umflat ca o velă în timpul unui uragan, iar din interiorul lui răzbăteau urlete smintite, hodorogeală şi mugete de boi. Cortul s-a prăbuşit.

Dopplerul, târându-se pe burtă, a ieşit de sub prelată şi s-a aruncat spre alt cort mai mic, probabil cu rol de frigider.

Geralt, fără să stea pe gânduri, şi-a îndreptat braţul spre el şi l-a înjunghiat în spate cu Semnul. Dopplerul a căzut la pământ ca fulgerat, s-a răsucit, dar imediat a sărit în sus şi a fugit în cort. Vânătorul a luat-o pe urmele lui.

În cort mirosea a carne crudă. Şi era beznă.

Tellico Lunngrevink Letorte stătea acolo, gâfâind puternic, ţinându-se cu mâinile de o jumătate de carcasă de porc atârnată în cârlig. Cortul n-avea altă ieşire, iar prelata era bine ancorată în pământ şi fără spărturi.

— Ce plăcere să te întâlnesc din nou, mimule, i-a spus Geralt glacial.

Dopplerul respira greu şi horcăit.

— Lasă-mă-n pace, a bâiguit în cele din urmă. De ce mă

prigoneşti, vânătorule?

— Tellico, i-a spus Geralt, pui întrebări stupide. Ca să-i iei caii lui Biberveldt, l-ai lovit la cap şi l-ai abandonat în pustiu. Te foloseşti de personalitatea lui, îţi baţi joc de el, îl nenoroceşti. Naiba ştie ce altceva mai ai de gând să faci, dar voi interveni în aceste planuri într-un fel sau altul. Nu vreau

să te ucid şi nici să te dau pe mâna autorităţilor, dar vreau să părăseşti târgul. Voi avea grijă de asta.

— Şi dacă nu vreau?

— Atunci, o să te bag într-un sac şi-o să te scot cu roaba.

Dopplerul s-a dilatat brusc, apoi s-a subţiat şi a început să

crească, părul creţ şi castaniu i s-a albit şi s-a îndreptat, ajungându-i până la umeri. Vesta verde de pitic a căpătat o

strălucire uleioasă şi s-a transformat în piele neagră, pe umeri şi pe manşete a apărut un joc de ţinte de argint.

Chipul rumen şi dolofan i s-a lungit şi a căpătat paloare.

Din spatele umărului drept îi ieşea mânerul spadei.

— Nu te apropia, l-a avertizat răguşit al doilea vânător zâmbind. Nu te apropia, Geralt. N-o să te las să mă atingi.

Da’ ce zâmbet oribil am, s-a gândit Geralt ducându-şi mâna la spadă. Da’ ce bot lugubru am. Da’ ce sinistru clipesc din ochi. În halul ăsta arăt eu? La naiba.

Mâna dopplerului şi mâna vânătorului au atins în acelaşi timp mânerele spadelor, amândouă au sărit simultan din teacă. Ambii vânători au făcut doi paşi rapizi, moi – unul în faţă, celălalt într-o parte. Amândoi şi-au ridicat spada în acelaşi timp şi au efectuat câte o morişcă scurtă şi şuierătoare.

Ambii au încremenit în acelaşi timp, au îngheţat pe loc.

— Nu mă poţi bate, a mârâit dopplerul. Pentru că sunt tu, Geralt.

— Te înşeli, Tellico, i-a şoptit vânătorul. Aruncă spada şi revino la forma lui Biberveldt. Altminteri ai să regreţi, să nu spui că nu te-am avertizat.

— Eu sunt tu, a repetat dopplerul. N-ai niciun avantaj asupra mea. Nu poţi să mă învingi, pentru că sunt tu!

— Habar n-ai ce înseamnă să fii eu, mimule.

Tellico şi-a lăsat în jos mâna stângă, încleştată pe spadă.

— Sunt tu, i-a repetat.

— Nu, a negat vânătorul. Nu eşti. Şi ştii de ce? Pentru că

eşti un doppler mărunt, sărman şi de bună-credinţă. Un doppler care ar fi putut să-i ia zilele lui Biberveldt şi să-l îngroape în cătiniş, dobândind astfel securitate absolută şi certitudinea că nu va fi demascat niciodată de nimeni, nici măcar de nevasta piticului, vestita Gardenia Biberveldt. Dar nu i-ai făcut seama, Tellico, pentru că n-ai fost în stare.

Pentru că eşti un doppler mărunt, sărman şi de bună-

credinţă, căruia prietenii îi spun Dudu. Şi în oricine te-ai preschimba, ai rămâne întotdeauna acelaşi. Poţi să copiezi numai ceea ce este bun în noi, pentru că ceea ce este rău nu ţi-e dat să înţelegi. Aşa eşti tu, dopplerule.

Tellico s-a tras îndărăt, atingând cu spatele prelata cortului.

— Carevasăzică, a continuat Geralt, te vei preschimba acum în Biberveldt şi-mi vei da politicos labele la legat. Nu poţi să-

mi opui rezistenţă, pentru că eu sunt cel pe care nu-l poţi copia. Ştii foarte bine asta, Dudu. Pentru că acum câteva clipe mi-ai preluat gândurile.

Tellico s-a ridicat brusc, trăsăturile sale, care erau de fapt ale vânătorului, s-au deformat, părul alb i s-a încreţit şi a început să se închidă la culoare.

— Ai dreptate, Geralt, a spus stânjenit în timp ce buzele îşi schimbau forma. Ţi-am preluat gândurile. Pentru un răstimp scurt, dar mi-a fost de-ajuns. Ştii ce-am de gând să

fac?

Surtucul de piele al vânătorului a căpătat un luciu albăstrui. Dopplerul a zâmbit aranjându-şi pălărioara de culoarea prunei, cu o pană de egretă, apoi şi-a tras peste umăr cureaua de care atârna lăuta. Lăuta care tocmai fusese o spadă.

— O să-ţi spun ce-am de gând să fac, vânătorule, a râs cu chicotele lui Jaskier. Mă duc şi mă pierd în mulţime şi mă

preschimb în secret în oricine, chiar şi în cerşetor. Pentru că

vreau să fiu mai degrabă cerşetor în Novigrad, decât doppler în pustie. Novigradul îmi este dator, Geralt.

Ridicarea târgului ne-a distrus mediul în care puteam să

trăim, să trăim în felul nostru natural. Ne-au hăituit, ne-au vânat ca pe câinii turbaţi. Eu sunt unul dintre puţinii care-au supravieţuit. Vreau să supravieţuiesc şi voi supravieţui.

Cândva, pe când mă urmăreau lupii iarna, m-am preschimbat în lup şi am fugit cu ei în haită câteva săptămâni. Şi am rezistat. Acum o să procedez la fel, pentru

că nu vreau să iernez prin scorburi sau vizuini şi nici să fiu tot timpul lihnit de foame, nu vreau să fiu mereu în bătaia săgeţilor. Aici, în Novigrad, e cald, este hrană, poţi câştiga câte-o para şi foarte rar se rezolvă problemele cu arcul.

Novigradul este o haită de lupi. O să mă alătur acestei haite şi o să supravieţuiesc. Ai înţeles?

Geralt a dat din cap fără prea multă tragere de inimă.

— Le-aţi dat cât de cât posibilitatea de asimilare piticilor, piticanilor, gnomilor, până şi elfilor, a continuat dopplerul adoptând zâmbetul insolent specific lui Jaskier. De ce ar trebui să fiu eu mai rău? De ce n-am avut parte şi eu de acest drept? Ce să fac ca să pot trăi în acest târg? Să mă

preschimb într-o elfă cu ochi cenuşii, cu păr mătăsos şi cu picioare lungi? Îhm? Da’ oare cu ce este mai bună elfa asta decât mine? Că atunci când vedeţi o elfă, vi se înmoaie picioarele, iar când mă vedeţi pe mine, vă vine să vomaţi?

Să vă băgaţi argumentul ăsta unde vă încape. O să

supravieţuiesc orice-ar fi. Ştiu eu cum. Când eram lup, alergam în haită, urlam şi mă băteam cu ceilalţi pentru o femelă. Ca locuitor al Novigradului, voi face negoţ, voi împleti coşuri de răchită, voi cerşi sau voi fura, ca unul dintre voi, o să fac ceea ce face, de obicei, unul dintre voi.

Cine ştie, poate chiar o să mă-nsor!

Vânătorul tăcea.

— Da, aşa cum ţi-am spus, o iau din loc, a continuat calm Tellico. Iar tu, Geralt, să nu încerci să mă opreşti, nici măcar

să nu te clinteşti de aici. Pentru că, Geralt, preţ de o clipă ţi-am ştiut gândurile. Chiar şi pe cele pe care nu vrei să le recunoşti, pe care le ascunzi chiar şi de tine însuţi. Ca să

mă opreşti, va trebui să mă omori. Iar ţie gândul de a mă

omorî cu sânge-rece îţi repugnă. Nu-i aşa?

Vânătorul tăcea.

Tellico şi-a ajustat din nou cureaua lăutei, s-a întors şi s-a îndreptat spre ieşire. Păşea cu încredere, dar Geralt ştia că-

şi ţine gâtul înţepenit şi umerii aplecaţi în aşteptarea şuieratului lamei. Şi-a introdus spada în teacă. Dopplerul s-a oprit la jumătatea pasului şi s-a uitat înapoi.

— Rămâi cu bine, Geralt, i-a spus. Mulţumesc.

— Rămâi cu bine, Dudu, i-a răspuns vânătorul. Noroc!

Dopplerul s-a întors şi s-a îndreptat spre bazarul ticsit cu pasul vioi, vesel şi legănat al lui Jaskier. La fel ca Jaskier, îşi flutura mâna stângă şi, la fel ca Jaskier, le zâmbea fetelor care treceau. Geralt îl urma agale. Agale.

Tellico şi-a apucat lăuta în timp ce mergea, şi-a încetinit pasul, a luat două acorduri, după care a început să

ciupească pe corzi o melodie cunoscută de Geralt.

Întorcându-se uşor, a început să fredoneze.

Exact la fel ca Jaskier.

Se va-ntoarce primăvara cu lacrimile-i de ploi, Cu raze blânde soarele ne va bate în fereastră.

Aşa va fi, pentru că arde mocnit focul din noi, Focul cel Veşnic, cel care este nădejdea noastră.

— Să i-o spui lui Jaskier, dacă o s-o ţii minte, a strigat. Şi zi-i că „Iarna” este un titlu cam nepotrivit. Această baladă

ar trebui să fie intitulată „Focul cel Veşnic”. Rămâi cu bine, vânătorule!

— Hei! s-a auzit dintr-odată. Fazanule!

Tellico s-a întors surprins. Din spatele dughenei şi-a făcut apariţia Vespula, bâţâindu-şi violent sânii, măsurându-l cu o privire mânioasă.

— Îţi umblă ochii după fetişcane, puşlamaua naibii? i-a şuierat, bâţâindu-se din ce în ce mai ameninţător. Fredonezi cântecele, ticălosule?

Tellico şi-a scos pălărioara şi s-a înclinat, zâmbindu-i cu surâsul amplu al lui Jaskier.

— Vespula, draga mea, i-a spus linguşitor. Ce mă bucur că te văd. Iartă-mă, scumpa mea. Îţi datorez…

— Îmi datorezi, îmi datorezi, i-a retezat-o Vespula. Şi tot ce-mi datorezi o să-mi plăteşti acum! Poftim!

O tigaie imensă de aramă a fulgerat în soare şi cu un zăngănit puternic, profund, i-a aterizat dopplerului în cap.

Lui Tellico i-a îngheţat pe faţă o grimasă de idioţenie de nedescris, s-a aplecat şi a căzut cu braţele încrucişate.

Înfăţişarea a început să i se schimbe brusc, să se deformeze şi să-şi piardă asemănarea cu ceva anume.

Văzând acestea, vânătorul a sărit spre el, înşfăcând în trecere un covor de pe o tarabă. A desfăşurat covorul pe jos, l-a trântit pe doppler pe el din două palme şi l-a rulat foarte strâns în doi timpi şi trei mişcări.

S-a aşezat pe sul ştergându-şi fruntea de sudoare cu mâneca. Vespula, strângându-şi tigaia, s-a uitat la el

ameninţător, iar mulţimea se îmbulzea tot mai mult în jurul lor.

— Este bolnav, a spus vânătorul zâmbind forţat. Este spre binele lui. Nu vă apropiaţi, oameni buni, bietul om are nevoie de aer.

— N-aţi auzit? a întrebat calm, dar răsunător Chappelle, făcându-şi loc prin mulţime. Vă rog să nu staţi grupaţi! Vă

rog să vă dispersaţi! Grupurile sunt interzise. Sunt amendate!

Mulţimea s-a împrăştiat instantaneu pe lături doar atât cât să-l scoată la iveală pe Jaskier, care se apropia cu pas hotărât, în sunet de lăută. Văzându-l, Vespula a ţipat ascuţit, a aruncat tigaia şi a luat-o la fugă prin piaţă.

— Da’ ce-a păţit? a întrebat Jaskier. L-a văzut pe dracu’?

Geralt s-a ridicat de pe sulul care începuse să se mişte abia perceptibil. Chappelle s-a apropiat cătinel. Era singur, nu se vedea nici picior de gardă personală.

— Nu m-aş apropia, i-a spus Geralt încet. Dacă aş fi dumneata, Chappelle, nu m-aş apropia.

— Ei, nu mai spune? Chappelle şi-a ţuguiat buzele subţiri, privindu-l cu răceală.

— Dacă aş fi dumneata, coane Chappelle, m-aş face că n-am văzut nimic.

— Da, bineînţeles, a spus Chappelle. Dar tu nu eşti eu.

Din spatele cortului s-a ivit Biberveldt, lac de sudoare, gâfâind. Văzându-l pe Chappelle s-a oprit, a început să

fluiere, şi-a dus mâinile la spate prefăcându-se că admiră

acoperişul silozului.

Chappelle s-a dus la Geralt, foarte aproape. Vânătorul nu s-a clintit, doar a clipit din ochi. S-au uitat unul la altul pentru o clipă, apoi Chappelle s-a aplecat peste sul.

— Dudu, s-a adresat pantofilor de cordovan, ciudat de deformaţi, iţiţi din covorul rulat. Copiază-l pe Biberveldt repede.

— Cum, ce? a strigat Dainty, începând să se holbeze la siloz. Cum aşa?

— Linişte, a spus Chappelle. Ei bine, Dudu, cum te simţi acolo?

— Acum… s-a auzit un icnet înăbuşit din covor. Îndată…

Mă…

Pantofii de cordovan ieşiţi din covor s-au topit şi s-au preschimbat în picioarele păroase, goale, ale piticului.

— Ieşi afară, Dudu, i-a spus Chappelle. Iar tu, Dainty, taci. Oamenilor toţi piticii li se par la fel. Nu-i aşa?

Dainty a bâiguit ceva. Geralt continua să clipească

privindu-l acuzator pe Chappelle. Guvernatorul s-a îndreptat şi a privit în jur, apoi dinspre acei gură-cască aflaţi în apropiere s-au auzit reverberaţiile unor saboţi de lemn.

Dainty Biberveldt al doilea a ieşit cu opinteli, a strănutat, s-a ridicat, s-a frecat la ochi şi la nas. Jaskier s-a aşezat pe o ladă aflată alături şi a zbârnâit corzile lăutei cu o expresie de uşoară curiozitate pe faţă.

— Cine este, ce părere ai, Dainty? l-a întrebat Chappelle cu blândeţe. Seamănă mult cu tine, nu-i aşa?

— Este vărul meu, a răspuns piticul şi a rânjit. O rudă

foarte apropiată. Dudu Biberveldt din Lunca Troscotului, cu un cap ales pentru negoţ. Tocmai am hotărât să…

— Da, Dainty?

— Am hotărât să-l numesc reprezentantul meu în Novigrad. Ce zici, vere?

— Oh, mulţumesc, vere, a rânjit ruda foarte apropiată, spuma clanului Biberveldt, capul ales pentru negoţ. Şi Chappelle a zâmbit.

— Ţi s-a îndeplinit visul? a murmurat Geralt. Cu viaţa în târg? Ce vezi la târgul ăsta, Dudu… dar tu, Chappelle?

— Dac-ai fi trăit în taiga, a murmurat Chappelle, dacă ai fi mâncat rădăcini, dacă ai fi suferit de frig şi umezeală, ai fi ştiut. Şi noi vrem ceva de la viaţă, Geralt. Nu suntem mai răi decât voi.

— Nu, a dat Geralt din cap. Nu sunteţi. Uneori chiar sunteţi mai buni. Ce s-a întâmplat cu adevăratul Chappelle?

— L-a luat naiba, a şoptit Chappelle al doilea. Să tot fie vreo două luni. Apoplexie. Să se odihnească în pace şi să-l lumineze Focul cel Veşnic. Eram chiar prin preajma lui… N-a băgat nimeni de seamă… Geralt, nu cumva ai de gând…?

— Ce anume n-a băgat de seamă nimeni? l-a întrebat

vânătorul impasibil.

— Mulţumesc, a murmurat Chappelle.

— Mai sunt mulţi de-alde tine pe-aici?

— Contează?

— Nu, a consimţit vânătorul. Nu contează.

De după căruţe şi tonete a ţâşnit o figură înaltă de doi coţi, cu o pălărie verde şi haină de blană de iepure pătat.

— Coane Biberve-veldt, a icnit gnomul cu sufletul la gură

şi s-a bâlbâit mutându-şi privirea de la un pitic la altul.

— Cred, micuţule, i-a spus Dainty, că ai treabă cu vărul meu, Dudu Biberveldt. Spune-i. Spune-i. E-aici.

— Măcrişel raportează că totul a mers bine! a zis gnomul şi a zâmbit dezvelindu-şi dinţii ascuţiţi. Cu patru coroane bucata.

— S-ar părea că ştiu despre ce e vorba, a replicat Dainty.

Mare păcat că nu e-aici Vivaldi, ar socoti profitul într-o clipă.

— Dă-mi voie, vărule, i-a spus Tellico Lunngrevink Letorte, pe scurt Penstock, pentru prieteni Dudu şi pentru tot Novigradul membru al numeroasei familii Biberveldt.

Dă-mi voie să socotesc. Am o memorie fără cusur pentru numere. Precum şi pentru alte lucruri.

— Te rog, s-a înclinat Dainty. Te rog, vărule.

— Cheltuielile, s-a încruntat dopplerul, n-au fost mari.

Optsprezece pentru ulei, opt cincizeci pentru untura de peşte, hmm… Toate laolaltă, inclusiv frânghia, patruzeci şi cinci de coroane. Rezultatul: şase sute la patru coroane, care va să zică două mii patru sute. Fără comisioane pentru că n-au fost intermediari…

— Nu uitaţi de dări, l-a avertizat Chappelle al doilea. Nu uitaţi că în faţa voastră stă un reprezentant conştiincios al târgului şi al bisericii, care-şi ia în serios responsabilităţile.

— Scutite de dări, a spus Dudu Biberveldt. Pentru că

vânzările s-au făcut în scop sacru.

— Hăh?

— Amestecate în proporţii corespunzătoare, untura de peşte, ceara, uleiul, colorate cu cârmâz – i-a lămurit dopplerul – se

toarnă într-o strachină de lut în care se scufundă o bucată de frânghie de bumbac. Dacă se dă foc

frânghiei, iese o flacără frumoasă, roşie, care arde mult timp şi nu prea pute. Focul cel Veşnic. Preoţii aveau nevoie de lumânări pentru altarele Focului cel Veşnic. Nu mai au nevoie.

— La naiba… a murmurat Chappelle. Ai dreptate…

aveam nevoie de lumânări… Dudu, eşti un geniu.

— M-am aruncat în partea mamei, a spus cu modestie Tellico.

— E leit maică-sa, bucăţică tăiată, a confirmat Dainty.

Uitaţi-vă numai la ochii ăştia care sclipesc de înţelepciune.

E leit Begonia Biberveldt, mătuşa mea dragă.

— Geralt, a gemut Jaskier. În trei zile a câştigat mai mult decât mine, care am cântat o viaţă întreagă!

— În locul tău, i-a spus vânătorul serios, m-aş lăsa de cântat şi m-aş apuca de negoţ. Întreabă-l dacă nu te ia ca ucenic.

— Vânătorule, l-a tras de mânecă Tellico. Spune-mi, cum aş putea… să-ţi mulţumesc…

— Douăzeci şi două de coroane.

— Cum?

— Pentru un surtuc nou. Uite ce-a mai rămas din al meu.

— Ştiţi ceva? a izbucnit Jaskier. Să mergem cu toţii la lupanar! La „Passiflora”! Biberveldţii plătesc!

— Da’ lasă şi pitici? a întrebat nerăbdător Dainty.

— Să îndrăznească să nu vă lase, a adoptat un gest ameninţător Chappelle. Să încerce numai şi condamn tot lupanarul pentru erezie.

— Atunci, haideţi! a strigat Jaskier. Geralt? Vii?

Vânătorul a râs încet.

— Ştii, Jaskier? a spus el. Foarte bucuros.

UN MIC SACRIFICIU

I

Sirena a ieşit din apă până la brâu şi a început să

plesnească dintr-odată suprafaţa apei cu mâinile. Geralt a observat că are sâni frumoşi, chiar perfecţi. Efectul era dat numai de culoare – sfârcurile erau de un verde-închis, iar areolele, doar un pic mai deschise. Adaptându-se cu măiestrie la mişcările valurilor, sirena se arcuia graţios, îşi flutura pletele umede verzui şi îngâna melodios.

— Cum? Principele s-a aplecat peste balustrada corabiei.

Ce spune?

— Refuză, i-a răspuns Geralt. Spune că nu vrea.

— I-ai explicat că o iubesc? Că nu-mi pot închipui viaţa fără ea? Că vreau să mă însor cu ea? Că doar cu ea, cu nimeni

altcineva?

— I-am explicat.

— Şi?

— Nimic.

— Mai explică-i o dată.

Vânătorul şi-a atins buzele cu degetele şi a intonat un tril vibrant. Alegându-şi cu efort cuvintele şi melodiile, a început să traducă vorbele principelui.

Sirena, înotând pe spate, l-a întrerupt.

— Nu mai tălmăci, nu te mai chinui, cânta ea. Am înţeles.

Atunci când spune că mă iubeşte pentru totdeauna îşi ia moaca asta de idiot. A spus ceva concret?

— Nu prea.

— Păcat. Sirena a plescăit apa şi s-a scufundat cu o arcuire puternică a cozii înspumând marea ca o balenă.

— Ce? Ce-a zis? a întrebat principele.

— Că e păcat.

— Ce e păcat? Ce vrea să însemne păcatul?

— Mi se pare că a fost un refuz.

— Pe mine nu mă poate refuza! a strigat principele,

negând fapte grăitoare.

— Alteţă, i s-a adresat căpitanul corabiei, apropiindu-se de ei, năvodu-i pregătit şi nu trebuie decât să-l trageţi şi ea va fi a Maiestăţii Voastre…

— Nu te-aş sfătui, i-a replicat Geralt încet. Nu este singură. Sub apă sunt mai multe, iar în adâncuri poate fi un kraken.

Căpitanul s-a clătinat, a pălit şi s-a apucat cu ambele mâini de fund, un gest complet lipsit de sens.

— Kra… kraken?

— Kraken, a confirmat vânătorul. Nu v-aş sfătui să faceţi vreo glumiţă cu năvoadele. Ar fi de-ajuns să strige o dată şi din barja asta nu mai rămân decât nişte aşchii plutitoare, iar noi ne înecăm ca mâţele. În plus, Agloval, hotărăşte-te o dată pentru totdeauna, vrei să te căsătoreşti cu ea sau s-o prinzi cu năvodul şi s-o ţii într-un acvariu?

— O iubesc, a rostit ferm Agloval. O vreau de soţie. Dar pentru asta trebuie să aibă picioare şi nu o coadă plină cu solzi. Şi asta se poate face, pentru că, pe două livre de mărgăritare fine, o să cumpăr o poţiune vrăjitorească cu garanţie totală. O s-o bea şi o să-i crească picioarele. Doar un pic o să sufere, vreo trei zile, nu mai mult. Cheam-o, vânătorule, spune-i încă o dată.

— I-am spus de două ori deja. A răspuns că nu găseşte de cuviinţă nici în ruptul capului. Şi a mai adăugat că ştie o vrăjitoare marină care-i dispusă să-ţi preschimbe prin farmece picioarele într-o coadă elegantă. Fără nicio durere.

— Doar n-am înnebunit! Să am o coadă de peşte?

Niciodată în această viaţă! Cheam-o, Geralt!

Vânătorul s-a aplecat peste parapet. Apa din umbra corabiei era verde şi părea densă ca o peltea. N-a mai fost nevoie să strige. Sirena a ţâşnit la suprafaţă într-o fântână

arteziană. Pentru o clipă a stat neclintită în coadă, apoi s-a zbenguit în valuri, s-a întors şi s-a întins pe spate, etalânduse în toată splendoarea ei. Geralt a înghiţit în sec.

— Hei, voi de colo! a cântat. Vă mai gândiţi mult? Mi se crapă pielea de la soare! Pletedalbe, întreabă-l dacă

încuviinţează.

— Nu încuviinţează, a cântat vânătorul. Sh’eenaz, vezi tu, el nu poate avea coadă, el nu poate trăi sub apă. Tu poţi respira la suprafaţă, dar el în apă deloc!

— Ştiam eu! a ţipat subţire sirena. Ştiam eu! Pretexte, pretexte stupide şi naive, nici cel mai mic sacrificiu! Cine iubeşte face sacrificii! Eu m-am sacrificat pentru el, în fiecare zi m-am târât pe stânci pentru el, mi-am zdrelit solzii de pe cur, mi-am zdrenţuit aripioarele, am răcit pentru el! Iar el nu vrea să-şi sacrifice alea două bile blestemate? Dragostea nu înseamnă numai să primeşti, ci şi să renunţi, să te sacrifici! Spune-i asta!

— Sh’eenaz! a strigat-o Geralt. Nu înţelegi? Nu poate trăi în apă!

— Nu accept motive atât de stupide! Şi eu… şi eu îl iubesc şi îmi doresc să avem puiet împreună, dar cum, dacă

el nu renunţă la dinţii de lapte? Unde-o să-mi depun icrele?

În pălărie?

— Ce spune? a strigat principele. Geralt! Doar nu te-am adus aici ca să stai la taclale cu ea…

— Se încăpăţânează. Este mânioasă.

— Dă-mi năvodul! a urlat Agloval. O s-o ţin o lună în piscină şi…

— Şi ăsta! a strigat căpitanul, indicând cu cotul cine era ăsta. Sub noi poate fi un kraken! Aţi văzut vreodată vreun kraken, Alteţă? Săriţi în apă, dacă asta vi-i voinţa, apucaţi-o cu mâinile Alteţei Voastre! Eu nu mă amestec. Eu din corabia asta trăiesc!

— Trăieşti din mila mea, nenorocitule! Dă-mi năvodul, că

de nu, poruncesc să atârni în ştreang!

— Mă doare-n cur de ştreang! Pe această corabie voinţa mea este peste a Alteţei Tale!

— Tăceţi, amândoi! a strigat Geralt furios. Spune ceva într-un dialect greu, trebuie să mă concentrez!

— Mi-a ajuns, gata! a ţipat melodios Sh’eenaz. Mi-e foame! Ei bine, Pletedalbe să se hotărască, să se hotărască

chiar acum. Şi mai spune-i un lucru: n-am de gând să fiu bătaia lui de joc şi să stau cu el, dacă arată ca o stea de mare cu patru labe. Spune-i că pentru hârjonelile pe care

mi le propune pe stânci, am nişte prietene care se descurcă

mult mai bine! Dar găsesc de cuviinţă că astea sunt distracţii imature, bune pentru copii înainte de a-şi schimba solzii. Sunt o sirenă normală şi vânjoasă…

— Sh’eenaz…

— Nu mă întrerupe! Încă n-am terminat! Sunt vânjoasă, normală şi numai bună pentru prăsilă, şi dacă el mă vrea cu adevărat, trebuie să aibă coadă, aripioare şi tot ce-i trebuie unui triton normal. Altfel nu vreau să mai aud de el!

Geralt i-a tradus repede, încercând să nu fie vulgar. Nu a prea reuşit. Principele s-a înroşit şi a înjurat urât.

— Curvă neruşinată! a strigat el. Sardină frigidă! N-are decât să-şi găsească un cod!

— Ce-a spus? a întrebat curioasă Sh’eenaz, în timp ce se apropia înotând.

— Că nu vrea să aibă coadă!

— Atunci, spune-i… Spune-i să se usuce!

— Ce-a zis?

— A zis, a tradus vânătorul, să te îneci.

II

— Oh, ce păcat, a oftat Jaskier, că nu pot să merg cu voi pe mare, dar ce să fac dacă vomit întruna. Şi ştii, în viaţa mea n-am stat de vorbă cu o sirenă. Păcat, la naiba.

— Din câte te cunosc, a spus Geralt potrivindu-şi şaua, ai scrie şi aşa o baladă.

— Negreşit. Deja am prima strofă. În balada mea, sirena se sacrifică pentru prinţ, îşi transformă coada de peşte în nişte picioare superbe, dar în schimb îşi pierde vocea.

Prinţul o înşală, o abandonează şi ea moare de durere şi se preschimbă în spumă de mare atunci când se ivesc primele raze de soare…

— Cine ar crede tâmpeniile astea?

— N-are a face, a pufnit Jaskier. Balada nu este scrisă

pentru a crede în ea. E scrisă pentru a emoţiona. Dar de ce vorbesc eu cu tine, care n-ai habar. Spune-mi mai bine cât ţi-a dat Agloval?

— Nu mi-a dat nimic. Mi-a spus că nu mi-am îndeplinit misiunea. Că se aştepta la altceva, iar el plăteşte pentru rezultate, nu pentru bunele intenţii.

Jaskier a clătinat deznădăjduit din cap, şi-a scos pălărioara şi s-a uitat la vânător cu jale.

— Asta înseamnă că n-avem nicio leţcaie?

— Cam aşa ceva.

Jaskier a făcut o moacă şi mai jalnică.

— E vina mea, a gemut. Numai din cauza mea. Geralt, eşti supărat pe mine?

Nu, vânătorul nu era supărat pe Jaskier. Deloc.

Ceea ce se întâmplase cu ei fusese din vina lui Jaskier, nu încăpea nicio îndoială. Nimeni altul decât Jaskier a ţinut morţiş să meargă la sărbătoarea Cei Patru Arţari.

Organizarea sărbătorilor, explica poetul, satisface nevoile profunde şi naturale ale oamenilor. Din când în când,

susţinea bardul, omul trebuie să se întâlnească cu alte persoane într-un loc unde să poată să râdă şi să cânte, să

înfulece în voia cea bună frigărui şi găluşte, să bea bere, să

asculte muzică, să danseze şi să atingă formele transpirate ale fetelor. Dacă fiecare om vrea să-şi satisfacă aceste nevoi individual, în mod ocazional şi dezorganizat, a adăugat poetul, s-ar crea un haos de nedescris. De aceea s-au inventat sărbătorile şi festivalurile. Şi din moment ce există sărbători şi festivaluri, trebuie să participe la ele.

Geralt nu s-a împotrivit, deşi pe lista propriilor sale nevoi profunde şi naturale participarea la sărbători avea un loc foarte jos. A consimţit, cu toate acestea, să-i ţină hangul lui Jaskier, sperând că la astfel de mobilizări de oameni are ocazia de a se interesa despre posibile locuri de muncă sau misiuni – de mult timp nu mai fusese năimit de nimeni şi rezervele sale financiare se diminuaseră alarmant.

Vânătorul nu era supărat pe Jaskier pentru gâlceava cu Forestierii. Se simţea şi el vinovat – ar fi putut să intervină

şi să-l oprească pe bard. N-a făcut-o, pentru că nici el nu-i suporta pe vestiţii Gardieni ai Pădurii, cunoscuţi sub numele de Forestieri, formaţiuni de voluntari care se ocupau cu combaterea neoamenilor. Şi el se săturase să-i asculte cum

se lăudau cu elfele, mânătărcile şi mamunele străpunse de săgeţi, arse sau spânzurate prin copaci. Însă Jaskier, care hoinărise în compania vânătorului şi devenise conştient de impunitatea care i se acorda, cam sărea calul. Gardienii n-au reacţionat iniţial la batjocura lui, la asmuţirile şi sugestiile obscene care stârneau hohote de râs printre sătenii care observau scenele. Dar atunci când Jaskier a cântat un cuplet

vulgar improvizat, care se încheia cu cuvintele „dacă nu poţi fi boier, fă-te un Forestier”, a început zarva şi gâlceava, s-a ajuns la o luptă generală corp la corp. Şopronul, conceput ca ring de dans, s-a umplut de fum. A intervenit ceata lui Budibog, zis Pleşuvul, pe moşia căruia se aflau Cei Patru Arţari. Forestierii, Jaskier şi Geralt au fost găsiţi vinovaţi cu toţii de toate daunele şi crimele, precum şi de siluirea unei roşcate mute şi minore, care după incident a fost găsită în tufişurile din spatele hambarului, rânjind prosteşte, cu poalele până la subsuori.

Din fericire, numitul Pleşuvul îl cunoştea pe Jaskier, aşa că

s-a terminat totul cu plata unei amenzi care le deşertase tăşcuţa. Au trebuit, de asemenea, să fugă călare mâncând pământul din Cei Patru Arţari, pentru că, fiind izgoniţi din sat, Forestierii ameninţau cu răzbunarea, iar toată ceata lor de prin pădurile din jur, care număra peste patruzeci de flăcăi, vâna iele. Geralt n-avea nici cea mai mică poftă să

fie ţinta săgeţilor Forestierilor – săgeţile Forestierilor erau ca nişte harpoane cu zimţi şi lăsau nişte cicatrici hidoase.

A trebuit, aşadar, să renunţe la planul lor iniţial de a da o raită prin împrejurimile pustiite ale satului, unde vânătorul ar fi avut ceva perspective de a lucra. În schimb, s-au dus la mare, la Bremervoord. Din păcate, în afară de povestea de dragoste cu prea puţine şanse de succes dintre principele Agloval şi sirena Sh’eenaz, vânătorul n-a găsit nimic de lucru. Vânduseră deja pentru mâncare sigiliul de aur al lui Geralt şi broşa de alexandrit primită ca amintire de trubadur de la una dintre nenumăratele sale iubite.

Trăgeau mâţa de coadă. Dar nu, vânătorul nu era supărat pe Jaskier.

— Nu, Jaskier, i-a spus el. Nu sunt supărat pe tine.

Jaskier nu-l credea, ceea ce se putea deduce în mod clar din faptul că tăcea. Jaskier tăcea rareori. A mângâiat gâtul calului şi pentru a nu ştiu câta oară a cotrobăit prin desagi.

Geralt ştia că n-avea să găsească nimic de vândut. Briza aducea dinspre hanul din apropiere o aromă îmbietoare de mâncare, care devenea de nesuportat.

— Maestre? a strigat cineva. Hei, maestre!

— Poftim, s-a întors Geralt. Din teleguţa trasă de doi măgari, oprită într-o parte, a descins maiestuos un bărbat corpolent, impunător, cu cizme de fetru şi cu o şubă

greoaie din blană de lup.

— Pee… el, s-a fâstâcit pântecosul. Nu pe dumneata te-am strigat… Ci pe maestrul Jaskier…

— Prezent, s-a ridicat ţanţoş în picioare poetul, aranjându-şi pălărioara cu pană de egretă. Cu ce pot să-ţi fiu de folos, omule bun?

— Cu tot respectul, a răspuns burduhosul. Sunt Teleri Drouhard, negustor de mirodenii, starostele breslei locale.

Un fiu de-al meu, Gaspard, se însoară cu Dalia, fiica lui Mestvin, căpitanul unei corăbii.

— Ha! a spus Jaskier, păstrându-şi o seriozitate trufaşă.

Felicitări şi binecuvântări pentru tinerii însurăţei. Şi totuşi, cu ce pot să vă fiu de ajutor? Să nu-mi spui că e vorba despre dreptul la prima noapte? Ăsta nu se refuză

niciodată.

— Hă? Nu, nu-i asta… Carevasăzică nunta o să fie chiar în noaptea asta. Nevastă-mea, aflând cât eşti de faimos, maestre, vrea să te invite la Bremervoord… M-a înnebunit de cap. Zice: „Auzi, Teleri, trebuie să arătăm tuturor că nu suntem nişte bădărani ca ei, ci ştim să preţuim cultura şi arta. Că dacă facem o nuntă, facem o nuntă spirituală şi n-o facem numai ca să crăpăm bucate şi să turnăm băutură

până plesnim.” I-am spus: „Muiere tâmpită, am năimit deja un bard, nu-i de-ajuns?” Şi ea-mi zice că nu-i destul, că pe ici şi pe dincolo, că maestrul Jaskier e vestit şi că vecinii o să-şi roadă unghiile de ciudă. Maestre? Fă-ne această

onoare… Douăzeci şi cinci de coroane sunt pregătite, simbolic, se înţelege… Pentru a sprijini arta…

— Oare n-am înţeles eu bine? a întrebat Jaskier tărăgănat. Eu ar trebui să fiu cel de-al doilea bard? Pe lângă

alt muzicant? Eu? Chiar aşa de rău n-am ajuns, stimabile, să acompaniez pe cineva!

Drouhard s-a înroşit.

— Iartă-mă, maestre, a murmurat. Departe de mine gândul ăsta… Dar nevastă-mea… Îmi pare rău… Fă-ne onoarea…

— Jaskier, i-a şoptit Geralt, lasă ifosele. Ne crapă

măseaua.

— Nu-mi da tu mie lecţii! a sărit ca ars poetul. Eu am ifose? Eu? Ia uită-te la el! Ce să-ţi spun, da’ tu, care în fiecare zi dai cu piciorul la propuneri care nu-s de lepădat?

Hirikki nu ucizi pentru că sunt pe cale de dispariţie, libelule nici atât pentru că sunt inofensive, nocturne nu, pentru că

sunt drăgălaşe, dragoni nu, pentru că îţi interzice codul.

Închipuie-ţi că şi eu mă respect! Şi eu am codul meu!

— Jaskier, te rog eu, fă-o pentru mine. Un mic sacrificiu, omule, nimic mai mult. Îţi dau cuvântul că data viitoare n-o să mă mai ţin scai de dumneata. Hai, Jaskier…

Trubadurul s-a uitat în pământ, şi-a scărpinat bărbia.

Drouhard, căscându-şi fălcile, venea tot mai aproape.

— Maestre… Fă-ne această onoare. N-o s-o mai scot la capăt cu nevastă-mea dacă nu i te duc. Ei bine… Să fie treizeci.

— Treizeci şi cinci, a spus ferm Jaskier. Geralt a zâmbit amuşinând cu speranţă mirosul de mâncare de la han.

— Batem palma, maestre, da, a spus Teleri Drouhard repede, atât de repede, încât era evident că ar fi dat şi patruzeci dacă ar fi fost nevoie. Şi… în casa mea, dacă vreţi să vă odihniţi, să vă spălaţi, simţiţi-vă ca acasă. Şi tu, coane… Care ţi-e numele?

— Geralt de Rivia.

— Şi tu, coane, de bună seamă eşti la fel de bine-venit.

Să mănânci ceva, să bei…

— Fără doar şi poate, cu plăcere, a spus Jaskier. Arată-ne drumul, coane Drouhard. Şi aşa, rămâne între noi, cine-i celălalt trubadur?

— Nobila domniţă Essi Daven.

III

Geralt şi-a mai frecat o dată cu mâneca nasturii de argint de la surtuc şi catarama centurii, şi-a trecut degetele prin părul strâns cu o bandă, şi-a lustruit ciubotele una de alta.

— Jaskier?

— Îhm? Bardul şi-a netezit pana de egretă de la pălărioară, şi-a aranjat-o, şi-a îndreptat dubletul. Amândoi şi-au petrecut o jumătate de zi ca să-şi cureţe hainele şi să

arate prezentabil. Ce-i, Geralt?

— Străduieşte-te să te comporţi ca şi cum ne-ar face vânt după cină şi nu înainte.

— Glumeşti, a pufnit poetul. Tu să ai grijă la maniere.

Mergem?

— Mergem. Ai auzit? Mai cântă cineva. O femeie.

— Abia acum ai auzit? Este Essi Daven, zisă şi Ochişor.

Ce, n-ai mai întâlnit o femeie trubadur? Ah da, am uitat că

tu ocoleşti locurile în care arta înfloreşte. Ochişor este o poetă şi o cântăreaţă talentată, dar nu este lipsită de defecte, printre care şi neruşinarea, din câte-am auzit eu.

Ceea ce a cântat până acum nu este nimic altceva decât o baladă de-a mea. După ce-o să audă câteva cuvinte, o s-o vezi cum pişă ochii.

— Jaskier, ai grijă. O să ne dea afară.

— Nu te băga. Astea sunt probleme profesionale. Să

intrăm.

— Jaskier?

— Hăh?

— De ce Ochişor?

— Ai să vezi.

Nunta avea loc într-un depozit imens din care fuseseră

scoase butoaiele de hering şi de untură de cod. Mirosul fusese înlăturat – nu în totalitate – prin mănunchiuri de vâsc şi iarbă-neagră decorate cu panglici colorate şi agăţate pe unde se putea. Ici şi colo, după cum era obiceiul, atârnau împletituri de usturoi menite să sperie vampirii. Mesele şi

băncile rezemate de pereţi erau acoperite cu o pânză albă, într-un ungher era improvizată o vatră mare şi un vătrai.

Era aglomerat, dar nu era hărmălaie. Mai bine de jumătate de sută de oameni din cele mai diverse regiuni şi profesii, alături de mirele cu pete pe faţă şi de mireasa cu nasul în vânt, care se zgâia la ei, ascultau concentraţi şi în linişte o baladă armonioasă şi melodioasă interpretată de o fată într-o rochie modestă, albastră, care stătea pe o scenă, cu lăuta sprijinită pe genunchi. Fata nu putea să aibă mai mult de optsprezece ani şi era foarte suplă. Părul ei, lung şi bogat, era de culoarea aurului închis. Chiar în momentul în care intrau, ea şi-a terminat melodia, a mulţumit pentru aplauze dând din cap, şi-a scuturat părul.

— Bine ai venit, maestre, bine ai venit! Drouhard, îmbrăcat în ţinută de gală, a sărit direct în faţa lor şi i-a tras spre centrul depozitului. Bine ai venit şi dumneata, coane Gerard… ce onoare… Carevasăzică… Cinstite domniţe şi nobili cavaleri! Iată-l pe oaspetele nostru de onoare, care ne-a făcut onoarea şi ne onorează… Maestrul Jaskier, vestitul cântăreţ şi făcător de versuri… poet, vreau să spun, cu o mare onoare, ne-a onorat… Să-l onorăm atunci…

Au izbucnit uralele şi aplauzele taman la timp, pentru că

se părea că Drouhard era gata să se sufoce de atâta onoare şi onorare. Jaskier, îmbujorat de mândrie, şi-a luat o mutră

arogantă şi s-a înclinat într-o doară, apoi şi-a fluturat mâna spre fetele care stăteau pe o bancă lungă ca puii pe o stinghie, sub escorta matroanelor. Fetele stăteau ţepene, dând impresia că sunt lipite de bancă cu clei de dulgherie sau alt liant eficient. Toate, fără nicio excepţie, îşi ţineau mâinile în poală, pe genunchii strâns lipiţi şi aveau gura întredeschisă.

— Dragilor, a reluat Drouhard. Haideţi, cumetrilor, beţi bere şi puneţi-vă burta la cale! Vă rog, vă rog! Tot ce doriţi…

Fata în rochie albastră străbătea mulţimea ca un val de mare printre stânci, pe lângă mesele încărcate cu bunătăţi.

— Bună, Jaskier! a spus ea.

Geralt considera expresia „ochii ca stelele” banală şi

măruntă, mai cu seamă că Jaskier, alături de care începuse să călătorească, avea năravul de a arunca în stânga şi-n dreapta cu complimente, de cele mai multe ori neîntemeiate. Cu toate acestea, în cazul lui Essi Daven, chiar şi cineva mai puţin sensibil la poezie cum era vânătorul trebuia să recunoască relevanţa poreclei acesteia. Pe o făţucă simpatică şi drăgălaşă, dar fără nimic special, care să atragă atenţia, strălucea un imens, frumos, luminos ochi albastru de la care nu puteai să-ţi iei privirea.

Celălalt ochi al lui Essi Daven era în cea mai mare parte a timpului acoperit de o buclă aurie care-i cădea pe obraz.

Din când în când, Essi o dădea la o parte cu o smucitură a capului sau o sufla din colţul gurii şi atunci se putea observa că cel de-al doilea ochi al lui Ochişor nu era cu nimic mai prejos decât primul.

— Bună, Ochişor, i-a răspuns Jaskier cu o grimasă.

Frumoasă baladă ai cântat mai devreme. Ţi-ai îmbogăţit mult repertoriul. Întotdeauna am spus că cine nu se pricepe să scrie poezii trebuie să împrumute de la altcineva. Ai împrumutat multe?

— Nu prea, i-a ripostat imediat Essi Daven şi i-a zâmbit arătându-şi dinţişorii albi. Vreo două sau trei. Aş fi vrut eu

mai multe, dar n-am avut de unde. Nişte versuri tâmpite, iar melodiile, modeste şi simple în felul lor, ca să nu spun primitive, nu sunt ceea ce aşteaptă ascultătorii mei. Ai ticluit ceva nou, Jaskier? Că la urechile mele n-a ajuns nimic.

— Nu-i de mirare, a oftat bardul. Baladele mele se cântă

în locuri în care e invitată doar lumea bună, talentată şi faimoasă, acolo unde tu nu prea ai ce să cauţi.

Essi s-a înroşit uşor, şi-a suflat bucla.

— Într-adevăr, i-a replicat ea. Eu nu prea frecventez lupanarele, atmosfera de-acolo mă deprimă. Te compătimesc că trebuie să cânţi în astfel de locuri. Da’ asta e, n-avem ce face. Dacă n-ai talent, nu te afişezi în public.

Acum Jaskier era cel care se înroşise vădit. Ochişor a râs cu poftă, i-a înconjurat pe neaşteptate gâtul cu braţele şi l-a ţocăit pe obraz. Vânătorul a fost surprins, dar nu prea tare.

Cineva cu aceeaşi profesie ca Jaskier nu putea, la urma urmei, să se deosebească prea mult în ceea ce priveşte previzibilitatea.

— Jaskier, bătrânel nebunatic ce eşti, i-a spus Essi îmbrăţişându-l pe bard în continuare. Mă bucur că te văd din nou în stare bună de sănătate şi în plinătatea forţelor intelectuale.

— Of, păpuşico! Jaskier a apucat-o pe fată de talie, a ridicat-o şi a răsucit-o de i s-au săltat volanele rochiei. Ai fost grozavă, pe toţi zeii, de mult n-am mai auzit răutăţi atât de frumoase. La sfădit te pricepi mai bine decât la cântat! Şi arăţi nemaipomenit!

— Oare de câte ori te-am rugat – Essi şi-a suflat bucla şi s-a uitat cu coada ochiului la Geralt – să nu-mi mai spui păpuşică, Jaskier. Şi apoi cred c-ar fi cazul să mi-l prezinţi pe tovarăşul tău. După cum văd eu, nu face parte din frăţia noastră.

— Slavă zeilor! a râs trubadurul. El, păpuşico, n-are nici voce, nici ureche muzicală şi nici nu-i în stare să rimeze

„curul” cu „huzurul”. Este un reprezentant al breslei vânătorilor, Geralt de Rivia. Hai mai aproape, Geralt, pupă-i mâna lui Ochişor.

Vânătorul s-a apropiat fără să ştie prea bine ce să facă.

Pe mână sau pe inel se obişnuia să fie sărutate doar doamnele începând de la ducesă în sus şi trebuia să se încline în faţa lor. În cazul femeilor de rang inferior, un astfel de gest era considerat aici, la Miazăzi, ca având conotaţii erotice şi, ca atare, era mai degrabă rezervat pentru intimitatea cuplurilor.

Cu toate acestea, Ochişor i-a înlăturat îndoielile, întinzându-i mâna energic, cu degetele în jos. I-a luat-o cu stângăcie şi i-a sărutat-o. Essi, aruncându-şi spre el ochiul său frumos, s-a înroşit.

— Geralt de Rivia, a spus ea. Nu te încurci cu oricine, Jaskier.

— Este o onoare pentru mine, a mormăit vânătorul, conştient că nu depăşea elocvenţa lui Drouhard. Domniţa…

— La naiba, a pufnit Jaskier. N-o mai stingheri pe Ochişor

cu fandoseli şi fasoane de-astea. Ea este Essi, el este Geralt. Gata cu prezentările. Să trecem la subiect, păpuşico.

— Dacă-mi mai spui o dată păpuşică, o iei peste ureche.

Care este subiectul la care trecem?

— Trebuie să stabilim cum să cântăm. Propun să cântăm când unul, când altul, câte-o baladă. Pentru efect.

Bineînţeles, fiecare îşi cântă propriile balade.

— Foarte bine.

— Cât te plăteşte Drouhard?

— Nu-i treaba ta. Cine începe?

— Tu.

— De acord. Eh, ia uitaţi-vă acolo, cine ne vizitează pe noi. Alteţa Sa, principele Agloval. Chiar acum intră, ia uitaţi-vă.

— Ooo, ehhh! s-a bucurat Jaskier. Sporeşte calitatea publicului. Deşi, pe de altă parte, nu putem conta prea mult pe el. E un moftangiu. Geralt ne poate confirma. Al naibii principe, nu-i place să-şi plătească datoriile. Te năimeşte şi-atât. Când e vorba de plătit, se face că plouă.

— Auzisem eu câte ceva. Essi, uitându-se la Geralt, şi-a dat la o parte o buclă de pe obraz. Se vorbea despre asta în port şi în dane. Vestita Sh’eenaz, nu-i aşa?

Agloval a răspuns cu o înclinare scurtă din cap la temenelele gărzii de la uşă, s-a dus glonţ la Drouhard şi l-a tras într-un ungher, arătând că nu aşteaptă atenţie şi onoare în centrul camerei. Geralt l-a privit cu coada ochiului. Discuţia era liniştită, dar amândoi erau vădit tulburaţi. Drouhard îşi

ştergea întruna fruntea cu mâneca, dădea din cap, se scărpina pe gât. Punea întrebări la care prinţul răspundea dând din umeri încruntat şi sumbru.

— Conu’ principe, a spus Essi încet, apropiindu-se de Geralt, pare cam necăjit. Oare o fi având din nou probleme în dragoste? Neînţelegerile au început dimineaţă cu vestita sirenă? Ce zici, vânătorule?

— Posibil. Geralt s-a uitat chiorâş la poet, surprins şi chiar înfuriat de întrebarea ei. Ei bine, toată lumea are unele probleme personale. Nu le place tuturor ca aceste probleme să fie cântate prin iarmaroace.

Ochişor a pălit uşor, şi-a suflat bucla şi s-a uitat la el sfidător.

— Spunând acestea, intenţionezi să mă insulţi pur şi simplu sau să mă răneşti?

— Nici una, nici alta. Am vrut doar să evit următoarele întrebări despre problemele lui Agloval şi sirenele lui şi la care cred că nu am dreptul să răspund.

— Am înţeles. Ochiul frumos al lui Essi Daven s-a îngustat uşor. N-o să te mai pun de-acum înainte într-o dilemă

similară. N-o să-ţi mai pun întrebările pe care aveam de gând să ţi le pun, ca să fiu sinceră, doar ca introducere şi invitaţie la o conversaţie plăcută. Ei bine, această

conversaţie nu va avea loc şi, prin urmare, nu trebuie să te temi c-o să cânt vrute şi nevrute prin iarmaroace. Mi-a făcut plăcere.

I-a întors spatele şi s-a îndreptat spre mese, unde a fost întâmpinată imediat cu respect. Jaskier s-a mutat de pe un picior pe altul, şi-a dres glasul.

— N-aş putea spune c-ai fost prea politicos cu ea, Geralt.

— Am fost un idiot, a confirmat vânătorul. Într-adevăr, am ofensat-o fără motiv. Poate-ar fi bine să mă duc şi să-mi cer iertare?

— Las-o în pace, i-a spus bardul şi a continuat sentenţios.

Niciodată n-avem o a doua ocazie ca să facem prima impresie. Haide mai bine să bem o bere.

N-au apucat să bea nicio bere. Dintr-un grup de târgoveţi a ţâşnit Drouhard.

— Coane Geralt, i s-a adresat. Iertare. Alteţa Sa vrea să

stea de vorbă cu dumneata.

— Vin chiar acum.

— Geralt, l-a apucat Jaskier de mânecă. Să nu uiţi.

— Ce?

— Ai făgăduit că accepţi orice sarcină, fără ifose. Ţi-ai dat cuvântul. Cum spuneai? Un mic sacrificiu?

— Bine, Jaskier. Dar de unde ştii că Agloval…

— Simt. Să nu uiţi, Geralt.

— Bine, Jaskier.

S-a dus cu Drouhard într-un ungher al sălii, departe de

nuntaşi. Agloval stătea la o măsuţă joasă. Era însoţit de un bărbat negricios, cu o barbă neagră scurtă, îmbrăcat în multe culori, pe care Geralt nu-l observase până atunci.

— Ne vedem din nou, vânătorule, a început principele.

Deşi azi-dimineaţă m-am jurat că nu vreau să te mai văd în faţa ochilor. Dar cum n-am alt vânător la îndemână, trebuie să mă mulţumesc cu dumneata. Fă cunoştinţă cu Zelest, vătaful meu, împuternicit cu pescuitul de mărgăritare.

Vorbeşte, Zelest.

— Azi-dimineaţă, a spus liniştit individul ars de soare, ne-am gândit să pescuim mai încolo decât obişnuiam. O barcă

a mers mai departe spre apus, spre promontoriu, pe partea cu Colţii Dragonului.

— Colţii Dragonului, a întărit Agloval. Sunt două recife vulcanice la ţărmul promontoriului. Se pot vedea de pe coasta noastră.

— Aşa, a confirmat Zelest. De obicei, nu se navighează

pe acolo pentru că există vârtejuri, stânci, e primejdios şi să

faci scufundări. Dar pe coastă sunt din ce în ce mai puţine mărgăritare. Aşa că s-a dus acolo o barcă cu şapte oameni.

Doi marinari şi cinci scafandri, printre care şi o femeie.

Când am văzut că nu s-au întors seara, am început să ne facem griji, cu toate că marea era liniştită ca uleiul de măsline. Am trimis două schifuri rapide şi n-a durat mult până au găsit barca plutind în derivă pe mare. În barcă nu

era nimeni, niciun suflet viu. Au dispărut fără urmă. Nu ştim ce s-a întâmplat. Dar a fost un măcel veritabil. Sunt semne…

— Ce semne? şi-a mijit ochii vânătorul.

— Vai, toată puntea era baltă de sânge.

Drouhard a şuierat şi s-a uitat în jur neliniştit. Zelest şi-a coborât vocea.

— Aşa este, cum v-am spus, a repetat el strângând din maxilare. Barca a fost scăldată în sânge şi de-a lungul, şi de-a latul. N-a putut fi nimic altceva acolo decât un adevărat abator. Cineva i-a omorât pe oamenii ăia. Cică un monstru marin. Nimic altceva decât un monstru marin.

— Nu piraţi? a întrebat Geralt încet. Nici concurenţa la

mărgăritare? Excludeţi posibilitatea de a se fi încăierat cu cuţitele?

— Excludem, a răspuns principele. N-avem aici niciun pirat şi nicio concurenţă. Iar dacă se înjunghiau cu cuţitele, n-avea cum să se termine cu dispariţia tuturor până la ultimul. Nu, Geralt. Zelest are dreptate. Este un monstru marin, nimic altceva. Ascultă, nimeni nu se încumetă să

iasă în mare, nici măcar prin apropiere, prin cotloanele cunoscute. Panica i-a cuprins pe toţi şi portul este paralizat.

Nici caravelele, nici galerele nu se mai urnesc din port. Ai înţeles, vânătorule?

— Am înţeles, a dat din cap Geralt. Cine o să-mi arate locul?

— Ha! Agloval şi-a pus o mână pe masă şi bătea darabana cu degetele. Îmi place asta. Ca un adevărat vânător. Direct la subiect, ce să mai batem apa-n piuă. Da, îmi place. Vezi, Drouhard, ţi-am spus, un vânător bun este un vânător lihnit. Nu, Geralt? La urma urmei, dacă nu era prietenul tău cântăreţ, şi astăzi te-ai fi dus la culcare cu burta goală. Sunt la curent, nu-i aşa?

Drouhard şi-a lăsat capul în jos. Zelest şi-a mutat privirea în gol.

— Cine-o să-mi arate locul? a repetat Geralt privindu-l distant pe Agloval.

— Zelest, i-a răspuns principele începând să zâmbească.

Zelest o să-ţi arate Colţii Dragonului şi drumul până la ei.

Când te apuci de lucru?

— Dimineaţă, la prima oră. Să fii pe chei, coane Zelest.

— Bine, maestre vânător.

— Minunat, şi-a frecat mâinile principele, rânjind din nou.

Geralt, sper c-o să faci cu monstrul o treabă mai bună

decât în cazul lui Sh’eenaz. Chiar contez pe tine. Ah, încă

un lucru. Este interzisă bârfa pe seama acestui eveniment, nu vreau mai multă panică decât cea pe care o avem deja pe cap. Ai înţeles, Drouhard? Poruncesc să ţi se taie limba, dacă scapi ceva pe gură.

— Am priceput, Alteţă.

— Bine. Agloval s-a ridicat în picioare. Mă duc, atunci, nu

mai deranjez nunta, ca să nu mai iasă vorbe. Rămâi cu bine, Drouhard, urează-le fericire mirilor din partea mea.

— Mulţumesc, Alteţă.

Essi Daven, stând pe un taburet, înconjurată de un cerc consistent de ascultători, cânta o baladă melodioasă şi nostalgică, în care era vorba despre soarta tragică a unei iubite înşelate. Jaskier, rezemat de un stâlp, îngâna ceva în barbă în timp ce număra pe degete măsurile şi silabele.

— Ei, care-i treaba? l-a întrebat. Ai de lucru, Geralt?

— Am. Vânătorul n-a mai intrat în detalii de care oricum nu-i păsa bardului.

— Ţi-am spus eu că simt paralele. Bine, foarte bine. Eu câştig, tu câştigi, apoi ne facem de cap. Ne ducem la Cidaris, prindem sărbătoarea recoltei. Şi acum iartă-mă o clipă. Acolo, pe bancă, zărise ceva interesant.

Geralt i-a urmărit privirea poetului, dar, în afară de o duzină de fete cu gura întredeschisă, n-a văzut nimic demn de atenţie. Jaskier şi-a scos dubletul, şi-a răsucit pălărioara pe urechea dreaptă şi s-a îndreptat cu paşi mari spre bancă. Evitând-o cu o manevră laterală abilă pe matroana care păzea fecioarele, a început ritualul său obişnuit de rânjete.

Essi Daven şi-a terminat balada, a primit o rundă de aplauze, o tăşcuţă mică şi un buchet mare de crizanteme frumoase, deşi uşor ofilite.

Geralt a dat o raită printre invitaţi în căutarea unei ocazii de a lua, în cele din urmă, loc la masa încărcată cu bucate.

S-a uitat cu jind cum dispăreau într-un ritm ameţitor heringii marinaţi, sarmalele în frunză de varză, rasolul de cod, cotletele de berbec, cârnaţii rupţi în bucăţi şi claponii, fileurile de somon afumat şi feliuţele de şuncă de porc.

Problema era că pe băncile de la masă nu mai era niciun loc liber.

Domnişoarele şi matroanele l-au înconjurat entuziasmate pe Jaskier, rugându-l insistent să le cânte. Jaskier le-a zâmbit fals şi le-a refuzat stângaci, cu falsă modestie.

Geralt, hămesit, şi-a făcut loc la masă în cele din urmă, printr-o uşoară îmbrâncire. Un cavaler bătrân, mirosind

puternic a oţet, i-a oferit locul atât de surprinzător de politicos şi cu atâta bucurie, încât mai lipsea puţin şi nişte vecini cădeau de pe bancă. Geralt s-a aruncat fără să stea pe gânduri asupra mâncării şi a golit singurul platou la care putea ajunge. Cavalerul care mirosea a oţet i-a întins altul.

Vânătorul i-a ascultat cu atenţie şi recunoştinţă tirada lungă

despre tinerii din ziua de azi. Cavalerul a insistat pe libertatea unor obiceiuri cum ar fi flatulenţa, la care lui Geralt i-a fost atât de greu să-şi menţină seriozitatea.

Essi stătea lângă perete, singură printre crenguţele de vâsc, zdrăngănind lăuta. Vânătorul a văzut cum un tânăr cu un caftan din brocart s-a apropiat de ea şi i-a spus ceva poetei zâmbind uşor. Essi s-a uitat la tânăr şi i-au tresărit uşor buzele frumoase. Apoi i-a spus rapid câteva cuvinte.

Tânărul s-a retras şi a plecat în grabă, iar urechile lui, roşii ca rubinele, au rămas aprinse în umbră pentru un lung răstimp.

— … O scârboşenie, o ruşine şi o insultă, a continuat cavalerul care mirosea a oţet. Spune şi dumneata, să tragi vânturi, coane.

— Fără doar şi poate, a dat din cap nesigur Geralt, ştergându-şi farfuria cu pâine.

— Linişte, vă rugăm, cinstite domniţe şi nobili cavaleri, a strigat Drouhard îndreptându-se către mijlocul sălii. Vestitul maestru Jaskier, deşi istovit şi niţel bolnav, cântă pentru noi vestita baladă despre Regina Marienne şi Corbul Negru! O

va face la cererea fierbinte a domniţei morăriţe Veveriţa care, după cum a spus el, nu poate fi refuzată.

Domniţa Veveriţa, una dintre cele mai puţin frumoase fete de pe bancă, a devenit mai atractivă cât ai clipi din ochi. Vacarmul şi aplauzele au acoperit flatulenţa celui care mirosea a oţet. Jaskier a aşteptat să se facă linişte deplină, a luat câteva acorduri de lăută şi a început să cânte fără a-

şi lua ochii de la domniţa Veveriţa, care înflorea tot mai abitir vers după vers. Cu siguranţă, s-a gândit Geralt, derbedeul acesta acţionează mai eficient decât uleiurile fermecate şi alifiile pe care le vinde Yennefer în prăvălia sa din Vengerberg.

A văzut-o pe Essi strecurându-se prin spatele semicercului de ascultători ai lui Jaskier şi dispărând cu grijă prin ieşirea care dădea spre terasă. Condus de un impuls ciudat, s-a ridicat de la masă şi a plecat după ea.

Stătea aplecată, sprijinindu-şi coatele de parapetul unui podeţ, cu capul ascuns în mâini. Privea marea agitată,

strălucitoare în lumina lunii şi a focurilor care ardeau în port. Grinzile podeţului scârţâiau sub picioarele lui Geralt.

Essi s-a îndreptat.

— Iartă-mă, nu vreau să te deranjez, i-a spus el scorţos, căutând la gura ei acele curburi rapide pe care taman mai devreme i le oferise tânărului în brocart.

— Nu mă deranjezi, i-a spus ea. I-a zâmbit, apoi şi-a îndepărtat bucla. Nu caut singurătate, ci un pic de aer curat. Şi pe dumneata te supără fumul şi zăpuşeala?

— Puţin. Dar mai mult mă supără faptul că te-am jignit.

Am venit să-mi cer iertare, Essi, şi să încerc să-mi recupereze şansa la o conversaţie plăcută.

— Eu ar trebui să-ţi cer iertare, i-a replicat ea, sprijinindu-

şi mâna de parapet. Am reacţionat prea brutal. Aşa reacţionez mereu, nu ştiu să mă stăpânesc. Iartă-mă şi dă-

mi o a doua şansă. La o conversaţie.

Vânătorul s-a apropiat şi şi-a aşezat mâna pe parapet, chiar lângă a ei. Îi putea simţi căldura, parfumul uşor de verbină. Îi plăcea parfumul de verbină, cu toate că verbina nu mirosea a liliac şi agrişe.

— Cu ce ai asocia marea, Geralt? l-a întrebat brusc.

— Cu îngrijorarea, a replicat el, aproape fără să se gândească.

— Interesant. Tu pari atât de calm şi de stăpân pe tine însuţi…

— N-am spus că sunt îngrijorat. M-ai întrebat cu ce-aş

asocia-o.

— Asocierile sunt ilustrarea sufletului. Ştiu câte ceva despre asta, doar sunt poetă.

— Dar tu, Essi, cu ce ai asocia marea? a întrebat-o rapid, ca să pună capăt divagaţiilor pe tema anxietăţii pe care o simţea într-adevăr.

— Cu mişcarea veşnică, i-a răspuns imediat. Cu schimbarea. Şi cu misterul, cu taina, cu ceva ce nu pot înţelege, ceva ce ar putea fi descris într-o mie de feluri, într-o mie de poezii, fără să ajungă niciodată la inimă, la esenţa lucrurilor. Da, cu asta, aşa cred.

— Aşadar, i-a spus el, simţind cum verbina exercită din ce în ce mai multă influenţă asupra lui, simţi, de asemenea, îngrijorare. Şi tu pari destul de calmă şi stăpână pe tine.

S-a răsucit spre el, şi-a dat la o parte o buclă aurie, l-a fixat cu ochii ei frumoşi.

— Nu sunt nici calmă, nici stăpână pe mine, Geralt.

S-a întâmplat pe neaşteptate. Gestul făcut de el, care trebuia să fie doar o mângâiere, o atingere fină a umerilor ei, s-a transformat într-o prindere fermă cu ambele mâini de talia subţire. A tras-o rapid, dar fără violenţă, mai aproape, până la o întâlnire a trupurilor care făcea sângele să le clocotească în vene. Essi a împietrit brusc, şi-a arcuit puternic trupul înapoi, i-a prins mâinile în palmele ei cu forţă, de parcă ar fi vrut să iasă din strânsoare, însă l-a

apucat şi mai tare, şi-a înclinat capul înainte, şi-a deschis gura, a ezitat.

— Ce e... De ce? a şoptit ea. Ochii îi erau larg deschişi, bucla aurie i-a coborât pe obraz.

Calm şi încet şi-a înclinat capul, şi-a apropiat faţa şi dintr-odată şi-au unit buzele într-un sărut. Dar nici măcar atunci Essi n-a dat drumul mâinilor care-i acopereau talia şi s-a arcuit cu fermitate înapoi, evitând contactul cu trupul lui. S-au rotit în această poziţie lent, ca într-un dans. L-a sărutat cu poftă, pe îndelete. Şi lung.

Apoi, cu iscusinţă şi fără efort, s-a eliberat din mâinile lui şi s-a sprijinit din nou de parapet, cu capul între palme.

Geralt s-a simţit cum nu se poate mai prost. Acest sentiment l-a împiedicat să se apropie de ea, să-i îmbrăţişeze spatele curbat.

— De ce? l-a întrebat fără să se întoarcă. De ce ai făcut asta?

S-a uitat la el cu coada ochiului, iar vânătorul a înţeles brusc unde a greşit. Şi-a dat seama că minciuna, falsitatea,

ifosele şi bravada l-au dus direct în mlaştină, unde între el şi abis nu era decât un puf, un smoc de iarbă subţire şi muşchi, gata în orice moment să se smulgă, să se rupă.

— De ce? a repetat ea.

Nu i-a răspuns.

— Cauţi femei pentru o noapte?

Nu i-a răspuns. Essi s-a întors uşor, i-a atins braţul.

— Să ne întoarcem în sală, i-a spus liniştit, dar pe el nu l-a înşelat această linişte, a simţit cât este de tensionată. Nu face mutra asta. Nu s-a întâmplat nimic. Şi faptul că eu nu caut un bărbat pentru o noapte nu e vina ta. Nu-i aşa?

— Essi…

— Să mergem, Geralt. Jaskier a ajuns la al treilea bis. E

rândul meu. Haide, o să cânt…

L-a privit ciudat şi dintr-o suflare şi-a dat la o parte bucla din ochi.

— O să cânt pentru tine.

IV

— Hopaa, s-a mirat vânătorul. Tu erai? Nu credeam că

mai vii în noaptea asta.

Jaskier a închis uşa, şi-a atârnat într-un cui lăuta şi pălărioara cu pană de egretă, şi-a scos dubletul, l-a scuturat, l-a îndoit şi l-a aşezat pe desagii care zăceau întrun ungher al odăii. În afară de aceşti desagi, o saltea şi un imens balot din teci de mazăre, nu mai era niciun mobilier în odăiţa de la mansardă. Până şi lumânarea picura ceară

direct pe podea. Drouhard îl admira pe Jaskier, dar nu atât de mult încât să-i dea o cameră mai acătării sau un alcov.

— Şi de ce anume, l-a întrebat Jaskier scoţându-şi ciubotele, nu credeai că mai vin în noaptea asta?

— M-am gândit – vânătorul s-a ridicat într-un cot făcând tecile de mazăre să scârţâie – că te duci să cânţi serenade sub fereastra domniţei Veveriţa, în faţa căreia toată seara ai

umblat cu limba scoasă, ca un câine care a văzut o căţea în călduri.

— Ha, ha, a râs bardul. Eşti prost şi primitiv. N-ai înţeles

nimic. Veveriţa? Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de ea. N-am vrut decât să-i stârnesc un fior de gelozie domniţei Akeretta, pe care o s-o vrăjesc mâine. Asta-i mutarea.

Jaskier s-a trântit pe saltea şi a tras pătura de pe Geralt.

Acesta, cuprins de un sentiment straniu de furie, şi-a întors capul spre fereastra mică prin care, dacă n-ar fi fost nişte păianjeni vrednici, s-ar fi putut vedea cerul înstelat.

— Ce-ai, a dat strechea în tine? l-a întrebat poetul. Te deranjează că le fac curte fetelor? De când? Poate ai făcut vreun legământ de castitate ca druizii? Sau poate…

— Lasă pălăvrăgeala. Sunt sleit. Îţi dai seama că, pentru prima dată în două săptămâni, avem şi noi parte de o saltea sub noi şi de un acoperiş deasupra capului? Nu eşti fericit că mâine-dimineaţă nu te zgâlţâie nimeni ca să o iei din loc?

— Pentru mine, a spus visător Jaskier, o saltea fără o mândră nu este o saltea. Este o fericire parţială, şi ce-i aia o fericire parţială?

Geralt a gemut ca de fiecare dată când, la căderea nopţii, Jaskier despica firul în patru.

— O fericire parţială, a continuat bardul absorbit de propriul său glas, e ca un… Ca un sărut întrerupt… Da’ de ce scrâşneşti din dinţi, mă rog?

— Eşti groaznic de plictisitor, Jaskier. Nimic în afară de saltele, mândre, cururi, ţâţe, fericire parţială şi sărutări întrerupte de câinii asmuţiţi de părinţii fetelor. Ei bine, altceva nu ştii. S-ar părea că doar frivolitatea fără lanţuri, ca să nu spun desfrâul fără margini, îţi permite să

născoceşti balade, să scrii poezii şi să cânţi. Asta este partea întunecată a talentului.

Vorbise prea mult, iar vocea nu-i era destul de rece.

Jaskier a decriptat fără probleme şi fără greş.

— Aha, a spus el încet. Essi Daven, zisă Ochişor. Ochii fermecători ai lui Ochişor l-au fermecat pe vânător şi l-au năucit. Vânătorul s-a purtat ca un puştan cu o prinţesă. Şi în loc să-şi vadă greşelile, mai degrabă dă vina pe ea şi îi caută prin părţile întunecate.

— Aiurezi, Jaskier.

— Nu, dragul meu. Essi ţi-a luat minţile, nu te ascunde după deget. Oricum, nu văd nimic ruşinos. Dar bagă de seamă, nu face greşeli. Nu este ceea ce crezi. Dacă talentul ei are o parte întunecată, cu siguranţă nu-i aşa cum îţi închipui tu.

— Bănuiesc, a spus vânătorul controlându-şi vocea, că o cunoşti foarte bine.

— Destul de bine. Dar nu atât de bine cum crezi tu. Nu atât.

— Destul de original pentru tine, recunosc.

— Eşti tâmpit. Bardul s-a prăvălit, punându-şi ambele mâini sub ceafă. O ştiu pe păpuşică din copilărie. Mi-e…

hm… ca o soră mai mică. Îţi repet, să nu cumva să faci greşeli prosteşti cu ea. Ai nenorocit-o destul că i-ai luat minţile şi tu. Hai, recunoaşte că o vrei.

— Chiar dac-ar fi aşa, spre deosebire de tine, n-am năravul de a trăncăni despre asta, a spus Geralt caustic.

Nici să ticluiesc cântecele. Îţi mulţumesc pentru ceea ce mi-ai spus despre ea, pentru că astfel, poate o să evit să comit vreo greşeală stupidă. Dar asta e. Consider subiectul încheiat.

Jaskier a rămas pentru o clipă neclintit şi tăcut, dar Geralt îl cunoştea prea bine.

— Acum ştiu, a rostit în cele din urmă poetul. Acum înţeleg totul.

— Ştii pe naiba, Jaskier.

— Ştii care e problema ta, Geralt? Că te crezi diferit. Tu faci paradă de faptul că eşti altfel, de ceea ce consideri ca fiind anomalie. Te încarci cu greutatea acestei anomalii fără

să-ţi dai seama că, pentru majoritatea oamenilor care gândesc rezonabil, eşti cât de lumesc se poate sub soare şi, de-ar fi toată lumea la fel de normală ca tine, tare bine-ar mai fi. Ce dacă ai reacţii foarte rapide, dacă pupilele îţi devin verticale la lumina soarelui? Dacă vezi în beznă ca o pisică? Dacă te pricepi la vrăji? Mare scofală! Eu, dragul meu, am cunoscut odată un hangiu care putea să tragă

vânturi preţ de zece minute, fără întrerupere, astfel încât să

ţină cadenţa melodiei psalmului „Bucuraţi-vă pentru noi, bine-aţi venit, zori de zi”. În ciuda talentului său, neobişnuit în orice caz, hangiul de care pomenesc era cel mai normal dintre normali, avea soţie, copii şi o bunică suferindă de paralizie…

— Ce-au a face toate astea cu Essi Daven? Poţi să mă

lămureşti?

— Fără doar şi poate. Fără niciun temei ţi s-a părut că

Ochişor este interesată de tine dintr-o curiozitate nesănătoasă, chiar perversă, că se uită la tine ca la un şoim, ca la un viţel cu două capete sau ca la o salamandră

într-o cuşcă de animale. Te-ai bosumflat pe loc şi cu prima ocazie ai fost obraznic, ai mustrat-o şi ai rănit-o nemeritat.

La urma urmei, am fost martor şi eu. Martor la evenimentele care au urmat nu am mai fost, dar am văzut fuga ta din sală aşa cum i-am văzut bujorii din obrăjori când v-aţi întors. Da, Geralt. Te previn că ai putea face greşeli şi tu le-ai făcut deja. Ai vrut să te răzbuni pe ea pentru curiozitatea ei nesănătoasă din punctul tău de vedere. Te-ai hotărât să profiţi de această curiozitate.

— Repet, aiurezi.

— Ai încercat, a continuat bardul fără să se mişte de pe saltea, să vezi dacă n-o poţi duce în fân, să vezi dacă are curiozitatea să afle cum este să iubeşti un ciudat, un vânător ciudat. Din fericire, Essi s-a dovedit a fi mai deşteaptă decât tine, a înţeles cauza prostiei tale şi i s-a făcut milă de tine. Am dedus asta din faptul că nu a venit de pe podeţ cu gura umflată.

— Ai terminat?

— Am terminat.

— Atunci, noapte bună.

— Ştiu de ce eşti supărat şi scrâşneşti din dinţi.

— Fără putinţă de tăgadă. Tu ştii totul.

— Ştiu cine te-a dat peste cap, din cauza cui nu poţi înţelege o femeie normală. Ţi s-a vârât pe sub piele Yennefer aia a ta, să fiu al naibii dacă ştiu ce-ai găsit la ea.

— Las-o în pace, Jaskier.

— Chiar nu preferi o fată normală, cum ar fi Essi? Oare ce

au vrăjitoarele şi Essi nu are? Poate că vârsta? Ochişor poate că n-o fi ea cea mai tânără din lume, dar este la fel de bătrână cum arată. Ştii ce mi-a mărturisit Yennefer odată, după câteva ulcele? Ha, ha… Mi-a spus că, atunci când a făcut-o prima oară cu un om, s-a întâmplat exact la un an după ce a fost inventat plugul cu doi boi.

— Minţi, Yennefer nu te poate suferi şi niciodată nu ţi-ar face mărturisiri.

— Fie cum spui tu, am minţit, recunosc.

— Nu e nevoie. Te cunosc.

— Poate crezi că mă cunoşti. Nu uita, eu sunt o fiinţă cu o natură mai complicată.

— Jaskier, a oftat vânătorul, simţindu-se chiar foarte somnoros, eşti un cinic, o puşlama, un curvar şi un mincinos. Şi nimic, crede-mă, nimic din toate acestea nu e complicat. Noapte bună.

— Noapte bună, Geralt.

V

— Te-ai trezit devreme, Essi.

Poeta i-a zâmbit prinzându-şi pletele fluturate de vânt.

Călca atentă pe chei, sărind peste gropi şi scânduri putrede.

— Nu puteam să pierd ocazia de a vedea un vânător la locul de muncă. O să spui iar că sunt prea curioasă, Geralt?

Ei bine, recunosc, chiar sunt curioasă. Ce mai faci?

— Cum adică ce mai fac?

— Oh, Geralt, i-a spus. Nu-mi subestima curiozitatea, talentul meu pentru colectarea şi interpretarea informaţiilor.

Ştiu deja totul despre păţania pescarilor, cunosc detaliile înţelegerii tale cu Agloval. Ştiu că eşti în căutarea unui cârmaci care să te ducă până acolo, la Colţii Dragonului. L-ai găsit?

S-a uitat interogativ la ea pentru un moment, apoi s-a decis brusc.

— Nu, a spus el, nu l-am găsit. Niciunul.

— Le este frică?

— Le este.

— Prin urmare, cum ai de gând să mergi în recunoaştere, dacă nu ai cum să navighezi pe mare? Cum să izbuteşti să

pui mâna pe pielea monstrului care i-a ucis pe pescari?

A luat-o de mână şi s-au îndepărtat de chei. Păşeau încet de-a lungul ţărmului mării, pe o plajă pietroasă, pe lângă

ambarcaţiuni acostate, printre năvoade atârnate pe picioroange, printre perdele cu peşte agăţat la uscat, în bătaia vântului. Geralt a constatat în mod surprinzător că

nu-l încurcă cu nimic compania poetei, nu-l împovărează şi nu-l sâcâie. Pe deasupra, spera că o conversaţie calmă şi rezonabilă va şterge consecinţele sărutului stupid de pe podeţ. Faptul că Essi venise pe chei l-a umplut de speranţa că nu se simţea rănită. Era bucuros.

— Să pui mâna pe pielea monstrului, a spus el, repetându-i cuvintele. Dacă aş şti cum. Ştiu prea puţin despre monştrii marini.

— Interesant. Din câte ştiu eu, în mări sunt mult mai mulţi monştri decât pe uscat, atât ca număr, cât şi ca varietate de specii. S-ar părea, prin urmare, că marea e un domeniu plin de posibilităţi pentru vânători.

— Nu este.

— De ce?

— Extinderea oamenilor spre mare, şi-a dres glasul întorcându-şi capul, nu durează de mult timp. Era nevoie de vânători în trecut, pe uscat, în prima etapă de colonizare.

Nu suntem pregătiţi pentru lupta cu creaturile din mare, deşi colcăie tot soiul de spurcăciuni agresive, e drept. Dar deprinderile noastre vânătoreşti nu sunt suficiente în faţa monştrilor marini. Aceste fiinţe sunt fie prea mari, fie prea blindate ori prea în siguranţă în mediul lor. Sau toate la un loc.

— Dar monstrul care a ucis pescarii? N-ai nicio bănuială?

— Poate un kraken?

— Nu. Krakenul ar fi distrus barca, însă barca a rămas întreagă. Şi, cum se spune, baltă de sânge. Ochişor şi-a înghiţit saliva şi a pălit vizibil. Să nu crezi că mă dau deşteaptă. Am crescut la mare şi mi-a fost dat să văd

multe.

— Atunci ce ar putea fi? Un calamar gigantic? I-ar fi putut înşfăca pe oamenii ăia de pe punte…

— N-ar fi fost sânge. N-a fost calamar, Geralt, nici orcă, nici dragon ţestos, pentru că aceştia ar fi rupt sau răsturnat barca. A fost ceva care a urcat şi a făcut masacrul. Poate că

nici nu ar trebui căutat în mare.

Vânătorul s-a gândit că ar putea avea dreptate.

— Încep să te admir, Essi, i-a spus. Poeta s-a înroşit. Ai dreptate. Putea ataca din aer. Putea fi un ornitodragon, un grifon, un vyvern, un zmeu sau un bicodal. Poate chiar un…

— Îmi pare rău, a spus Essi. Uite cine vine.

De-a lungul ţărmului venea principele Agloval, singur, murat din cap până-n picioare. Era vădit furios şi, văzând-o pe ea, chiar s-a înroşit de furie.

Essi a schiţat o reverenţă, Geralt şi-a plecat capul, cu pumnul la piept. Agloval a scuipat.

— Am stat pe stânci trei ceasuri, de la ivirea zorilor, a urlat. Nici ţipenie. Trei ore, ca un prost, pe stâncile inundate de valuri.

— Îmi pare rău… a spus vânătorul.

— Îţi pare rău? a izbucnit prinţul. Îţi pare rău? Numai din cauza ta. Ai dat totul peste cap. Ai ruinat totul.

— Ce-am ruinat? Mi-am făcut doar treaba de tălmaci…

— La naiba cu aşa treabă, l-a întrerupt furios Agloval, întorcându-se din profil. Profilul era cu adevărat regal, demn de imprimat pe monede. Fir-ar să fie, mai bine nu te năimeam. E chiar culmea, dar atâta timp cât nu am avut tălmaci, m-am înţeles mai bine cu Sh’eenaz, dacă pricepi ce vreau să spun. Şi acum… Ştii ce se bârfeşte prin târg? Se şuşoteşte pe la colţuri că pescarii au murit pentru că am mâniat eu sirena. Că asta a fost răzbunarea ei.

— Tâmpenii, a comentat placid vânătorul.

— De unde ştim că sunt tâmpenii? a bombănit principele.

Sau mai ştii ce-ai mai trăncănit tu cu ea? Mai ştii ce-o duce mintea? Cu ce fel de monştri s-a încurcat ea acolo, în adâncuri? Du-te, demonstrează-mi că sunt tâmpenii. Adu-mi capul monstrului care a ucis pescarii. Pune-ţi osul la

treabă în loc să flirtezi pe plajă…

— La treabă? s-a enervat Geralt. Păi cum? Să înot în mare călare pe un poloboc? Zelest al tău i-a ameninţat pe pescari cu schingiuirea şi cu ştreangul şi tot nu s-a încumetat nimeni. Nici Zelest însuşi n-a cutezat. Cum…

— Ce-mi pasă mie cum? i-a retezat-o Agloval. E treaba ta! Pentru ce sunt pe lume vânătorii, dacă nu pentru ca oamenii cumsecade să nu-şi bată capul cum să scape de monştri? Te-am năimit pentru această treabă şi-ţi poruncesc s-o duci până la capăt. Că de nu, ia-ţi tălpăşiţa de-aici, altminteri te alerg cu parul până la hotarele ţinutului meu!

— Linişteşte-te, Alteţă, i-a spus calm Ochişor, dar paloarea şi tremurul mâinilor îi trădau nervozitatea. Nu-l ameninţa, te rog, pe Geralt. Din întâmplare, eu şi Jaskier avem câţiva prieteni. Regele Ethain de Cidaris, ca să

menţionez numai unul, ne apreciază foarte mult pe noi şi baladele noastre. Regele Ethain este un conducător luminat şi întotdeauna spune că baladele noastre nu sunt numai muzică plină de viaţă şi rime, ci şi un mijloc de comunicare, de informare, adevărate cronici ale omenirii. Doreşti, Maiestate, să fii descris în cronica omenirii? Putem să

aranjăm noi asta.

Agloval a privit-o pentru o clipă indiferent, chiar dispreţuitor.

— Pescarii care au dispărut aveau neveste şi copii, a spus el în cele din urmă, mult mai încet şi mai calm. Ceilalţi, în curând, când o să-i împingă foametea, vor pleca din nou pe mare. Pescarii de mărgăritare, de bureţi-de-mare, de stridii şi homari, toţi pescarii din lume. Acum le este teamă, dar foamea depăşeşte teama. Vor pleca pe mare. Dar se vor mai

întoarce oare? Ce spui, Geralt? Domniţă Daven? Ar fi interesantă o baladă de-a voastră care să povestească

asta. O baladă în care vânătorul, la malul mării, cu mâinile în sân, se uită lung la punţile pătate de sânge ale bărcilor şi la plânsul plozilor.

Essi a pălit şi mai mult, dar şi-a ridicat sfidător capul, şi-a suflat bucla şi era gata să-i răspundă, însă Geralt a prins-o repede de mână şi i-a strâns-o, anticipându-i cuvintele.

— Destul, a spus el. Din tot potopul acesta de cuvinte numai unul are un sens real. M-ai năimit, Agloval. Am acceptat sarcina şi o voi îndeplini dacă este posibil.

— Mă bazez pe asta, a replicat scurt principele. La revedere, atunci. Mă înclin, domniţă Daven.

Essi n-a făcut nicio reverenţă, a dat doar din cap. Agloval şi-a tras în sus pantalonii uzi şi s-a îndreptat spre port, menţinându-şi anevoie echilibrul pe pietre. Geralt şi-a dat seama că încă o mai ţine de mână pe poetă şi că ea nu încearcă deloc să se elibereze din strânsoare. I-a dat drumul. Essi, revenindu-şi încet la culoarea normală, s-a întors cu faţa spre el.

— Da’ lesne te-ai mai vârât în primejdie, a spus ea. Au fost de-ajuns câteva vorbe despre femei şi copii. Şi se mai face atâta caz de faptul că voi, vânătorii, sunteţi, aparent, insensibili. Geralt, lui Agloval nu-i pasă nici cât negru sub unghie de femei, de copii sau de bătrâni. El ţine morţiş să

fie reluat pescuitul de mărgăritare, pentru că pierde cu fiecare zi care trece fără să le livreze. Ţi-a azvârlit momeala

cu copiii flămânzi şi tu imediat ai fost dispus să-ţi rişti viaţa…

— Essi, a întrerupt-o. Sunt vânător. Asta mi-e treaba, să-

mi risc viaţa. Copiii n-au a face cu asta.

— Nu mă duci cu vorba.

— De unde-ai dedus că aş avea de gând asta?

— Dacă ai fi fost un profesionist rece aşa cum pretinzi, ai fi încercat să ridici preţul. Dar tu n-ai pomenit nimic despre plată. Ah, bine, destul despre asta. Ne întoarcem?

— Să mai facem câţiva paşi.

— Cu plăcere. Geralt?

— Zi.

— Îţi spuneam că am crescut pe malul mării. Ştiu să

mânuiesc barca şi…

— Scoate-ţi din cap.

— De ce?

— Scoate-ţi din cap, i-a repetat aspru.

— Ai putea, i-a spus ea, să formulezi mai politicos.

— Aş putea. Dar m-ai luat de… naiba ştie ce. Iar eu sunt

un vânător dur şi un profesionist rece. Îmi risc propria viaţă.

Nu pe-a altcuiva.

Essi a tăcut mâlc. A văzut-o cum îşi ţuguia buzele, cum îşi scutura capul. O rafală de vânt i-a zburlit din nou părul, pentru o clipă chipul i-a rămas acoperit cu o învălmăşeală

de bucle aurii.

— Am vrut doar să te ajut, a rostit ea.

— Ştiu. Mulţumesc.

— Geralt?

— Spune.

— Şi dacă bârfele despre care pomenea Agloval sunt adevărate? Ştii, la urma urmei, că nu peste tot şi nu întotdeauna sirenele sunt prietenoase. Au fost cazuri…

— Nu cred.

— Marfante, a continuat Ochişor cu grijă. Nereide, tritoni, rusalii marine. Cine ştie de ce mai sunt în stare. Şi Sh’eenaz… Ar fi avut motive…

— Nu cred, a întrerupt-o.

— Nu crezi sau nu vrei să crezi?

El nu i-a răspuns.

— Şi vrei să te dai drept un profesionist rece? l-a întrebat ea, cu un zâmbet ciudat. Drept cineva care gândeşte cu lama spadei? Dacă vrei, îţi spun eu cum eşti cu adevărat.

— Ştiu cum sunt cu adevărat.

— Eşti sensibil, a spus ea încet. În adâncul sufletului tău zbuciumat. Nu mă înşeli cu chipul tău împietrit şi nici cu vocea ta de gheaţă. Eşti sensibil şi taman această

sensibilitate a ta te face să te temi că cel cu care trebuie să

te lupţi cu sabia în mână ar putea avea motivele sale, ar putea avea superioritate morală asupra ta…

— Nu, Essi, i-a spus el încet. Nu căuta în mine teme pentru balade emoţionante despre un vânător cu sufletul sfâşiat. Poate că mi-aş dori să fiu aşa, dar nu sunt. Dilemele mele morale îmi sunt rezolvate de cod şi de educaţie. Şi de pregătire.

— Nu vorbi aşa. Nu înţeleg de ce încerci să…

— Essi, a întrerupt-o din nou. Nu vreau să ai percepţii false despre mine. Nu sunt un cavaler rătăcitor.

— Dar niciun criminal rece şi fără conştiinţă nu eşti.

— Nu, a încuviinţat calm. Nu sunt, cu toate că există unii care cred altfel. Dar nu sensibilitatea şi avantajele naturii mele m-au ridicat, ci mândria şi aroganţa de a fi convins de valoarea mea profesională. Mi s-a insuflat ideea că rutina rece şi codul profesional sunt mai adecvate decât emoţiile, pentru evitarea unor greşeli care pot fi comise atunci când apar dilemele între Bine şi Rău, între Ordine şi Haos. Nu, Essi. Nu eu sunt cel sensibil, ci tu. La urma urmei, aşa trebuie în profesia ta, nu-i aşa? Tu eşti cea care te-ai gândit că sirena aparent simpatică, umilită, i-a atacat pe căutătorii de mărgăritare într-un act disperat de răzbunare. Imediat ai căutat argumente pentru sirenă, circumstanţe atenuante, ai refuzat să crezi că vânătorul, plătit de principe, ar omorî-o

pe frumoasa sirenă doar pentru că a îndrăznit să se lase pradă emoţiilor. Iar vânătorul, Essi, este liber de astfel de dileme. Şi de emoţii. Chiar dacă s-ar dovedi că sirena e vinovată, nu, vânătorul n-o ucide pe sirenă, deoarece îi interzice codul. Codul rezolvă dilemele vânătorului.

Ochişor s-a uitat la el, ridicându-şi brusc capul.

— Orice dilemă? l-a întrebat repede.

Ştie despre Yennefer, s-a gândit el. Ştie despre ea. Ehei, Jaskier, bârfitorul naibii…

Se uitau unul la altul.

Ce se ascunde în ochii tăi albaştri, Essi? Curiozitatea?

Fascinaţia alterităţii? Care este partea întunecată a talentului tău, Ochişor?

— Îmi pare rău, a zis ea. Întrebarea a fost stupidă. Şi naivă. Sugerând că am crezut în ceea ce mi-ai spus. Să ne întoarcem. Vântul ne pătrunde până la oase. Uită-te cum se agită marea.

— Văd. Ştii, Essi, este interesant…

— Ce este interesant?

— Mi-a trecut prin cap că stânca pe care Agloval obişnuieşte să se întâlnească cu sirena era mai aproape de mal şi era mai mare. Iar acum nu se mai poate vedea.

— Fluxul, a spus scurt Essi. În curând apa va ajunge până

acolo, până la stâncă.

— Până acolo?

— Da. Apă se ridică şi se revarsă apoi cu forţă aici, mai bine de zece coţi, pentru că aici, în estuarul de la gura râului, se formează aşa-numitele maree ecou, cum le mai numesc pescarii.

Geralt s-a uitat spre promontoriu, la Colţii Dragonului, înfipţi în valurile spumoase.

— Essi, a întrebat el. Şi până unde ţine refluxul?

— Ce anume?

— Cât de departe se retrage marea?

— Ce… Ah, înţeleg. Da, ai dreptate. Se va retrage până la linia şelfului.

— Care linie, a cui?

— Ei bine, cum ar fi o platformă pe fundul apei, o câmpie de mică adâncime, plată, care ţine până la povârnişul către adâncuri, acolo îşi are marginile.

— Şi Colţii Dragonului…

— Sunt chiar pe povârniş.

— Şi se poate ajunge cu piciorul. Cât timp ar ţine?

— Nu ştiu, s-a încruntat Ochişor. Ar trebui să-i întrebăm pe oamenii locului. Dar eu nu cred, Geralt, că ar fi cea mai bună idee. Uite, între uscat şi Colţi sunt stânci, tot ţărmul este străpuns de golfuri şi fiorduri. Când începe refluxul, se formează chei şi viroage pline de apă. Nu ştiu dacă…

Dinspre mare, de lângă o stâncă abia vizibilă se observa o bălăceală. Şi un strigăt cântat.

— Pletedalbe! a strigat sirena, sărind graţios pe creasta unui val, plesnind apa cu scurte şi elegante mişcări ale cozii.

— Sh’eenaz! a strigat-o el, fluturând mâna.

Sirena a înotat până aproape de stânci, a rămas suspendată vertical în apa verde spumoasă, apoi şi-a aruncat cu mâinile părul pe spate, în timp ce-şi etala trunchiul cu toate splendorile lui. Geralt s-a uitat cu coada ochiului la Essi. Fata a roşit uşor şi, cu o expresie de regret şi resemnare pe faţă, şi-a privit o clipă propriile splendori, abia insinuate pe sub rochie.

— Unde este al meu? cânta Sh’eenaz, apropiindu-se.

Trebuia să fie aici.

— A fost. A aşteptat trei ceasuri şi a plecat.

— A plecat? s-a mirat sirena într-un tril ascuţit. Nu m-a aşteptat? N-a avut răbdare trei ceasuri? Îmi închipuiam eu.

Nici cel mai mic sacrificiu! Deloc! Derbedeul, derbedeul, derbedeul! Şi tu ce faci aici, Pletedalbe? Ai venit să te plimbi cu iubita? Frumos cuplu, păcat de picioarele alea.

— Nu e iubita mea. Abia ne-am cunoscut.

— Da? s-a mirat Sh’eenaz. Păcat. Vă potriviţi, vă stă bine împreună. Cine este?

— Eu sunt Essi Daven, poetă, a cântat melodios. Pe lângă

a sa, vocea vânătorului suna ca un croncănit de ciori. Mă

bucur să te cunosc, Sh’eenaz.

Sirena a pălmuit apa cu mâinile, a râs zglobiu.

— Ce frumos! a ţipat. Ştii graiul nostru! Sincer, mă

surprindeţi, voi, oameni buni. Într-adevăr, nu ne desparte atât de multe cum se spune.

Nici vânătorul n-a fost mai puţin surprins decât sirena, deşi putea să presupună că Essi, care era educată şi cultivată, cunoştea mai bine decât el Graiul Vechi, limba elfilor, cea care, în versiune cântată, era folosită de sirene, marfante şi nereide. Trebuia să presupună, de asemenea, că melodicitatea complicată a graiului sirenelor, care lui i se părea dificilă, pentru Ochişor era floare la ureche.

— Sh’eenaz! a strigat el. Totuşi, ceva ne desparte uneori, acel ceva este şi sângele vărsat! Cine… Cine i-a ucis pe culegătorii de mărgăritare acolo, în apropierea celor două

stânci? Spune-mi!

Sirena s-a scufundat, agitând apa. După o clipă a ţâşnit din nou la suprafaţă şi chipul său frumos s-a strâmbat într-o grimasă urâtă.

— Să nu îndrăzniţi! a ţipat ascuţit. Să nu îndrăzniţi să vă

apropiaţi de Scări! Nu e de voi! Nu vă puneţi cu ei! Nu e pentru voi!

— Ce? Ce anume nu este pentru noi?

— Nu este pentru voi! Sh’eenaz a răcnit, aruncându-se pe spate în valuri.

Jetul de apă a zburat la mare înălţime. Pentru o clipă i-au

văzut coada, aripioarele fine bifurcate, străpungând valurile. Apoi a dispărut în adâncuri.

Ochişor îşi aranja părul răvăşit de vânt. Stătea neclintită

în picioare, cu capul plecat.

— N-am ştiut, şi-a dres glasul Geralt, că ştii atât de bine Graiul Vechi, Essi.

— N-aveai de unde să ştii, i-a spus ea cu vădită

amărăciune în glas. Pentru că tu… la urma urmei abia m-ai cunoscut.

VI

— Geralt, i s-a adresat Jaskier privind în jur şi adulmecând ca un ogar, aici miroase îngrozitor, nu ţi se pare?

— Nu ştiu ce să zic, a răspuns vânătorul, umflându-şi nările. Am fost în locuri unde puţea şi mai rău. Ăsta e doar mirosul mării.

Bardul şi-a întors capul şi a scuipat între bolovani. Apa clipocea printre crăpăturile stâncii, făcând spumă şi susurând, dezvăluind cheiul spălat de valuri.

— Ia uită-te cum a secat, Geralt. Unde s-a dus apa? Cum e, la naiba, cu fluxurile şi refluxurile astea? De unde vin? Nu te-ai gândit niciodată la ele?

— Nu. Am avut alte griji.

— Îmi închipui, s-a înfiorat Jaskier uşor, că în adâncuri, chiar la fundul oceanului ăstuia blestemat, şade un monstru enorm, gros, solzos, o broască cu coarne pe căpăţâna scârboasă. Şi din când în când, îşi umple burduhanul cu apă

şi odată cu apa înghite tot ce trăieşte şi se poate mânca –

peşti, foci, ţestoase, totul. Şi apoi, după ce s-a săturat, varsă apa şi aşa avem noi mareea. Ce crezi, Geralt?

— Cred că eşti idiot. Yennefer mi-a spus odată că luna provoacă mareele.

Jaskier a chicotit.

— Ce tâmpenii! Ce-are a face luna cu marea? La lună

numai câinii latră. Şi-a bătut joc de tine, Geralt, mincinoasa aia fără pereche şi-a bătut joc de tine. Din câte ştiu eu, n-ar

fi pentru prima dată.

Vânătorul n-a comentat. Se uita la stâncile ude şi lucioase, expuse în urma refluxului. Apa se izbea în continuare în ele şi făcea spumă, dar părea că poate fi trecută cu piciorul.

— Bine, să pornim la muncă, a spus el, ridicându-se în picioare şi aranjându-şi spada pe spate. Nu mai putem aştepta, căci nu izbutim până la flux. Mai ai chef să vii cu mine?

— Da. Păi, subiectele pentru balade nu sunt precum conurile sub bradul de Crăciun. În afară de asta, mâine este ziua de naştere a păpuşicii.

— Nu pricep.

— Păcat. Printre noi, oamenii normali, există obiceiul de a oferi cadouri cu ocazia zilei de naştere. Nu-mi pot permite să-i cumpăr ceva. O să găsesc ceva pentru ea pe fundul mării.

— Un hering? O sepie?

— Cum poţi să spui asemenea tâmpenii? O să găsesc un chihlimbar, poate un căluţ-de-mare, poate o scoică drăguţă.

Este vorba despre un simbol, o dovadă de afecţiune, o amintire. Îmi place Ochişor, vreau s-o fac fericită. Nu pricepi? Îmi închipuiam eu. Să mergem. Tu înainte, pentru că s-ar putea să fie vreun monstru.

— Bine. Vânătorul a sărit în jos, pe o stâncă alunecoasă, acoperită de alge. O iau înainte, să te pot proteja, în caz de primejdie, în semn de amintire şi de afecţiune. Numai să nu uiţi, atunci când strig, s-o iei din loc şi să nu stai în calea spadei mele. Noi nu ne ducem acolo ca să culegem căluţi-de-mare. O să ne ocupăm de monstrul care ucide oameni.

Au coborât până pe fundul prăpastiei rămase descoperite în urma refluxului, păşeau prin apa care încă se mai ascundea prin prundiş. Se cufundau în gropi pline de nisip şi alge. Şi, de parcă n-ar fi fost destul, a început să plouă, aşa că în curând erau muraţi din cap până-n picioare.

Jaskier se oprea la fiecare pas şi scormonea cu un băţ prin nisip şi ghemotoacele de alge marine.

— Oh, uite, Geralt, un peştişor. Roşu, să fiu al naibii. Şi

aici, o anghilă mică. Şi ăsta ce mai este? Pare un purice uriaş, transparent. Şi ăsta… Măiculiţă! Geraaalt!

Vânătorul s-a răsucit imediat, cu mâna pe spadă.

Era un craniu uman, alb, şlefuit de pietre, prins în crăpătura unei stânci, umplut cu nisip. Şi nu numai. Jaskier, văzând cum se zbătea în orbită un vierme inelat, s-a cutremurat şi a scos un zgomot neplăcut. Vânătorul a ridicat din umeri, îndreptându-se prin câmpia cu prundiş

expusă de reflux, spre cele două recife dinţate, numite Colţii Dragonului, care acum arătau ca nişte munţi. Păşea cu grijă. Pe jos erau împrăştiaţi castraveţi-de-mare, scoici, mormane de alge. În bălţi şi viroage se zvârcoleau meduze enorme şi se răsuceau stele-de-mare. Crabi mici, coloraţi ca nişte colibri, fugeau prin faţa lor, păşind lateral cu picioruşele sprintene.

Geralt văzuse încă de la distanţă un cadavru împotmolit în prundiş. Înecatul îşi unduia pieptul vizibil pe sub algele marine, deşi, în principiu, nu mai avea ce să mişte. Roiau crabii pe dinăuntru şi pe afară. N-avea cum să fie în apă de mai mult de o zi, dar crabii îl ciuguliseră într-atât, că n-avea niciun rost o explorare vizuală. Vânătorul şi-a schimbat direcţia marşului fără un cuvânt, ocolind mortul. Jaskier n-a observat nimic.

— Dar rău mai pute-a putregai pe-aici, a înjurat, ajungându-l pe Geralt. A scuipat, apoi şi-a scuturat apa din pălărioară. Şi plouă, şi e frig. O să răcesc, o să-mi pierd vocea, la naiba…

— Nu te mai văicări. Dacă vrei să te întorci, ştii drumul.

Chiar după baza Colţilor Dragonului se întindea platforma netedă şi pietroasă, dincolo de care se afla marea, profundă

şi cu valuri liniştite. Limita refluxului.

— Ha, Geralt! Jaskier s-a uitat în jur. Monstrul ăsta al tău are, pare-se, destulă glagore ca să se retragă în largul mării odată cu refluxul. Tu, probabil, te-ai gândit că se va trânti pe-aici pe undeva, cu burta-n sus, aşteptându-te să-l înşfaci?

— Taci.

Vânătorul s-a apropiat de marginea platformei, a

îngenuncheat, a pipăit cu grijă scoicile ascuţite risipite pe stâncă. N-a putut vedea nimic, apa era întunecată, tulburată şi împâclită de la burniţă.

Jaskier avansa printre proeminenţele şi şănţuleţele coralilor, respingând cu şuturi crabii insistenţi. Căuta cu privirea şi pipăia stâncile care străpungeau apa, bărboase de la algele prelinse, presărate cu colonii de crustacee şi moluşte.

— Hei, Geralt!

— Ce e?

— Uită-te la cochiliile astea. Sunt stridii de mărgăritare, nu-i aşa?

— Nu.

— Ştii despre ele?

— Nu ştiu.

— Atunci păstrează-ţi opiniile până când o să afli. Acestea sunt stridii de mărgăritare, sunt convins. Mă şi apuc să le adun, ca să avem şi noi un profit din călătoria asta, nu numai o răceală. Să le adun, Geralt?

— Adună-le. Monstrul atacă pescari. Culegătorii intră, deopotrivă, în această categorie.

— Vrei să mă foloseşti drept momeală?!

— Adună, adună. Ia cochiliile mai mari, dacă nu conţin mărgăritare, le fierbem şi facem o supă.

— Asta-i bună. Iau numai mărgăritarele, scoicile să le ia naiba. Al naibii… fir-ar… Cum se… al naibii… deschide? N-ai un cuţit, Geralt?

— Cum aşa, n-ai luat niciun cuţit?

— Eu sunt poet, nu cuţitar. Da’ ce să-mi mai bat capul, la naiba, le iau cu mine şi le scot eu mai târziu mărgăritarele.

Hei, tu! Pleacă de-aici!

Crabul şutat a zburat peste capul lui Geralt şi a plonjat în valuri. Vânătorul călca domol de-a lungul marginii platformei, uitându-se la apa neagră, impenetrabilă. Auzea ciocănitul ritmic al pietrei cu care Jaskier desprindea moluştele de stâncă.

— Jaskier! Vino să vezi!

Platforma plată şi pietroasă se termina brusc cu o muchie

nivelată, ascuţită, în dreptul căreia făcea unghi drept cu povârnişul. Sub suprafaţa apei se puteau vedea clar blocuri enorme, colţuroase, cu feţe netede de marmură albă, năpădite de alge, moluşte şi anemone-de-mare care se legănau în apă ca florile la adierea vântului.

— Ce este? Arată ca… nişte trepte.

— Pentru că sunt trepte, a şoptit Jaskier siderat. Ooo, sunt treptele care duc spre o aşezare subacvatică. Ca legendarul Ys, care a fost înghiţit de valuri. Ai auzit legenda despre locul din abis, despre Ys de sub Ape? Ooo, voi scrie despre asta o baladă, de-o să crape concurenţa de ciudă.

Să ne uităm mai de-aproape… Vezi, aici este un fel de mozaic, cu ceva gravat sau sculptat. O inscripţie? Dă-te, Geralt.

— Jaskier! Acolo-i adânc! Aluneci…

— Ei, şi tu acum! Oricum sunt fleaşcă. Vezi, aici abia-mi ajunge la brâu, e prima treaptă. Şi e un loc larg ca o sală de bal. Oh, la naiba…

Geralt a sărit ca un fulger în apă şi l-a sprijinit pe bardul cufundat până la gât.

— M-am împiedicat de rahatul ăsta, s-a scuturat Jaskier trăgând aer, ridicând cu ambele mâini o moluscă imensă cu cochilia de culoarea cobaltului, năpădită de alge, de pe care se scurgea apa. Sunt scări peste tot. Frumoasă culoare, nu-i aşa? Dă s-o pun în desaga ta, în a mea nu mai încape.

— Pleacă de aici, a mormăit vânătorul înfuriat. Du-te îndărăt, pe platformă, Jaskier. Nu-i de şagă.

— Linişte. Ai auzit? Ce-a fost?

Geralt a auzit. Sunetul a venit de jos, din adâncuri. Surd şi grav, dar în acelaşi timp mlădios, liniştit, scurt, abrupt.

Zvon de clopot.

— Clopot, să mă… a şoptit Jaskier, urcând pe platformă.

Am avut dreptate, Geralt. Clopotul aşezării scufundate Ys, clopotul fantomelor castelului, înăbuşit de povara adâncurilor. Ne aminteşte de condamnaţi…

— Oare chiar nu poţi să taci?

Dangătul s-a repetat. Mult mai aproape.

— … Ne reaminteşte, a continuat bardul, storcându-şi

poalele dubletului, de soarta sa teribilă. Acest clopot este un avertisment…

Vânătorul a încetat să-i acorde atenţie vocii lui Jaskier şi a apelat la alte simţuri. Simţea. Simţea ceva.

— Un avertisment. Jaskier şi-a scos puţin limba, ceea ce obişnuia să facă atunci când se concentra. Avertisment sau… hmm… să nu uităm… hmm… ei bine… Gata, o am!

Inimă de clopot surd, dăngănind de moarte, Mai lesne ca uitarea, de purtat în spate.

(spre amintire…)

Apa de lângă vânător a explodat. Jaskier a răcnit. Ţâşnind din spumă, monstrul cu ochii bulbucaţi s-a repezit la Geralt cu o lamă lată, zimţată, asemănătoare cu o coasă. Geralt îşi luase spada în mână încă din momentul în care apa începuse să se umfle, aşa că acum n-a fost nevoie decât să

se rotească din şolduri şi să-l înjunghie pe monstru sub fălcile moi, solzoase. Imediat s-a întors în direcţia opusă, unde apa a ţâşnit din nou cu următorul monstru, care avea un coif bizar şi o armură dintr-un fel de aramă pătată. Cu o

lovitură amplă de spadă, vânătorul i-a retezat vergeaua suliţei scurte, îndreptate spre el şi, cu impulsul dobândit, i-a străpuns botul plin de dinţi. A sărit spre marginea platformei, plesnind apa.

— Fugi, Jaskier!

— Dă-mi mâna!

— Ieşi afară, la naiba!

Următoarea creatură s-a ivit din valuri, şuierând o sabie curbată, ţinută într-o labă verde şi aspră. Vânătorul şi-a sprijinit spada de stânca năpădită de moluşte de pe marginea platformei şi a luat poziţia de luptă, dar dihania cu ochi de peşte nu s-a apropiat de el. Având aceeaşi statură ca Geralt, apa îi ajungea tot până la brâu, dar impresionanta creastă de arici de pe cap şi branhiile umflate o făceau să pară mai mare. Grimasa produsă de fălcile late şi scofâlcite, înarmate cu dinţi, părea un rânjet crud.

Ignorând cele două trupuri care se zbăteau în apa înroşită, dihania a ridicat sabia ţinută cu ambele labe de mânerul lung. Umflându-şi şi mai mult creasta şi branhiile, a răsucit abil lama în aer. Geralt a auzit cum lama uşoară a şuierat şi a zăngănit.

Creatura a făcut un pas înainte, trimiţând un val spre vânător. Spada lui Geralt s-a răsucit şi a şuierat drept răspuns. Vânătorul a făcut şi el un pas, acceptând provocarea.

Ochi-de-Peşte şi-a mutat cu dexteritate degetele lungi pe mânerul sabiei, şi-a lăsat în jos încet umerii blindaţi cu solzi

şi aramă şi s-a scufundat până la coate, ascunzându-şi arma sub apă. Geralt şi-a cuprins spada cu ambele mâini –

dreapta chiar sub mâner, stânga în capăt –, apoi şi-a ridicat arma şi a înclinat-o uşor, deasupra umărului său drept. S-a uitat în ochii monstrului, dar erau nişte ochi irizaţi de peşte, cu irisurile de forma unor picături cu o strălucire metalică, rece. Ochi care nu exprimau nimic şi nu trădau nimic. Nimic din ce-ar fi putut anunţa atacul.

Din adâncuri, din partea de jos a treptelor care dispăreau într-un abis negru, a răsunat dangătul unui clopot. Din ce în ce mai aproape, din ce în ce mai clar.

Ochi-de-Peşte s-a aplecat înainte, trăgându-şi lama afară

din apă, şi a atacat cu viteza gândului, lovind în toate direcţiile. Geralt a avut mare noroc, a anticipat că lovitura va fi dată în dreapta. A parat cu lama îndreptată în jos, răsucindu-şi puternic trunchiul, şi imediat şi-a întors spada, izbind-o perpendicular pe sabia monstrului. Acum totul depindea de care dintre ei va ajunge mai iute cu degetele pe mâner, care va fi primul care va trece de la blocajul static la lovitura ofensivă, lovitură a cărei forţă o construiau deja amândoi, transferându-şi greutatea corpului pe piciorul corespunzător. Geralt ştia că amândoi sunt la fel de rapizi.

Dar Ochi-de-Peşte avea degetele mai lungi.

Vânătorul l-a lovit într-o parte, mai sus de şolduri, s-a răsucit într-o semipiruetă, împingând lama mai adânc cu greutatea corpului său, a evitat fără dificultate contraatacul amplu şi haotic, disperat şi lipsit de graţie. Căscându-şi

botul de peşte, monstrul a dispărut în tăcere sub apa în care pluteau norişori de un roşu-închis.

— Dă-mi mâna! Repede! a strigat Jaskier. Vin spre noi, în puhoaie! Îi văd!

Vânătorul l-a prins de mâna dreaptă pe bard şi a ieşit din apă pe marginea platformei pietroase. Din spatele lui, din larg, a năvălit un val.

A început fluxul.

Au luat-o la sănătoasa, urmăriţi de apa care sporea.

Geralt s-a uitat înapoi şi a văzut cum ieşeau din apă

nenumărate creaturi marine, cum se repezeau după ei, sărind sprinten pe picioarele musculoase. Fără un cuvânt, şi-a iuţit pasul.

Jaskier gâfâia, alerga anevoie, plesnind apa care-i ajungea până la genunchi. S-a împiedicat, a căzut, s-a târât printre alge şi scoici, sprijinindu-se pe mâinile tremurânde.

Geralt l-a apucat de centură şi l-a smuls din spuma creată

în jurul său.

— Fugi! i-a strigat. Îi ţin pe loc!

— Geralt...

— Fugi, Jaskier! Curând apa o să umple prăpastia şi atunci n-o să ne mai putem urni de-aici! Adună-ţi toate puterile!

Jaskier a icnit şi a luat-o la goană. Geralt l-a urmat în speranţa că monştrii o să renunţe să-i vâneze. Ştia că într-o luptă cu întregul grup n-ar fi avut nicio şansă.

L-au ajuns în aceeaşi prăpastie, deoarece nivelul apei era destul de ridicat astfel încât ei puteau să înoate, în timp ce el, cufundat în spumă, se chinuia să avanseze printre pietrele alunecoase. Însă prăpastia era prea strâmtă ca să-l atace din toate părţile. S-a oprit în viroaga unde Jaskier dăduse peste craniu.

S-a oprit, s-a întors. S-a liniştit.

Primului i-a înfipt vârful spadei în locul în care ar fi trebuit să fie tâmpla. Celui de-al doilea, înarmat cu un fel de scut mai scurt, i-a spintecat burduhanul. Cel de-al treilea a fugit ca tăunul cu paiul.

Vânătorul a dat să iasă prin capătul viroagei, dar în acel

moment a ţâşnit un val, l-a învăluit în spumă, l-a cuprins într-un vârtej, l-a izbit de stânci şi l-a târât în jos, spre ochiul vârtejului. S-a ciocnit cu o creatură marină ieşită din vortex, pe care a aruncat-o cu un şut. Cineva l-a apucat de picioare şi l-a tras spre adâncuri. S-a rezemat cu spatele de o stâncă, dar şi-a deschis ochii taman la timp pentru a vedea nişte siluete întunecate, ca două fulgerări. Pe prima a parat-o cu spada, iar cea de-a doua l-a determinat să se ferească instinctiv, apărându-se cu mâna stângă. A simţit lovitura, durerea şi, la scurt timp, muşcătura acidă a sării. A lovit fundul apei cu picioarele, s-a avântat spre suprafaţă, şi-a pregătit degetele şi a schiţat Semnul. Explozia înăbuşită i-a străpuns urechile cu un puseu paroxistic de durere. Dacă ies cu bine din asta, s-a gândit Geralt plescăind apa cu braţele şi picioarele, dacă o scot la capăt, mă duc la Yen în Vengerberg, o să încerc din nou… Dacă o scot la capăt…

I s-a părut că aude o trompetă. Sau un corn.

Valul, explodând din nou într-un vârtej, l-a ridicat până la suprafaţă şi l-a aruncat pe burtă pe platforma întinsă. Acum se distingeau clar cornul şi răcnetele lui Jaskier, care păreau să vină din toate părţile simultan. A expirat puternic ca să

scape de apa sărată din nas şi, dându-şi la o parte şuviţele umede de pe faţă, s-a uitat împrejur.

Se afla pe plajă, aproape de locul din care plecaseră. Era întins cu faţa în jos pe prundiş, în jurul său, spuma albă se pregătea de înaintarea apei la flux. În spatele lui, în defileul care acum devenise un golf îngust, dansa pe valurile mării un delfin cenuşiu. Dincolo de acesta, azvârlindu-şi părul umed, acvamarin, stătea sirena. Avea sâni frumoşi.

— Pletedalbe! a cântat, fluturându-şi mâna în care ţinea o cochilie conică mare, răsucită în spirală. Mai trăieşti?

— Trăiesc, i-a răspuns vânătorul. Spuma din jurul lui a devenit roz. Braţul stâng îi era înţepenit, sarea îl înţepa.

Mâneca surtucului era sfâşiată, lăsând să se vadă cum îi şiroieşte sângele. Am ieşit cu bine din asta, s-a gândit, o s-o fac din nou. Dar nu, de plecat nu plec nicăieri.

L-a văzut pe Jaskier fugind spre el, poticnindu-se pe

pietroaiele umede.

— I-am oprit! a cântat sirena şi a suflat din nou în cochilie. Dar nu pentru mult timp! Fugi şi nu te mai întoarce aici, Pletedalbe! Marea… Nu este pentru tine!

— Ştiu! a fost de acord. Ştiu! Mulţumesc, Sh’eenaz!

VII

— Jaskier, i-a spus Ochişor, rupând cu dinţii capătul bandajului şi înnodându-l pe încheietura mâinii lui Geralt.

Spune-mi, de unde-ai scos mormanul de scoici de sub scări? Soţia lui Drouhard le curăţă acum şi nu-şi ascunde opinia că aţi meritat-o amândoi.

— Scoici? – a întrebat-o Jaskier. Ce scoici? Habar n-am.

Poate că ni le-au lăsat nişte raţe zburătoare?

Geralt a zâmbit, întorcându-şi capul spre umbră. Zâmbea amintindu-şi blestemele lui Jaskier, care îşi petrecuse toată

după-amiaza desfăcând scoici şi scociorând carnea grasă.

Îşi zdrelise degetele şi-şi pătase cămaşa, fără să găsească

nici măcar un singur mărgăritar. Ceea ce nu era de mirare pentru că, probabil, nu erau perliere, ci scoici ordinare sau midii. Abandonaseră ideea de a găti o supă din ele atunci când Jaskier a desfăcut prima scoică – carnea nu arăta prea tentant şi puţea de le curgeau lacrimile.

Ochişor a terminat pansatul şi s-a aşezat pe o cadă

întoarsă cu fundul în sus. Vânătorul i-a mulţumit în timp ce-

şi admira braţul bandajat elegant. Rana era profundă şi destul de lungă, ajungându-i până la cotul care îl durea de i se punea pe inimă când îl mişca. Improvizase un bandaj temporar pe plajă, dar, odată ajuns acasă, a început să

sângereze din nou. Cu puţin timp înainte de sosirea fetei, Geralt şi-a turnat pe antebraţul rănit o poţiune pentru coagularea sângelui, a băut un elixir anestezic, iar Essi l-a

găsit împreună cu Jaskier, încercând să coasă rana cu un fir băgat într-un cârlig de pescuit. Ochişor i-a înjurat şi a început să-i coasă rana în timp ce Jaskier o răsplătea cu o descriere plină de culoare a luptei, rezervându-şi de mai multe ori drepturile exclusive asupra unei balade despre

întreaga păţanie. Essi, desigur, l-a asaltat pe Geralt cu o avalanşă de întrebări la care nu-i putea răspunde. I-a luat-o în nume de rău, având senzaţia că îi ascunde ceva. S-a încruntat şi s-a oprit din interogatoriu.

— Agloval a aflat totul, a spus ea. Oamenii v-au văzut când v-aţi întors, iar nevasta lui Drouhard, când a găsit sânge pe scări, a început să împrăştie zvonuri în stânga şi-n dreapta. Tot norodul s-a dus la stânci în speranţa că valurile au adus ceva la mal, dar, din câte ştiu eu, nu s-a găsit nimic.

— Nici nu vor găsi, a spus vânătorul. Mâine mă duc la Agloval ca să-i cer, dacă se poate, să interzică oamenilor să

mai stea prin preajma Colţilor Dragonului. Niciun cuvânt, te rog, despre scări sau despre scornelile lui Jaskier cu oraşul Ys. Altminteri ne vom trezi cu vânători de comori şi de senzaţional şi vor apărea noi cadavre…

— Eu nu duc vorba de colo până colo, s-a bosumflat Essi.

Şi-a înlăturat violent o buclă de pe frunte. Dacă mai întreb câte ceva, n-o fac ca să fug apoi la vâltoare, ca să afle toate spălătoresele.

— Îmi pare rău.

— Trebuie să plec, a anunţat Jaskier pe nepusă masă. Mă

întâlnesc cu Akeretta. Geralt, iau surtucul tău, pentru că al meu este groaznic de murdar şi jilav.

— Totul este jilav aici, a spus Essi cu sarcasm, dând un şut din vârful piciorului boarfelor împrăştiate ici şi colo.

Cum puteţi sta aşa? Asta trebuie agăţată, pusă frumos la uscat… Sunteţi culmea.

— Las’ că se usucă ele. Jaskier şi-a tras pe el surtucul jilav al lui Geralt şi i-a studiat cu drag ţintele de argint de pe manşete.

— La naiba! Şi asta ce mai este? Nu se poate, desaga asta este încă plină de mâl şi de alge! Şi asta… Ce este?

Pfui!

Geralt şi Jaskier tăceau chitic cu ochii la cochilia albastru-cobalt ţinută de Essi cu două degete. Uitaseră de ea.

Molusca se deschisese uşor şi puţea de trăsnea.

— Este un cadou, i-a răspuns trubadurul retrăgându-se

spre uşă. Mâine este ziua ta, aşa-i, păpuşică? Ei bine, acesta este un cadou pentru tine.

— Acesta?

— Frumoasă, nu? Jaskier şi-a tras nasul şi a adăugat repede. De la Geralt. El a ales-o pentru tine. Vai de mine, întârzii. La revedere…

După ce a plecat, Ochişor a tăcut un moment. Vânătorul s-a uitat la molusca fetidă şi a fost cuprins de ruşine. Pentru

Jaskier şi pentru el însuşi.

— Ţi-ai amintit de ziua mea? l-a întrebat mirată Essi, ţinând la distanţă moluscă. Chiar?

— Dă-mi-o, a spus el tăios. S-a ridicat într-o rână pe saltea, protejându-şi mâna pansată. Îţi cer iertare pentru idiotul…

— Nu, a protestat ea, scoţând un cuţitaş din teaca prinsă

de centură. Chiar e o cochilie frumoasă, o voi păstra ca amintire. Nu trebuie decât s-o spăl după ce scap mai întâi de… conţinut. Îl arunc pe fereastră ca să-l mănânce pisicile.

Ceva s-a ciocnit de podea şi s-a rostogolit. Geralt şi-a mărit pupila şi a văzut acel ceva mult mai devreme decât Essi.

Era o perlă. Una opalescentă, frumoasă, strălucitoare şi azurie, cât un bob de mazăre.

— Zeilor! a văzut-o şi Ochişor. Geralt… Mărgăritar!

— Mărgăritar, a râs el. Aşadar, ai primit până la urmă un cadou, Essi. Mă bucur.

— Geralt, nu pot să-l accept. Mărgăritarul acesta valorează…

— E al tău, a întrerupt-o vânătorul. Jaskier, cu toate că o mai face din când în când pe prostul, şi-a adus aminte într-adevăr de ziua ta de naştere. A vrut să-ţi facă o bucurie.

Vorbea despre asta, vorbea cu voce tare. Ei bine, soarta l-a auzit şi a împlinit ceea ce trebuia.

— Şi tu, Geralt?

— Eu?

— Şi tu… ai vrut să-mi faci o bucurie? Mărgăritarul acesta e atât de frumos… Trebuie să fie extrem de preţios… Nu-ţi pare rău?

— 221 —

— Mă bucur că-ţi place. Şi dacă e să-mi pară rău de ceva, acela e faptul că n-a fost decât unul. Şi că…

— Da?

— Că nu te cunosc de atâta timp ca Jaskier, încât să am de unde să ştiu şi să-mi amintesc ziua ta de naştere. Astfel încât să-ţi pot oferi daruri şi să te bucur. Astfel încât să-ţi pot… spune păpuşică.

S-a apropiat de el, şi-a aruncat brusc braţele în jurul gâtului său. Geralt i-a prevăzut mişcarea abilă şi rapid i-a evitat buzele, a sărutat-o glacial pe obraz, a îmbrăţişat-o cu forţă, dur, cu reţinere şi delicateţe. I-a simţit rigiditatea şi s-a retras încet, însă doar cât o lungime de braţ, ea încă

odihnindu-se pe umerii lui. Geralt ştia ce aşteaptă de la el, dar n-a acţionat. Nu-l atrăgea.

Essi l-a eliberat, s-a întors spre ferestruica murdară, întredeschisă.

— Bineînţeles, i-a spus ea brusc. Abia m-ai cunoscut. Am uitat că abia m-ai cunoscut…

— Essi, i-a răspuns el după un moment de tăcere. Eu…

— Şi eu de abia te-am cunoscut, a izbucnit, întrerupându-l. Şi ce dacă? Te iubesc. N-avem încotro. N-avem.

— Essi!

— Da. Te iubesc, Geralt. Nu-mi pasă ce crezi. Te iubesc din momentul în care te-am văzut acolo, la nuntă…

S-a oprit, şi-a lăsat capul în jos.

Stătea în faţa lui, iar Geralt regreta că era ea şi nu creatura cu ochi de peşte, cea care îşi ascundea sabia sub apă. Cu creatura o mai putea scoate la capăt. Cu ea, nu.

— Să nu spui nimic – a atenţionat-o. Nimic, nicio vorbă.

Sunt istovit, s-a gândit, şi al naibii de slăbit. Trebuie să

mă aşez, mi s-au împăienjenit ochii, am pierdut sânge şi n-am mâncat… Trebuie să stau jos. Odăiţa naibii, s-a gândit, va lua foc numaidecât în timpul furtunii, lovită de trăsnet.

Lipsă blestemată de mobilier, două scaune blestemate şi o masă care serveşte la separare, dincolo de care e atât de lesne şi sigur să vorbeşti, peste care am putea să ne ţinem chiar de mâini. Şi trebuie să mă aşez pe saltea, să-i cer să

se aşeze lângă mine. Iar o saltea umplută cu teci de mazăre

este primejdioasă, nu poţi nici să scapi, nici să te retragi…

— Stai cu mine, Essi.

S-a aşezat. Fără tragere de inimă. Graţios. Departe. Prea aproape.

— Când am aflat, a spus ea, rupând tăcerea îndelungată, când am auzit că Jaskier te târăşte plin de sânge, am fugit din casă ca o nebună, am alergat cu capul înainte fără să

văd nimic în jur. Şi atunci… Ştii ce mi-a trecut prin cap? Că

e vrăjitorie, că mi-ai făcut farmece, m-ai vrăjit în taină, cu viclenie, m-ai fermecat cu Semnele tale, cu medalionul tău cu lup, cu ochii tăi cei răi. Aşa gândeam, dar nu m-am oprit, am fugit mai departe pentru că am înţeles că-mi doresc să… Să fiu sub puterea ta. Iar realitatea s-a dovedit a fi şi mai teribilă. Nu mi-ai aruncat niciun farmec, nu mi-ai făcut nicio vrajă. De ce, Geralt? De ce nu m-ai fermecat?

El tăcea.

— Dacă ar fi fost o vrajă, a continuat Essi, totul ar fi fost atât de simplu şi uşor. M-aş fi supus puterii tale şi aş fi fost fericită. Dar aşa… Eu… nu mai ştiu ce se petrece cu mine…

La naiba, s-a gândit el, dacă Yennefer, atunci când este cu mine, se simte aşa cum mă simt eu acum, o compătimesc. Niciodată n-o să mă mai mir. Niciodată n-o s-o mai urăsc… niciodată.

Abia acum îmi dau seama că, poate, Yennefer simte ceea ce simt eu acum, certitudinea profundă că ar trebui să se întâmple ceea ce este imposibil să se întâmple, chiar mai greu de realizat decât relaţia dintre Agloval şi Sh’eenaz.

Certitudinea că nu este suficient un mic sacrificiu, că

trebuie să te dedici cu totul, şi chiar şi aşa nu se ştie dacă

este destul. Nu, n-o s-o mai urăsc de-acum pe Yennefer pentru că nu poate şi nu vrea să-mi ofere mai mult decât un mic sacrificiu. Acum ştiu că un mic sacrificiu poate însemna de fapt enorm.

— Geralt, a gemut Ochişor, punându-şi capul între braţe.

Mi-e atât de ruşine. Mi-e ruşine de ceea ce simt, e ca o neputinţă blestemată, ca un guturai, ca un astm…

El tăcea.

— M-am gândit întotdeauna că va fi o stare de spirit

minunată şi sublimă, nobilă şi demnă, chiar dacă

dezamăgitoare. La urma urmei, am cântat atât de multe balade despre asta. Este ceva organic, Geralt, groaznic şi dureros de organic. Cam aşa se simte cineva care este bolnav, cineva care a băut otravă. Pentru că, la fel, cineva care a băut otravă este gata de orice în schimbul antidotului. Orice. Chiar şi să fie umilit.

— Essi. Te rog să…

— Da. Mă simt umilită pentru că ţi-am mărturisit totul, uitând de demnitatea care te sileşte să suferi în tăcere.

Pentru că mărturisirea mea te-a stânjenit. Pentru că te simţi jenat. Dar n-am putut altfel. Sunt neputincioasă. La mila altuia, ca un bolnav în fază terminală. Mereu mi-a fost frică

de boli, că voi fi slăbită, fără putere, neajutorată şi singură.

Mereu mi-a fost frică de boli, am crezut întotdeauna că

boala ar fi cel mai rău lucru care mi s-ar putea întâmpla…

El tăcea.

— Ştiu, a gemut din nou. Ştiu că ar trebui să-ţi fiu recunoscătoare pentru că… pentru că n-ai profitat de situaţie. Dar nu-ţi sunt recunoscătoare. Şi din cauza asta mi-e ruşine. Pentru că nu-mi plac tăcerea asta a ta şi ochii tăi îngroziţi. Te urăsc. Fiindcă taci. Pentru că nu minţi, că

nu… Şi pe ea o urăsc, pe vrăjitoarea aia a ta, cu cea mai mare plăcere i-aş implânta un cuţit în spate pentru că… o urăsc. Alungă-mă, Geralt. Porunceşte-mi să plec de aici.

Pentru că eu singură, din proprie iniţiativă, nu pot. Şi vreau să ies, să mă duc în târg, la han… Vreau să mă răzbun pe tine pentru ruşinea mea, pentru umilirea mea, vreau să mă

duc cu primul care-mi iese-n cale…

La naiba, s-a gândit în sinea lui, auzind vocea care se rostogolea ca o minge din cârpă pe trepte. Va izbucni în plâns, s-a gândit, încă două fraze şi va începe să plângă. Ce mă fac, la naiba, ce să fac?

Umerii lui Essi, aduşi în faţă, au zvâcnit puternic. Şi-a întors capul şi a început să plângă liniştit, ciudat de tăcut, paşnic.

Nu simt nimic, şi-a spus cu groază în sinea lui, nimic, nici cea mai mică emoţie. Faptul că acum îi îmbrăţişez umerii

este un gest deliberat, chibzuit, nu spontan. O îmbrăţişez pentru că simt că trebuie şi nu pentru că vreau. Nu simt nimic.

Când a îmbrăţişat-o, s-a oprit imediat din plâns, şi-a şters lacrimile, şi-a clătinat ferm capul şi s-a întors astfel încât să

nu-i poată vedea faţa. Apoi s-a agăţat puternic de el, apăsându-şi capul în pieptul lui.

Un mic sacrificiu, s-a gândit, doar un mic sacrificiu. O să

se liniştească după toate aceste îmbrăţişări, sărutări, mângâieri… Nu vrea mai mult. Şi chiar dacă ar vrea, ce? Un

mic sacrificiu, un foarte mic sacrificiu, la urma urmei, este frumoasă şi meritã… Dacă ar fi vrut mai mult… Asta este, o s-o liniştească. Un act de iubire blând, liniştit, delicat. Cât despre mine… la urma urmei mi-e totuna, pentru că Essi miroase a verbină, nu a liliac şi agrişe, nu are pielea rece şi electrizantă, părul lui Essi nu e ca o furtună neagră de bucle strălucitoare, ochii lui Essi sunt frumoşi, blânzi, calzi şi albaştri, nu ard cu un violet profund, rece. Essi va adormi apoi, îşi va întoarce capul, cu gura uşor întredeschisă. Essi n-o să zâmbească triumfător. Pentru că Essi…

Essi nu este Yennefer.

Şi de aceea nu pot. Nu pot duce povara acestui mic sacrificiu.

— Te rog, Essi, nu plânge.

— Bine. S-a îndepărtat de el foarte încet. Bine. Am înţeles. Nu poate fi altfel.

Au tăcut, stând unul lângă altul pe salteaua umplută cu teci de mazăre. Amurgea.

— Geralt, i-a spus din senin, cu tremur în glas. Poate că…

s-ar putea… ca la molusca asta, ca în cadoul ăsta ciudat?

Am putea totuşi să găsim un mărgăritar? Mai târziu? După

un răstimp?

— Mă uit la mărgăritarul ăsta, a spus el cu efort. Montat în argint, cu înfloriturі de argint, cu petale întortocheate, îl văd la gâtul tău pe un lănţişor de argint, purtat la fel cum îmi port eu medalionul. Acesta va fi talismanul tău, Essi. Un talisman care te va proteja de orice rău.

— Talismanul meu, a repetat ea, lăsându-şi capul în jos.

— 225 —

Mărgăritarul meu montat în argint, de care nu mă despart niciodată. Giuvaierul meu pe care l-am primit în schimb.

Oare chiar poate să-mi aducă fericirea?

— Da, Essi. Poţi să fii sigură de asta.

— Pot să mai stau aici? Cu tine?

— Poţi.

Soarele apunea, se întuneca, ei stăteau pe salteaua umplută cu teci de mazăre, în odăiţa de la mansardă, în care nu exista mobilier, în care erau doar o găleată şi o lumânare aprinsă pe podea, pe un morman de ceară

întărită.

Au stat în tăcere deplină, fără să scoată un cuvânt, răstimp îndelungat. Apoi a venit Jaskier. Îi auzeau paşii, vibraţiile lăutei şi îngânările. Jaskier a intrat, i-a văzut şi n-a spus nimic, niciun cuvânt. Essi, de asemenea în tăcere, s-a ridicat şi a plecat fără să se uite la ei.

Jaskier n-a scos o vorbă. Dar vânătorul i-a văzut în ochi cuvintele nespuse.

VIII

— Rasă inteligentă, a repetat gânditor Agloval, sprijinindu-şi cotul pe braţul fotoliului şi bărbia pe pumn.

Civilizaţie subacvatică. Creaturi ihtioide care trăiesc pe fundul mării. Scări care duc în adâncuri. Geralt, mă iei drept

un principe al naibii de fraier.

Ochişor, în picioare alături de Jaskier, a pufnit furioasă.

Jaskier a clătinat nemulţumit din cap. Geralt nu se sinchisea deloc.

— Mi-e totuna, i-a spus el liniştit, dacă mă crezi sau nu.

Nu-mi fac decât datoria să te înştiinţez. Orice corabie care se va apropia de Colţii Dragonului sau cei care se duc acolo în timpul refluxului sunt în primejdie. Primejdie de moarte.

Dacă vrei să te încredinţezi că este adevărat, dacă vrei să

rişti, n-ai decât. Eu doar te-am prevenit.

— Ha! a intervenit Zelest, stând în spatele lui Agloval, sprijinit de pervazul ferestrei. Dacă-i vorba de monştri ca elfi, spiriduşi sau alte scârnăvii de-astea, nu ne temem. Să

nu fie ceva mai rău, feri-ne-ar zeii să ne ferească, ceva farmece. Din ceea ce spune vânătorul, ar fi nişte stafii din adâncurile mării sau alte năluci de-astea. Le găsim noi leacul. Mi-a ajuns la urechi că un vrăjitor le-a făcut felul pe loc în lacul Mokva. Le-a turnat în lac un poloboc de poţiune şi s-au dus naibii stihiile. N-a mai rămas nici urmă.

— Într-adevăr, a spus Drouhard care tăcuse până acum.

Nici urmă n-a rămas. Cum n-a rămas nici de plătică, nici de ştiucă, nici de crabi şi nici de midii. Au pierit şi buruienile din apă, s-au uscat şi arinii de pe maluri.

— Minunat, a rostit batjocoritor Agloval. Mulţumesc pentru ideea grozavă, Zelest. Mai ai şi altele?

— Staţi să vedeţi. Vătaful s-a înroşit ca un rac. Vrăjitorul a cam sărit calul, a mers prea departe. Dar ne putem descurca şi fără vrăjitori, principe. Vânătorul spune că se poate răfui cu monştrii şi că le poate veni de hac. Atunci, să

înceapă răfuiala, conaşilor. Ca pe vremuri. Nu-i nimic nou pentru noi, nu-i aşa? Oare bobolacii bântuiau prin munţi, ca acum? Ce-i drept, elfii sălbatici şi alte scârboşenii îşi mai fac veacul prin păduri, dar le vine şi lor vremea în curând. Ne recăpătăm ce-i al nostru. Ca strămoşii noştri…

— Şi mărgăritarele cine-o să le mai vadă, strănepoţii mei? s-a îmbufnat principele. N-avem vreme de aşteptat, Zelest.

— Ei bine, nici chiar aşa. Mi se pare că… să spunem aşa: pentru fiecare corabie de pescari, două bărci de arcaşi. Îi învăţăm noi minte pe monştrii ăştia. Am dreptate, coane vânător?

Geralt s-a uitat la el distant, dar nu i-a răspuns.

Agloval şi-a întors capul, arătându-şi profilul nobil, şi-a muşcat buza. Apoi l-a privit pe vânător, mijindu-şi ochii şi încruntându-se.

— Nu ţi-ai dus sarcina până la capăt, Geralt, a spus el. Ai eşuat din nou. Nu neg că ţi-ai arătat bunele intenţii. Dar eu nu plătesc intenţiile. Plătesc rezultatele. Efectele. Iar efectul, iertată să-mi fie exprimarea, este un rahat. Aşadar, ai câştigat un rahat.

— Frumos, principe binevoitor, i-a retezat-o sarcastic

Jaskier. Ce păcat că nu ai fost cu noi acolo, la Colţii Dragonului. Eu şi vânătorul ţi-am fi aranjat o întâlnire cu

unul dintre cei din adâncurile mării, cu spada în mână.

Poate atunci ai fi înţeles despre ce este vorba şi nu te-ai mai fi tocmit atât…

— Ca un precupeţ, a intervenit Ochişor.

— Eu nu obişnuiesc să mă tocmesc, să mă târguiesc sau să stau la discuţii, a spus Agloval liniştit. Ţi-am spus că n-o să-ţi dau nicio para chioară, Geralt. Înţelegerea era să

elimini primejdia, să înlesneşti pescuitul de mărgăritare fără

riscuri pentru oameni. Şi tu? Ai venit să-mi îndrugi verzi şi uscate despre o rasă inteligentă de pe fundul mării. Mă

sfătuieşti să stau departe de un loc care îmi aduce venituri.

Ce-ai făcut? Ai ucis vreo scârboşenie, mă rog… Câte?

— Nu contează cât de multe. Geralt a pălit uşor. Cel puţin pentru tine, Agloval.

— Exact. Cu atât mai mult cu cât lipsesc dovezile. Deşi, dacă mi-ai aduce mâinile drepte ale acestor creaturi ihtioide, cine ştie, poate te-aş răsplăti ca pe pădurarii mei de obicei, când îmi aduc câte o pereche de urechi de lup.

— Ei bine, i-a spus vânătorul glacial, nu-mi rămâne nimic altceva decât să-mi iau rămas-bun.

— Te înşeli, i-a replicat principele. Ţi-a mai rămas ceva. O

slujbă constantă în schimbul unei simbrii bune şi a mâncării. Funcţia şi brevetul de căpitan al gărzii mele armate, care de acum înainte va însoţi pescarii. Asta n-o să

ţină pentru totdeauna, doar până când rasa, aparent inteligentă, va deveni destul de inteligentă încât să se ţină

departe de corăbiile mele, să fugă ca de foc. Ce părere ai?

— Nu, mulţumesc, nu mă învoiesc, s-a strâmbat vânătorul. Nu-mi place treaba asta. Socot războiul cu celelalte rase fără nicio noimă. Poate că e o distracţie nemaipomenită pentru principi plictisiţi şi lacomi. Dar pentru mine, nu.

— Oh, câtă mândrie, a zâmbit Agloval. Câtă aroganţă.

Chiar aşa, să respingi o propunere într-un mod de care niciun rege nu s-ar ruşina. Refuzi nişte parale frumuşele cu aerul unui om bogat care taman a luat o cină copioasă.

Geralt? Ai prânzit astăzi? Nu? Dar mâine? Dar poimâine?

Slabă nădejde, vânătorule, foarte slabă. Chiar şi în stare normală, anevoie găseşti de lucru, dar acum, cu braţul întro basma…

— Cum îndrăzneşti? a ţipat subţire Ochişor. Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa cu el, Agloval? Îşi poartă mâna în basma pentru că s-a dus să-ţi îndeplinească porunca!

Cum poţi fi atât de mârşav…

— Încetează, i-a spus Geralt. Încetează, Essi. N-are niciun rost.

— Ba nu este chiar aşa, a spus ea furioasă. Are rost. Până

la urmă, cineva trebuie să-i spună adevărul în faţă acestui principe care s-a autointitulat principe, folosindu-se de

faptul că nu s-a bătut cu nimeni pentru stăpânirea acestei bucăţi de coastă stâncoasă, şi care crede acum că poate să

umilească pe cine vrea.

Agloval s-a înroşit, şi-a ţuguiat buzele, dar a tăcut chitic şi nu s-a clintit.

— Da, Agloval, a continuat Essi. Te amuză şi te bucură

prilejul de a-i umili pe ceilalţi, te bucuri că-ţi poţi arăta dispreţul faţă de un vânător gata să-şi pună gâtul pentru paralele tale. Dar află că vânătorul îşi bate joc de dispreţul şi umilirea ta, că nu-l impresionează deloc, că nici măcar nu le ia în seamă. Nu, vânătorul nu simte nici măcar ceea ce simt robii şi supuşii tăi, Zelest şi Drouhard, iar ei simt ruşine, o profundă şi arzătoare ruşine. Vânătorul nu simte ceea ce simţim noi, eu şi Jaskier, adică scârbă. Şi ştii, Agloval, de ce? Îţi spun eu. Vânătorul ştie că e cel mai bun.

E mult mai valoros decât tine. Şi asta îi dă puterea pe care o are.

Essi s-a oprit, şi-a plecat capul, dar nu suficient de repede pentru ca Geralt să nu-i poată vedea o lacrimă care îi licărea în colţul ochiului frumos. Fata şi-a atins cu mâna înfloritura atârnată la gât de lănţişorul de argint, înfloritura în mijlocul căreia se afla un mărgăritar mare albastru.

Înfloritura, care avea petale împletite, era executată cu măiestrie. Drouhard, s-a gândit vânătorul, a fost la înălţime.

Orfevrierul recomandat de el şi-a făcut bine treaba. Şi nu i-a

luat nicio para. Drouhard a plătit totul.

— Prin urmare, principe atotputernic, a reluat Ochişor, ridicându-şi capul, ar fi caraghios să-i propui vânătorului funcţia de mercenar în armata pe care doreşti s-o organizezi împotriva oceanului. Nu te face de râs, pentru că

propunerea ta poate stârni râsul. Tot n-ai înţeles? Pe vânător îl poţi plăti să îndeplinească o sarcină, îl poţi năimi ca să apere oamenii de Rău, ca să împiedice primejdia care îi paşte. Dar nu poţi să-l cumperi, nu poţi să-l foloseşti pentru propriile tale interese. Pentru că vânătorul, chiar aşa, rănit şi hămesit, este mult mai bun decât tine.

Valorează mult mai mult. De aceea îşi bate joc de oferta ta mizerabilă. Ai înţeles?

— Nu, domniţă Daven, a spus glacial Agloval. N-am înţeles. Dimpotrivă, înţeleg din ce în ce mai puţin.

Principalul lucru pe care chiar nu îl înţeleg este cum de nu am poruncit să atârnaţi toţi trei în ştreang, bineînţeles după

ce veţi fi fost biciuiţi şi înfieraţi în prealabil. Dumneata, domniţă Daven, te străduieşti să dai impresia că ştii totul.

Ia spune, atunci, de ce n-am făcut eu asta?

— De bună seamă, a răspuns poeta, n-ai făcut-o, Agloval, pentru că undeva, adânc, înăuntrul tău, mocneşte o scânteie de decenţă, o rămăşiţă de onoare, nesufocate încă

de mândria parvenitului şi a negustorului. Chiar în mijloc, Agloval. În miezul inimii. O inimă care este în stare să

iubească o sirenă.

Agloval s-a albit ca varul, şi-a încleştat mâinile pe braţele fotoliului. Bravo, şi-a spus în gând vânătorul, bravo, Essi,

minunat. Era mândru de ea. Dar în acelaşi timp simţea o durere, o durere groaznică.

— Duceţi-vă de-aici, a spus încet Agloval. Plecaţi încotro vedeţi cu ochii. Lăsaţi-mă în pace.

— Rămâi cu bine, principe, i-a răspuns Essi. Iar acum, la despărţire, acceptă un sfat bun. Un sfat pe care ar trebui să

ţi-l dea vânătorul, dar nu vreau ca el să se umilească până

într-acolo încât să-ţi dea sfaturi. O voi face în locul lui.

— Ascult.

— Oceanul este imens, Agloval. Nimeni nu a cercetat

ceea ce este acolo, dincolo de orizont, dacă o fi ceva.

Oceanul este mai mare decât orice pădure din care i-aţi surghiunit pe elfi. Este mult mai anevoie de pătruns decât în oricare dintre munţii sau cheiurile în care aţi căsăpit bobolacii. Acolo, în adâncul oceanului, îşi duce veacul un norod care ştie să mânuiască armele, cunoaşte tainele prelucrării metalelor. Ai grijă, Agloval. Dacă pescarii încep să navigheze însoţiţi de arcaşi, te paşte un război cu ceva despre care nu ştii mare lucru. Ceea ce vrei să răscoleşti se poate dovedi a fi un cuib de viespi. Te sfătuiesc să le lăsaţi marea, pentru că marea nu este a voastră. Nu ştii şi nici nu vei afla încotro duc treptele care coboară după Colţii Dragonului.

— Te înşeli, domniţă Essi, a grăit cu seninătate Agloval.

Vom afla încotro duc acele trepte. Mai mult decât atât, vom coborî pe ele. Vom cerceta ce se află de cealaltă parte a oceanului, dacă se află ceva. Şi vom scoate din acest ocean tot ceea ce poate fi scos. Şi dacă nu noi, atunci, nepoţii sau nepoţii nepoţilor noştri. E doar o chestiune de timp. Da, aşa vom face, chiar dacă oceanul se va înroşi de sânge. Şi tu ştii bine, Essi, înţeleaptă Essi, care scrie cronica omenirii cu baladele ei. Viaţa nu este o baladă, micuţă, sărmană poetă, cu ochi frumoşi, rătăcită printre propriile cuvinte. Viaţa este o luptă. Iar lupta am învăţat-o de la vânători mai curajoşi decât ai noştri. Ei ne-au îndrumat paşii, ne-au arătat calea, ne-au presărat-o cu cadavrele celor care ne-au stat în drum şi ne-au tulburat, cu cadavrele celor care au apărat lumea de noi. Noi, Essi, doar continuăm această luptă. Noi, şi nu baladele tale, creăm cronica omenirii. Şi nici nu mai avem nevoie de vânători, pentru că de-acum încolo nimic nu ne mai poate stăvili. Nimic.

Essi, palidă, şi-a suflat şuviţa buclată, şi-a smucit capul.

— Nimic, Agloval?

— Nimic, Essi.

Poeta a zâmbit.

Din anticameră au ajuns brusc ţipete, tropăit, rumoare.

Pajii şi gardienii au năvălit în sală şi chiar în faţa uşii au îngenuncheat ori s-au înclinat formând o gardă de onoare.

În prag stătea Sh’eenaz.

Părul ei acvamarin era coafat artistic, fixat cu o diademă

minunată de corali şi mărgăritare. Purta o rochie de culoarea apei de mare, cu volănaşe albe ca spuma. Rochia era bine croită, astfel încât frumuseţea sirenei, deşi parţial ascunsă şi decorată cu un colier de jad şi lapislazuli, se vădea totuşi demnă de cea mai mare admiraţie.

— Sh’eenaz… a icnit Agloval, îngenunchind. Sh’eenaz… a mea.

Sirena s-a apropiat încet, cu pas moale şi graţios, fluid ca un val care se apropie de ţărm.

S-a oprit în faţa principelui, dinţii albi i-au scânteiat întrun zâmbet discret, apoi foarte rapid mâinile mici au adunat poalele rochiei şi le-au ridicat destul de mult, încât oricine putea evalua calitatea muncii vrăjitoarei marine, a marfantei. Geralt a înghiţit în sec. Nu încăpea nicio îndoială: marfanta ştia ce înseamnă picioare frumoase şi modul în care acestea se realizează.

— Ha! a strigat Jaskier. Balada mea… ca balada mea…

dar şi-a făcut picioare pentru el, pierzându-şi în schimb vocea!

— N-am pierdut nimic, a spus Sh’eenaz cântând în cel mai pur grai comun. Deocamdată. După această operaţie sunt ca nouă.

— Vorbeşti graiul nostru?

— Cum să nu, nu se poate? Ce mai faci, Pletedalbe? Oh, şi iubita ta este aici, Essi Daven dacă îmi aduc bine aminte.

Acum o cunoşti mai bine sau tot aşa, de-abia, de-abia?

— Sh’eenaz… a gemut Agloval tânguitor, apropiindu-se de ea în genunchi. Iubita mea… numai tu… aşa, iubita mea, în cele din urmă. Aşadar, în sfârşit, Sh’eenaz!

Sirena, cu un gest graţios, i-a dat mâna să o sărute.

— Da. Şi eu te iubesc, idiotule. Şi ce dragoste ar fi aceea dacă îndrăgostitul nu e în stare de un mic sacrificiu.

IX

Au plecat din Bremervoord devreme, dimineaţa pe

răcoare, prin ceaţa care învăluia strălucirea globului roşiatic al soarelui înălţat la orizont. Au plecat tustrei. Aşa hotărâseră. N-au vorbit despre asta, n-au făcut niciun plan, au vrut doar să fie împreună. Pentru o vreme.

Au lăsat în urmă promontoriul stâncos, s-au despărţit de faleza povârnită, zimţată, aflată deasupra plajei, de formaţiunile bizare, sculptate de valuri şi de vânturi în stâncile calcaroase. Dar când au ajuns în valea verde, cu flori, a râului Adalatte, încă aveau mirosul de mare în nări, iar în urechi, hohotele valurilor sparte de stânci şi strigătele ascuţite, sălbatice, ale pescăruşilor.

Jaskier sporovăia întruna, fără pauză, sărea de la un subiect la altul şi, practic, nu termina niciunul. Vorbea despre Ţinutul lui Bar, unde un obicei stupid silea fetele să-

şi păstreze virtutea până se măritau, despre păsările de fier de pe insula Inis Porhoet, despre apa vie şi apa moartă, despre buchetul şi proprietăţile ciudate ale vinului de safir, numit cili, despre cvadrupleţii regali din Ebbing, cu nume scârboase şi enervante ca: Putzi, Gritzi, Mitzi şi Juan Pablo

Vassermiller. Vorbea despre noile tendinţe în muzică şi în poezie, promovate de concursuri, tendinţe care, în opinia lui Jaskier, erau ca fantomele care simulează acţiunile vitale.

Geralt tăcea. Şi Essi tăcea sau răspundea monosilabic.

Vânătorul i-a simţit privirea. O privire pe care o evita.

Au traversat Adalatte cu feribotul, de a cărui parâmă au fost nevoiţi să tragă, pentru că operatorul de transport era într-o stare jalnică de ebrietate. Alb ca varul, cuprins de spasme, privea în gol şi nu izbutea să dea drumul geamandurii de acostare pe care o ţinea cu ambele mâini şi, la toate întrebările care i se adresau, răspundea numai cu cuvântul „wurg”.

Ţinutul de pe celălalt mal al râului Adalatte i-a plăcut vânătorului – aşezările înşirate de-a lungul râului erau în cea mai mare parte înconjurate de o palisadă, ceea ce era de bun augur pentru aflarea unui loc de muncă.

În timp ce adăpau caii, către amiază, Ochişor s-a apropiat de el profitând de faptul că Jaskier era mai departe.

Vânătorul nu putea ajunge mai departe. Ea l-a surprins.

— Geralt, i-a spus ea încet. Eu nu mai… nu mai pot suporta. Este peste puterile mele.

El a încercat să evite s-o privească în ochi. N-avea cum.

Stătea în faţa lui, jucându-se cu perla albastră din înfloritura de argint agăţată la gât. Stătea acolo, iar el regreta din nou că nu era în locul ei o creatură ihtioidă cu o sabie ascunsă

în apă.

— Geralt… Trebuie să facem ceva în privinţa asta, nu?

A aşteptat răspunsul lui. Un cuvânt. Un mic sacrificiu. Dar vânătorul nu avea nimic care să poată fi sacrificat, ştia asta. Nu voia să mintă. Şi nu-şi putea permite nici adevărul, pentru că nu voia să provoace durere.

Situaţia a fost salvată de Jaskier, loialul Jaskier, care a apărut ca din senin. Jaskier cu tactul său loial.

— Oh, bineînţeles că da! a ţipat el şi a aruncat un băţ în apă, care a mlădiat frumos papura şi urzica de pe mal.

Bineînţeles că trebuie să faceţi ceva în privinţa asta, neîntârziat! N-am chef să mai văd ceea ce se petrece între voi! Ce aştepţi de la el, păpuşico? Imposibilul? Dar tu, Geralt, ce aştepţi? Ca Ochişor să-ţi citească gândurile, la fel ca… La fel ca ailaltă? Şi să se mulţumească doar cu asta, iar tu să stai confortabil, fără să fie nevoie să dai explicaţii, declaraţii, să refuzi nimic? Fără să fie nevoie să te descoperi? Câtă vreme, cât de multe lucruri vă mai trebuie ca să vă puteţi înţelege? Şi când vreţi să înţelegeţi? Peste câţiva ani, după multe amintiri? La urma urmei, mâine trebuie să ne despărţim, la naiba! Oh, m-am săturat, pe toţi zei, mă ţineţi aici cu voi, oh! Ei bine, ascultaţi aici la mine!

Mă duc să rup o nuieluşă de alun, ca să prind apoi peşte cu ea, şi veţi avea un moment doar pentru voi, ca să puteţi să

vă spuneţi totul. Spuneţi-vă totul unul altuia şi încercaţi să

vă înţelegeţi unul pe celălalt. Nu este chiar aşa de complicat precum vă închipuiţi. Şi apoi, pe toţi zei, faceţi-o!

Fă-o cu el, păpuşico! Fă-o cu ea, Geralt, şi fii delicat cu ea.

Şi apoi, la naiba, ce s-o alege...

Jaskier s-a răsucit brusc pe călcâie şi a plecat rupând câte-o trestie şi înjurând. Şi-a încropit o undiţă dintr-o nuia de alun şi din păr de cal şi a pescuit până la căderea nopţii.

— 234 —

După plecarea lui, Geralt şi Essi au stat în picioare multă

vreme, rezemaţi de salcie. O salcie contorsionată grotesc, aplecată deasupra şuvoiului de apă. Stăteau ţinându-se strâns de mână. Apoi vânătorul a început să vorbească

încet şi mult, iar ochii lui Ochişor s-au umplut de lacrimi.

Şi apoi au făcut-o, pe toţi zeii, ea şi el.

Şi totul a fost bine.

X

A doua zi au pus la cale un fel de cină festivă. Dintr-un sat prin care au trecut, Essi şi Geralt au cumpărat un miel fript. În timp ce ei se târguiau, Jaskier a furat tacticos usturoi, ceapă şi morcovi din grădiniţa de legume din spatele chioşcului. La plecare le-au suflat de sub nas un ceaun celor de la fierărie. Era un pic spart, dar vânătorul l-a lipit cu Semnul Igni.

Cina avea loc într-un luminiş din adâncul pădurii. Focul trosnea vesel, ceaunul bolborosea. Geralt mesteca atent cu o creangă descojită de brad. Jaskier curăţa ceapa şi răzuia morcovii. Ochişor, care habar n-avea să gătească, le crea atmosferă cântând cuplete indecente acompaniindu-se cu lăuta.

A fost o cină de sărbătoare. Pentru că în dimineaţa următoare trebuiau să se despartă. Fiecare dintre ei trebuia să-şi urmeze drumul, în căutarea acelui ceva pe care, fără

îndoială, îl avea. Dar nu ştiau că îl au şi nici măcar nu puteau să şi-l imagineze. Nu-şi puteau imagina încotro îi vor duce cărările pe care vor apuca dimineaţă. Fiecare pe a lui.

După ce au cinat, s-au cinstit cu berea dăruită de Drouhard, au flecărit şi s-au hlizit, Jaskier şi Essi au cântat pe întrecute. Geralt, cu mâinile sub cap, tolănit pe un morman de crengi de molid, se gândea că niciodată nu mai auzise voci atât de frumoase şi nici balade atât de frumoase. Se gândea la Yennefer. Se gândea, de asemenea, la Essi. Presimţea că...

La final, Ochişor şi Jaskier au cântat împreună celebrul duet Cyntia şi Vertvern, un cântec minunat de dragoste,

care începea cu versul: „Multe lacrimi am vărsat...” Lui Geralt i se părea că până şi copacii se prosternau, ascultându-i pe cei doi.

Apoi Ochişor, mirosind a verbină, s-a cuibărit lângă el, l-a luat de după gât, şi-a sprijinit capul pe pieptul lui, a suspinat de vreo două ori şi a adormit liniştită. Vânătorul a adormit mai târziu, mult mai târziu.

Jaskier a rămas vreme îndelungată cu ochii la vatra muribundă, singur, zdrăngănindu-şi liniştit lăuta.

A început cu câteva acorduri, de la care a înjghebat o melodie graţioasă, paşnică. Versurile potrivite luau naştere odată cu melodia, cuvintele se topeau în muzică, rămâneau prizoniere ca insectele în pepite de chihlimbar.

Balada vorbea despre un anumit vânător şi o anumită

poetă. Despre cum vânătorul şi poeta s-au întâlnit pe malul marii, printre strigăte de pescăruşi, şi li s-au aprins călcâiele la prima vedere. Despre cât de frumoasă şi puternică era iubirea lor. Despre faptul că nimic, nici măcar moartea, nu era în măsură să le năruie dragostea şi să-i despartă.

Jaskier ştia că puţini sunt cei care cred în povestea spusă

de baladă, dar nu se sinchisea de asta. Ştia că baladele nu sunt scrise pentru a fi crezute, ci pentru a emoţiona.

Câţiva ani mai târziu, Jaskier ar fi putut să schimbe conţinutul baladei, să scrie despre ceea ce s-a întâmplat în realitate. N-a făcut-o. Povestea reală n-ar fi emoţionat pe nimeni. Ar fi vrut cineva să audă că vânătorul şi Ochişor s-au despărţit şi nu s-au mai văzut niciodată, nici măcar o dată? Că patru ani mai târziu, Ochişor a murit de variolă în timpul unei epidemii care a făcut ravagii în Wyzima? Că el, Jaskier, a scos-o pe braţe dintre cadavrele arse şi a îngropat-o departe de oraş, în pădure, singură şi liniştită, având alături, aşa cum ceruse ea, două lucruri: lăuta şi perla albastră. Perla de care nu se despărţise niciodată.

Nu, Jaskier a rămas cu prima versiune a baladei. Dar chiar şi aşa, n-a cântat-o niciodată. Niciodată. Nimănui.

Dimineaţa, pe când încă nu se crăpase de ziuă, s-a strecurat în tabăra lor un vârcolac hămesit şi furios, dar,

când şi-a dat seama că este Jaskier pe-acolo, a ascultat o clipă şi a plecat.

SABIA DESTINULUI

I

Primul cadavru a fost găsit pe la prânz.

Pe vânător rareori vederea cadavrelor îl cutremura, de cele mai multe ori se întâmpla să se uite la ele nepăsător.

Însă de data aceasta, nu mai era nepăsător.

Băiatul avea cam cincisprezece ani. Întins pe spate, cu picioarele larg răşchirate, avea înţepenită pe buze o grimasă de teroare. În ciuda acestui fapt, Geralt ştia că

băiatul a fost ucis pe loc, că nu suferise şi probabil că nici n-a ştiut că moare. Săgeata îi străpunsese un ochi, i se implântase profund în craniu, în osul occipital. Pana de fazan vărgată cu galben, cu care era împodobită săgeata, se iţea din iarbă.

Geralt s-a uitat în jur şi a găsit rapid şi uşor ceea ce căuta. Cea de-a doua săgeată, identică, înfiptă în trunchiul unui pin, cu aproximativ şase paşi mai în spate. Ştia ce se întâmplase. Băiatul n-a înţeles avertismentul, a auzit şuieratul şi izbitura săgeţii, s-a îngrozit şi a început să fugă

în direcţia greşită. În direcţia celui care i-a poruncit să se oprească şi să se retragă imediat. Un şuierat vibrant şi otrăvitor, izbitura seacă a vârfului înfipt în lemn. Niciun pas înainte, omule, i-au spus şuieratul şi izbitura impactului. Du-te, omule, pleacă imediat din Brokilon. Ai cucerit toată

lumea, eşti pretutindeni, omule, duci cu tine peste tot ceea ce numeşti modernitate, epoca schimbării, ceea ce numeşti progres. Dar noi nu te vrem aici, nici pe tine, nici progresul

tău. Nu vrem modificările pe care ni le aduci. Nu vrem nimic din ce ne aduci. Şuierat şi izbitură. Afară din Brokilon!

Afară din Brokilon, s-a gândit Geralt. Omule. Nu contează

că ai cincisprezece ani şi te-ai rătăcit prin codru înnebunit de spaimă, neputând să găseşti drumul spre casă. Nu contează că ai şaptezeci de ani şi trebuie să te duci după

vreascuri pentru că altminteri, dacă nu faci nimic, te aruncă

pe drumuri şi nu-ţi dau nimic de mâncare. Nu contează că

ai şase ani şi ţi-au atras atenţia florile inundate de soare într-o poieniţă. Afară din Brokilon! Şuierat şi izbitură.

În trecut, se gândea Geralt, înainte de a trage în tine, te avertizau de două ori. Chiar trei.

În trecut, se gândea, mergând pe drum. Alte vremuri.

În fine, progresul.

Codrul nu părea să-şi merite reputaţia sinistră de care se bucura. E-adevărat că se dovedea des şi anevoie de străbătut, dar era ca orice altă sălbăticie obişnuită, în care fiecare loc însorit, fiecare gol lăsat de trunchiurile şi de ramurile cu frunze ale copacilor era ocupat imediat de zeci de mesteceni tineri, arini şi carpeni, de tufe de mur, ienupăr şi ferigi care acopereau cu hăţişul lor vreascurile, trunchiurile putrezite şi crengile uscate ale copacilor mai bătrâni care pierduseră lupta cu viaţa, care îşi trăiseră

traiul, îşi mâncaseră mălaiul. Desişul nu era însă învăluit într-o tăcere apăsătoare, ameninţătoare, specifică unui

asemenea loc. Nu, Brokilonul trăia. Zumzăiau insecte, foşneau şopârle, mişunau gândaci strălucind în culorile curcubeului, se legănau pânzele cu boabe de rouă

strălucitoare ale miilor de păianjeni, ciocănitorile bocăneau sec în scoarţele trunchiurilor, gaiţele ţipau.

Brokilonul trăia.

Dar vânătorul nu s-a lăsat păcălit. Ştia unde se află. Şi-a amintit de băiatul cu săgeata în ochi. Printre muşchi şi ace de pin, răsăreau ici-colo oase albe, pe care roiau furnici roşii.

A mers mai departe, precaut, dar rapid. Urmele erau proaspete. Conta pe faptul că va dispune de mai mult timp.

Că reuşeşte să se oprească şi să se întoarcă la oamenii care o luaseră pe jos înaintea lui. Se amăgea că nu este prea târziu.

Era.

N-ar fi observat al doilea cadavru dacă nu se reflecta soarele pe lama spadei scurte, pe care mortul o ţinea strâns în mână. Acesta era un bărbat în toată firea.

Costumul său simplu, de o culoare practică, cenuşie, indica

o provenienţă umilă. Ţinuta – dacă nu s-ar lua în considerare petele de sânge din jurul celor două săgeţi înfipte în piept – era curată şi nouă, nu putea fi, prin urmare, o fiinţă obişnuită.

Geralt s-a uitat în jur şi a văzut un al treilea cadavru, îmbrăcat într-un surtuc de piele şi o tunică verde. Pământul din jurul picioarelor mortului era răscolit, muşchii şi acele de

pin îl brăzdau până în nisip. Nu încăpea îndoială – omului îi luase mult ca să moară.

A auzit un geamăt.

A dat iute la o parte crengile de ienupăr şi a văzut o groapă adâncă, mascată de ele. În groapă, peste rădăcinile de pini, zăcea un om vânjos, cu părul negru, creţ la fel ca barba, în contrast cu paloarea cadaverică, înspăimântătoare, a feţei. Caftanul său din piele de căprioară era roşu de sânge.

Vânătorul a sărit în groapă. Rănitul a deschis ochii.

— Geralt… a icnit. Oh, zei… Cred că visez…

— Freixenet? s-a mirat vânătorul. Tu aici?

— Eu… Oooh…

— Nu te mişca. Geralt a îngenuncheat lângă el. Unde ţi-e rana? Nu văd nicio săgeată…

— A trecut… prin… I-am rupt vârful şi am scos-o…

Ascultă, Geralt…

— Taci, Freixenet, să nu te îneci cu sânge. Ai plămânul perforat. La naiba, trebuie să te scoatem de aici. Ce naiba făceai în Brokilon? Acesta e tărâmul driadelor, sanctuarul lor, nimeni nu iese viu de-aici. Nu ştii asta?

— Mai târziu… a suspinat Freixenet şi a scuipat sânge. Îţi spun mai târziu… Acum scoate-mă… Oh, fir-ar al naibii!

Uşor… Aaah…

— Nu pot. Geralt s-a îndreptat, s-a uitat în jur. Eşti prea greu…

— Lasă-mă, a gemut rănitul. Lasă-mă pe mine, e anevoie... Dar salveaz-o pe ea... pe toţi zeii, salveaz-o...

— Pe cine?

— Pe principesă... Ah... Găseşte-o, Geralt...

— Stai liniştit, la naiba! Văd ce găsesc şi te scot de aici.

— 240 —

Freixenet a tuşit puternic şi a scuipat din nou, un firicel de sânge îi atârna de bărbie. Vânătorul a suduit, a sărit din groapă, s-a uitat în jur. Avea nevoie de doi copaci tineri. S-a dus aţă spre marginea luminişului, unde văzuse mai înainte un pâlc de arini.

Şuierat şi izbitură.

Geralt a încremenit. Săgeata implântată în trunchi, la înălţimea capului său, avea o pană de uliu. S-a uitat în direcţia indicată de tija cenuşie, ştia de unde a fost trimisă.

La vreo cincizeci de paşi era altă groapă, un copac căzut, cu rădăcinile contorsionate îndreptate spre cer, păstrând încă

între ele sol nisipos din belşug. Acolo se înălţau tufişuri dese de porumbar, iar bezna era brăzdată de dungile mai deschise ale trunchiurilor de mesteacăn. Nu vedea pe nimeni. Ştia că n-o să vadă.

Şi-a ridicat ambele mâini, foarte lent.

— Ceádmil! Vá an Eithné meéth e Duén Canell! Esseá Gwynbleidd!

De data aceasta a auzit pârâitul corzii de arc şi a văzut săgeata lansată în aşa fel încât să fie observată. Brusc, în

sus. S-a uitat cum se ridică, cum îşi frânge zborul, cum cade în traiectorie curbă. Nu s-a clintit. Săgeata s-a îngropat în muşchi aproape perpendicular, la doi paşi de el.

Aproape imediat s-a plantat lângă ea alta, într-un unghi identic. Îi era teamă că pe următoarea n-o s-o mai poată

vedea.

— Meáth Eithné! a strigat el din nou. Esseá Gwynbleidd!

— Gláeddyv Vort! – o voce ca o rafală de vânt. O voce, nu o săgeată. Trăia. Încet-încet şi-a desfăcut catarama de la centură, şi-a ţinut spada aproape, a aruncat-o. Cea de-a doua driadă a sărit în tăcere de după un brad înconjurat de ienuperi, la nici zece paşi. Deşi era mică şi foarte slabă, trunchiul ei părea şi mai subţire. N-avea nici cea mai vagă

idee cum de a putut să n-o observe atunci când s-a apropiat. Poate că o camufla ţinuta, o combinaţie elegantă

de bucăţi ciudate de pânză, cusute bizar, într-o multitudine de nuanţe de verde şi cafeniu, presărată cu frunze şi bucăţi de scoarţă, care lăsau să i se întrezărească figura frumoasă.

Părul ei, legat pe frunte cu o basma neagră, era de culoare oliv, iar pe faţă avea dungi pictate cu coajă de nuci verzi.

Desigur, arcul îi era încordat şi îndreptat spre el.

— Eithné… a început Geralt.

— Tháess aep!

A tăcut, cuminte, în picioare, nemişcat, cu mâinile depărtate de corp. Driada nu şi-a lăsat deloc arcul în jos.

— Dunca! a ţipat ea. Braenn! Caemm Vort!

Cea care nimerise cu săgeata mai înainte a ieşit de după

un porumbar, a păşit pe un copac căzut, a sărit abil peste groapă. Deşi era acolo o stivă de crengi uscate, nu s-a auzit niciun trosnet sub picioarele ei. Din spatele lui, din apropiere, a răzbătut un murmur timid, ceva asemănător foşnetului frunzelor în vânt. Ştia că a treia driadă era în spatele lui.

Aceasta din urmă, alunecând ca un fulger în faţă, şi-a ridicat spada. Avea părul de culoarea mierii, susţinut de o bandă din papură. Tolba plină de săgeţi i se bălăngănea pe spate.

Cea mai îndepărtată de groapă s-a apropiat rapid.

Hainele ei nu se deosebeau defel de ale tovarăşelor ei.

Peste părul mai, cărămiziu, purta o cunună împletită din trifoi şi iarbă-neagră. Avea arcul pregătit, dar nu întins, cu săgeată în el.

— T’en theese in meáth aep Eithné llev? l-a întrebat, apropiindu-se. Vocea îi era extrem de melodioasă, avea ochii negri, imenşi. Ess’ Gwynbleidd?

— Aé… aesseá… a început el, dar cuvintele din dialectul brokilonez, care sunau ca un cântec din gura driadelor, lui îi stăteau în gât şi îi iritau buzele. Niciuna dintre voi nu vorbeşte graiul comun? Nu ştiu prea bine…

— An’váill. Vort Ilinge, l-a întrerupt driada.

— Sunt Gwynbleidd, Lupul Alb. Domniţa Eithné mă

cunoaşte. Mă duc la ea cu un mesaj. Am mai fost în Brokilon. La Duén Canell.

— Gwynbleidd. Cărămizia şi-a mijit ochii. Vatt’ghern?

— Da, a confirmat el. Vânător de monştri.

Cea cu părul oliv a pufnit furios, dar a lăsat arcul în jos.

— 242 —

Cărămizia s-a uitat la el cu ochii larg deschişi, dar faţa brăzdată cu dungi verzi îi era complet inertă, moartă, precum chipul unei statui. Inerţia nu permitea clasificarea feţei în frumoasă sau urâtă. În locul unei astfel de clasificări s-ar pune problema dacă exprimă indiferenţă şi insensibilitate sau cruzime. Geralt îşi reproşa în minte această evaluare, era surprins de umanizarea pe care i-o atribuia driadei. La urma urmei, el ar trebui să ştie doar că

era mai în vârstă decât celelalte două. În ciuda aparenţelor, era mai în vârstă, mult mai în vârstă decât celelalte.

Tăcerea plutea peste nehotărârea lor. Geralt i-a auzit gemetele lui Freixenet, icnetele şi tuşea. Şi cărămizia le auzise negreşit, dar pe faţă nu i s-a clintit niciun muşchi.

Vânătorul şi-a pus mâinile în şolduri.

— Acolo, în groapă, a spus el liniştit, este cineva rănit.

Dacă nu primeşte ajutor, va muri.

— Tháess aep! Cea cu părul oliv şi-a încordat arcul şi a aţintit vârful săgeţii spre el.

— O să-l lăsaţi să moară? a întrebat Geralt fără să ridice vocea. Să se înăbuşe încet-încet cu propriul sânge? În cazul

acesta, mai bine îi faceţi felul.

— Gura! a lătrat driada, trecând la graiul comun. Dar şi-a lăsat în jos arcul şi i-a slăbit coarda. S-a uitat la cealaltă

interogativ. Cărămizia a dat din cap, arătând spre groapă.

Cea cu părul oliv a fugit repede şi în linişte.

— Vreau să o văd pe domniţa Eithné, a spus Geralt. Am un mesaj…

— Ea – cărămizia a arătat spre cea cu părul mieriu – te va duce la Duén Canell. Du-te.

— Frei… Şi rănitul?

Driada s-a uitat la el cu ochii mijiţi. Nu înceta să se joace cu săgeata, fixată pe coardă.

— Nu-ţi face griji, i-a spus. Du-te. Te va călăuzi până la ea.

— Dar…

— Va’en Vort! i-a curmat vorba driada, strângând din buze.

Vânătorul a ridicat din umeri şi s-a întors spre cea cu

părul de culoarea mierii. Părea cea mai mică dintre cele trei, dar se putea înşela. A băgat de seamă că are ochii albaştri.

— Să mergem, atunci.

— Haide, a spus încet mieria. După o scurtă ezitare, i-a dat spada. Să mergem.

— Care ţi-e numele? a întrebat-o.

— Ciocu’ mic.

Driada străbătea foarte repede crângul, fără să privească

înapoi. Geralt făcea eforturi să ţină pasul. Ştia că driada avea un scop, că vrea ca omul din spatele ei să se împotmolească în hăţiş cu un icnet, să se prăbuşească la pământ epuizat, incapabil să continue marşul. Bineînţeles, ea nu ştia că are de-a face cu un vânător, nu cu un om. Era prea tânără ca să ştie ce este un vânător de monştri.

Fata – Geralt ştia de-acum că nu este o driadă pursânge –

s-a oprit brusc. Şi-a întors capul. El îi vedea pieptul săltând şi coborând sub cămaşa înfloratã, de-abia mai respira ţinându-şi gura închisă.

— Mai cătinel? a sugerat el cu un zâmbet.

— Da, l-a privit ea fără tragere de inimă. Aeén esseáth Sidh?

— Nu, nu sunt elf. Care ţi-e numele?

— Braenn, i-a răspuns reluând marşul, dar mai domol, fără a încerca să-l depăşească. Mergeau unul lângă altul, aproape. Geralt i-a observat sudoarea, sudoare obişnuită de fată tânără. Transpiraţia driadelor mirosea a frunze de salcie strivite între degete.

— Şi cum te chema înainte?

S-a uitat la el, şi-a strâns buzele, s-a gândit că se va înfuria şi-i va cere să tacă. N-a fost aşa.

— Nu-mi amintesc, i-a spus ea şovăielnic. El n-a crezut-o că spune adevărul.

Nu arăta mai mare de şaisprezece ani şi n-avea cum să

fie în Brokilon de mai mult de şase, şapte ani. Dacă ar fi ajuns aici mai înainte, de copilă sau de nou-născută, nu s-ar mai recunoaşte trăsăturile fiinţei umane. Părul blond natural şi ochii albaştri erau întâlniţi şi la driade. Copiii

driadelor, concepuţi cu elfi sau cu oameni, preluau exclusiv trăsăturile mamelor şi erau doar fete. Extrem de rar şi de obicei într-una din următoarele generaţii, se mai năştea câte o copilă cu ochii sau părul unui tată anonim. Dar Geralt era convins că Braenn nu avea, cu toate acestea, nicio picătură de sânge de driadă. Oricum nu mai conta.

Sânge sau nu, azi era o driadă.

— Dar pe tine, s-a încruntat la el, cum te cheamă?

— Gwynbleidd.

Ea a dat din cap.

— Să mergem, atunci… Gwynbleidd.

Au mers mai lent decât înainte, dar tot repede. Braenn, fără putinţă de tăgadă, cunoştea Brokilonul – dacă ar fost singur, Geralt nu ar fi reuşit să menţină nici ritmul, nici direcţia cea bună. Braenn zburda prin crâng, pe poteci sinuoase, ascunse, traversa cheiuri sărind sprinten pe buştenii căzuţi ca nişte punţi, înfrunta cu îndrăzneală

întinderile lucioase de mlaştină, înverzite pe alocuri de lintiţă, pe care vânătorul nu s-ar fi încumetat să le străbată

şi ar fi pierdut ore, dacă nu chiar zile, ocolindu-le.

Nu numai împotriva sălbăticiei codrului îl proteja prezenţa lui Braenn – erau locuri unde driada încetinea ritmul, călca prudent, tatona cărarea cu piciorul, ţinându-l de mână. Ştia de ce. Capcanele Brokilonului deveniseră

legendare – se vorbea despre gropi cu pari ascuţiţi, despre săgeţi care zburau singure, despre copaci care cădeau, despre teribilul „arici” – o sferă cu ţepi, legată de o coardă

invizibilă, care se rostogolea brusc, măturând totul în cale.

Erau, de asemenea, locuri în care Braenn se oprea şi fluiera melodios, iar din tufişuri îi răspundeau fluierături. Erau, de asemenea, locuri în care se oprea cu mâna pe o săgeată

din tolbă, cerându-i vânătorului să tacă şi aşteptând cu sufletul la gură până când ceva care foşnea în desiş se îndepărta.

În pofida marşului forţat, au trebuit să poposească pentru o noapte. Braenn a ales un loc impecabil – în dosul unui muncel unde diferenţele de temperatură erau îmblânzite de rafale de aer cald. Au dormit pe ferigi uscate, foarte

aproape unul de altul, un obicei de-al driadelor. La miezul nopţii, Braenn l-a îmbrăţişat, l-a strâns cu putere. Şi nimic mai mult. El a îmbrăţişat-o. Şi nimic mai mult. Era driadă.

Era vorba doar despre căldură.

În zori, încă pe întuneric, şi-au văzut de drum.

II

Au străbătut centura de coline împădurite, şerpuind prin văile cufundate în ceaţă, mergând prin poieni întinse, ierboase, printre arbori doborâţi de vânt.

Braenn s-a oprit din nou, s-a uitat în jur. Dădea impresia că s-a rătăcit, dar Geralt ştia că este imposibil. Cu toate acestea, a profitat de pauză şi s-a aşezat pe un trunchi culcat la pământ.

Şi apoi a auzit un ţipăt. Scurt. Strident. Disperat.

Braenn a îngenuncheat imediat şi a scos din tolbă două

săgeţi odată. Pe una a apucat-o în dinţi, pe cealaltă a fixat-o în coardă, a întins arcul, cu scopul de a trage orbeşte prin tufişuri, în direcţia ţipătului.

— Nu trage! a strigat el.

A sărit peste trunchi şi a pătruns în tufişuri.

Într-o poieniţă, la poalele unui versant stâncos, era o creatură mică, într-un ilic gri, cu spatele rezemat de trunchiul unui carpen uscat. În faţa ei, cam la cinci paşi, ceva s-a mutat încet, culcând iarba. Acel ceva era cafeniu şi de vreo doi coţi. La început, Geralt a crezut că e un şarpe.

Dar văzându-i lăbuţele galbene, ca nişte cleştişori, şi segmentele chitinoase plate de pe trunchiul lung, şi-a dat seama că nu este un şarpe. Ci ceva mult mai rău.

Agăţându-se de trunchi, creatura a chiţăit slab.

Centipodul gigant şi-a ridicat deasupra ierbii nişte antene tremurânde, cu care capta mirosul şi căldura.

— Nu te mişca! a ţipat vânătorul şi a călcat apăsat pentru a atrage atenţia scolopendromorfului. Dar centipodul nu a reacţionat, antenele captaseră deja parfumul victimei din apropiere. Monstrul s-a mutat cu ajutorul lăbuţelor, s-a ghemuit în forma literei S şi s-a aruncat în faţă. Lăbuţele

galbene, lucioase, se iveau intermitent în iarbă, la intervale regulate, ca vâslele unei galere.

— Yghern! a răcnit Braenn.

Din doi paşi, Geralt l-a ajuns, trăgându-şi între timp spada din teaca aflată în spate. Cu şoldul, a lovit creatura care rămăsese înţepenită sub un copac, aruncând-o într-o parte, în tufişurile de mure. Scolopendromorful foşnea în iarbă. Şi-a întins lăbuţele şi s-a repezit la el, ridicându-şi segmentele din faţă şi clănţănind din cleştişorii încărcaţi cu venin. Geralt şi-a început dansul, a sărit peste trupul placat al lighioanei şi, după o semipiruetă, a lovit-o cu vârful spadei, încercând să nimerească în locul moale dintre plăcile blindate. Monstrul era prea rapid, spada i-a alunecat pe carapacea chitinoasă, fără să-l străpungă – covorul gros de muşchi i-a amortizat impactul. Geralt a sărit îndărăt, dar nu destul de sprinten. Scolopendromorful şi-a înfăşurat partea din spate a corpului în jurul picioarelor vânătorului cu o forţă colosală. Geralt şi-a pierdut echilibrul, s-a aplecat şi a încercat să se smulgă din strânsoare. Fără niciun rezultat.

Centipodul s-a arcuit şi a pivotat pentru a ajunge la el cu cleştişorii, zgâriind violent cu gheruţele copacul ieşit în cale. În acel moment, deasupra capului lui Geralt a şuierat o săgeată, care a străpuns cu un trosnet carapacea lighioanei, pironind-o de trunchiul unui copac. Centipodul s-a ghemuit, a rupt săgeata şi s-a eliberat, dar imediat l-au înjunghiat

încă două proiectile. Vânătorul şi-a protejat abdomenul cu o mână şi s-a dat la o parte.

Braenn, în genunchi, trăgea cu arcul într-un ritm incredibil, ţintuind scolopendromorful cu o săgeată după

alta. Centipodul rupea săgeţile şi se elibera, dar o altă

săgeată îl pironea din nou de copac. Capul plat, lucios, cafeniu al dihaniei scrâşnea din fălcile sparte pe alocuri de săgeţi, în încercarea nesăbuită de a ajunge la atacatorul său.

Geralt a sărit în lături şi a executat o lovitură amplă cu spada, care a pus capăt luptei. Trunchiul de copac a fost butucul călăului.

Braenn s-a apropiat încet, cu arcul pregătit, i-a tras un şut trupului care se zvârcolea în iarbă, frământându-şi picioarele, şi a scuipat pe el.

— Mulţumesc, i-a spus vânătorul, zdrobind capul centipodului cu călcâiul.

— Eh?

— Mi-ai salvat viaţa.

Driada s-a uitat la el. Nu era în privirea ei nici înţelegere, nici emoţii.

— Yghern, a spus ea, strivind cu ciubota corpul care încă

se zbătea. Mi-a rupt săgeţile.

— Mi-ai salvat viaţa, mie şi acelei micuţe driade, a adăugat Geralt. La naiba, ea unde este?

Braenn a despărţit abil tufele de mur şi a căutat cu braţul prin lăstarii spinoşi.

— Mă gândeam eu, a spus ea, trăgând din tufişuri creatura într-un ilic gri. Uită-te şi tu, Gwynbleidd.

Nu era o driadă. Nu era nici elf, nici silfidă, nici spiriduş şi nici pitic. Era cea mai obişnuită fetiţă din lume. În mijlocul Brokilonului, locul cel mai puţin obişnuit pentru o fetiţă

obişnuită.

Avea părul cenuşiu şi ochii mari, verzi, ca veninul. Nu putea să aibă mai mult de zece ani.

— Cine eşti tu? a întrebat-o vânătorul. Cum ai ajuns aici?

Ea nu i-a răspuns. Oare unde am mai văzut-o, s-a gândit el. Am mai văzut-o undeva. Sau pe cineva cu care seamănă

foarte mult.

— Nu te teme, i-a spus el nesigur.

— Nu mă tem, a murmurat ea vag. Părea că are guturai.

— Să spălăm putina de aici, a hotărât Braenn, privind în jur. Acolo unde este un yghern, apare negreşit şi altul. Şi nu mai am multe săgeţi.

Fetiţa s-a uitat la ea, a deschis gura, şi-a şters-o de praf cu dosul palmei.

— Cine naiba eşti? a repetat Geralt, aplecându-se în faţă.

Ce faci… în codrul ăsta? Cum ai ajuns aici?

Fetiţa şi-a lăsat capul în jos, s-a smiorcăit din cauza guturaiului.

— 248 —

— Eşti surdă? Cine eşti, te-am întrebat? Cum te cheamă?

— Ciri, s-a smiorcăit ea.

Geralt s-a întors. Braenn, cu ochii la arc, i-a aruncat o privire scurtă.

— Ascultă, Braenn…

— Îhm?

— Este posibil… Este posibil ca ea… să fi fugit de Duén Canell?

— Ee?

— N-o face pe proasta cu mine, s-a înfuriat Geralt. Ştiu că

racolezi fete. Ce, tu cum ai ajuns în Brokilon, ai căzut din cer? Te-am întrebat, este posibil să…

— Nu, l-a întrerupt driada. N-am mai văzut-o până acum.

Geralt s-a uitat la fetiţă. Părul ei cenuşiu era ciufulit, plin de ace de pin şi de frunze, dar mirosea a curat, nu a fum, nici a hambar, nici a untură. Mâinile, deşi incredibil de murdare, erau prea mici şi delicate, fără cicatrici şi bătături.

Îmbrăcămintea băieţească pe care o purta, ilicul gri şi flanela roşie nu-i trădau originea, dar cizmele înalte, din piele moale, de viţel, erau scumpe. Nu, cu siguranţă nu era un copil din vreun sat. Freixenet, şi-a amintit brusc

vânătorul. Pe ea o căuta Freixenet. De aceea a pătruns el în Brokilon.

— De unde eşti, te întreb, smiorcăito?

— Cum îndrăzneşti să mi te adresezi aşa! Fetiţa şi-a ridicat capul semeţ şi a bătut din picior. Muşchiul moale a atenuat efectul gestului.

— Hopaa! a zis vânătorul zâmbind. De fapt, avem de-a face cu o principesă. Cel puţin în vorbire, pentru că

înfăţişarea cam lasă de dorit. Eşti din Verden, nu-i aşa? Ştii că eşti căutată? Nu-ţi face griji, o să te duc acasă. Ascultă, Braenn…

Când a întors capul, fetiţa s-a răsucit pe călcâie şi a început să alerge prin pădure, urmând panta uşoară a unui deal.

— Bloede turd! a urlat driada, tremurând din toate încheieturile. Caemm ’ere!

Fetiţa, poticnindu-se, alerga orbeşte prin pădure, făcând

crengile uscate să trosnească.

— Stai! a ţipat Geralt. Unde te duci, la naiba?

Braenn şi-a întins repede arcul. Săgeata a şuierat veninos, a accelerat într-o parabolă foarte deschisă şi s-a înfipt cu un zbârnâit într-un trunchi, aproape razant cu părul fetiţei. Fetiţa s-a aplecat şi a căzut la pământ.

— Tâmpita naibii, a şuierat vânătorul apropiindu-se de driadă. Braenn a tras cu dexteritate altă săgeată din tolbă.

Puteai s-o omori!

— Acesta este Brokilonul, i-a replicat ea sfidător.

— Şi acesta este un copil!

— Şi ce dacă?

S-a uitat la capătul săgeţii. Avea o pană vărgată de fazan, vopsită în galben cu un decoct din scoarţă de copac. N-a scos nicio vorbă. S-a răsucit iute şi a rupt-o la fugă în pădure.

Fetiţa stătea sub un copac, ghemuită. Şi-a ridicat cu grijă

capul şi s-a uitat la săgeata implântată în trunchi. Apoi a auzit paşii vânătorului şi a sărit în sus, dar el a prins-o întrun salt scurt, apucând-o de gluga roşie a flanelei. Şi-a întors capul şi s-a uitat la el, apoi la mâna lui care o ţinea de glugă. Geralt i-a dat drumul.

— De ce-ai fugit?

— Nu-i treaba ta, şi-a tras nasul fetiţa. Lasă-mă în pace, tu… tu…

— Plod nerod, a şuierat furios Geralt. Asta-i Brokilon. Nu ţi-a fost de-ajuns centipodul? Până dimineaţă nu mai erai întreagă în codrul ăsta. Tot n-ai înţeles?

— Nu mă atinge! s-a bosumflat ea. Ia mâna de pe mine!

Sunt principesă, ce crezi!

— Eşti o mucoasă proastă.

— Sunt principesă!

— Principesele nu umblă teleleu prin pădure. Principesele au nasul curat.

— O să poruncesc să-ţi taie capul! Şi ţie, la fel! Fetiţa şi-a şters nasul cu mâna şi s-a uitat cu ură la driada care se apropia. Braenn a pufnit în râs.

— În regulă, destul cu ţipetele, a intervenit vânătorul. De

ce fugeai, principesă? Şi încotro? De ce ţi-e frică?

Fetiţa tăcea, se smiorcăia.

— Ei bine, cum doreşti. Vânătorul i-a făcut cu ochiul driadei. Noi plecăm. Dacă ţii morţiş să rămâi singură în pădure, asta-i treaba ta. Dar a doua oară când dai nas în nas cu un yghern, să nu ţipi. N-ar fi un comportament demn de o principesă. Principesele mor demn, fără să se plângă, ştergându-şi nasul în prealabil. Haide, Braenn. Rămas-bun, Alteţă.

— A… aşteptaţi-mă.

— Da?

— O să merg cu voi.

— Ce onoare. Aşa-i, Braenn?

— Dar nu mă duceţi înapoi la Kistrin? Îmi făgăduiţi?

— Cine e… a început Geralt. Oh, la naiba. Kistrin.

Principele Kistrin? Fiul regelui Ervyll din Verden?

Fetiţa şi-a strânse buzele mici, s-a smiorcăit, şi-a întors capul.

— Gata cu sporovăială, s-a încruntat Braenn. Să mergem.

— Un bob zăbavă. Vânătorul s-a ridicat şi s-a uitat la driadă de sus. Planurile au suferit o mică schimbare, frumoasa mea arcaşă.

— Eh? Braenn a ridicat din sprâncene.

— Domniţa Eithné mai are de aşteptat. Trebuie s-o însoţesc pe micuţă acasă. În Verden.

Driada şi-a mijit ochii, şi-a dus mâna la tolbă.

— N-o să pleci nicăieri. Nici ea.

Vânătorul a zâmbit sinistru.

— Fii atent Braenn, i-a spus el. Eu nu sunt un căţeluş, ca cel căruia ieri i-ai înfipt o săgeată în ochi în ambuscadă.

Ştiu să mă apăr.

— Bloede arss! a şuierat driada, ridicând arcul. Ai să

mergi la Duén Canell! Şi ea! Nu la Verden!

— Nu! Nu în Verden! Fetiţa cu părul cenuşiu s-a repezit la driadă, lipindu-se de coapsele ei fine. Merg cu tine! Şi el să

plece singur în Verden, la idiotul de Kistrin, dacă aşa vrea!

Braenn nici măcar nu s-a uitat la ea, menţinându-şi ochii aţintiţi asupra lui Geralt. Dar a lăsat în jos arcul.

— Ess turd! a scuipat la picioarele lui. Ei bine! Du-te încotro vezi cu ochii! Să vedem dacă eşti în stare. O să

putrezeşti înainte de a părăsi Brokilonul.

Are dreptate, s-a gândit Geralt. N-am nicio şansă. Fără ea nu ies din Brokilon, nici la Duén Canell nu ajung. O să văd eu cum o scot la capăt. Poate reuşesc s-o înduplec pe Eithné…

— Ei bine, Braenn, i-a spus el pe un ton conciliant, zâmbind. Nu te supăra, scumpo. Ei bine, să fie cum vrei tu.

Mergem cu toţii la Duén Canell. La domniţa Eithné.

Driada a îngăimat ceva în barbă şi a scos săgeata din coardă.

— Atunci, la drum, a rostit ea apoi, aranjându-şi banda din papură peste păr. Am pierdut destulă vreme.

— Oooi… a gemut fetiţa, făcând un pas.

— Ce este?

— Ceva, ah… în picior.

— Stai, Braenn! Haide, smiorcăito, o să te duc în cârcă.

Radia căldură şi mirosea ca o vrabie murată.

— Cum te cheamă, principesă? Am uitat.

— Ciri.

— Şi ţinutul dumitale unde se află, dacă pot întreba?

— Nu-ţi voi spune, a murmurat fetiţa. Nu-ţi voi spune şi cu asta basta.

— Ia vezi ce faci. Nu te mai foi şi nu-ţi mai trage mucii în urechea mea. Ce vânt te-a adus în Brokilon? Te-ai rătăcit? Ai

greşit drumul?

— Nici vorbă! Eu nu greşesc niciodată.

— Nu te mai fâţâi. Ai fugit de Kistrin? Din castelul Nastrog? Înainte sau după nuntă?

— De unde ştii? şi-a tras nasul nervoasă.

— Sunt extrem de isteţ. De ce ai fugit în Brokilon? N-ai avut şi alte direcţii, mai sigure?

— Tâmpitul de cal m-a adus.

— Umbli cu minciuni, principesă. Cu statura ta ai putea călări cel mult o pisică. Cu condiţia ca şi aia să fie liniştită.

— Mark îl conducea. Pajul cavalerului Voymir. Şi în pădure calul s-a prăbuşit, şi-a rupt piciorul. Şi ne-am rătăcit, am

greşit drumul.

— Ai spus că nu ţi se întâmplă.

— El a greşit, nu eu. Era negură. Ne-am rătăcit.

V-aţi rătăcit, s-a gândit Geralt. Bietul paj al cavalerului Voymir, care a avut ghinionul să le iasă în cale lui Braenn şi tovarăşelor ei. Căţeluşul, care pesemne că nu ştia ce e aceea o femeie, a ajutat-o să evadeze pe mucoasa cu ochii verzi, deoarece a auzit tot soiul de poveşti cavalereşti, cu fecioare silite să se căsătorească. A ajutat-o să scape, ca să

ajungă victima săgeţii unei driade care, probabil, la rândul ei, nu ştie ce este acela un bărbat. Dar ştie cum să-l omoare.

— Te-am întrebat dacă ai fugit de la castelul Nastrog înainte de căsătorie sau după căsătorie?

— Am fugit şi gata, ce te priveşte pe tine? a mârâit copila. Bunica mi-a spus că trebuie să mă duc acolo şi să-l cunosc. Pe acest Kistrin. Doar să-l cunosc. Şi tatăl său, regele... marele...

— Ervyll.

— Nuntă şi iar nuntă. Iar eu nu-l iubesc. Pe acest Kistrin.

Bunica mi-a spus...

— Chiar aşa de mult îl urăşti pe Kistrin?

— Nu-l vreau, a spus sfidător Ciri, trăgând aer pe nas cu forţă. E gras, idiot, urât şi-i miroase şi gura. Înainte de a mă

duce acolo, mi-au arătat un tablou cu el în care nu era gras.

Nu vreau un asemenea soţ. De fapt, nu vreau niciun soţ, deloc.

— Ciri... a început vânătorul ezitant. Kistrin este încă un copil, la fel ca tine. În câţiva ani poate fi un tânăr destul de frumos.

— Atunci, să-mi trimită alt tablou peste câţiva ani, a pufnit fetiţa. Şi eu lui, la fel. Fiindcă mi-a spus că, în tabloul care i-a fost arătat, eram mult mai frumoasă. Mi-a mărturisit că o iubeşte pe Alvina, o servitoare de la castel, care îl vrea de cavaler. Vezi? El nu mă vrea şi eu nu-l vreau.

Atunci, de ce nunta asta?

— Ciri, el este un principe, iar tu o principesă. Aşa se căsătoresc principii şi principesele, nu altfel. Acesta este

obiceiul.

— Vorbeşti ca toţi ceilalţi. Crezi că dacă sunt mică, pot fi minţită.

— Nu te mint.

— Ba minţi.

Geralt a tăcut. Braenn, care mergea în faţa lor, s-a uitat în jur, probabil surprinsă de tăcere. Ridicând din umeri, a reluat marşul.

— Unde mergem? s-a încruntat Ciri. Vreau să ştiu!

Geralt tăcea mâlc.

— Răspunde-mi, când te întreb! l-a ameninţat ea, întărindu-şi ordinul cu un smiorcăit zgomotos. Ştii cine...

Cine stă în cârca ta?

El nu i-a răspuns.

— O să te muşc de ureche! a ţipat Ciri.

Vânătorul n-a mai rezistat. A apucat-o pe fetiţă şi a dat-o jos din spatele său.

— Ascultă-mă, mucoaso! s-a oţărât la ea dintr-odată, ducându-şi mâna la cataramă. Chiar acum te pun pe genunchi, îţi dau pantalonii jos şi te bat la fund cu cureaua.

Nimeni n-o să-mi stea în cale, pentru că aici nu suntem la curtea regală, iar eu nu sunt vreun curtean sau vreun

servitor de-al tău. Ai să vezi cum o să-ţi pară rău că n-ai rămas la Nastrog. Ai să vezi că e mai bine să fii principesă

decât o mucoasă rătăcită în pădure. Deoarece doar principeselor li se permite să se comporte intolerabil.

Principesele, chiar şi atunci, nu sunt bătute la cur de nimeni cu cureaua, în afară de rege.

Ciri s-a făcut mică şi se tot smiorcăia. Braenn, rezemată

de un copac, îi urmărea impasibilă.

— Ei bine, ce zici? a întrebat-o vânătorul, rulându-şi cureaua în jurul pumnului. Ne vom comporta demn şi reţinut? Dacă nu, punem cureaua pe curul Alteţei Tale. De acord? Da sau nu?

Fetiţa a adulmecat şi şi-a tras nasul, apoi a dat din cap cu nerăbdare.

— O să fii cuminte, principesă?

— O să fiu, a îngăimat ea.

— Nu mai e mult şi se înserează, a intervenit driada. S-o luăm din loc, Gwynbleidd.

Codrul se rărea. Mergeau printre lăstari crescuţi în nisip, prin pajişti învăluite în ceaţă, păscute de turme de cerbi.

Era tot mai răcoare.

— Nobile jupân… a spus Ciri după o lungă tăcere.

— Numele meu este Geralt. Ce este?

— Sunt lihnită de foame.

— În curând o să facem un popas. O să amurgească.

— Nu mai pot, a scâncit Ciri. N-am mai mâncat de…

— Nu mai trăncăni atât. Geralt a băgat mâna în desagă, a scos o bucată de slănină, o bucăţică de brânză şi două

mere. Ia de-aici.

— Ce este asta galbenă?

— Slănină.

— Nu mănânc aşa ceva, a refuzat fetiţa.

— Foarte bine, a repezit-o el, băgându-şi în gură o bucăţică de slănină. Mănâncă brânză. Şi măr. Unu.

— De ce unu?

— Bine, nu te mai codi. Ia-le pe amândouă.

— Geralt?

— Mmm?

— Mulţumesc.

— N-ai pentru ce. Mănâncă sănătoasă.

— Nu… Nu pentru asta, adică şi pentru asta, dar… M-ai salvat de acel centipod… Brrr… mai aveam un pic şi muream de frică…

— Mai aveai un pic şi mureai, a confirmat vânătorul serios. Mai aveai un pic şi mureai într-un mod extrem de dureros şi

scârbos, s-a gândit el. Ar trebui să-i mulţumeşti lui Braenn.

— Cine este ea?

— O driadă.

— O zână a pădurii?

— Da.

— Ea ne… Ele răpesc copii! Ea ne-a răpit? Eh, la urma urmei, tu nu eşti mic. Da’ de ce ea vorbeşte atât de ciudat?

— Vorbeşte cum vorbeşte, nu contează. Contează că se

pricepe să tragă cu arcul. Nu uita să-i mulţumeşti, atunci când o să ne oprim.

— Nu uit, s-a smiorcăit Ciri.

— Sunt sigur, principesă, viitoare principesă de Verden.

— N-o să fiu, a murmurat ea, nicio principesă.

— Bine, bine. N-o să fii principesă. O să fii un hamster şi o să-ţi duci veacul într-o vizuină.

— Nu este adevărat! Nu ştii nimic!

— Nu-mi chiţăi în ureche. Şi nu uita de curea!

— N-o să fiu principesă. O să fiu…

— Ei? Ce?

— E o taină.

— Ah, da, tainã. Foarte bine. Geralt a ridicat capul. Ce s-a întâmplat, Braenn?

Driada, oprindu-se, a dat din umeri şi s-a uitat la cer.

— Sunt sleitã, a spus ea încet. Şi tu, probabil, cã ai cãrato atât în cârcã, Gwynbleidd. Aici vom poposi. Se întunecã.

III

— Ciri?

— Mhm? a suspinat fetiţa, scârţâind crengile pe care era întinsã.

— Nu ţi-e frig?

— Nu, a oftat ea. Astãzi este cald. Ieri… Ieri a fost îngrozitor de frig, vãleu.

— Culmea! a spus Braenn, slãbindu-şi cureluşele ciubotelor lungi, moi. A mers mult prin pãdure. Şi a trecut prin mlaştini, prin hãţişuri, prin râpe. Rezistentã, zdravãnã

şi curajoasã. Într-adevãr, o sã ne prindã bine… O sã ne prindã bine nouã.

Geralt i-a aruncat o cãutãturã driadei, cu ochii strãlucind în semiîntuneric. Braenn s-a rezemat de un copac, şi-a luat banda de pe cap, şi-a scuturat pãrul dintr-o smucitură a capului.

— A intrat în Brokilon, a spus ea, anticipând comentariul lui. E a noastrã, Gwynbleidd. Sã mergem la Duén Canell.

— Jupâneasa Eithné o sã hotãrascã, a rãspuns el ironic.

Dar ştia că Braenn avea dreptate.

Păcat, s-a gândit vânătorul, uitându-se la fetiţa care se foia pe patul verde. O domniţă atât de fermă. Oare unde-am mai văzut-o? Nu contează. Dar e păcat. Lumea este atât de mare şi atât de frumoasă. Iar lumea ei se va limita la Brokilon până la sfârşitul zilelor sale. Care s-ar putea să nu fie prea multe. Poate doar până în ziua în care va cădea printre ferigi, între un şuierat şi o izbitură de săgeată, luptând în acest război fără sens pentru o pădure, de partea celor care trebuie să piardă. Care vor pierde. Mai devreme sau mai târziu.

— Ciri?

— În?

— Unde sunt părinţii tăi?

— N-am părinţi, a suspinat ea. S-au înecat în mare când eram mică.

Aha, s-a gândit el, aşa se explică multe. O principesă, fiica unor prinţi care nu mai trăiesc. Cine ştie dacă n-o fi a treia fiică, după vreo patru fii. Un titlu care, de fapt, este inferior celui de şambelan sau de paj. Ceva cu plete cenuşii şi cu ochii verzi care se învârte pe la castel şi de care vor să

se descotorosească cât mai degrabă cu putinţă, s-o mărite.

Cât mai degrabă cu putinţă, înainte să ajungă la maturitate şi să devină o femeiuşcă, un risc de scandal, de mezalianţă

sau de incest, ceva lesne de întâlnit prin dormitoarele castelelor.

Evadarea ei nu l-a surprins pe vânător. Mai întâlnise multe principese şi chiar regine rătăcind prin lume cu actori ambulanţi, fericite că au reuşit să scape de regi ramoliţi, dar mânaţi de dorinţa puternică de a avea urmaşi. Văzuse prinţi care preferau soarta nesigură a mercenarilor în locul căsătoriei cu vreo prinţesă aleasă de tată sau a cărei virginitate dubioasă avea să fie preţul vreunei alianţe dinastice sau al vreunui pact.

S-a întins lângă fetiţă, acoperit-o cu surtucul lui.

— Dormi, i-a spus el. Dormi, orfană micuţă.

— Da’ de unde! a crâcnit ea. Sunt principesă, nu orfană.

Şi am o bunică. Bunica mea este regină. Ce crezi tu? Când

am să-i spun că ai vrut să mă baţi cu cureaua, bunica o să

poruncească să ţi se taie capul, ai să vezi.

— Îngrozitor! Ciri, ai milă!

— Nici gând!

— Eşti o fetiţă bună. Tăierea capului e straşnic de dureroasă. Nu-i aşa că n-o să mă spui?

— Ba o să te spun.

— Ciri.

— O să te spun, spun, spun! Ţi-e frică, hâm?

— Teribil. Ştii, Ciri, că un om cu capul tăiat poate să

moară.

— Râzi de mine?

— Cum aş putea să îndrăznesc?

— Las’ c-o să-ţi treacă ţie râsul, ai să vezi. Cu bunica nu-i de şagă, când bate din picior, cei mai mari războinici şi cavaleri îngenunchează în faţa ei, am văzut eu cu ochii mei.

Şi dacă vreunul este neascultător, atunci jap, îi sare capul.

— Groaznic. Ciri?

— Eh?

— Cred c-o să-ţi taie capul.

— Mie?

— Negreşit. La urma urmei, e bunica ta, regina care a fost de acord cu nunta ta cu Kistrin şi te-a trimis la Verden, la Nastrog. Ai fost neascultătoare. Când o să te întorci…

jap! Şi-ai rămas fără cap.

Fata a tăcut, a încremenit. Se auzeau plescăiturile buzelor şi respiraţia anevoioasă prin nasul congestionat.

— Nu-i adevărat, a spus ea. Bunica n-o să-i lase să-mi taie capul pentru că… Pentru că e bunica mea, nu-i aşa? Uf, ce mamă de bătaie o să-mi tragă.

— Aha, a râs Geralt. Cu bunica nu-i de şagă, nu? Te-a mai articulat câteodată, nu-i aşa?

Ciri a pufnit furioasă.

— Ştii ce? i-a propus el. O să-i spunem bunicii că deja te-am chelfănit eu şi nimeni nu poate fi pedepsit de două ori pentru acelaşi lucru. Ce zici?

— Zic că eşti prost! Ciri s-a ridicat pe coate în scârţâielile crengilor. Când bunica o s-audă că mi-ai tras o chelfăneală,

atunci o să-ţi taie capul cât ai zice peşte!

— Aşadar, te-ar durea inima pentru capul meu?

Fata a tăcut, şi-a tras nasul din nou.

— Geralt…

— Ce e, Ciri?

— Bunica ştie că trebuie să mă întorc. Nu pot fi soţia idiotului de Kistrin. Trebuie să mă întorc, ce mai la deal la vale.

Trebuie, s-a gândit el. Din păcate, asta nu depinde nici de tine, nici de bunica ta. Depinde de toanele bătrânei Eithné.

Şi de iscusinţa mea de a o îndupleca.

— Bunica ştie, l-a lămurit Ciri. Pentru că… Geralt, jură că

n-o să spui la nimenea. E o taină nemaipomenită. Teribilă, îţi spun. Jură.

— Jur.

— Ei bine, am să-ţi spun. Mama mea a fost vrăjitoare, n-o să crezi. Şi tatăl meu a fost, bineînţeles, fermecat. Asta e tot ce

mi-a spus o doică, iar când a aflat bunica, a fost o zarvă teribilă. Pentru că sunt predestinată, ştii?

— Cui?

— Nu ştiu, a răspuns Ciri ţanţoşă. Dar sunt predestinată.

Aşa mi-a spus doica. Iar bunica a spus că nu va permite aşa ceva, că mai degrabă blemte... blestematul de castel se năruie până la temelii. Pricepi? Doica a spus că împotriva destinului poţi să faci orice vrei, dar n-are niciun rost. Ha!

apoi doica a izbucnit în lacrimi şi bunica a început să ţipe.

Vezi? Sunt predestinată. N-o să fiu soţia idiotului de Kistrin.

Geralt?

— Dormi, a căscat el de i-au pocnit fălcile. Dormi, Ciri.

— Spune-mi o poveste.

— Ce?

— Spune-mi o poveste, a pufnit ea. Cum să dorm aşa, fără nicio poveste? Asta-i bună!

— Nu ştiu, la naiba, nicio poveste. Închide ochii şi dormi.

— Nu umbla cu minciuni. Pentru că ştii. Ce, când erai mic, cum, nimeni nu-ţi spunea poveşti? De ce zâmbeşti?

— Fără motiv. Mi-am amintit ceva.

— Ei! Vezi. Ei bine, povesteşte-mi.

— Ce?

— Povestea.

A zâmbit din nou, şi-a pus mâinile sub cap, s-a uitat la stelele care licăreau printre crengile de deasupra lor.

— A fost odată un motan, a început Geralt. Un motan obişnuit, vărgat, care prindea şoareci. Şi într-o bună zi motanul a pornit-o singur la drum prin pădurea înspăimântătoare şi întunecată. Şi a mers el ce-a mers... A mers... A mers...

— Să nu-ţi închipui, i-a spus Ciri, îmbrăţişându-l, că o să

adorm înainte de a ajunge la capăt.

— Taci, smiorcăito. Da... A mers el ce-a mers, până ce s-a întâlnit cu un vulpoi. Un vulpoi roşcat.

Braenn a oftat şi s-a întors către vânător, în cealaltă

parte, îmbrăţişându-l uşor şi ea.

— Haide, a suspinat Ciri. Spune-mi ce s-a petrecut mai departe.

— Vulpoiul s-a uitat la motan. Cine eşti? l-a întrebat. Sunt un motan, i-a răspuns motanul. Ha, i-a spus vulpoiul, şi nu ţi-e teamă, motanule, să hoinăreşti de unul singur prin pădure? Şi dacă vine regele la vânătoare, ce te faci? Cu câini, cu iscoade, călare pe cai? Ascultă ce-ţi spun, motanule, vânătoarea este o nenorocire nemaipomenită

pentru cei ca mine şi ca tine. Tu ai blană, eu am blană, vânătorii nu-i iartă pe cei ca noi, pentru că vânătorii au

iubite şi amante cărora le îngheaţă labele şi grumazurile şi fac din noi gulere şi manşoane ca să aibă curvele ce purta.

— Ce-s acelea manşoane? l-a întrebat Ciri.

— Nu mă întrerupe. Şi a adăugat vulpoiul: Eu, motanule, am o mie două sute optzeci şi şase de feluri ca să-i duc de nas, aşa sunt de viclean. Dar tu, motanule, în câte feluri ştii să-i păcăleşti pe vânători?

— Oh, ce poveste frumoasă, a zis Ciri, îmbrăţişându-l şi mai strâns pe vânător. Spune-mi ce-a făcut motanul?

— Îhî, a şoptit din cealaltă parte Braenn. Ce-a făcut motanul?

Vânătorul şi-a întors capul. Ochii driadei străluceau, gura îi era pe jumătate căscată şi îşi mişca limba pe buze. De

bună seamă, s-a gândit el, driadele mici sunt înnebunite după basme. La fel ca vânătorii mici. Pentru că şi unora, şi altora rareori li se spun poveşti înainte de a adormi.

Driadele mici adorm ascultând foşnetul copacilor. Vânătorii mici adorm ascultându-şi durerile musculare. Şi nouă ne străluceau ochii, ca lui Braenn, atunci când ascultam basmele lui Vesemir, acolo la Kaer Morhen. Dar asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă… cu mult timp în urmă…

— Haide, era nerăbdătoare Ciri. Mai departe?

— Şi face motanul: Eu, vulpoiule, nu ştiu să-i păcălesc în niciun fel. Ştiu un singur lucru – să mă caţăr în copac. Asta nu-i de-ajuns? Vulpoiul a pufnit în râs. Ah, cică, da’ prost mai eşti. Ia-ţi coada asta vărgată la spinare şi şterge-o de-aici că,

dacă te prind vânătorii, o păţeşti. Şi dintr-odată, tam-nisam, a început să sune cornul! Au sărit de prin tufişuri vânătorii, au văzut motanul şi vulpoiul şi s-au repezit după ei!

— Vaai! s-a smiorcăit Ciri, iar driada s-a scuturat ca lovită

de friguri.

— Linişte! Şi strigau: Înainte, jupuiţi-i de blană! La manşoane, la manşoane cu ei! Şi au asmuţit câinii asupra vulpoiului şi a motanului. Şi motanul ţuşti în copac, ca motanii. Până în vârf. Şi câinii, jap, au tăbărât pe vulpoi!

Până să apuce roşcatul să-şi pună în aplicare una dintre metodele lui şirete, era deja guler. Iar motanul mieuna din vârful copacului şi-i sfida pe vânători, dar n-aveau ce să-i facă, pentru că era înalt al dracu’ copacul. Au stat la poalele lui şi au înjurat tot ceea ce se putea înjura, dar până

la urmă n-au avut încotro şi au plecat cu mâinile goale. Şi atunci motanul s-a dat jos din copac şi s-a întors liniştit acasă.

— Şi dup-aia?

— Nimic. Ăsta-i sfârşitul.

— Şi morala? l-a întrebat Ciri. Poveştile au morală, nu-i aşa?

— Ei? a sărit şi Braenn, tremurând mai aproape de Geralt. Care este morala?

— Poveştile bune au morală, iar cele rele nu au morală, a

adăugat Ciri încrezătoare, trăgând aer pe nas.

— Asta a fost una bună, a căscat driada. Şi ar trebui să

aibă. Trebuie ca în faţa yghernului să ne cocoţăm în copac, cum a făcut motanul cel isteţ. Fără să mai stai pe gânduri, ţuşti! În copac. Oh, câtă înţelepciune. Supravieţuire. Nu renunţare.

Geralt a râs încetişor.

— Nu erau copaci în parcul castelului, Ciri? În Nastrog? În loc să ajungi în Brokilon, te căţărai în copac şi să stăteai acolo, în vârf, până îi trecea lui Kistrin cheful de nuntă.

— Râzi de mine?

— Îhâm.

— Ştii ceva? Te urăsc.

— E groaznic. Ciri, mi-ai frânt inima.

— Ştiu, a dat din cap fetiţa cu seriozitate, smiorcăindu-se, apoi s-a agăţat de el cu putere.

— Somn uşor, Ciri, i-a urat el, inhalându-i parfumul îndrăgit, de vrabie. Somn uşor. Noapte bună, Braenn.

— Deárme, Gwynbleidd.

Peste capetele lor, Brokilonul foşnea cu miliarde de ramuri şi sute de miliarde de frunze.

IV

A doua zi au ajuns la Copaci. Braenn a îngenuncheat, şi-a plecat capul. Geralt a simţit că ar trebui să facă acelaşi lucru. Ciri a oftat admirativ.

Copacii, în cea mai mare parte tisă, stejari şi nuci albi, aveau o duzină de coţi în diametru. Sub nicio formă nu se putea aprecia înălţimea până la care le ajungeau coroanele.

Locul în care rădăcinile puternice, răsucite, se îmbinau cu trunchiul neted, era deasupra capetelor lor. Acum puteau merge mai repede. Uriaşii creşteau răzleţ, iar la umbra lor nu supravieţuia nicio altă plantă, nu era decât un covor de frunze putrezite.

Ar fi putut merge mai repede. Dar mergeau încet. În linişte. Cu capul plecat. Aici, printre Copaci, erau mici, nesemnificativi, inexistenţi. Nu contau în niciun fel. Chiar şi

Ciri tăcea mâlc – n-a scos un cuvânt preţ de aproape jumătate de oră.

Iar după o oră de marş, au trecut de centura de Copaci şi au plonjat din nou în ravene, în făgetul reavăn.

Guturaiul o afecta tot mai mult pe Ciri. Geralt nu avea batistă, dar, sătul de smiorcăielile ei, a învăţat-o să-şi sufle nasul strângându-l cu degetele. Fetiţei i-a plăcut la nebunie.

Văzându-i zâmbetul şi ochii strălucitori, vânătorul era profund convins că se bucură la gândul că în curând va avea posibilitatea să-şi etaleze noul truc la curte, în timpul unui ospăţ sau în prezenţa vreunui ambasador din străinătate.

Braenn s-a oprit brusc şi s-a întors.

— Gwynbleidd, a spus dezlegându-şi o batistă verde răsucită în jurul cotului, haide! O să te leg la ochi. Aşa trebuie.

— Ştiu.

— O să te ghidez. Dă-mi mâna.

— Nu, a protestat Ciri. Eu o să-l ghidez. Bine, Braenn?

— E bine, scumpo.

— Geralt?

— Îhm?

— Ce înseamnă Gwyn… bleidd?

— Lup Alb. Aşa îmi spun driadele.

— Fii atent, o rădăcină. Să nu te împiedici! Îţi spun aşa, pentru că ai părut alb?

— Da… La naiba!

— Doar ţi-am spus că e o rădăcină.

Au mers. Cătinel. Sub picioare pământul era alunecos de la frunzele căzute. A simţit pe faţă o strălucire caldă, strălucirea soarelui pătrundea prin batista care-i acoperea ochii.

— Oh, Geralt, i-a auzit vocea lui Ciri. E minunat… Păcat că nu poţi vedea. Sunt atât de multe flori. Şi păsări. Le auzi cum cântă? Oh, ce multe sunt aici. Puzderie. Oh, şi veveriţe. Ai grijă, o să trecem peste un pârâiaş, pe o punte de piatră. Să nu cazi în apă. Oh, câţi peşti! E plin. Înoată

prin apă, ştii? Atât de multe animale, vai! Cred că nicăieri

nu sunt atât de multe…

— Nicăieri, a bâiguit el. Nicăieri. Ăsta-i Brokilon.

— Ce?

— Brokilon. Ultimul Loc.

— Nu înţeleg…

— Nimeni nu înţelege. Nimeni nu vrea să înţeleagă.

V

— Scoate-ţi batista, Gwynbleidd. Poţi de-acum. Am ajuns.

Braenn stătea până la genunchi într-un covor gros de ceaţă.

— Duén Canell, i-a arătat cu mâna.

Duén Canell, Locul Stejarilor. Inima Brokilonului.

Geralt mai fusese aici înainte. De două ori. Dar n-a spus nimănui despre asta. Nimeni nu l-ar fi crezut.

O depresiune împrejmuită de o perdea de copaci bătrâni, verzi. Scăldată în ceaţă şi în aburul venit din pământ, din roci, din izvoarele termale. O depresiune…

Medalionul de la gât îi tremura uşor.

O depresiune scăldată în farmece. Duén Canell. Inima Brokilonului.

Braenn şi-a ridicat capul, şi-a îndreptat tolba pe spate.

— Să mergem. Dă-mi mâna, scumpo.

La început depresiunea părea moartă, părăsită. Dar nu pentru mult timp. S-a auzit un fluierat puternic, modulat şi,

cu paşi abia perceptibili, de-a lungul unei spirale de ciupercă poliporacee care îmbrăţişa trunchiul cel mai apropiat, a alunecat sprinten o driadă suplă, cu părul negru, îmbrăcată, la fel ca toate celelalte, cu un costum de camuflaj din resturi de pânză.

— Ceád, Braenn.

— Ceád, Sirssa. Va’n vort meáth Eithné á?

— Neén, aefder, a răspuns bruneta măsurându-l pe vânător cu o privire apatică. Ess’ ae’n Sidh?

A zâmbit fulgerând cu dinţii ei albi. Era foarte frumoasă, chiar şi conform standardelor umane. Geralt se simţea nesigur şi prost, conştient de faptul că driada îl evaluează

nonşalant din cap până-n picioare.

— Neén, a clătinat din cap Braenn. Ess’ vatt’ghern, Gwynbleidd, á váen meáth Eithné va, a’ss.

— Gwynbleidd? Frumoasa driadă şi-a strâmbat buzele.

Bloede caérme! Aen’ne caen n’wedd vort! T’ess foile!

Braenn a chicotit.

— Ce este? s-a oţărât vânătorul.

— Nimic, a chicotit din nou Braenn. Nimic. Să mergem.

— Oooh, s-a entuziasmat Ciri. Uite, Geralt, ce căsuţe amuzante!

În adâncul depresiunii începea adevăratul Duén Canell –

„căsuţele amuzante”, ale căror forme aminteau de nişte sfere uriaşe de vâsc, atârnau de crengile şi trunchiurile copacilor la diferite înălţimi, unele mici, chiar deasupra solului, altele mari sau foarte mari, chiar în vârfurile coroanelor. Geralt a văzut şi mai multe construcţii imense pe pământ, cabane din nuiele împletite, acoperite cu frunze. A văzut mişcare prin deschizăturile acelor cabane, dar nu puteau distinge driadele. Erau mult mai puţine decât atunci când mai fusese pe-aici.

— Geralt, i-a spus Ciri. Aceste cabane cresc. Au frunze!

— Sunt din copaci vii, a confirmat Geralt dând din cap.

Aşa trăiesc driadele, aşa îşi construiesc casele. Nicio driadă, niciodată, nu face rău copacilor, tăindu-i sau doborându-i.

Ele iubesc copacii. Se pricep să facă în aşa fel încât crengile să crească formând aceste căsuţe.

— Ce frumos! Mi-ar plăcea să am o căsuţă ca acestea în parcul nostru.

Braenn s-a oprit în faţa uneia dintre cele mai mari cabane.

— Intră, Gwynbleidd, a spus ea. Aici o s-o aştepţi pe domniţa Eithné. Vá fáill, scumpo.

— Ce?

— Şi-a luat rămas-bun, Ciri. Ţi-a spus la revedere.

— Ah. La revedere, Braenn.

Au intrat. În interiorul „căsuţei” licăreau ca într-un caleidoscop pete de lumină solară, filtrate şi cernute prin structura acoperişului.

— Geralt!

— Freixenet!

— Eşti teafăr, să fiu al naibii! Rănitului i-a scânteiat dantura când s-a săltat într-o rână pe patul din ramuri de molid. A văzut-o pe Ciri agăţată de coapsa vânătorului, şi-a boldit ochii şi s-a îmbujorat.

— Tu, pramatie mică! a strigat-o. Era să-mi pierd viaţa pentru tine! Oh, ai noroc că nu mă pot ridica, altminteri te învăţam eu minte!

Ciri s-a bosumflat.

— Ei poftim, e al doilea care vrea să mă bată, a spus ea, cârnindu-şi graţios nasul. Eu sunt fată, iar fetele nu trebuie să fie bătute!

— Las’ că-ţi arăt eu ţie… ce trebuie, a tuşit Freixenet.

Puşlama mică ce eşti! Ervyll şi-a pierdut minţile. Umblă

vorbe, pline de spaimă, că bunică-ta o să se ducă peste el cu toată oştirea. Cine l-ar crede că ai fugit singură, de capul tău? Toată lumea ştie cum este Ervyll… şi ce apucături are.

S-au gândit toţi că… ţi-a făcut ceva când era beat şi apoi te-a înecat în iaz! Războiul cu Nilfgaardul atârnă de un fir de păr, iar tratatul şi alianţa cu bunică-ta s-au dus naibii din cauza ta! Vezi ce-ai făcut?

— Nu te aprinde, l-a avertizat vânătorul, că-ţi porneşte hemoragia. Cum ai ajuns aici atât de iute?

— Da’ naiba ştie, multă vreme am rămas fără suflet în trup. Mi-au turnat pe gât ceva scârbos. Cu forţa. M-au ţinut de nas şi… Ce ruşine, lua-le-ar naiba…

— Trăieşti datorită licorii turnate pe gât. Te-au cărat până

aici?

— M-au târât cu sania. Le-am întrebat despre tine, au tăcut chitic. Eram sigur că te-au străpuns cu o săgeată. Ai dispărut ca măgaru-n ceaţă… Şi tu eşti viu şi nevătămat, fără lanţuri şi, pe deasupra, mă rog, ai salvat-o şi pe principesa Cirilla… Fir-ar să fie, tu o scoţi la capăt peste tot, Geralt, cazi întotdeauna în patru labe ca pisica.

Vânătorul i-a zâmbit şi nu i-a răspuns. Freixenet a tuşit violent, şi-a întors capul, a scuipat o salivă roz.

— Ei bine, a adăugat el, şi faptul că nu m-au lichidat, cred

că ţie ţi-l datorez. Te cunosc javrele naibii. E a doua oară

când m-ai scos din belea.

— Stai liniştit, baroane.

Freixenet, icnind, a încercat să se ridice, dar s-a lăsat păgubaş.

— Ce mai baron, la naiba! a bombănit. Baron am fost în Hamm. Acum sunt un fel de vătaf pentru Ervyll, în Verden.

Adică am fost. Chiar dacă scap cumva cu viaţă din pădurea asta, în Verden nu mai există loc pentru mine, cu excepţia eşafodului. Din mâna mea şi de sub ochii mei a şters-o nevăstuica asta mică, Cirilla. Ce credeai, că de pamplezir am

ajuns la Brokilon? Nu, Geralt, am fugit, aş putea trage nădejde la îndurarea lui Ervyll doar dacă i-o duc îndărăt. Şi am dat peste jigodiile astea blestemate… Dacă nu erai tu, acolo îmi putrezeau oasele, în groapă. M-ai salvat din nou. E

destinul, ce mai, e limpede ca lumina zilei.

— Exagerezi.

Freixenet l-a contrazis clătinând din cap.

— E destinul, a repetat el. Ne-a fost scris să ne întâlnim din nou, vânătorule. Ca să-mi salvezi din nou pielea. Îmi amintesc că se vorbea despre asta în Hamm după ce m-ai scăpat de farmecul păsării ăleia.

— Coincidenţă, a spus rece Geralt. Coincidenţă, Freixenet.

— Ce coincidenţă? La naiba, dacă nu erai tu, fără doar şi poate până în ziua de astăzi aş fi fost un cormoran…

— Ai fost cormoran? a exclamat Ciri extaziată. Un cormoran adevărat? O pasăre?

— Am fost, a rânjit baronul. M-a fermecat o… curvă… ca să se răzbune.

— Probabil că nu i-ai dat o blană, a strâmbat din nas Ciri.

Adică, bine, un… cum îi spune… manşon.

— Nu, a fost un alt motiv, s-a înroşit uşor Freixenet, după

care s-a oţărât la fetiţă. Da’ ce-ţi pasă ţie de asta, zgâtie mică!

Ciri s-a bosumflat, şi-a întors capul.

— Da, a tuşit Freixenet. Ce spuneam… Ah, da, cum m-ai dezlegat de farmec în Hamm. Dacă nu erai tu, Geralt,

rămâneam cormoran până la sfârşitul vieţii, aş fi zburat în jurul lacului şi m-aş fi găinăţat pe crengi, trăgând nădejde că mă va salva cămaşa ţesută din urzici de sora mea mai mică, cu o înverşunare demnă de o cauză mai bună. La naiba, când îmi aduc aminte de cămaşa aceea, îmi vine să

trag un şut cuiva. Tâmpită…

— Nu vorbi aşa, a zâmbit vânătorul. Avea cele mai bune intenţii. Era prost informată, asta e tot. Despre dezlegarea de farmece circulă o mulţime de mituri fără noimă. Şi totuşi ai avut noroc, Freixenet. Putea să-ţi ceară să fierbi ca o raţă

în lapte. Am auzit despre o astfel de situaţie. Dacă stai bine şi te gândeşti, să te îmbraci cu o cămaşă din urzici nu dăunează sănătăţii, ba chiar mai şi ajută niţel.

— Ei bine, poate că ai dreptate. Poate că am cerut prea mult de la ea. Eliza a fost dintotdeauna cam nesăbuită, de mică era proastă şi frumoasă, ce mai tura-vura, o combinaţie minunată pentru o soţie de rege.

— Ce înseamnă combinaţie minunată? a întrebat Ciri. Şi de ce pentru o soţie?

— Ia nu te mai băga, pramatie, a apostrofat-o Freixenet.

Da, Geralt, am fost norocos că ai apărut în Hamm. Şi că

regele, cuscrul meu, a fost dispus să se lipsească de cei câţiva ducaţi pe care i-ai cerut ca să mă descânţi.

— Ştii, Freixenet, i-a zâmbit şi mai larg Geralt, că s-a răspândit povestea despre păţania asta peste mări şi ţări?

— Povestea adevărată?

— Nu chiar. În primul rând, ţi-au adăugat zece fraţi.

— O, nu! Baronul s-a ridicat într-un cot, a tuşit. Astfel, dac-o punem la socoteală pe Eliza, am fost douăsprezece bucăţi. Ce tâmpenie, la naiba! Maică-mea doar n-a fost iepuroaică!

— Asta nu e tot. Au socotit că un cormoran nu este prea romantic.

— Păi, cam aşa-i! N-are nimic romantic! Baronul s-a încruntat, şi-a masat pieptul bandajat cu cataplasme de coajă de mesteacăn. Şi în ce am fost preschimbat, conform poveştii din gura lumii?

— În lebădă. Adică în lebede. Nu uita că eraţi unsprezece.

— Păi, cum aşa, fir-ar să fie, lebăda este mai romantică

decât cormoranul?

— Nu ştiu.

— Nici eu. Dar bănuiesc că, în povestea lor, Eliza e cea care m-a descântat, cu cămaşa ei scârboasă de urzici?

— Că bine zici. Şi ce mai face Eliza?

— Are tuberculoză, sărmana. N-o mai duce mult.

— Păcat.

— Păcat, a confirmat Freixenet impasibil, uitându-se în zare.

— Revenind ia farmec, a continuat. Geralt sprijinindu-se cu spatele de peretele împletit din nuiele, nu ai sechele?

Nu-ţi cresc pene?

— Slavă zeilor, nu! a oftat baronul. Totul e la locul lui. Un singur lucru mi-a rămas din acele vremuri, pofta de peşte.

Pentru mine, Geralt, nimic nu-i mai gustos decât peştele.

Uneori, mă duc în zori la pescari, în port, şi, până să le cadă

ceva mai nobil, îmi iau o mână-două de obleţi direct din găleată, vreo doi ţipari, un clean sau o mreană… Să te lingi pe degete.

— A fost cormoran, a spus Ciri încet, uitându-se la Geralt.

Şi l-ai descântat. Tu ştii să faci farmece!

— Ştie, bineînţeles că ştie, a spus Freixenet. Toţi vânătorii de monştri ştiu.

— Vân… vânător?

— Nu ştiai că e vânător de monştri? Vestitul Geralt de Rivia? E drept, de unde să ştie un ţânc ca tine ce e acela vânător de monştri. Acum sunt alte vremuri. Acum sunt puţini vânători, nu prea ai cum să-i întâlneşti în cale. Pun rămăşag că în viaţa ta nu ai văzut un vânător de monştri.

Ciri a clătinat din cap încet, fără a-şi lua ochii de la Geralt.

— Vânătorul de monştri, pramatie, este cineva…

Freixenet s-a oprit şi a pălit, văzând că Braenn intră în odaie. Nu, nu vreau! Nu vă mai las să-mi turnaţi pe gură, nu, nu, niciodată! Geralt! Spune-i…

— Linişteşte-te.

Braenn nu l-a onorat pe Freixenet cu nimic mai mult

decât o privire în treacăt. S-a dus direct la Ciri, care şedea ghemuită lângă vânător.

— Haide, i-a spus driada. Haide, scumpo.

— Încotro? s-a strâmbat Ciri. Nu merg. Vreau să stau cu Geralt.

— Du-te, i-a zâmbit forţat vânătorul. O să te joci cu Braenn şi cu tinerele driade. O să-ţi arate Duén Canell…

— Să nu mă lege la ochi, a zis Ciri foarte încet. Când am venit, nu m-a legat la ochi. Pe tine te-au legat. Ca să nu te mai poţi întoarce aici atunci când ai să pleci. Adică…

Geralt s-a uitat la Braenn. Driada a ridicat din umeri, apoi a îmbrăţişat-o şi a mângâiat-o pe micuţă.

— Înseamnă că… Vocea lui Ciri s-a poticnit brusc.

Înseamnă că eu n-o să mai scap de aici. Aşa-i?

— Nimeni nu scapă de destinul său.

Toată lumea şi-a întors capul ca un lan de floarea-soarelui în direcţia acelei voci. Scăzută, dar dură, hotărâtă, puternică. O voce care te obliga s-o asculţi, care nu accepta nicio obiecţie. Braenn s-a înclinat. Geralt şi-a îndoit un genunchi.

— Domniţă Eithné…

Suverana Brokilonului purta o mantie verde, fină, strălucitoare. La fel ca majoritatea driadelor, era micuţă şi subţire, dar capul ridicat semeţ, chipul cu trăsături severe, ascuţite şi gura fermă o făceau să pară mai înaltă şi mai puternică. Părul şi ochii îi erau de culoarea argintului topit.

A intrat în odaie escortată de două driade tinere, înarmate cu arcuri. Fără un cuvânt, i-a făcut semn lui Braenn şi aceasta a luat-o imediat pe Ciri de mână şi a dus-o spre ieşire. Plecându-şi fruntea, Ciri, palidă şi confuză, păşea rigid şi stângaci. Când a trecut prin dreptul lui Eithné, driada cu părul argintiu a apucat-o de bărbie cu o mişcare rapidă, i-a ridicat capul şi s-a uitat lung în ochii fetiţei.

Geralt a observat că Ciri tremură.

— Du-te, i-a spus în cele din urmă Eithné. Du-te, copilă.

Să nu-ţi fie teamă de nimic. Nimic nu va putea să-ţi schimbe destinul. Eşti în Brokilon.

Ciri păşea supusă în spatele lui Braenn. Înainte să iasă, s-

a întors. Vânătorul a observat că îi tremură buzele, iar ochii verzi străluceau de lacrimi. N-a rostit niciun cuvânt. Rămas în genunchi, Geralt şi-a plecat capul.

— Ridică-te, Gwynbleidd. Bună ziua.

— Bună ziua, Eithné, suverană a Brokilonului.

— Am plăcerea să te primesc din nou în Codrul meu. În orice caz, ai venit aici fără ştirea sau consimţământul meu.

Intrarea în Brokilon fără ştirea şi acordul meu este primejdioasă, Lup Alb. Chiar şi pentru tine.

— Am venit cu un mesaj.

— Ah… a zâmbit uşor driada. Prin urmare, de aici cutezanţa ta, ca să nu folosesc vorbe mai grele. Geralt, inviolabilitatea mesagerilor este un obicei de-al oamenilor.

Eu nu-l accept. Nu recunosc nimic din ceea ce este uman.

Suntem în Brokilon.

— Eithné…

— Taci, l-a întrerupt ea fără să ridice glasul. Am poruncit să fii cruţat. Vei ieşi viu din Brokilon. Nu pentru că eşti un mesager. Din alte motive.

— Nu te interesează din partea cui este mesajul? De unde vin, în numele cui?

— Ca să fiu sinceră, nu. Suntem în Brokilon. Ai venit de afară, dintr-o lume de care mie nu-mi pasă. De ce mi-aş

pierde vremea ascultând un mesaj? Ce semnificaţie ar avea pentru mine nu ştiu ce propunere sau nu ştiu ce ultimatum inventat de cineva care crede şi simte diferit faţă de mine?

Ei bine, ce-mi pasă mie de ce crede regele Venzlav?

Geralt a clătinat din cap cu uimire.

— De unde ştii că am venit din partea lui Venzlav?

— Este destul de limpede, i-a răspuns driada cu un zâmbet. Ekkehard este prea idiot. Ervyll şi Viraxas mă urăsc prea mult. Brokilonul nu are hotare cu alte ţinuturi.

— Ştii multe despre ceea ce se întâmplă în afara Brokilonului, Eithné.

— Ştiu o mulţime, Lup Alb. Este un privilegiu al vârstei mele. Şi acum, dacă-mi dai voie, aş dori să aranjez o chestiune confidenţială. Acest om cu înfăţişare de urs –

driada a încetat să zâmbească şi s-a uitat la Freixenet –

este prietenul tău?

— Ne cunoaştem. L-am descântat odată.

— Problema este, a spus Eithné rece, că nu ştiu ce să fac cu el. La urma urmei, nu-l pot alunga acum. L-aş lăsa să se înzdrăvenească, dar este o ameninţare. Nu pare un fanatic.

Ar putea fi un vânător de scalpuri. Ştiu că Ervyll plăteşte pentru fiecare scalp de driadă. Nu-mi amintesc cât. Oricum, preţul creşte odată cu diminuarea valorii banilor.

— Te înşeli. Nu este un vânător de scalpuri.

— Păi, atunci ce-a căutat în Brokilon?

— O căuta pe fetiţa care îi fusese dată în grijă. Şi-a riscat viaţa ca să o găsească.

— Foarte prost, a replicat rece Eithné. Nici măcar nu poate fi numit risc. El a umblat după o moarte sigură. Dacă

trăieşte, asta se datorează exclusiv sănătăţii sale de cal şi rezistenţei. Cât despre fetiţă, şi ea a supravieţuit din întâmplare. Fetele mele n-au tras în ea cu arcul deoarece au crezut că este un spiriduş pixie sau leprechaun.

S-a uitat din nou la Freixenet. Geralt a observat că buzele ei şi-au pierdut duritatea neplăcută.

— Bine, bine. Să vedem cum sărbătorim această zi întrun fel.

S-a apropiat de patul din crengi. S-au apropiat şi cele două driade care o însoţeau. Freixenet a pălit şi s-a înclinat, ceea ce nu-l făcea să pară mai mic, aşa cum spera.

Eithné l-a privit o clipă, mijindu-şi uşor ochii.

— Ai copii? l-a întrebat în cele din urmă. Cu tine vorbesc, neghiobule.

— Hăh?

— Cred că am vorbit destul de clar.

— Nu sunt… Freixenet şi-a dres glasul, a tuşit. Nu sunt căsătorit.

— Puţin îmi pasă de viaţa dumitale de familie. Mă

interesează dacă eşti în stare să scoţi ceva dintre coapsele tale solide. Pentru Marele Copac! Ai lăsat vreodată gravidă

vreo femeie?

— Eeeh… Da… Da, domniţă, dar…

Eithné şi-a fluturat mâna agale şi s-a întors spre Geralt.

— Va rămâne în Brokilon, a spus ea, până la vindecarea totală. Şi încă o vreme. Apoi… Să se ducă unde-o vrea.

— Mulţumesc, Eithné, s-a înclinat vânătorul. Şi… fetiţa?

Cu ea cum rămâne?

— De ce mă întrebi? Driada l-a privit glacial cu ochii ei argintii. La urma urmei, ştii.

— Acesta nu este un copil oarecare, de la ţară. E o principesă.

— Nu mă impresionează deloc. Nu e nicio diferenţă.

— Ascultă…

— Nicio vorbă în plus, Gwynbleidd.

A tăcut, şi-a muşcat buza.

— Şi cu mesajul meu cum rămâne?

— O să-l ascult, a oftat driada. Nu, nu din curiozitate. O

voi face pentru tine, astfel încât să-i poţi demonstra lui Venzlav că l-ai transmis şi să-ţi capeţi simbria pe care, probabil, ţi-a făgăduit-o pentru a ajunge la mine. Dar nu acum, acum sunt ocupată. Vino pe înserat, la Copacul meu.

După plecarea driadei, Freixenet s-a ridică într-un cot, a icnit, a tuşit şi a scuipat în palmă.

— Ce se petrece aici, Geralt? De ce trebuie să rămân aici? Şi ce se întâmplă cu aceşti copii? În ce m-ai băgat, hâm?

Vânătorul s-a aşezat.

— O să-ţi salvezi capul, Freixenet, i-a răspuns Geralt cu glas epuizat. Vei fi unul dintre puţinii care ies de aici în viaţă, cel

puţin în ultima vreme. Şi vei fi tatăl unei mici driade. Poate al mai multora.

— Păi, cum vine asta? O s-o fac pe… armăsarul?

— Spune-i cum vrei. Nu prea ai de ales.

— Am înţeles, a murmurat baronul şi i-a zâmbit dezgustat. Ei bine, am văzut prizonieri care se spetesc în ocne şi la săpat canale. Din două rele o prefer… Numai de-aş avea destulă forţă. Unele dintre cele de-aici sunt…

— Nu mai rânji ca prostul, s-a răstit Geralt. Şi nu mai visa cai verzi pe pereţi. Nu te aştepta la omagii, muzică, vin, evantaie şi un roi de driade admiratoare care să te aduleze.

O să fie una, poate două. Nu ţi se vor închina. Vor trata

totul foarte obiectiv. Iar pe tine chiar foarte pragmatic.

— Nu le face plăcere? Dar probabil că nici nu le displace?

— Nu fi copil. Din acest punct de vedere, ele nu se deosebesc cu nimic de femeile oamenilor. Cel puţin fizic.

— Adică?

— De tine depinde dacă o să le placă sau o să le displacă. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că pe ele le interesează doar efectul. Persoana ta este pe planul doi. Nu te aştepta la recunoştinţă. Oh, şi în niciun caz să nu încerci ceva din proprie iniţiativă.

— Din propria ce?

— Dacă întâlneşti dimineaţa vreuna, i-a explicat cu răbdare vânătorul, înclină-te, dar să nu cumva să-i zâmbeşti, la naiba, sau să-i faci cu ochiul. Pentru driade este o problemă serioasă, de viaţă şi de moarte. Dacă ea îţi zâmbeşte sau se apropie de tine, poţi vorbi cu ea. Cel mai bine, despre copaci. Dacă nu eşti familiarizat cu copacii, atunci, despre vreme. Dar dacă se face că nu te vede, ţine-te departe de ea. Ţine-te departe şi de celelalte driade şi ai grijă la mâini. Pentru o driadă care nu este pregătită, aceste lucruri nu există. Dacă te atingi de ea, te şi pomeneşti cu un cuţit, pentru că nu ţi-a înţeles intenţia.

— Da’ te pricepi la apucăturile lor de împerechere, i-a zâmbit Freixenet. Ai avut de-a face vreodată?

Vânătorul nu i-a răspuns. În faţa ochilor avea o driadă

frumoasă, suplă, cu un surâs obraznic. Vatt’ghern, bloede caérme. Un vânător, la naiba. Ce ne-ai adus, Braenn? La ce ni l-ai adus? N-ai ce să faci cu un vânător…

— Geralt?

— Poftim?

— Şi principesa Cirilla?

— Uită de ea. Va deveni o driadă în toată regula. În doi sau trei ani o să fie în stare să-i înfigă o săgeată în ochi propriului frate, dacă el ar încerca să intre în Brokilon.

— La naiba, a înjurat Freixenet strâmbându-se. Ervyll o să

se înfurie. Geralt? Şi nu s-ar putea…

— Nu, i-a retezat-o vânătorul. Nici măcar să nu încerci.

Altminteri nu mai ieşi viu din Duén Canell.

— Înseamnă că fetiţa este pierdută.

— Pentru voi, da.

VI

Copacul lui Eithné era, bineînţeles, un stejar sau, mai degrabă, trei stejari crescuţi împreună din aceeaşi rădăcină, verzi, fără să trădeze vreun semn de ofilire, deşi Geralt le dădea cel puţin trei sute de ani. Stejarii erau goi pe dinăuntru şi adăposteau locuinţe spaţioase, conice, cu tavanul înalt. Interiorul era luminat cu o torţă care nu scotea fum şi era pregătit în aşa fel încât să permită un trai confortabil, un trai modest, dar nu primitiv.

Eithné era îngenuncheată în mijloc, pe un fel de rogojini fibroase. În faţa ei stătea Ciri, în poziţie verticală şi neclintită, ca şi cum ar fi fost împietrită, aşezată pe picioarele îndoite. Era curată şi vindecată de guturai, cu ochii mari de smarald, larg deschişi. Vânătorul a remarcat că feţişoara ei, acum, când îi dispăruseră murdăria şi grimasele maliţioase, era destul de frumoasă.

Eithné îi pieptăna fetiţei părul lung, încet şi tandru.

— Intră, Gwynbleidd. Stai jos.

Geralt s-a aşezat ceremonios lăsând mai întâi un genunchi la pământ.

— Te-ai odihnit? l-a întrebat driada, fără să-l privească, fără să întrerupă pieptănatul. Când poţi să porneşti la drum ca să te întorci? Ce zici de mâine-dimineaţă?

— De îndată ce porunceşti, suverană a Brokilonului, a spus el cu răceală. Doar un cuvânt de-al tău ar fi de-ajuns ca să nu te mai încurc cu prezenţa mea în Duén Canell.

— Geralt, şi-a întors încet capul Eithné, nu mă înţelege greşit. Te cunosc şi te respect. Ştiu că niciodată nu le-ai făcut niciun rău driadelor, nimfelor, silfidelor sau rusaliilor, dimpotrivă, au fost situaţii în care ai acţionat în apărarea lor, pentru a le salva vieţile. Dar asta nu schimbă nimic.

Prea multe ne despart. Facem parte din lumi diferite. Nu vreau şi nu pot să fac excepţii. Pentru nimeni. N-o să te întreb dacă ai înţeles, pentru că ştiu că aşa este. Te întreb

dacă eşti de acord.

— Ar schimba cu ceva?

— Cu nimic. Dar vreau să ştiu.

— Sunt de acord, a confirmat Geralt. Dar ce se întâmplă

cu ea? Cu Ciri? Şi ea aparţine unei lumi diferite.

Ciri l-a privit timid, apoi s-a uitat în sus, la driadă. Eithné i-a zâmbit.

— Însă nu pentru mult timp, a răspuns ea.

— Eithné, te rog. Mai gândeşte-te.

— La ce?

— Dă-mi-o. Las-o să se întoarcă cu mine. La lumea din care face parte.

— Nu, Lup Alb. Driada a trecut din nou cu pieptănul prin părul cenuşiu al fetiţei. N-o să ţi-o dau. Iar tu ar trebui să

înţelegi de ce.

— Eu?

— Tu. Să ştii că până şi în Brokilon ajung veştile din lume.

Cele despre un anumit vânător de monştri care, pentru serviciile prestate, forţează jurăminte uneori ciudate. „Dă-

mi ceea ce nu te aştepţi să găseşti acasă.” „Dă-mi ceea ce ai deja, dar despre care nu ştii.” Îţi sună familiar? De la o vreme încoace încercaţi să le orientaţi destinul, în căutarea băieţilor desemnaţi de soartă ca să fie urmaşii voştri, din dorinţa de a vă apăra împotriva dispariţiei şi a uitării.

Degeaba. Şi atunci, de ce te miri de mine? Îmi pasă de soarta driadelor. Mă gândesc că aşa e drept, nu? Pentru fiecare driadă ucisă de oameni, o fată de-a oamenilor.

— Reţinând-o, trezeşti ostilitatea şi dorinţa de răzbunare, Eithné. Vei trezi o ură înflăcărată.

— Nu este deloc nouă pentru mine ura umană. Nu, Geralt. N-o să ţi-o dau. Mai cu seamă că e zdravănă. Lucru rar.

— Rar?

Driada l-a ţintuit cu ochii ei mari, argintii.

— Îmi aruncă fete bolnave. Difterie, scarlatină, tifos, de curând chiar variolă. Se gândesc că nu avem imunitate, că

epidemia ne va stârpi sau cel puţin ne va secera în mare parte. Îi dezamăgim, Geralt. Avem ceva mai mult decât

imunitate. Brokilonul are grijă de copiii săi.

A tăcut, s-a aplecat, i-a pieptănat cu grijă o şuviţă de păr încâlcit lui Ciri, ajutându-se de cealaltă mână.

— Pot să… Vânătorul şi-a dres glasul. Pot să transmit mesajul cu care m-a trimis aici regele Venzlav?

— Da’ nu-i oare o pierdere de vreme? şi-a ridicat capul Eithné. De ce trebuie să te osteneşti? La urma urmei, eu ştiu foarte bine ce vrea regele Venzlav. Pentru asta nici nu-i nevoie de darul profeţiei. Vrea să-i dau Brokilonul, probabil până la pârâul Vda pe care, din câte ştiu eu, îl socoteşte sau i-ar plăcea să-l socotească drept hotar natural între Brugge

şi Verden. În schimb, îmi închipui, îmi oferă o enclavă, un petic mic şi sălbatic de pădure. Şi, de bună

seamă, chezăşuieşte cu protecţia regală şi cuvântul regal că acest ungher mic şi sălbatic, acest petic de pădure, va fi sub stăpânirea mea pentru totdeauna şi că nimeni nu se va încumeta să deranjeze acolo driadele. Că acolo driadele vor putea trăi în bună pace. Ce, Geralt? Venzlav vrea să încheie războiul pentru Brokilon, care dăinuie de două veacuri. Şi pentru asta le-ar da driadelor ceva pentru apărarea căruia s-au jertfit două sute de ani? Păi, cum vine asta – să-l cedăm? Să cedăm Brokilonul?

Geralt tăcea. N-avea nimic de adăugat. Driada i-a zâmbit.

— Aşa sună propunerea regelui, Gwynbleidd? Sau poate că a fost mai sincer, spunând: „Ce se tot semeţesc atât sperietoarele din codru, fiarele sălbăticiei, relicve ale trecutului, să afle la ce râvnim noi, cei din regatul lui Venzlav. Noi jinduim după lemn de cedru, de stejar şi de nuc alb, râvnim la mahon şi la mesteacăn auriu, la tisă

pentru arcuri şi la pini pentru cherestea. Păi, cum aşa, avem Brokilonul în coasta noastră şi ne spetim să aducem lemn din depărtări, de dincolo de munţi? Râvnim la fierul şi la cuprul din subsol. Râvnim la aurul care zace în Craag An.

Vrem să tăiem şi să spânzurăm, să scormonim în pământ, fără să fim nevoiţi să auzim şuieratul săgeţilor. Şi cel mai important, vrem să fim stăpâni peste tot regatul. Nu ne convine să se afle un Brokilon pe tărâmul nostru, o pădure în care să nu putem intra. Codrul ăsta ne încurcă, ne înfurie

şi nu ne lasă să dormim noaptea, pentru că suntem fiinţe umane, noi controlăm lumea. Putem, dacă vrem, să tolerăm

în această lume câţiva elfi, câteva driade sau rusalii. Dacă-

şi văd lungul nasului. Supune-te voinţei noastre, vrăjitoare a Brokilonului. Sau mori.”

— Eithné, ai băgat şi tu de seamă că Venzlav nu e nici tâmpit, nici ţicnit. Ştii, de bună seamă, că e un rege drept şi iubitor de pace. Suferă şi e îngrijorat de sângele vărsat aici…

— Dacă stă departe de Brokilon, n-o să curgă nicio picătură de sânge.

— Ştii foarte bine… Geralt s-a uitat în sus. Ştii foarte bine că nu este aşa. Au fost ucişi oameni în Jarişte, la Mila Opt, pe Colina Bufniţei. Au fost ucişi oameni în Brugge, pe malul stâng al Tărcatei. În afara Brokilonului.

— Locurile pe care le-ai pomenit, a spus cu seninătate driada, ţin de Brokilon. Eu nu recunosc hărţile umane, nici limitele lor.

— Dar de-aici, din pădure, se tăia acum o sută de ani!

— Ei bine, ce înseamnă o sută de ani pentru Brokilon?

Dar o sută de ierni?

Geralt a tăcut.

Driada a pus jos pieptănul şi a mângâiat părul cenuşiu al lui Ciri.

— Acceptă propunerea lui Venzlav, Eithné.

Driada l-a privit cu răceală.

— Ce ne dau? Nouă, fiicelor Brokilonului?

— Posibilitatea de supravieţuire. Nu, Eithné, nu mă

întrerupe. Ştiu ce vrei să spui. Înţeleg mândria ta privind independenţa Brokilonului. Dar lumea se schimbă. Ceva se termină. Indiferent că îţi place sau nu, stăpânirea omului asupra lumii este un fapt. Vor dăinui cei care sunt asimilaţi de oameni. Ceilalţi vor muri. Eithné, există păduri în care driadele, rusaliile şi elfii trăiesc paşnic, deprinşi cu oamenii.

Suntem atât de aproape unii de alţii. La urma urmei, oamenii pot fi taţii copiilor voştri. La ce bun războiul pe care-l duci? Taţii potenţiali ai copiilor voştri cad sub săgeţile voastre. Şi care sunt consecinţele? Câte dintre driadele din

Brokilon sunt de rasă pură? Câte dintre ele nu sunt fete de-ale oamenilor răpite şi reeducate? Până şi de Freixenet aveţi nevoie, deoarece nu aveţi de ales. Nu am prea văzut driade mici pe aici, Eithné. Am văzut-o doar pe ea, o fetiţă

umană, îngrozită şi amorţită de droguri, paralizată de frică…

— Nu mi-e frică! a ţipat deodată Ciri, adoptând pentru o clipă expresia sa obişnuită de diavoliţă. Şi nu sunt omorţită!

Ce crezi? Nu mi se poate întâmpla nimic aici. Uite-aşa! Nu mă tem! Bunica mi-a spus că driadele nu sunt rele, iar bunica mea este cea mai deşteaptă fiinţă din lume! Bunica mea… Bunica mea spune că ar trebui să fie mai mulţi codri ca acesta…

S-a oprit, şi-a lăsat capul în jos. Eithné a început să râdă.

— Copil de Sânge Vechi, a spus ea. Da, Geralt. Se mai nasc în lume Copii de Sânge Vechi, despre care pomenesc

profeţiile. Şi spui că ceva se termină… Eşti măcinat de gândul că n-o să dăinuim…

— Smiorcăita asta trebuia să se mărite cu Kistrin de Verden, a întrerupt-o Geralt. Mare păcat că n-a făcut-o.

Kistrin va guverna după Ervyll şi, sub influenţa unei soţii cu asemenea puncte de vedere, oare nu cumva vor înceta atacurile împotriva Brokilonului?

— Nu vreau la Kistrin! a ţipat subţire fetiţa, fulgerând cu ochii ei verzi. Lasă-i să-i găsească lui Kistrin o combinaţie frumoasă şi proastă! Eu nu sunt o combinaţie! Nu, nici principesă.

— Gata, taci, Copil de Sânge Vechi, a îmbrăţişat-o driada pe Ciri. Nu mai ţipa. Nu vei fi principesă, fără putinţă de tăgadă…

— Fără putinţă de tăgadă, a repetat ironic vânătorul. Eu şi cu tine, Eithné, ştim amândoi foarte bine ce va fi. Văd că

totul este bătut în cuie. Păcat. Ce răspuns să-i dau regelui Venzlav, suverană a Brokilonului?

— Niciunul.

— Cum adică?

— Niciunul. O să înţeleagă. În trecut, cu foarte mult timp în urmă, când Venzlav încă nu era pe lume, veneau la

graniţa Brokilonului vestitori, sunau din corni şi trâmbiţe, în armuri strălucitoare, fluturau steaguri. „Supune-te, Brokilon!”, strigau. „Regele Capridinte, stăpânul Muntelui

Pleşuv şi al Luncii Viiturii îţi porunceşte să te supui, Brokilon!” Iar răspunsul Brokilonului a fost mereu acelaşi.

Când o să părăseşti codrul meu, Gwynbleidd, opreşte-te şi ascultă. În foşnetul frunzelor din Brokilon vei auzi răspunsul. Transmite-i-l lui Venzlav şi mai spune-i că nu va auzi niciodată altul, atâta vreme cât sunt stejari în Duén Canell. Atâta vreme cât creşte aici măcar un copac şi trăieşte măcar o driadă.

Geralt tăcea mâlc.

— Spui că ceva se termină, a continuat lent Eithné. Nu-i adevărat. Există lucruri care nu se termină. Vorbeşti cu mine despre dăinuire? Eu lupt pentru dăinuire. Deoarece este nevoie în Brokilon de lupta mea, pentru ca arborii trăiesc mai mult decât oamenii, trebuie doar să fie protejaţi de topoarele voastre. Îmi vorbeşti despre regi şi principese.

Cine sunt ei? Cei pe care-i ştiu eu sunt schelete albe, care zac în cimitirul din Craag An, acolo, în adâncurile pădurii. În cavouri de marmură, în sicrie de metal auriu şi cu pietricele strălucitoare. Iar Brokilonul dăinuie, copacii freamătă peste ruinele palatelor, rădăcinile crapă marmura. Oare Venzlav al tău îşi mai aminteşte cine au fost aceşti regi? Oare tu ţi-i aminteşti, Gwynbleidd? Ei, dacă nu, atunci cum poţi să

afirmi că ceva se termină? De unde ştii cine este destinat distrugerii şi cine eternităţii? Cine îţi dă voie să vorbeşti despre destin? Oare ştii măcar ce este destinul?

— Nu, a consimţit Geralt. Nu ştiu. Dar…

— Dacă nu ştii, l-a întrerupt driada, nu e loc pentru niciun

„dar”. Nu ştii. Pur şi simplu nu ştii.

A tăcut şi-a dus mâna la frunte, apoi şi-a întors faţa într-o parte.

— Când ai fost aici pentru prima dată, cu ani în urmă, nici atât nu ştiai, a continuat Eithné. Pe Morenn… Fiica mea…

Geralt, pe Morenn au omorât-o. A murit lângă Tărcata, pentru apărarea Brokilonului. N-am recunoscut-o atunci când au adus-o. Avea faţa zdrobită de copitele cailor voştri.

— 280 —

Destin? Iar astăzi tu, vânătorule, care nu ai putut să-i dăruieşti lui Morenn un copil, mi-ai adus-o pe ea. Copilul de Sânge Vechi. O copilă care ştie ce e destinul. Nu, nu este cunoaşterea adecvată pe care ai putea s-o accepţi. Ea doar crede. Repetă, Ciri, repetă ceea ce mi-ai spus înainte de a veni aici vânătorul Geralt de Rivia, Lupul Alb. Vânătorul care nu ştie. Repetă, Copil de Sânge Vechi.

— Maies… nobilă domniţă, a rostit Ciri, cu vocea spartă.

Nu mă ţine aici. Eu nu pot… vreau… acasă. Vreau să mă

întorc acasă cu Geralt. Am… Cu el…

— De ce cu el?

— Pentru că… El e destinul meu.

Eithné s-a întors. Era foarte palidă.

— Ei, ce spui, Geralt?

Vânătorul nu i-a răspuns. Eithné a bătut din palme. În interiorul stejarului, ca o fantomă a nopţii, a venit Braenn, ducând cu ambele mâini o cupă mare de argint. Medalionul de la gâtul lui Geralt a început să vibreze ritmic.

— Ei, ce spui de asta? a repetat driada cu părul argintiu, ridicându-se. Nu vrea să rămână în Brokilon! Nu vrea să

devină driadă! Nu vrea să o înlocuiască pe Morenn, vrea să

plece, să-şi urmeze destinul! Aşa este, Copil de Sânge Vechi? Asta e ceea ce vrei?

Ciri şi-a clătinat capul plecat. Umerii îi tremurau.

Vânătorului îi era suficient.

— De ce chinui copila, Eithné? Nu mai ai mult şi-i dai Apa Brokilonului şi tot ceea ce vrea ea încetează să mai aibă

vreun sens. De ce faci asta? De ce o faci în prezenţa mea?

— Vreau să-ţi arăt ce este destinul. Vreau să-ţi demonstrez că nimic nu se termină. Că totul abia începe.

— Nu, Eithné, i-a spus el, ridicându-se în picioare. Îmi pare rău că ţi-am stricat spectacolul, dar nu am de gând să

asist la aşa ceva. Ai mers prea departe, suverană a Brokilonului, pentru a scoate în evidenţă prăpastia care ne desparte. Vouă, celor din Norodul Vechi, vă place să

repetaţi că ura vă este străină, că este un sentiment cunoscut doar de oameni. Dar nu este adevărat. Ştiţi ce este ura şi sunteţi în stare să urâţi, numai că o exprimaţi un

pic diferit, mai inteligent şi mai puţin violent. Dar poate că, de aceea, cu mai multă cruzime. Accept ura ta, Eithné, în numele tuturor oamenilor. O meritäm. Îmi pare rău pentru Morenn.

Driada nu i-a răspuns.

— Aşa că acesta este răspunsul Brokilonului pe care trebuie să i-l transmit lui Venzlav de Brugge, bine?

Avertisment şi provocare? Dovada vie a urii care sălăşluieşte printre aceşti copaci şi Puterea din a cărei voinţă un copil al oamenilor bea, într-o clipă, o otravă care îi dă peste cap memoria, luând-o din mâinile altui copil al oamenilor a cărui memorie şi a cărui conştiinţă au fost deja date peste cap? Iar răspunsul este dus lui Venzlav de către un vânător care îi cunoaşte şi îi iubeşte pe ambii copii, aşa-i? Un vânător vinovat de moartea fiicei tale? Ei bine, Eithné, să fie după voia ta. Venzlav va auzi răspunsul, îmi va auzi vocea, îmi va vedea ochii şi va citi totul în ei. Dar nu trebuie să asist la cele întâmplate aici. Şi nici nu vreau.

Eithné continua să tacă.

— Bun-rămas, Ciri. Geralt a îngenuncheat şi a îmbrăţişat-o pe fetiţă. Braţele lui Ciri se zguduiau puternic. Nu plânge.

La urma urmei, tu ştii că aici nu ţi se poate întâmpla nimic rău.

Ciri a inspirat cu forţă. Vânătorul s-a ridicat.

— Bun-rămas, Braenn, i-a spus el tinerei driade. Să fii sănătoasă şi să ai grijă de tine. Să trăieşti, Braenn, să

trăieşti mult, cât copacul tău. Cât Brokilonul. Şi încă ceva…

— Da, Gwynbleidd? Braenn şi-a ridicat capul şi în ochii ei sclipea ceva umed.

— E lesne să ucizi cu arcul, fată dragă. E lesne să tragi de coardă şi să-ţi spui: „Nu sunt eu, nu eu, ci săgeata. Mâinile

mele nu sunt mânjite cu sângele acelui băiat. Săgeata l-a ucis, nu eu.” Dar săgeata nu visează nimic noaptea. Să nu visezi nici tu nimic noaptea, driadă cu ochi albaştri. Rămas-bun, Braenn.

— Mona… a bâiguit Braenn. Cupa din mâinile ei tremura, lichidul cu care era umplută se vălurea.

— Ce?

— 282 —

— Mona! a icnit ea. Mă cheamă Mona! Domniţă Eithné!

Eu…

— Gata, ajunge, a intervenit brusc Eithné. Destul.

Stăpâneşte-te, Braenn.

Geralt a râs sec.

— Ăsta ţi-e destinul, Domniţa Pădurii. Îţi respect rezistenţa şi lupta. Dar ştiu că în curând vei lupta singură.

Ultima driadă a Brokilonului care o va trimite la moarte pe ultima fată, care, fără doar şi poate, abia o să-şi mai amintească numele ei real. Oricum, îţi urez mult noroc, Eithné. Rămas-bun.

— Geralt… i-a şoptit Ciri, stând nemişcată, cu capul în jos. Nu mă lăsa… singură…

— Lup Alb, i-a spus Eithné, îmbrăţişându-i fetiţei umerii căzuţi. Trebuia să aştepţi să-ţi ceară ea asta? Să-ţi ceară să

n-o laşi? Să rămâi cu ea până la capăt? De ce vrei s-o părăseşti în acest moment? S-o laşi singură? Încotro vrei să

fugi, Gwynbleidd? Şi de cine?

Ciri şi-a plecat fruntea şi mai în jos. Dar n-a început să

plângă.

— Până la capăt. Vânătorul şi-a clătinat capul. Bine, Ciri.

N-o să fii singură. O să fiu alături de tine. Să nu-ţi fie teamă

de nimic.

Eithné a luat cupa din mâinile tremurânde ale lui Braenn, a ridicat-o.

— Ştii să citeşti Runele Vechi, Lup Alb?

— Ştiu.

— Citeşte ce este inscripţionat pe cupă. Este din Craag An. Au băut din ea regii de care nu-şi mai aminteşte nimeni.

— Duettaeánn aef cirrán Cáerme Gláeddyv. Yn á esse-

áth.

— Ştii ce înseamnă asta?

— Spada destinului are două tăişuri… unul eşti tu.

— Ridică-te, Copil de Sânge Vechi. În vocea driadei a răsunat un ordin ferm, căruia nu era posibil să i te împotriveşti, o voinţă căreia nu era posibil decât să i te supui. Bea. Aceasta este Apa Brokilonului.

Geralt îşi muşca buzele, uitându-se la ochii argintii ai lui

Eithné. Nu se uita la Ciri, care îşi apropia încet buzele de marginea cupei. Mai văzuse odată, demult. Convulsii, frisoane, ţipete incredibile, înspăimântătoare, care se stingeau treptat. Apoi, golul, amorţeala şi apatia din ochii care se deschideau puţin câte puţin. Mai văzuse toate astea cândva.

Ciri a băut. De pe chipul neclintit al lui Braenn s-a desprins încet o lacrimă.

— Ajunge. Eithné i-a luat cupa, a pus-o pe podea, cu ambele mâini i-a mângâiat fetiţei părul, care i se revărsa pe umeri în valuri cenuşii.

— Copil de Sânge Vechi, alege, a spus ea. Vrei să rămâi în Brokilon sau să-ţi urmezi calea destinului?

Vânătorul a dat din cap sceptic. Ciri a respirat un pic mai rapid, a căpătat culoare în obraji. Şi nimic mai mult. Nimic.

— Vreau să-mi urmez destinul, a rostit sonor, privind ţintă în ochii driadei.

— Aşa să fie, a hotărât Eithné glacial şi concis. Braenn a oftat din rărunchi.

— Vreau să rămân singură, a adăugat Eithné, întorcându-le spatele. Plecaţi, vă rog.

Braenn a apucat-o pe Ciri de mână, i-a atins braţul lui Geralt, dar vânătorul s-a împotrivit.

— Mulţumesc, Eithné, i-a spus el.

Driada s-a întors încet.

— De ce-mi mulţumeşti?

— Pentru destin, i-a zâmbit Geralt. Pentru decizia ta.

Pentru că, la urma urmei, nu era Apa Brokilonului, nu-i aşa?

Destinul lui Ciri era să se întoarcă acasă. Iar tu, Eithné, ai jucat rolul destinului. Şi pentru asta îţi mulţumesc.

— Ce puţin ştii despre destin, i-a răspuns cu amărăciune driada. Ce puţin ştii, vânătorule! Ce puţin vezi! Ce puţin înţelegi! Îmi mulţumeşti? Îmi mulţumeşti pentru rolul pe care l-am jucat? La un teatru de iarmaroc? Pentru artificii, pentru înşelăciune, pentru farsă? Pentru că spada destinului a fost, după tine, din lemn poleit cu aur? Ar trebui, aşadar, să nu-mi mulţumeşti, ci să mă demaşti. Ţine-o pe-a ta.

Dovedeşte că raţiunea este de partea ta. Aruncă-mi în faţă

adevărul tău şi arată-mi cum triumfă adevărul uman, sobru, de bun-simţ, astfel încât, în opinia ta, puteţi stăpâni lumea.

Iată Apa Brokilonului, a mai rămas un pic. Te încumeţi?

Cuceritorul lumii?

Geralt, deşi iritat de cuvintele ei, a ezitat, dar numai pentru o clipă. Apa Brokilonului, chiar şi autentică să fi fost, nu l-ar fi afectat. La taninurile toxice, halucinogene, conţinute de ea, era complet imun. Dar aceasta n-avea cum să fie Apa Brokilonului. Ciri a băut şi n-a păţit nimic. A luat cupa cu ambele mâini, s-a uitat în ochii argintii ai driadei.

Pământul i-a fugit de sub picioare instantaneu şi l-a izbit în spate. Stejarul gigantic se învârtea şi se clătina.

Pipăindu-se anevoie cu mâinile tremurânde, a deschis ochii şi parcă ar fi dat la o parte lespedea de marmură de pe un mormânt. A văzut deasupra lui chipul minuscul al lui Braenn şi, dincolo de ea, ochii lui Eithné, strălucitori ca mercurul. Şi alţi ochi, verzi ca smaraldul. Nu, mai deschişi.

Ca iarba de primăvară. Medalionul din jurul gâtului tremura, vibra.

— Gwynbleidd, a auzit el. Uită-te cu atenţie. Nu, nu te ajută cu nimic dacă închizi ochii. Priveşte, priveşte-ţi destinul.

— Îţi aminteşti?

Din senin, s-a iscat o perdea de fum, cu o explozie de luminozitate. Candelabre mari, grele, picurate cu ghirlande de ceară. Ziduri de piatră, o scară abruptă. Coborând treptele, o fetiţă cu ochii verzi şi părul cenuşiu, împodobit cu o diademă cu o nestemată şlefuită complicat, într-o rochie argintie cu o trenă dusă de un paj în dublet stacojiu.

— Îţi aminteşti?

Propriul său glas spunând… Spunând…

Mă întorc aici peste şase ani…

Un foişor, căldură, miresme de flori, zumzet monoton şi apăsător de albine. El singur, în genunchi, oferindu-i un trandafir femeii cu bucle cenuşii revărsate de sub o bentiţă

îngustă de aur. Pe degetele femeii care ţinea trandafirul, inele cu smaralde, caboşoane verzi, mari.

— Întoarce-te, spune femeia. Întoarce-te, dacă te

răzgândeşti. Destinul te va aştepta.

Nu m-am întors niciodată, s-a gândit el. Niciodată… nu m-am întors acolo. Niciodată nu m-am întors la…

Unde?

Păr cenuşiu. Ochi verzi.

Din nou vocea lui în beznă, în tenebrele în care totul dispare. Sunt numai focuri, focuri până la linia orizontului.

Un vârtej de scântei în fumul violet. Belleteyn! Noapte de Mai! Prin perdeaua de fum îl privesc ochii întunecaţi, violeţi, arzând pe chipul palid şi triunghiular, învăluit într-o furtună

neagră de bucle.

Yennefer!

— E prea puţin. Buzele subţiri ale fantasmei s-au mişcat brusc, pe obrazul palid a curs o lacrimă, iute, tot mai iute, ca o picătură de ceară de la o lumânare.

— E prea puţin. E nevoie de ceva mai mult.

— Yennefer!

— Nimic pentru nimic, a spus fantasma cu vocea lui Eithné.

— Neantul şi golul din tine, cuceritor al lumii, care nu eşti în stare nici măcar s-o cucereşti pe femeia pe care o iubeşti. Care fugi, ţinând destinul în vârful degetelor. Spada sorţii are două tăişuri. Unul eşti tu. Dar celălalt cine este, Lup Alb?

— Nu există niciun destin, rosteşte propria lui voce. Nu.

Nu există. Singurul lucru ce ne este menit tuturor este moartea.

— Adevărat, spune femeia cu părul cenuşiu şi surâs enigmatic. Asta-i adevărat, Geralt.

Femeia purta o armură argintie, deformată, însângerată, ciuruită de împunsăturile vârfurilor de halebarde. Un firicel de sânge i se scurgea din colţul buzelor care zâmbeau enigmatic şi maliţios.

— Tu îţi baţi joc de destin, îi spune ea, continuând să

zâmbească. Îţi baţi joc de el, te joci cu el. Spada destinului are două tăişuri. Unul dintre ele eşti tu. Iar celălalt… este moartea? Dar murim noi, murim pentru tine. Pe tine moartea nu te poate prinde din urmă, se mulţumeşte cu

noi. Moartea vine după tine, pas cu pas, Lup Alb. Dar mor alţii. Pentru tine. Îţi aminteşti de mine?

— Ca… Calanthe!

— Tu îl poţi salva, se aude vocea lui Eithné din spatele perdelei de fum. Poţi să-l salvezi, Copil de Sânge Vechi.

Înainte de a dispărea în neantul pe care l-a iubit atât de mult. În pădurea neagră, fără de sfârşit.

Ochi verzi ca iarba de primăvară. O atingere. Voci ţipând într-un cor neinteligibil. Chipuri.

El n-a putut vedea nimic mai mult, a zburat în abis, în gol, în beznă. Ultimul pe care l-a auzit a fost glasul lui Eithné.

— Aşa să fie.

VII

— Geralt! Trezeşte-te! Trezeşte-te, te rog!

A deschis ochii, a văzut soarele, un ducat de aur cu margini clare, sus, deasupra coroanelor copacilor, mai sus de vălul de nepătruns al ceţii dimineţii. Era întins pe un muşchi umed, spongios, o rădăcină îl incomoda la spate.

Ciri era îngenuncheată lângă el, aranjându-şi jacheta.

— La naiba… Şi-a dres glasul, s-a uitat în jur. Unde sunt?

Cum am ajuns aici?

— Nu ştiu, a spus ea. M-am trezit acum câteva clipe, aici lângă tine, teribil de îngheţată. Nu-mi amintesc cum… Ştii ceva? Asta e o vrajă!

— Poate că ai dreptate. Geralt s-a aşezat, scoţându-şi nişte ace de pin din guler. Poate că ai dreptate, Ciri. Apa Brokilonului, la naiba… Se pare că driadele s-au distrat pe seama noastră.

S-a ridicat, şi-a prins sabia care zăcea alături de el, şi-a aranjat cureaua peste spate.

— Ciri?

— Îhm?

— Şi tu ai râs pe seama mea.

— Eu?

— Eşti fiica Pavettei, nepoata lui Calanthe din Cintra. Ai

ştiut de la început cine sunt eu?

— Nu, s-a îmbujorat fetiţa. Nu de la început. Tu l-ai descântat pe tata, nu-i aşa?

— Nu este adevărat, a tăgăduit el din cap. Mama ta. Şi bunica ta. Eu doar le-am ajutat.

— Dar doica mi-a spus… Mi-a spus că sunt predestinată.

Pentru că sunt o Surpriză. Copilul Surpriză. Geralt?

— Ciri… S-a uitat la ea, clătinând din cap şi zâmbind.

Crede-mă, eşti cea mai mare surpriză pe care mi-a fost dat s-o întâlnesc.

— Ha! Chipul fetiţei s-a luminat. E adevărat! Sunt predestinată. Doica mi-a spus că o să vină un vânător cu părul alb şi să mă ia. Iar bunica a ţipat… Ah, ce mai contează! Şi unde-o să mă duci, ia spune-mi?

— Acasă. La Cintra.

— Ah… Şi eu mă gândeam că…

— Te mai gândeşti pe drum. Haide, Ciri, trebuie să ieşim din Brokilon. Nu este un loc sigur.

— Nu mă tem!

— Eu da.

— Bunica mi-a spus că vânătorii de monştri nu se tem de nimic.

— Bunica a exagerat cam mult. La drum, Ciri. Dac-aş şti unde suntem…

S-a uitat după soare.

— Ei bine, să ne încercăm norocul… O luăm pe aici.

— Nu, a strâmbat din nas Ciri, arătând în direcţia opusă.

Pe acolo. Acolo.

— De unde ştii?

— Ştiu, a ridicat ea din umeri şi s-a uitat la el cu ochii de smarald, neajutorată şi surprinsă. Cumva… ceva, acolo…

nu ştiu.

Fiica Pavettei, s-a gândit el. Copilul… Copilul de Sânge Vechi? E posibil să fi moştenit ceva de la mama ei.

— Ciri… Geralt şi-a desfăcut gulerul cămăşii şi a scos medalionul. Atinge-l.

— Ah, a deschis gura fetiţa. Da’ ce lup înfricoşător. Da’ ce colţi are…

— Atinge-l.

— Aaah!!!

Vânătorul a zâmbit. Şi el a simţit o contracţie bruscă a medalionului, valul puternic care străbătea lanţul de argint.

— S-a mişcat! a inspirat profund Ciri. S-a mişcat!

— Ştiu. Haide, Ciri. Tu eşti călăuza.

— E o vrajă, nu?

— Negreşit.

Era aşa cum se aştepta. Fata simţea direcţia. Nu ştia cum. Dar în curând, mai devreme decât se aştepta, au ieşit la o potecă, apoi au ajuns la o răscruce de trei drumuri. Era hotarul Brokilonului – recunoscut de oameni. Eithné, şi-a amintit el, nu-l accepta.

Ciri şi-a muşcat buzele, şi-a cârnit nasul, a ezitat, privind spre răscruce, spre drumul nisipos, plin de gropi, cu urme de copite şi roţi de căruţă. Dar Geralt ştia de-acum unde se află, n-avea de ce şi nici măcar nu voia să se încreadă în înzestrările ei incerte. A pornit-o pe drumul care duce spre răsărit, până la Brugge. Ciri, încruntată, se uita înapoi, la drumul spre apus.

— Ăsta duce la castelul Nastrog, a tachinat-o vânătorul.

Tânjeşti după Kistrin?

Fata a mârâit, l-a urmat cuminte, dar tot privea îndărăt.

— Ce este, Ciri?

— Nu ştiu, i-a şoptit ea. Dar e un drum rău, Geralt.

— De ce? Mergem la Brugge, la un castel splendid, în care trăieşte regele Venzlav. Ne scăldăm în baie, dormim în paturi cu perne…

— E un drum rău, a repetat fetiţa. Rău.

— Las’ că l-am văzut eu mai bine. Nu mai strâmba din nas, Ciri. Haide, mai repejor.

Au trecut de o cotitură împânzită de tufişuri. Şi s-a dovedit că Ciri a avut dreptate.

Le-au ieşit în cale brusc, din toate părţile. Indivizi cu coifuri conice, în cămăşi şi tunici bleumarin, cu blazonul auriu cu negru al Verdenului în piept. I-au înconjurat, dar niciunul dintre ei nu s-a apropiat, nici nu i-a atins cu vreo armă.

— 289 —

— De unde şi încotro? a lătrat un individ îndesat într-o uniformă verde ponosită, proţăpindu-se în faţa lui Geralt, cu picioarele crăcănate şi foarte depărtate. Faţa îi era întunecată şi încreţită ca o prună uscată. Arcul şi săgeţile cu pene albe îi erau lipite de spate, mult deasupra capului.

— Dinspre Muntele Pleşuv, a minţit fără probleme vânătorul, prinzând-o semnificativ de mână pe Ciri. Ne întoarcem acasă, la Brugge. Da’ ce-i?

— Garda Regală, i-a răspuns politicos negriciosul, observând spada din spatele lui Geralt. Noi…

— Adu-l la mine, Junghans! a strigat cineva aflat mai departe, pe drum. Soldaţii s-au despărţit.

— Nu te uita, Ciri, i-a spus Geralt repede. Întoarce-te. Nu te uita.

Pe drum era un copac căzut, care bloca trecerea cu coroana sa bogată în crengi. Trunchiul rupt şi scurtat albea hăţişul de lângă drum cu o mulţime de aşchii lungi. În faţa copacului era o căruţă cu încărcătura acoperită cu o prelată. Cai mici şi pletoşi zăceau pe pământ încurcaţi în jug şi frâie, ciuruiţi de săgeţi, dezvelindu-şi dinţii galbeni.

Unul încă trăia, fornăia puternic, dădea din picioare.

Erau şi oameni împrăştiaţi, în mijlocul unor pete întunecate de sânge absorbit de nisip, alţii, atârnaţi peste marginea

căruţei sau întinşi pe roţi.

Din rândul celor înarmaţi, adunaţi în jurul căruţei, au ieşit încet doi, apoi li s-au alăturat încă trei. Ceilalţi – să fi fost vreo zece – stăteau nemişcaţi, ţinându-şi caii.

— Ce s-a întâmplat aici? a întrebat vânătorul, încercând să ascundă cu trupul său scena masacrului pentru a o proteja pe Ciri.

Un saşiu într-o armură scurtă şi cizme înalte s-a uitat inchizitorial la el, hârşâindu-şi bărbia nerasă. Pe antebraţul stâng purta o manşetă de arcaş, din piele, ponositǎ şi roasă.

— Jaf, a spus el tăios. Negustorii au fost atacaţi de mamunele din pădure. Facem cercetări.

— Mamunele? I-au atacat pe negustori?

— După cum bine vezi, a arătat cu mâna saşiul. Ciuruiţi

de săgeţi ca aricii. Pe drumul regal! Pe zi ce trece sunt tot mai obraznice vrăjitoarele astea ale pădurii. Nu era destul că nu mai puteam intra în codru, acum nu mai poţi merge nici măcar pe lângă el.

— Şi tu, şi-a mijit ochii vânătorul, tu cine eşti?

— Trupa lui Ervyll. Decurionul din Nastrog. Slujim baronului Freixenet. Dar baronul a murit în Brokilon.

Ciri a dat să deschidă gura, dar Geralt i-a strâns mâna, silind-o să tacă.

— Sânge pentru sânge, vă spun! a tunat tovarăşul saşiului, un uriaş într-un caftan întărit cu alamă. Sânge pentru sânge!

Până când să mai răbdăm? Mai întâi i-au răpit pe Freixenet şi pe principesa din Cintra, acum i-au ucis pe negustori. Pe toţi zeii, răzbunare, răzbunare, vă spun! Că

dacă nu, o să vedeţi voi mâine-poimâine că vor începe să

omoare oameni în pragurile colibelor lor!

— Că bine zice Chirpici, a spus saşiul. Nu-i aşa? Da’ tu, frate, te întreb, de unde eşti?

— Din Brugge, a minţit vânătorul.

— Şi fetiţa e fiica ta?

— Fiica mea. Geralt a strâns-o din nou de mână pe Ciri.

— Din Brugge, s-a încruntat Chirpici. Vreau să-ţi spun, frate, că regele ăsta al tău, Venzlav, îndeamnă la nelegiuiri.

Nu vrea nici în ruptul capului să se alieze cu Ervyll al nostru şi cu Viraxas din Kerack. Căci dac-am lua cu asalt din cele trei părţi Brokilonul, am scăpa până la urmă de naţia asta spurcată…

— Cum s-a petrecut masacrul? a întrebat Geralt încet.

Ştie cineva? Mai trăieşte vreunul dintre negustori?

— Nu-s martori, a spus saşiul. Dar ştim cum s-a petrecut.

Junghans, pădurarul, citeşte în urme mai ceva ca-n carte.

Spune-i Junghans.

— Păi… a început cel cu faţa încreţită. Cum a fost?

Negustorii mergeau călare pe drumul regal. Când, deodată, au dat de abatiză. Vezi dumneata, în mijlocul drumului e un pin răsturnat, proaspăt retezat. În hăţiş sunt nişte urme, vrei să le vezi? Ei bine, atunci când s-au dat jos ca să

înlăture copacul din cale, negustorii au fost săgetaţi din trei

părţi. De acolo, din tufişuri, unde se află mesteacănul scofâlcit. Şi acolo sunt urme. La săgeţi, bagă de seamă, se văd mâna mamunelor, penele lipite cu răşină, aripioare curbate din lemn…

— Văd, l-a întrerupt vânătorul, cu ochii la cadavre. Am senzaţia că unii au supravieţuit săgeţilor, dar li s-au tăiat beregăţile. Cu cuţitele.

Din spatele său s-a desprins alt mercenar, slab şi scund, în caftan din piele de elan. Avea părul negru şi foarte scurt, obrajii albăstrii, bine bărbieriţi. Vânătorului i-a fost suficient să arunce o simplă privire asupra mâinilor mici şi înguste, pe care le purta în mănuşi negre fără degete, asupra ochilor spălăciţi, de peşte, asupra sabiei, asupra mânerului pumnalului iţit din centură şi asupra carâmbului ciubotei.

Geralt văzuse prea mulţi criminali ca să nu recunoască

imediat unul.

— Ai ochi ageri, i-a spus brunetul foarte încet. Chiar aşa, vezi multe.

— Şi asta e foarte bine, a încuviinţat saşiul. Să-i povestească cele văzute regelui său, Venzlav, care nu se-ndură să le-omoare pe mamune, cică sunt frumoase şi bune. Să se ducă la ele în mai şi să le-o tragă. După aceea să spună că sunt

bune şi frumoase. Ceea ce o să vedem şi noi, dacă prindem vreuna vie.

— Sau doar pe jumătate vie, a râs. Ei bine, la naiba, oare unde-o fi druidul ăla? Acu se face amiază şi nici urmă de el.

E timpul să ne ducem.

— Ce-aveţi de gând? a întrebat Geralt fără să dea drumul mâinii lui Ciri.

— Da’ ce te roade grija pe tine? i-a şuierat brunetul.

— Ei, nu fi aşa urâcios, Levecque, a rânjit saşiul. Noi suntem oameni cinstiţi, nu avem secrete. Ervyll ne trimite un druid, un mare vrăjitor care poate vorbi chiar şi cu copacii. O să ne călăuzească prin pădure pentru a-l răzbuna pe Freixenet, să încercăm s-o salvăm pe principesă. Ăsta nu-i lucru de şagă, frate, ci o expediţie puti…

— Punitivă, i-a sugerat brunetul, Levecque.

— Aşa. Mi-ai luat vorba din gură. Aşa că vezi-ţi de drumul

tău, frate, pentru că pe-aici e primejdios.

— Da, a spus Levecque tărăgănat, uitându-se la Ciri.

Primejdios, mai ales cu o fetiţă. Mamunele umblă după

astfel de fetiţe. Ce, drăguţă? Mama te aşteaptă acasă?

Ciri, tremurând, a confirmat din cap.

— Ar fi groaznic, a continuat brunetul, fără a-şi lua ochii de la ea, dacă nu te-ar mai vedea. Bineînţeles că s-ar duce la

regele Venzlav şi i-ar spune: „Le-ai ţinut partea driadelor, rege, şi iată, poftim, îi ai pe conştiinţă pe fiica mea şi pe soţul meu.” Cine ştie, poate că atunci Venzlav s-ar mai gândi la alianţa cu Ervyll.

— Lasă-i, coane Levecque, a mârâit Junghans, iar faţa încreţită i s-a încreţit şi mai mult. Dă-le drumul.

— Adio, drăguţă. Levecque a întins mâna, a mângâiat-o pe cap pe Ciri. Ciri s-a cutremurat şi s-a retras.

— Ce-i asta? Ţi-e frică?

— Ai sânge pe mână, i-a spus încet vânătorul.

— Ah! Levecque a ridicat mâna. Într-adevăr. E sânge de la ei. De la negustori. Am verificat dacă mai trăieşte vreunul. Dar, din păcate, mamunele ţintesc cu precizie.

— Mamunele? a repetat Ciri cu vocea tremurândă, fără să

reacţioneze la strângerea de mână a vânătorului. Oh, nobile cavaler, te înşeli. Nu puteau fi driadele!

— Ce bâigui tu acolo, drăguţă? Ochii spălăciţi s-au strâns.

Geralt s-a uitat în dreapta, în stânga, a apreciat distanţa.

— N-au fost driadele, nobile cavaler, a repetat Ciri. Este foarte limpede!

— Hâh?

— Păi, acest copac… Acest copac a fost retezat! Cu toporul! O driadă n-ar reteza un copac, nu-i aşa?

— Aşa-i, a răspuns Levecque şi s-a uitat la saşiu. Oh, ce isteaţă eşti, fetiţo! Prea isteaţă.

Vânătorul i-a văzut anticipat mâna îngustă şi înmănuşată

târându-se ca un păianjen negru spre mânerul pumnalului.

Deşi Levecque nu-şi lua ochii de la Ciri, Geralt ştia că

lovitura va fi direcţionată spre el. A aşteptat până când Levecque şi-a atins arma, iar saşiul şi-a ţinut respiraţia.

Trei mişcări. Doar trei. Antebraţele blindate cu ţinte de

argint s-au năpustit într-o parte a capului brunetului. Înainte de a cădea, vânătorul era deja între Junghans şi saşiu, iar spada, ieşind cu un şuierat din teacă, a ţipat în aer, zdrobindu-i tâmpla lui Chirpici, uriaşul în caftan împodobit cu alamă.

— Fugi, Ciri!

Saşiul, ridicându-şi spada, a sărit, dar n-a ajuns la timp.

Vânătorul l-a înjunghiat în piept, în curmeziş, de sus în jos, şi imediat, profitând de energia loviturii, de jos în sus, îngenuncheat, l-a marcat pe mercenar cu un X sângeros.

— Flăcăi! a strigat Junghans la ceilalţi înlemniţi de stupoare. După mine!

Ciri a ajuns la un fag contorsionat şi s-a căţărat ca o veveriţă până la ramurile din vârf, dispărând în frunziş.

Pădurarul i-a trimis o săgeată, dar a ratat. Ceilalţi au luat-o la fugă, împrăştiindu-se în semicerc, scoţându-şi săgeţile din tolbă şi trăgând cu arcul. Geralt, rămas în genunchi, a făcut semnul Aard cu degetele, nu spre arcaşi, pentru că

erau prea departe, ci spre drumul nisipos din faţa lor, pe care l-a învăluit într-un nor de praf. Junghans a făcut un salt şi a scos altă săgeată din tolbă.

— Nu! a urlat Levecque, sărind de la pământ, cu spada în mâna dreaptă şi cu pumnalul în mâna stângă. Lasă-l, Junghans!

Vânătorul a pivotat lin, întorcându-se spre el.

— E-al meu, a spus Levecque, clătinând din cap, ştergându-şi obrazul şi gura cu antebraţul. Numai al meu!

Geralt, aplecat, a executat o semipiruetă, dar Levecque l-a atacat imediat, ajungând la el din două salturi.

E bine, s-a gândit vânătorul, cuprinzându-i lama asasinului într-o morişcă scurtă şi evitând cu o răsucire lovitura de pumnal, în mod deliberat s-a abţinut să-i dea replica, a sărit îndărăt, în speranţa că Levecque încearcă să

ajungă la el cu un avânt lung, elaborat, şi îşi va pierde echilibrul. Dar criminalul nu era un novice. S-a aplecat şi, de asemenea, a executat o semipiruetă cu un pas uşor, de felină. Pe neaşteptate a sărit, a făcut cu spada o morişcă, o piruetă, scurtând astfel distanţa. Vânătorul nu i-a ieşit în

întâmpinare, s-a limitat la o fentă rapidă, foarte înaltă, care l-a forţat pe asasin să se retragă. Levecque s-a aplecat din nou, şi-a ascuns un pumnal la spate. Vânătorul nu a atacat nici de această dată, nu a scurtat distanţa, a executat iarăşi o semipiruetă, înconjurându-l.

— Aha! a murmurat Levecque îndreptându-se. Continuăm distracţia? De ce nu? Niciodată nu este suficientă distracţia!

A sărit, a pivotat, a lovit o dată, de două ori, de trei ori, în ritm rapid, cu spada, iar cu stânga împungea înainte cu pumnalul. Vânătorul a păstrat ritmul, a sărit, s-a retras şi a făcut o nouă piruetă, obligându-l pe criminal să se rotească.

Levecque s-a retras brusc şi s-a răsucit în direcţia opusă.

— Orice diversiune, a şuierat asasinul printre dinţii încleştaţi, are un sfârşit. Ce-ai zice de o lovitură de graţie, isteţule? O lovitură, apoi, cu o săgeată, o dăm jos din copac pe lepădătura ta. Ce zici, hă?

Geralt a văzut că Levecque îşi observă umbra, că

aşteaptă ca aceasta să-l atingă pe adversar, ceea ce ar însemna că soarele urmează să-i bată în ochi. A încetat să

se mai mişte pentru a-i înlesni sarcina criminalului. Şi-a micşorat pupilele, mijindu-şi ochii în două fante înguste, verticale. Pentru a păstra aparenţele, s-a strâmbat puţin, prefăcându-se orbit.

Levecque a sărit, a făcut o piruetă, şi-a menţinut echilibrul întinzând mâna cu pumnalul în lateral şi a lovit cu o răsucire aproape imposibilă a încheieturii mâinii de parcă

ar fi fost dată peste cap. Geralt a făcut un pas înainte, s-a întors şi a parat lovitura, îndoindu-şi braţul şi încheietura mâinii într-un mod la fel de imposibil, l-a împins pe criminal cu impulsul paradei şi i-a scrijelit obrazul stâng cu vârful spadei. Levecque s-a bălăbănit, ţinându-se cu mâinile de faţă. Vânătorul s-a răsucit, şi-a lăsat greutatea corpului pe piciorul stâng şi, cu o lovitură scurtă, i-a secţionat artera carotidă. Levecque s-a ghemuit, l-a podidit sângele, a căzut în genunchi, s-a aplecat, şi-a îngropat faţa în nisip.

Geralt s-a întors încet spre Junghans. Acesta, cu faţa schimonosită într-o grimasă de mânie, l-a ţintit cu arcul.

Vânătorul s-a aplecat pentru a-şi apuca spada cu ambele

mâini. Ceilalţi mercenari şi-au ridicat, de asemenea, arcurile într-o tăcere apăsătoare.

— Ce mai aşteptaţi! a urlat pădurarul. Ciuruiţi-l! Ciuruiţi-l...

S-a împiedicat, s-a clătinat, a dat să înainteze şi a căzut cu faţa la pământ, din gât îi ieşea o săgeată. Săgeata avea pană vărgată din coadă de fazan, vopsită în galben cu un decoct din scoarţă de copac.

Săgeţile zburau cu ţiuituri şi şuierături în traiectorii lungi şi plate dinspre zidul negru al pădurii. Aparent zburau încet şi paşnic în foşnetul penelor, dând impresia că-şi luau avânt şi putere înainte de a se înfige în trupuri. Şi se înfigeau perfect, secerându-i pe mercenarii nastrogani, trântindu-i în drumul nisipos, inerţi, ca nişte floarea-soarelui lovite de un băţ.

Cei care au supravieţuit au început să fugă spre cai, îmbulzindu-se. Săgeţile au continuat să vâjâie, îi prindeau în fugă, îi trânteau de pe şei. Numai trei au reuşit să

pornească în galop ţipând şi însângerând crupele animalelor. Dar nici ei nu au ajuns prea departe.

Pădurea s-a închis, blocând drumul. Dintr-odată nu mai exista un drum regal nisipos, scăldat în soare. Era un zid gros de trunchiuri negre, de nepătruns.

Mercenarii s-au aruncat pe caii lor, îngroziţi şi năuciţi, au încercat să se întoarcă, dar săgeţile zburau întruna. Şi i-au ajuns, i-au trântit din şei, în răcnete, tropote şi nechezaturi.

Apoi s-a făcut linişte.

Zidul forestier care închidea drumul regal s-a zguduit, s-a deformat, a strălucit în culorile curcubeului şi a dispărut.

Din nou se putea vedea drumul. Pe drum era un cal sur, iar pe calul sur stătea un călăreţ – voinic, blond, bărbos, în caftan din piele de focă traversat în curmeziş de o eşarfă de lână, în carouri.

Calul sur, întorcându-şi capul şi muşcându-şi zăbala, a înaintat, şi-a săltat copitele din faţă, fornăind şi ocolind cadavrele din cauza mirosului de sânge. Călăreţul, îndreptat în şa, şi-a ridicat mâna şi o rafală bruscă de vânt a suflat printre ramurile copacilor.

De prin tufişurile de la marginile îndepărtate ale pădurii şi-au făcut apariţia câteva siluete mici, în costume mulate, în combinaţii de verde şi cafeniu, cu feţele vopsite în dungi de camuflaj cu coajă de nuci verzi.

— Ceádmil, Wedd Brokiloéne! a răsunat glasul călăreţului. Fáill, Aná Woedwedd!

— Fáill! I-a răspuns o voce din pădure ca o adiere.

Siluetele verde-cafeniu au început să dispară, una după

alta, topindu-se în desişuri. A rămas doar una, cu părul răvăşit, de culoarea mierii. A făcut câţiva paşi, s-a apropiat.

— Va Fáill, Gwynbleidd! a strigat, păşind mai aproape.

— Rămas-bun, Mona, a spus vânătorul. Nu te voi uita.

— Uită-mă, a rostit ea cu fermitate, aranjându-şi tolba la spate. Nu există nicio Mona. Mona a fost un vis. Sunt Braenn. Braenn din Brokilon.

Şi-a fluturat mâna şi a plecat.

Vânătorul s-a întors.

— Sacdeşoareci, a zis el, uitându-se la bărbatul de pe calul sur.

— Geralt, a dat acesta din cap în semn de salut, măsurându-l cu răceală. Interesantă întâlnire. Dar să

trecem la lucruri mai importante. Unde este Ciri?

— Aici! a strigat fetiţa ascunsă în frunziş. Pot să mă dau jos?

— Poţi, i-a răspuns vânătorul.

— Dar nu ştiu cum!

— Cum te-ai căţărat, dar invers.

— Mi-e teamă! Sunt chiar în vârf!

— Vino jos, îţi spun! Avem de vorbit, domniţă!

— Despre ce?

— De ce naiba te-ai cocoţat acolo, în loc să fugi în pădure? Aş fi fugit după tine, nu m-aş fi… Oh, la naiba! Dă-

te jos!

— Am făcut ca motanul din poveste! Orice-aş face, nimic nu-i bun! De ce, aş dori să ştiu?

— Şi eu, a spus druidul, descălecând, aş vrea să ştiu. Şi bunica ta, regina Calanthe, ar dori să ştie deopotrivă.

Haide, coboară, principesă.

Din copac a plouat cu frunze şi crengi uscate. Apoi s-a auzit un pârâit de ţesătură şi în cele din urmă a apărut Ciri, alunecând călare pe trunchi. În locul glugii de la flanelă, avea un colaj pitoresc din frunze.

— Unchiul Sacdeşoareci!

— În carne şi oase. Druidul a îmbrăţişat fetiţa, a mângâiat-o.

— Bunica te-a trimis? Unchiule? E îngrijorată tare?

— Nu prea, a zâmbit Sacdeşoareci. E prea ocupată să

adune vărguţe ca să te altoiască. Drumul până la Cintra, Ciri, ne va lua ceva timp. Foloseşte-l ca să găseşti o explicaţie pentru aventura ta. Aceasta ar trebui să fie, dacă

vrei un sfat de la mine, foarte scurtă şi la obiect. Şi să poată

fi spusă foarte, foarte repede. Şi mă gândesc că la final, principesă, ai să ţipi foarte tare. Foarte, foarte tare.

Ciri s-a strâmbat dureros, şi-a cârnit nasul, a pufnit încet, iar mâinile i-au fugit instinctiv în direcţia locului ameninţat.

— Să plecăm de aici, a spus Geralt privind în jur. Să

plecăm de aici, Sacdeşoareci.

VIII

— Nu, a zis druidul. Calanthe şi-a schimbat planurile, nu mai doreşte căsătoria lui Ciri cu Kistrin. Are motivele ei. În plus, nu cred că mai e nevoie să-ţi explic că, după scandalul stârnit de atacul asupra negustorilor, regele Ervyll a pierdut serios în ochii mei, iar ochii mei contează în regat. Nu, nu, n-avem ce căuta la Nastrog. O duc pe micuţă direct la Cintra. Vino cu noi, Geralt.

— Da’ de ce? Vânătorul s-a uitat la Ciri, care moţăia sub copac, învelită în cojocul lui Sacdeşoareci.

— Ştii bine de ce. Această copilă, Geralt, îţi este predestinată. Pentru a treia oară, da, pentru a treia oară vi se întretaie cărările. În sens figurat, desigur, în special în ceea ce priveşte cele două ocazii anterioare. Cred că nu numeşti aceasta coincidenţă.

— Ce mai contează cum o numesc? a rânjit vânătorul. Nu în nume stă totul, Sacdeşoareci. De ce ar trebui să merg la

Cintra? Am mai fost la Cintra, ni s-au mai întretăiat, aşa cum ai spus, căile. Deci ce?

— Geralt, i-ai cerut lui Calanthe să jure. Şi Pavettei, şi soţului ei. Jurământul se păstrează. Ciri este Surpriza.

Destinul hotărăşte…

— Să iau copila asta şi s-o fac vânător de monştri? O

copilă? Uită-te la mine, Sacdeşoareci. Aşa mă vezi tu pe mine?

— La naiba cu breasla ta de vânători de monştri, s-a supărat druidul. Ce vrei să spui? Ce are una cu alta? Nu, Geralt, văd că nu înţelegi nimic, trebuie să folosesc cuvinte mai simple. Ascultă-mă bine! Orice idiot, inclusiv tu, poate solicita un jurământ, poate smulge o promisiune, şi nu se întâmplă mare lucru, ceva nemaipomenit. Nemaipomenit este copilul. Şi nemaipomenită este legătura care apare atunci când se naşte copilul. Acum e mai limpede? Păi, uite, Geralt, din clipa naşterii lui Ciri nu mai contează ceea ce vrei, ceea ce ţi-ai planificat, nu mai are nicio importanţă

ceea ce nu vrei şi nici ceea ce trebuie să sacrifici. Tu, la naiba, nu mai contezi! Nu înţelegi?

— Nu striga, o s-o trezeşti. Surpriza noastră a adormit. Şi când se trezeşte… Sacdeşoareci, chiar şi la lucruri uimitoare se poate… Trebuie să renunţi uneori.

— La urma urmei, ştii că niciodată n-o să poţi avea propriul tău copil, i-a zis druidul privindu-l glacial.

— Ştiu.

— Şi renunţi?

— Renunţ. Am voie?

— Ai voie, i-a răspuns Sacdeşoareci. Cum să nu? Dar e primejdios. Există o profeţie veche, care spune că spada destinului…

— … are două tăişuri, a încheiat Geralt. Am auzit-o.

— Faci cum crezi. Druidul şi-a întors capul şi a scuipat. Şi când te gândeşti că eram gata să-mi pun gâtul pentru tine…

— Tu?

— Eu. Spre deosebire de tine, eu cred în destin. Şi ştiu că

este periculos se te joci cu o spadă cu două tăişuri. Nu te

juca, Geralt. Profită de posibilitatea care ţi se oferă. Fă din legătura cu Ciri o relaţie normală, sănătoasă, între un copil şi tutorele lui. Altminteri… această legătură poate s-o ia în altă direcţie. Mai ciudată. Negativă şi distructivă. Vreau să

previn acest lucru între tine şi ea. Dacă vrei s-o ei, n-o să

mă opun. Mi-aş asuma eu riscul de a-i explica lui Calanthe de ce.

— De unde ştii că Ciri şi-ar dori să vină cu mine? Dintr-o profeţie veche?

— Nu, a rostit grav Sacdeşoareci. Din faptul că ea a adormit doar atunci când ai îmbrăţişat-o. Că îţi murmură

numele în somn şi că mâna ei o caută pe-a ta.

— Gata! Geralt s-a ridicat în picioare. Sunt gata s-o iau din loc. Rămâi cu bine, bărbosule. Salutări lui Calanthe. Cât despre Ciri… Vezi tu ce-i spui.

— Nu poţi scăpa, Geralt.

— De destin? a întrebat vânătorul, strângând chingile calului capturat.

— Nu, i-a răspuns druidul, uitându-se la fata adormită. De ea.

Geralt a dat din cap şi a sărit în şa. Sacdeşoareci a rămas aşezat, răscolind cu un băţ în focul care dădea să se stingă.

Vânătorul a călărit agale prin bălăriile care-i ajungeau până la scările şeii, pe un versant care ducea în vale, spre pădurea întunecată.

— Geraaalt!

S-a uitat în jur. Ciri stătea în vârful dealului, o figură mică, gri, cu părul cenuşiu despletit.

— Nu pleca!

Geralt i-a făcut cu mâna.

— Nu pleca! ţipa ea tot mai slab. Nu plecaaaa!

Trebuie, se gândea Geralt. Trebuie, Ciri. Pentru că... Eu plec mereu.

— N-o să scapi oricum! i-a strigat ea. Să nu te gândeşti!

Nu poţi scăpa! Sunt destinul tău, mă auzi?

Nu există niciun destin, se gândea vânătorul. Nu există.

Singurul lucru care ne este menit tuturor este moartea.

Moartea este celălalt tăiş al spadei. Unul sunt eu. Iar

celălalt este moartea, care mă urmează pas cu pas. Nu pot, nu trebuie să te expun, Ciri.

— Eu sunt destinul tău! ajungea din vârful dealului până

la el vocea îndepărtată, disperată.

A îmboldit calul cu călcâiul şi a pornit-o înainte, afundându-se ca într-un abis în pădurea neagră, rece şi reavănă, în umbrele prietenoase, familiare, în bezna care părea fără sfârşit.

— 301 —

CEVA MAI MULT

I

Când ropotul copitelor de cai a răsunat ca din senin pe scândurile podului, Yurga nici măcar nu şi-a ridicat capul.

Gemând înăbuşit, a dat drumul roţii de care se ţinea şi s-a târât sub căruţă cât a putut de repede. Lipit la pământ, simţea în spate crusta aspră din gunoi de grajd şi noroi care acoperea partea de jos a atelajului. Se văita şi tremura de frică.

Calul s-a apropiat agale de căruţă. Yurga a văzut cu câtă

grijă şi delicateţe păşeşte cu copitele pe scândurile putrede şi năpădite de muşchi.

— Ieşi de-acolo! i-a spus călăreţul nevăzut. Lui Yurga îi clănţăneau dinţii, şi-a ascuns capul în braţe. Calul pufnea şi se foia de colo până colo.

— Uşor, Babuşcă! a spus călăreţul. Yurga l-a auzit cum mângâie grumazul calului şi-l bate uşor cu palma. Ieşi de-acolo, omule. Nu-ţi fac niciun rău.

Negustorul nu credea deloc în declaraţia străinului. Dar în vocea lui era ceva liniştitor şi interesant, în ciuda faptului că

în niciun caz nu era un glas a cărui sonoritate putea fi considerată plăcută. Yurga, îngăimând rugăciuni închinate mai multor zei simultan, şi-a scos cu grijă capul de sub căruţă.

Călăreţul avea părul alb ca laptele, prins pe frunte cu o bentiţă de piele şi purta o mantie neagră de lână, care se revărsa peste crupele iepei murgi. Nu se uita la Yurga.

Aplecat în şa, inspecta roata căruţei care era intrată până la osie între scândurile rupte ale podului. Şi-a ridicat brusc capul, i-a aruncat o privire negustorului şi, cu o expresie impasibilă, s-a uitat la tufişurile de pe malul râpei.

Yurga a ieşit anevoie, a clipit, şi-a şters nasul cu dosul palmei, împrăştiindu-şi pe faţă mizeria de pe roată.

Călăreţul l-a ţintuit cu ochii săi întunecaţi, înguşti,

pătrunzători, ascuţiţi ca nişte harpoane. Yurga tăcea chitic.

— Noi doi nu putem s-o scoatem singuri, a zis în cele din urmă străinul, arătând spre roata blocată. Eşti singur?

— Sing… trei, s-a bâlbâit Yurga. Cu servitorii, domnule.

Dar au fugit, neisprăviţii…

— Nu mă miră, i-a spus călăreţul, uitându-se sub pod, în partea de jos a văii. Nu mă miră deloc. Cred că ar fi trebuit să faci acelaşi lucru. Mai ai timp.

Privirea lui Yurga n-a urmat-o pe a străinului. Nu voia să

vadă mormanul de cranii, coaste şi tibii împrăştiate printre pietre, iţite de prin urzicile şi ciulinii crescuţi în lunca râului.

Se temea că i-ar fi fost destul să mai arunce o privire la orbitele întunecate ale cavalerilor, la dinţii strălucitori şi la oasele rupte, pentru ca rămăşiţele curajului său disperat să

fugă din el, ca aerul din vezica înotătoare a peştilor. Se temea că o s-o ia la goană de-a lungul drumului regal, înapoi, ţipând şi sufocându-se, aşa cum făcuseră căruţaşul şi sluga în urmă cu mai puţin de o oră.

— Ce mai aştepţi? l-a întrebat calm călăreţul, întorcându-

şi privirea. Căderea nopţii? Atunci va fi prea târziu. Ei vin după tine abia când se întunecă. Sau poate puţin mai devreme. Hai, sari pe cal, în spatele meu. Să plecăm de aici cât mai degrabă.

— Şi căruţa, conaşule? a urlat din rărunchi Yurga, fără să

ştie dacă de frică, de disperare sau de furie. Şi marfa? Truda mea de-un an întreg? Mai bine mor! Nu o laaas!

— Am impresia că habar n-ai unde te-a adus ghinionul, prietene, i-a spus calm străinul, întinzându-şi mâna spre cimitirul înfiorător de sub pod. Nu-ţi laşi căruţa, ai spus? Fii atent la mine! Când o să se lase întunericul, nu te mai salvează nici toată comoara regelui Dezmod, ce să mai vorbim despre căruţa asta blestemată. Ce naiba te-a apucat să scurtezi drumul prin pustietatea asta? Nu ştii ce prăpăd a fost aici la sfârşitul războiului?

Yurga a dat din cap, indicând că nu ştie.

— Nu ştii, a dat din cap şi străinul. Dar ce zace acolo, jos, ai văzut? Ar fi şi greu să nu observi. Acolo sunt cei care au luat-o pe scurtătură. Iar dumneata spui că n-o să-ţi laşi

căruţa. Aşa, de curiozitate, ce ai în căruţă?

Yurga nu i-a răspuns, s-a uitat la călăreţ încruntat, încercând să aleagă între varianta „scame” şi „boarfe vechi”.

Călăreţul nu părea interesat în mod special de răspunsul ales. Îşi calma iapa murgă, care muşca zăbala şi-şi scutura capul.

— Conaşule… a murmurat în cele din urmă negustorul.

Ajută-mă! Salvează-mă! Până la sfârşitul vieţii o să-ţi fiu recunoscător… Nu mă lăsa… ce vrei… O să-ţi dau orice-mi ceri… Salvează-mă, conaşule!

Străinul şi-a întors brusc privirea spre el, sprijinindu-se cu ambele mâini de arcada şeii.

— Cum ai spus?

Yurga a tăcut cu gura căscată.

— O să-mi dai orice-ţi cer? Repetă.

Yurga a tras cu zgomot o flegmă, a închis gura şi regreta că n-are o barbă în care să poată scuipa. I-au trecut prin cap ipotezele cele mai fantastice despre răsplata pe care i-ar pretinde-o nou-venitul ciudat. Cele mai multe, chiar şi privilegiul de a face uz săptămânal de tânăra lui soţie, Aurica, nu arătau la fel de rău ca perspectiva de a-şi pierde căruţa şi nici pe departe atât de rău ca posibilitatea de a se odihni în partea de jos a văii, printre scheletele albicioase.

Rutina de negustor l-a îndemnat la un calcul rapid.

Călăreţul, deşi nu părea vreun derbedeu obişnuit, vreun vagabond sau vreun rătăcit, care, ca mulţi alţii, bântuia pe

drumuri după război, nu putea fi în niciun caz un nobil, un comis ori unul dintre cavalerii ţanţoşi care se credeau mari şi tari şi care aveau o plăcere deosebită să-şi jecmănească

semenii. Yurga l-a estimat la cel mult douăzeci de piese de aur. Cu toate acestea, natura lui de negociator l-a împiedicat să pronunţe preţul. S-a limitat să bâiguie ceva de genul „recunoştinţă veşnică”.

— Te-am întrebat, i-a amintit străinul răbdător, după ce negustorul s-a oprit, dacă o să-mi dai orice-ţi cer.

Nu mai era nicio cale de ieşire. Yurga a înghiţit în sec, şi-a plecat fruntea şi a dat afirmativ din cap. Străinul, contrar

aşteptărilor sale, n-a râs ameninţător, dimpotrivă, nu părea deloc încântat de triumful său în cadrul negocierilor.

Aplecat în şa, a scuipat în râpă.

— Ce să fac? a spus el încruntat. Ce-ar fi mai potrivit să

fac? Ei bine, ce-o fi, o fi. O să încerc să te scot din asta, deşi nu ştiu dacă nu se va termina prost pentru amândoi. Şi dacă izbutim, o să-mi dai în schimb…

Yurga şi-a lăsat ochii în pământ, aproape lăcrimând.

— O să-mi dai, a recitat precipitat călăreţul în mantie neagră, ceea ce o să găseşti acasă la întoarcere şi la care nu te aşteptai. Făgăduieşti?

Yurga a gemut şi a încuviinţat rapid din cap.

— Bine, s-a încruntat străinul. Acum stai deoparte. Şi, cel mai bine, vârâ-te din nou sub căruţă. Soarele apune în

curând.

A sărit de pe cal, şi-a scos haina de pe umeri. Yurga a observat că străinul purta o spadă în spate, atârnată de o curea care îi traversa pieptul în curmeziş. Avea senzaţia vagă că mai auzise cândva despre oameni care aveau arme de felul acesta. Surtucul negru, din piele, care îi ajungea până la brâu, prevăzut pe manşetele lungi cu ţinte de argint, ar putea indica faptul că străinul e din Novigrad sau de prin împrejurimi, dar moda acestor haine era larg răspândită în ultima vreme, mai ales printre tinerei. Străinul nu era, totuşi, un tinerel.

Călăreţul a luat şaua de pe iapă şi s-a întors. Pe piept i se legăna un lanţ de argint cu un medalion rotund. La subraţ

ţinea un cufăraş rotunjit şi o bocceluţă alungită, înfăşurată

în piele şi legată cu şnururi.

— Încă nu te-ai vârât sub căruţă? l-a întrebat, apropiindu-se.

Yurga a băgat de seamă că pe medalion este zugrăvit un cap de lup, cu botul căscat, înarmat cu colţi. Şi-a amintit pe loc.

— Eşti… vânător de monştri? Conaşule?

Străinul a ridicat din umeri.

— Ai ghicit. Vânător de monştri. Acum du-te. În cealaltă

parte a căruţei. Să nu ieşi de-acolo şi să nu faci zgomot.

Trebuie să fiu singur niţel.

Yurga s-a supus. S-a ghemuit lângă roată şi s-a învelit cu prelata. Nu-i ardea deloc să vadă ce face străinul în cealaltă

parte a căruţei, şi cu atât mai puţin oasele de pe fundul văii. Aşa că s-a uitat la ciubotele sale şi la peticele verzi de muşchi, în formă de stea, de pe scândurile putrede ale podului.

Vânător de monştri.

Soarele apunea.

A auzit paşi.

Străinul a ieşit din spatele căruţei şi s-a îndreptat tiptil-tiptil spre mijlocul podului. Stătea cu spatele. Yurga a remarcat că spada pe care o avea acum nu era aceeaşi pe care o văzuse mai înainte. Aceasta era o armă frumoasă.

Garda, mânerul şi accesoriile tecii străluceau ca nişte stele, reflectând în întunericul care se lăsa puţina lumină rămasă

– se stinsese strălucirea violet-aurie care până de curând atârna deasupra pădurii.

— Conaşule…

Străinul şi-a întors capul. Yurga şi-a înăbuşit cu greu un ţipăt.

Chipul străinului era alb, alb şi poros ca un caş proaspăt scurs prin tifon. Iar ochii… Zei, a strigat ceva dinlăuntrul lui Yurga. Ochii…

— Sub căruţă… Iute, a croncănit străinul. Nu mai era vocea pe care Yurga o auzise înainte. Negustorul a simţit deodată

că ceva nu e în regulă cu el, că vezica îi este prea plină. Străinul s-a întors şi s-a dus mai departe, pe pod.

Vânător de monştri.

Iapa priponită de scăriţa căruţei a pufnit, a fornăit, a tropăit înăbuşit cu copitele pe scânduri.

La urechea lui Yurga a bâzâit un ţânţar. Negustorul nici măcar nu şi-a clintit mâna ca să-l alunge. A mai bâzâit unul.

Roiuri întregi de ţânţari bâzâiau în tufişurile de pe partea opusă a râpei. Bâzâiau.

Şi urlau.

Yurga, strângând din dinţi până la lacrimi, şi-a dat seama că nu sunt ţânţari.

Din bezna îngroşată de pe malul viroagei, acoperit cu tufişuri, şi-au făcut apariţia nişte siluete mici, deformate –

n-aveau mai mult de un cot şi erau nemaipomenit de subţiri, ca scheletele. Au înaintat pe pod cu un mers bizar, cu mişcări ample, sacadate, ridicându-şi genunchii noduroşi cu forţă, rapid. Sub frunţile plate, ascuţite, le străluceau nişte ochi galbeni, în fălcile largi de broască le fulgerau colţi albi, ascuţiţi. Se apropiau, zumzăiau.

Străinul, neclintit ca o statuie în mijlocul podului, şi-a ridicat brusc mâna dreaptă, cu degetele într-o poziţie stranie. Piticii scârboşi s-au retras cu spatele, zumzăind tot mai tare, dar nu după mult timp s-au întors şi au început să

avanseze, rapid, mai rapid şi mai rapid, ridicându-şi labele lungi, fusiforme, cu gheare.

De scândurile podului, din stânga, s-au agăţat nişte gheare, un alt monstru a sărit brusc de sub pod, iar ceilalţi s-au avântat în salturi spectaculoase înainte. Străinul s-a răsucit în loc, spada, scoasă nu se ştie când, i-a fulgerat în mână. Căpăţâna creaturii care urcase de sub pod a zburat lăsând în urmă o dâră de sânge. Străinul cu părul alb a sărit în mijlocul unui grup format din alte creaturi şi s-a rotit, doborând totul în stânga şi în dreapta. Monştrii, fluturându-

şi labele şi urlând, s-au aruncat asupra lui din toate direcţiile, fără să acorde nicio atenţie lamei strălucitoare ca un brici. Yurga s-a chircit ca un ou, s-a lipit de căruţă.

Ceva i-a căzut drept la picioare şi l-a stropit de sânge. Era o labă lungă, ciolănoasă, cu patru gheare şi solzoasă ca un picior de pui.

Negustorul a ţipat.

A simţit cum ceva se strecoară pe lângă el. S-a aplecat, încercând să se arunce sub căruţă, dar exact în acelaşi timp ceva i-a aterizat pe spate şi nişte labe cu gheare l-au apucat de frunte şi de obraji. Şi-a acoperit ochii cu mâna în timp ce răcnea şi-şi scutura capul, a sărit în sus şi, bălăngănindu-se, a ajuns în mijlocul podului, poticnindu-se de cadavrele care zăceau pe scânduri. Pe pod, lupta era în toi. Yurga n-a văzut nimic cu excepţia unei furii sălbatice, un vârtej în care din când în când fulgerau razele de argint

ale lamei.

— Ajutooooooor! a răcnit, simţind cum colţii ascuţiţi îi străpung fetrul glugii şi i se implântă în ceafă.

— Jos capul!

Şi-a proptit bărbia în piept, a zărit cu coada ochiului strălucirea lamei. Spada a şuierat în aer, i-a ras gluga.

Yurga a auzit un trosnet hidos şi umed, apoi pe spate, ca dintr-o găleată, i-a ţâşnit un lichid fierbinte. A căzut în genunchi, tras în jos de povara fără viaţă agăţată de gâtul lui.

A văzut alţi trei monştri căţărându-se de sub pod.

Ţopăiau ca nişte lăcuste bizare, se agăţau de coapsele străinului. Unul, căruia vânătorul i-a retezat scurt botul căscat, s-a clătinat şi a căzut pe scânduri. Al doilea, pe care l-a doborât cu vârful spadei, a căzut, zvârcolindu-se spasmodic. Ceilalţi l-au înconjurau pe plete dalbe ca nişte furnici, l-au împins la marginea podului. Unul a zburat învârtindu-se înapoi, stropind cu sânge, dârdâind şi urlând.

În acel moment, toate creaturile ce viermuiau au sărit de pe margine şi au căzut în râpă. Yurga s-a prăbuşit, acoperindu-

şi capul cu mâinile.

De sub pod se auzeau strigătele triumfătoare ale monştrilor, care bineînţeles că s-au transformat rapid în hohote de durere, în ţipete întrerupte de şfichiuiturile lamei.

Apoi a venit din beznă zgomot de pietre şi trosnetul scheletelor zdrobite şi călcate în picioare, pe urmă din nou şfichiuitura spadei şi răgetele curmate brusc, disperate, care îngheţau sângele în vene.

Şi apoi s-a lăsat tăcerea, întreruptă doar de ţipătul brusc al unei păsări speriate, în adâncul pădurii, printre copacii uriaşi. Apoi a tăcut şi pasărea.

Yurga a înghiţit cu dificultate, şi-a săltat capul, s-a ridicat anevoie. Era încă linişte, nici măcar frunzele nu fremătau, întreaga pădure părea să fie mută de groază. Nori zdrenţăroşi întunecau cerul.

— Hei…

S-a întors şi şi-a acoperit instinctiv faţa cu palmele.

Vânătorul stătea înaintea lui, împietrit, negru, cu spada

strălucind într-o mână lăsată prea în jos. Yurga a observat că stă cam strâmb, că se apleacă într-o parte.

— Conaşule, ce-ai păţit?

Vânătorul nu i-a răspuns. A păşit apăsat şi ciudat, răsucindu-şi şoldul. A întins mâna, s-a prins de căruţă.

Yurga a văzut sângele lucios şi negru picurând pe scânduri.

— Eşti rănit, conaşule!

Vânătorul nu i-a răspuns. L-a privit drept în ochi pe negustor, a rămas atârnat o clipă de marginea căruţei şi a căzut încet pe scândurile podului.

II

— Atenţie, încet… Sub cap… Să-i ţină cineva capul!

— Aici, aici, în căruţă!

— Pe toţi zeii, sângerează… Coane Yurga, sângele trece prin pansament…

— Nu mai vorbi! Hai, lasă, bine că trăieşte! Înveleşte-l cu cojocul, Vell, nu vezi cum dârdâie?

— Să nu-i mai torn un pic de rachiu pe gât?

— Nu vezi că şi-a pierdut cunoştinţa? Ai înnebunit, Vell.

Dă-mi mai bine mie rachiul, că tare mai am poftă de băut…

Jigodiilor, puşlamalelor, secăturilor! Aţi fugit şi m-aţi lăsat, am rămas singur!

— Coane Yurga! Bâiguie ceva!

— Ce? Ce spune?

— Eee, ceva nelămurit… Vreun nume de-al cuiva…

— Care?

— Yennefer…

III

— Unde… sunt?

— Rămâi culcat, conaşule, nu te mişca, pentru că se desface şi se rupe din nou acolo. Până la osul de la şold te-au muşcat lighioanele, ai pierdut sânge gârlă… Nu mă

recunoşti? Sunt Yurga! M-ai salvat pe pod, îţi aduci aminte?

— 309 —

— Aha…

— Ţi-e sete?

— Ca naiba…

— Bea, conaşule, bea. Febra ţi-a uscat gura.

— Yurga… Unde suntem?

— În căruţă, mergem. Nu mai spune nimic, conaşule, nu te mişca. Tre’ să ieşim din pădure, să căutăm un sat de oameni. Să găsim pe cineva care se pricepe să

tămăduiască. Ce-am moşmondit noi la piciorul tău nu-i mai nimica. Sângele nu se opreşte cu una, cu două…

— Yurga…

— Da, conaşule?

— În bocceluţa mea… flacon… Cu o pajişte verde. Rupe-i sigiliul şi dă-mi-l… Într-o ulcică. Spal-o bine mai întâi şi nu lăsa pe nimeni s-o atingă… Dacă vă place viaţa… Iute, Yurga. La naiba, cum ne zdruncină căruţa asta… flaconul, Yurga…

— Ia… Bea.

— Mulţumesc… Acum fii atent. Îndată o să adorm. O să

fac ca toţi dracii şi o să aiurez, apoi o să zac ca mortul. Nu-i nimic, să nu-ţi fie frică…

— Stai culcat, conaşule, ca să nu se desfacă rana şi să

curgă sânge.

S-a afundat în blana de oaie, capul i se hâţâna când într-o parte, când în alta, a simţit cum negustorul îl înveleşte cu un

cojoc şi cu o cergă ce mirosea a sudoare de cal. Căruţa se hurducăia, simţea fiecare denivelare în coapsă şi în şold.

Geralt a strâns din dinţi. Deasupra lui a văzut miliarde de stele. Atât de aproape, încât părea că le ajunge cu mâna.

Chiar deasupra capului, chiar deasupra copacilor.

Mergând, îşi alegea drumul, astfel încât să stea departe de lumină, de strălucirea focurilor, mereu aflat în zona umbrelor unduioase. Nu era uşor – grămezi de trunchiuri de brad ardeau pretutindeni, asaltând cerul cu o lumină roşie întretăiată de sclipirile scânteilor, marcau bezna cu fuioare uşoare de fum, trosneau, îşi revărsau strălucirea asupra siluetelor care dansau în jurul lor.

Geralt s-a oprit pentru a ceda trecerea unei procesiuni

îndreptate în direcţia lui, care bloca drumul în răcnete sălbatice. Cineva l-a tras de umăr şi a încercat să-i strecoare în mână o ulcică din care se prelingea spumă. A refuzat-o delicat, dar ferm, împingându-l pe bărbatul care se legăna, împărţind celor din jur bere dintr-un poloboc ţinut la subsuoară. Nu voia să bea.

Nu într-o noapte ca asta.

În apropiere, pe o stivă de buşteni de mesteacăn, încălzindu-se la un foc imens, blondul Rege de Mai, cu o cunună de flori şi nădragi, o săruta pe roşcata Regină de Mai, pipăindu-i sânii prin ia umedă de sudoare. Monarhul era destul de beat, se balansa, îşi menţinea echilibrul sprijinindu-se de spatele reginei, apăsând-o cu pumnul încleştat pe halba de bere. Regina, nici ea prea sobră, cu cununa trasă pe ochi, se agăţa de gâtul regelui, mutându-şi greutatea de pe un picior pe

altul. Mulţimea dansa, cânta, urla, agitând ghirlandele de frunze şi flori.

— Belleteyn! i-a ţipat direct în ureche lui Geralt o tânără

nu prea înaltă. Trăgându-l de mânecă, l-a forţat să intre în procesiune. Dansa lângă el, fâlfâindu-şi fusta şi fluturându-

şi părul plin de flori. I-a permis să-l introducă în dans, s-a răsucit, s-a învârtit, sărind cu agilitate din calea altor cupluri.

— Belleteyn! Noapte de Mai!

Alături de ei, o încăierare, ţipete, chicoteli, râsul nervos al altei fete care se prefăcea că opune rezistenţă băiatului care o conducea în întuneric, dincolo de cercul de lumină.

Convoiul huiduia, se strecura printre rugurile aprinse.

Cineva s-a clătinat şi a căzut, rupând lanţul de mâini, divizând cortegiul în grupuri mai mici.

Fata s-a uitat la Geralt pe sub frunzele care-i împodobeau fruntea, s-a apropiat, s-a lipit cu putere de el, i-a îmbrăţişat umerii gâfâind. El a apucat-o mai brutal decât intenţionase, mâinile cu care a prins-o de spate îi simţeau umezeala fierbinte a trupului prin inul fin. Ea şi-a ridicat capul. Ochii îi erau închişi, dinţii îi sclipeau de sub buza superioară.

Mirosea a sudoare şi a papură, a fum şi a dorinţă.

De ce nu, s-a gândit el, mângâind-o pe spate prin rochie,

bucurându-se de căldura umedă de sub palmă. Fata nu era genul lui – era prea mică, prea grăsuţă. A simţit cu degetele

locul de sub tăietura din talie a rochiei strâmte, care împărţea spatele în două curburi vizibile, locul care n-ar fi trebuit să aibă niciun sens pentru el. De ce nu, s-a gândit el, la urma urmei, o noapte ca asta… Nu contează.

Belleteyn… Focuri până la linia orizontului. Belleteyn.

Noapte de Mai.

Focul cel mai apropiat a mistuit cu un trosnet un pin uscat şi răşchirat, a ţâşnit cu o strălucire aurie, care a inundat cu lumină totul împrejur. Fata a deschis ochii, s-a uitat în sus, la chipul lui. A auzit-o cum inspiră adânc, a simţit cum îşi încordează muşchii, cum îşi sprijină rapid mâinile pe pieptul lui. A eliberat-o imediat. Ea a ezitat. Şi-a strecurat trupul printre braţele lui întinse uşor, lipindu-şi şoldul de coapsa vânătorului. Apoi şi-a plecat capul, şi-a retras mâinile, s-a îndepărtat, s-a uitat într-o parte.

Au stat o clipă nemişcaţi, până când procesiunea s-a întors şi s-a îmbulzit peste ei din nou, i-a cuprins în vâltoare, i-a despărţit. Fata s-a răsucit iute şi a fugit, încercând stângaci să se alăture dansatorilor. S-a uitat în urmă. Doar o singură dată.

Belleteyn…

Ce caut eu aici?

În beznă a strălucit o stea, a fulgerat, i-a atras atenţia.

Medalionul de la gâtul vânătorului a tresăltat. Geralt şi-a mărit involuntar pupila şi a străpuns fără efort tenebrele cu privirea.

Femeia nu era o ţărancă. Ţărăncile nu purtau mantii de catifea neagră. Ţărăncile, duse sau pândite de bărbaţi prin

tufişuri, strigau, chicoteau, fremătau şi se zbăteau ca păstrăvul scos din apă. Niciuna dintre ele nu dădea impresia că ea era cea care îl conducea în întuneric pe băiatul blond, înalt, cu cămaşă descheiată.

Ţărăncile nu purtau în jurul gâtului bentiţe de catifea împodobite cu diamante încrustate de o parte şi de alta a unei steluţe de obsidian.

— Yennefer.

Ochi violeţi, boldiţi dintr-odată pe chipul palid, triunghiular.

— Geralt...

I-a dat drumul mâinii heruvimului blond al cărui piept transpirat strălucea ca o placă de aramă. Flăcăul s-a clătinat, s-a rotit, a căzut în genunchi, şi-a scuturat capul, s-a uitat în sus, a clipit. S-a ridicat încet-încet, le-a aruncat o privire confuză şi mânioasă, apoi a plecat cu paşi nesiguri în direcţia focurilor. Vrăjitoarea nici măcar nu s-a uitat după

el. Îl privea cu atenţie pe vânător, şi-a încleştat mâna strâns pe marginea mantiei.

— Mă bucur să te văd din nou, i-a spus el blând. Imediat a simţit cum dispare tensiunea dintre ei.

— Şi eu, i-a zâmbit ea. Îi dădea senzaţia că în acel zâmbet era ceva forţat, dar nu era sigur. O surpriză foarte plăcută, nu pot să tăgăduiesc. Ce faci aici, Geralt? Ah... Îmi pare rău, iartă-mi stângăcia. De bună seamă, ceea ce fac şi eu. La urma urmei, e Belleteyn. Numai că m-ai prins, ca să

spunem aşa, în fapt.

— Te-am întrerupt.

— Nu mor eu din asta, a râs Yennefer. Noaptea continuă.

Dacă vreau, vrăjesc pe altcineva.

— Păcat că nu pot face şi eu asta, a zis el, simulând cu mare dificultate indiferenţa. Cum mi-a văzut una ochii la lumină, cum a şi luat-o la fugă.

— Spre dimineaţă, i-a zis ea, zâmbind din ce în ce mai artificial, atunci când nu mai ştiu ce-i cu ele, nu mai dau nicio atenţie la aşa ceva. Găseşti tu una până la urmă, ai să

vezi…

— Yen… Mai departe cuvintele i-au rămas blocate în gât.

S-au privit lung, foarte lung, în timp ce pâlpâirile roşietice ale focului se jucau pe feţele lor. Yennefer a oftat deodată şi a închis ochii.

— Geralt, nu. Să nu începem…

— Este Belleteyn, a întrerupt-o. Ai uitat?

S-a apropiat încet de el, i-a pus o mână pe umeri, încet-

încet şi cu grijă s-a lipit la el, i-a atins pieptul cu fruntea. El i-a mângâiat părul negru ca pana corbului, revărsat în bucle

spiralate ca şerpii.

— Crede-mă, a murmurat ea ridicându-şi capul. N-aş sta pe gânduri nicio clipă dacă ar fi vorba doar despre… Dar nu are

niciun rost. Totul ar începe din nou şi s-ar termina ca ultima dată. Nu are niciun sens să ne…

— Oare totul trebuie să aibă un sens? Este Belleteyn.

— Belleteyn. Yennefer şi-a întors capul. Şi ce dacă? Ne-a atras ceva la aceste focuri, la aceşti oameni veseli. Am avut de gând să dansăm, să facem nebunii, să ne ameţim şi să

ne folosim de libertatea anuală a obiceiurilor prin care se sărbătoreşte reînnoirea ciclului naturii. Şi, poftim, ajungem să ne tachinăm pe… Cât de mult a trecut de când… Un an?

— Un an, două luni şi optsprezece zile.

— M-ai dat gata. Ai făcut-o intenţionat?

— Intenţionat. Yen…

— Geralt, să fie limpede, l-a întrerupt ea, trăgându-se înapoi brusc şi clătinând din cap. Nu vreau.

El a dat din cap, confirmând că este suficient de clar.

Yennefer şi-a aruncat mantia de pe umeri. Pe dedesubt avea o cămaşă foarte fină, albă, şi o fustă neagră prinsă cu o centură cu cataramă de argint.

— Nu vreau, a repetat ea, să începem din nou. Până şi gândul de a face cu tine ceea ce… ceea ce aveam de gând să fac cu blondul acela… După aceleaşi reguli… Până şi gândul, Geralt, mi se pare destul de urât. Josnic pentru tine şi pentru mine. Pricepi?

El a dat din cap iar. Ea l-a privit printre gene.

— Nu pleci?

— Nu.

Ea a tăcut o clipă, apoi a ridicat din umeri îngrijorată.

— Eşti supărat?

— Nu.

— Ei bine, haide, să şedem undeva, departe de hărmălaie, să stăm niţel la taifas. Pentru că, vezi tu, eu sunt tare încântată de această întâlnire. Serios. Să petrecem câteva clipe împreună. Bine?

— Bine, Yen.

S-au dus în întuneric, departe de mlaştină, spre zidul

negru al pădurii, ocolind perechile înlănţuite în îmbrăţişări.

Ca să găsească un loc doar pentru ei, a fost nevoie să

meargă destul de departe. Un muncel uscat, marcat de un ienupăr subţire ca un chiparos.

Vrăjitoarea şi-a scos broşa, a desfăcut mantia şi a întins-o pe pământ. El s-a aşezat lângă ea. Îşi dorea foarte mult s-o îmbrăţişeze, dar s-a abţinut. Yennefer şi-a aranjat cămaşa care era aproape toată descheiată, s-a uitat pătrunzător la el, a oftat şi l-a îmbrăţişat. Se putea aştepta la asta. Ca să-i citească gândurile, trebuia să facă un efort, dar intenţiile i le percepea instinctiv.

Tăceau.

— Ah, la naiba, a spus ea pe neaşteptate, retrăgându-se.

A ridicat o mână şi a rostit o incantaţie. Deasupra capetelor lor, jucau sfere roşii şi verzi, care se ridicau în aer, formând flori colorate. Dinspre focuri veneau râsete şi urale.

— Belleteyn, a rostit cu amărăciune. Noapte de Mai…

Ciclul se repetă. N-au decât să petreacă… dacă pot.

Prin preajmă mai erau vrăjitori. Undeva departe, cineva a făcut să ţâşnească pe cer trei fulgere portocalii, din cealaltă

parte, din pădure, a explodat un adevărat gheizer de meteori irizaţi şi învolburaţi. Oamenii din jurul focurilor exclamau cu admiraţie, strigau uluiţi. Geralt, încordat, îi mângâia buclele lui Yennefer, îi inhala parfumul de liliac şi de agrişe, pe care îl răspândea. Dacă ar dori-o cu toată

fiinţa lui, s-a gândit el, ea o să simtă şi o să se ofenseze. O

să se supere, o să se mânie şi o să mă respingă. O s-o întreb senin ce-a mai aflat…

— N-am mai aflat nimic, a spus ea cu un tremur în voce.

Nimic despre care să merite să vorbim.

— Nu-mi face asta, Yen. Nu mă citi. Mă tulbură.

— Îmi pare rău. E un reflex. Dar tu, Geralt, ce-ai mai aflat?

— Nimic. Nimic despre care să merite să vorbim.

Au tăcut.

— Belleteyn! a strigat ea fără veste, iar el a simţit cum îl apasă tot mai tare cu umărul pe piept. Petrec. Sărbătoresc ciclul etern al naturii care renaşte. Şi noi? Ce facem aici?

Noi, relicve condamnate la dispariţie, la distrugere şi la uitare? Natura renaşte, ciclul se repetă. Dar noi nu, Geralt.

Noi nu ne putem perpetua. Ne-au lipsit de această

posibilitate. Ne-au dat capacitatea de a face cu natura lucruri nemaipomenite, uneori chiar împotriva ei. Şi, în acelaşi timp, ne-au lipsit de ceea ce în natură este cel mai simplu şi mai firesc. Ce contează că trăim mai mult decât ei? După iarna noastră, nu vine primăvara, nu renaştem, ceea ce se termină se termină cu tot cu noi. Dar pe tine, ca şi pe mine, te atrag aceste focuri, cu toate că prezenţa noastră aici este o bătaie de joc dăunătoare şi blasfemiatoare faţă de sărbătoarea aceasta.

El tăcea mâlc. Nu-i plăcea când o vedea cum cade într-o astfel de stare de spirit, a cărei sursă o ştia foarte bine. Din nou, s-a gândit el, din nou începe s-o roadă. A fost o vreme în care părea să fi uitat, să se fi resemnat ca toate celelalte.

A îmbrăţişat-o, a legănat-o uşor, ca pe un copil. Ea nu l-a respins. El nu s-a mirat. Ştia că are nevoie.

— Ştii, Geralt, a zis ea pe neaşteptate, mai calm, cel mai dor mi-a fost de tăcerea ta.

El i-a atins cu buzele părul, urechile. Te vreau, Yen, s-a gândit el, te vreau, ştii asta. Ştii, Yen.

— Ştiu, i-a şoptit ea.

— Yen…

Ea a oftat.

— Doar astăzi, a încuviinţat ea, privindu-l cu ochii mari.

Doar în această noapte, care se termină în curând. Să fie Belleteynul nostru. Dimineaţă ne despărţim. Te rog, nu conta pe mai mult, nu pot, n-aş putea… Îmi pare rău. Dacă

te-am jignit, sărută-mă şi du-te.

— Dacă te sărut, nu mai plec.

— Mă gândeam eu.

Ea şi-a plecat capul. El i-a atins cu buzele gura întredeschisă. Cu atenţie. Mai întâi buza de sus, apoi cea de jos. Şi-a înfipt degetele în buclele ei, i-a atins urechea, pandantivul cu diamante, gâtul. Yennefer, răspunzându-i la sărut, s-a agăţat de el şi degetele agile s-au descurcat rapid şi sigur cu copcile de la surtuc.

— 316 —

S-a lăsat pe spate pe mantia întinsă deasupra muşchiului moale. I-a sărutat un sân şi a simţit cum i se întărea sfârcul şi se ridica sub pânza fină a cămăşii. Respira liniştită.

— Yen…

— Nu-mi spune nimic… Te rog…

Atingerea pielii ei goale, catifelate, reci, care-i electriza degetele şi palma. Fiorul de-a lungul spinării zgâriate de unghiile ei. Dinspre focuri, ţipete, cântece, chiote. În depărtare, un vârtej de scântei deasupra unui fum violet.

Mângâieri şi atingeri. Ale ei. Ale lui. Fiori. Şi nerăbdare.

Atingeri alunecoase ale coapselor ei zvelte, ale şoldurilor încleştate ca o cataramă.

Belleteyn!

Răsuflări sfâşiate în suspine. Scânteieri sub pleoape, parfum de liliac şi de agrişe. Regina de Mai şi Regele de Mai? Bătaie de joc defăimătoare? Uitare?

Belleteyn! Noapte de Mai!

Un geamăt. Al ei? Al lui? Bucle negre peste ochi, peste buze. Degetele încleştate ale unor mâini tremurânde. Un ţipăt. Al ei? Gene negre. Umed. Un icnet. Al lui?

Tăcere. O eternitate în tăcere.

Belleteyn… Focuri cât vezi cu ochii…

— Yen?

— O, Geralt…

— Yen… plângi?

— Nu!

— Yen…

— Mi-am făgăduit… Am făgăduit…

— Nu spune nimic. Nu-i nevoie. Nu ţi-e frig?

— Frig.

— Şi acum?

— Mai cald.

Cerul se lumina într-un ritm alarmant, zidul negru al pădurii îşi recăpăta contururile, ieşea din tenebre fără

formă, ca o linie clară, crestată de coronamentul arborilor.

Azurul anunţat în urma zorilor, care se revărsau de-a lungul orizontului, înăbuşea pâlpâirea stelelor. S-a făcut mai frig. A îmbrăţişat-o şi mai strâns, a acoperit-o cu mantia.

— 317 —

— Geralt?

— Hmm?

— Se crapă de ziuă.

— Ştiu.

— Te-am rănit?

— Un pic.

— O să înceapă din nou?

— Niciodată nu s-a terminat.

— Te implor… Mă faci să mă simt…

— Nu spune nimic. Totul este bine.

Miros de fum înălţat din focuri. Miros de liliac şi de agrişe.

— Geralt?

— Da?

— Îţi aminteşti de întâlnirea noastră în Munţii Şoimului? Şi de dragonul auriu… Cum îl chema?

— Trei Găi. Îmi amintesc.

— El ne-a spus...

— Îmi amintesc, Yen.

L-a sărutat pe locul unde gâtul se îmbină cu clavicula, apoi şi-a sprijinit capul acolo. A mângâiat-o cu părul.

— Suntem făcuţi unul pentru celălalt, i-a şoptit ea. Poate că suntem meniţi unul celuilalt. Dar nu va ieşi nimic din asta. Păcat, dar la revărsatul zorilor ne vom despărţi. Nu poate fi altfel. Trebuie să ne despărţim ca să nu ne facem rău unul altuia. Noi, meniţi unul altuia. Făcuţi unul pentru celălalt. Păcat. Cel sau cei care ne-au creat unul pentru celălalt ar trebui să aibă grijă de ceva mai mult.

Împărtăşirea aceluiaşi destin nu este de ajuns. E nevoie de ceva mai mult. Iartă-mă. Trebuia să-ţi spun.

— Ştiu.

— Ştiam că n-avea sens să ne iubim.

— Te-ai înşelat. Avea. În ciuda tuturor.

— Du-te la Cintra, Geralt.

— Ce?

— Du-te la Cintra. Du-te acolo şi nu mai renunţa de data aceasta. Să nu mai faci ce-ai făcut atunci… Când ai fost acolo…

— De unde ştii?

— Ştiu totul despre tine. Ai uitat? Du-te la Cintra cât mai repede. Vin vremuri de restrişte, Geralt. De restrişte şi de

jale. Trebuie să ajungi la timp…

— Yen…

— Nu vorbi, te rog.

Frig. Tot mai frig. Şi tot mai clar.

— Nu pleca deocamdată. Să aşteptăm până în zori…

— Să aşteptăm.

IV

— Nu te mişca, conaşule. Trebuie să schimbăm bandajul, altminteri se infectează rana, iar piciorul e groaznic de umflat. O, zei, ce urâtă e… Trebuie să găsim cât mai repede un tămăduitor…

— Să-i ia naiba pe tămăduitori, a mormăit vânătorul. Adu-mi bocceluţa, Yurga. Oh, flaconaşul. Toarnă-l direct pe rană.

Of, la naiba!!! Nu-i nimic, nimic, mai toarnă… Ooooh!!!

Bine. Înfăşoară cu un bandaj mai gros şi acoperă-mă…

— E umflată toată pulpa, conaşule. Şi febra asta e culmea…

— S-o ia naiba de febră. Yurga?

— Da, conaşule.

— Am uitat să-ţi mulţumesc…

— Nu, conaşule, eu trebuie să-ţi mulţumesc. Mi-ai salvat viaţa, din cauza mea ai păţit-o. Şi eu? Ce-am făcut? Am luat un om rănit, fără cunoştinţă, şi l-am suit în căruţă, doar nu

era să-l las să dea ortul popii? Este un lucru simplu, conaşule vânător.

— Nu este chiar atât de simplu, Yurga. Am fost părăsit de mai multe ori… în astfel de situaţii… Ca un câine…

Negustorul, lăsându-şi capul în jos, a tăcut.

— Ei bine, lumea din jur e parşivă, a murmurat el în cele din urmă, dar ăsta nu este un motiv ca să fim cu toţii parşivi. Trebuie să fim buni. Asta m-a învăţat tatăl meu şi asta îi învăţ eu pe fiii mei.

Vânătorul tăcea, se uita la crengile copacilor atârnate deasupra drumului, care rămâneau în urmă pe măsură ce

căruţa avansa. I se dezmorţise piciorul. Nu simţea durerea.

— Unde suntem?

— Trecem vadul râului Trava, îndată suntem în Pădurile Topitorilor. Am ieşit din Temeria, suntem în Sodden.

Dormeai la hotar, când vameşii au controlat căruţa. Îţi spun că tare s-au mai minunat de dumneata. Dar cel mai bătrân te ştia, ne-a lăsat să trecem repede.

— Mă cunoştea?

— Păi, cum să nu! Geralt a spus că te cheamă. Aşa a spus, Geralt de Rivia. Ăsta e numele tău?

— Ăsta…

— Vameşul a făgăduit că trimite pe cineva înainte cu vestea că avem nevoie de un tămăduitor. Şi i-am mai pus un creiţar

în mână ca să nu uite.

— Mulţumesc, Yurga.

— Nu, conaşule vânător. Ţi-am mai spus, eu îţi mulţumesc. Şi nu doar atât. Îţi sunt şi dator cu ceva. Am stabilit că... Ce ai, conaşule? Te-ai moleşit?

— Yurga... flaconul cu pecete verde...

— Conaşule... iar o să... aoleu, tare-aţi mai strigat în somn...

— Trebuie, Yurga...

— Voia dumitale. Stai, să torn într-o ulcicuţă... Zei, avem nevoie de un tămăduitor ca de aer, altminteri...

Vânătorul şi-a întors capul. A auzit hărmălaia copiilor care zburdau în şanţurile interioare, secate, care înconjurau grădina castelului. Erau vreo zece. Puştii formau un învălmăşag care zgâria urechile, strigau unul peste altul cu glasuri subţiri, entuziasmate, care se spărgeau în falsete.

Fugeau pe fundul şanţului înainte şi înapoi, semănând cu un banc de peştişori rapizi, schimbând brusc şi neaşteptat direcţia, dar rămânând mereu împreună. Cum se întâmplă

de obicei în astfel de situaţii, în urma vlăjganilor, slabi ca nişte sperietori de ciori, fugea gâfâind un băieţel, care nu reuşea cu niciun chip să ţină pasul.

— Ce mulţi sunt! a observat vânătorul.

Sacdeşoareci i-a zâmbit ironic, mângâindu-şi barba. A ridicat din umeri.

— Aşa-i, mulţi.

— Şi care dintre… Care dintre ei este faimoasa Surpriză?

Druidul s-a uitat în altă parte.

— N-am voie, Geralt…

— Calanthe?

— Sigur că da. Doar nu te-ai amăgit că-ţi va da în dar un copil atât de lesne? Ai cunoscut-o. Este o femeie de fier.

Lasă-mă să-ţi spun ceva ce nu ar trebui să spun, în nădejdea că o să înţelegi. Trag nădejde, de asemenea, că n-o să mă trădezi în faţa ei.

— Vorbeşte.

— Când s-a născut copilul, în urmă cu şase ani, m-a chemat la ea şi mi-a poruncit să te caut. Şi să te ucid.

— I te-ai împotrivit.

— Lui Calanthe nu poţi să i te împotriveşti, a replicat serios Sacdeşoareci, privindu-l drept în ochi. Eram gata să

pornesc, atunci când mi-o va cere. Dar a renunţat la această poruncă fără niciun comentariu. Să ai grijă atunci când vorbeşti cu ea.

— O să am. Sacdeşoareci, spune-mi cum s-a întâmplat cu Duny şi cu Pavetta?

— Navigau de la Skellige la Cintra. I-a prins o furtună. Din corabie nu s-a mai găsit nicio scândură. Geralt… Faptul că

micuţa nu era cu ei atunci este un lucru foarte ciudat.

Inexplicabil. Trebuia s-o ia cu ei pe corabie şi nu ştiu cum s-a făcut de s-au răzgândit în ultima clipă. Nimeni nu ştie motivul. Pavetta nu s-a despărţit niciodată de…

— Cum a făcut faţă Calanthe?

— Ce părere ai?

— Am înţeles.

Gălăgioşi ca o grămadă de spiriduşi, băieţii s-au despărţit şi au alunecat pe lângă ei. Geralt şi-a dat seama că în apropiere de fruntea turmei alerga o fată, la fel de slabă şi de zgomotoasă ca băieţii, doar că-şi flutura cosiţele blonde.

Cu un cor de urale sălbatice, trupa s-a avântat din nou în jos, pe panta abruptă a şanţului. Cam jumătate dintre ei, inclusiv fata, au coborât târându-se pe fund. Cel mai mic, neizbutind să ţină pasul, a ocolit, a căzut şi acolo, jos, a

început să plângă şi să urle de durere, cuprinzându-şi cu braţele genunchiul zdrelit. Câţiva băieţi l-au înconjurat şi au început să-şi bată joc de el, după care au plecat în fugă.

Fata a îngenuncheat lângă micuţ, l-a îmbrăţişat, i-a şters lacrimile, praful şi murdăria de la gură.

— Haide, Geralt. Regina ne aşteaptă.

— Haide, Sacdeşoareci.

Calanthe şedea pe o banchetă mare, cu spătar, suspendată cu lanţuri de creanga unui tei imens. Părea că

moţăie, dar o scurtă mişcare a picioarelor, care din răstimp în răstimp punea leagănul în mişcare, contrazicea această

impresie. Mai erau cu ea trei femei tinere. Una era aşezată

jos, lângă leagăn, iar rochia sa albă întinsă pe iarbă

strălucea ca o întindere de zăpadă. Celelalte două, nu prea departe, ciripeau, dând la o parte cu grijă ramurile unor arbuşti încărcaţi cu zmeură.

— Maiestate, s-a înclinat Sacdeşoareci.

Regina şi-a ridicat capul. Geralt a îngenuncheat.

— Vânătorule, a spus ea sec.

Ca odinioară, era împodobită cu smaralde asortate cu rochia verde. Şi cu culoarea ochilor. Ca odinioară, purta o diademă de aur îngustă peste părul cenuşiu. Dar mâinile, pe care şi le amintea albe şi înguste, erau mai puţin înguste. Luase în greutate.

— Bun găsit, Calanthe de Cintra.

— Bun venit, Geralt de Rivia. Ridică-te. Te aşteptam.

Sacdeşoareci, prietene, condu-le pe domniţe în castel.

— Cum ţi-e porunca, Maiestate.

Au rămas singuri.

— Şase ani, a zis Calanthe fără urmă de zâmbet. Eşti punctual, vânătorule.

El nu a comentat.

— Au fost momente, da’ ce spun eu, au fost ani în care m-am amăgit cu ideea că ai uitat. Sau că anumite motive nu ţi-au permis să vii. Nu ţi-am dorit vreo nenorocire, dar nu puteam,

la urma urmei, să nu iau în considerare natura primejdioasă a profesiei tale. Se spune că moartea te urmăreşte pas cu pas, Geralt de Rivia, dar niciodată nu te

uiţi în spate. Iar apoi… când Pavetta… Ştii deja?

— Ştiu. Geralt şi-a plecat capul. Te compătimesc din toată

inima…

— Nu, l-a întrerupt ea. Asta a fost demult. Deja nu mai port doliu, după cum vezi. Am purtat destul. Pavetta şi Duny… Meniţi unul altuia. Până la capăt. Şi cum să nu crezi în puterea destinului?

Amândoi au tăcut. Calanthe şi-a făcut vânt cu piciorul din nou, punând leagănul în mişcare.

— Şi iată că a venit vânătorul la împlinirea celor şase ani, a şoptit ea, iar pe buze i-a înflorit un zâmbet ciudat. A revenit, cerând îndeplinirea jurământului. Ce zici, Geralt, oare aşa vor povesti despre întâlnirea noastră peste o sută

de ani? Cred că exact aşa. Doar că, probabil, vor mai colora povestea, vor atinge corzile sensibile, o să se joace cu emoţiile. Da, se pricep ei. Îmi pot închipui. Ascultă, te rog.

Şi i-a spus vânătorul cel crud: „Îndeplineşte făgăduiala, Maiestate, sau va cădea asupra ta greu blestem.” Şi atunci, regina, în lacrimi, a căzut în genunchi la picioarele vânătorului, strigând: „Îndurare! Nu-mi lua copila! Numai pe ea o mai am!”

— Calanthe…

— Nu mă întrerupe, s-a răstit ea. Spun o poveste, nu ţi-ai dat seama? Ascultă mai departe. Vânătorul furios şi crud a dat din picior, şi-a fluturat braţele şi a strigat: „Fereşte-te, sperjuro, de răzbunarea destinului nu scapi. Dacă-ţi calci jurământul, nu scapi de pedeapsă.” Şi regina i-a spus:

„Bine, atunci, vânătorule. Aşa să fie, aşa cum vrea destinul.

O, nu, uită-te, acolo se joacă vreo zece copii. Dacă-l descoperi printre ei pe cel destinat ţie, îl iei cu tine şi mă

laşi cu inima frântă.”

Vânătorul nu spunea nimic.

— În poveste, a continuat Calanthe şi zâmbetul îi devenea tot mai respingător, regina, îmi închipui eu, îi dă

voie vânătorului să ghicească din trei încercări. Dar noi nu suntem într-o poveste, Geralt. Suntem chiar aici, tu, eu şi problema noastră. Şi destinul nostru. Acesta nu este un basm, ci este viaţă reală. Parşivă, crudă, apăsătoare,

necruţătoare cu greşelile, cu nedreptăţile, cu durerile, cu dezamăgirile şi cu nenorocirile, necruţătoare cu toţi, chiar şi cu vânătorii sau cu reginele. Şi astfel, Geralt de Rivia, îţi vei încerca norocul doar o singură dată.

Vânătorul continua să tacă.

— Doar o singură, o singură dată, a repetat Calanthe.

Dar, aşa cum am spus, nu este un basm, ci viaţă adevărată, pe care trebuie s-o umplem cu momente de fericire, fiindcă

să te laşi în voia sorţii şi a surâsului ei, după cum vezi, nu poţi. Prin urmare, indiferent de cum ai norocul să ghiceşti, nu te las să pleci cu mâna goală. O să iei un copil. Acela pe care o să-l nimereşti. Un copil pe care să-l faci vânător. Cu condiţia ca să treacă Proba Ierburilor, desigur.

Geralt şi-a ridicat brusc capul. Regina i-a zâmbit. El cunoştea acest zâmbet hidos, maliţios şi dispreţuitor, pentru că nu-i ascundea artificialitatea.

— Eşti uluit, a constatat ea. Ei bine, m-am interesat niţel.

Având în vedere că odrasla Pavettei ar putea avea soarta unui vânător, m-am pus pe treabă. Sursele mele, Geralt, nu suflă însă nicio vorbă despre câţi copii din zece rezistă

Probei Ierburilor. Oare n-ai vrea să-mi satisfaci curiozitatea în această privinţă?

— Maiestate, şi-a dres Geralt glasul, te-ai străduit destul de mult să te interesezi despre codul şi jurământul care nu-mi îngăduie nici măcar să le pronunţ numele, darămite să

discut despre aşa ceva.

Calanthe a oprit brusc leagănul, înfigându-şi un toc în pământ.

— Trei, cel mult patru din zece, a spus ea, clătinând din cap îngândurată. O selecţie dură, foarte dură, aş spune, şi asta în fiecare etapă. Mai întâi Alegerea, apoi Proba. Şi apoi Schimbările. Câţi adolescenţi ajung să primească, până la urmă, medalioane şi spade de argint? Unu din zece? Unu din douăzeci?

Vânătorul n-a spus nimic.

— M-am tot gândit la asta, a continuat Calanthe, fără

urmă de zâmbet. Am ajuns la concluzia că selecţia copiilor în etapa de Alegere nu prea are importanţă. La urma

urmelor, Geralt, ce mai contează dacă acel copil moare sau înnebuneşte îndopat cu droguri? Care este diferenţa între cel căruia îi crapă creierul de la halucinaţii şi cel căruia îi plesnesc ochii şi-i împroaşcă obrajii, în loc să se preschimbe în ochi de pisică? Care e diferenţa între cel care se îneacă

cu propria vomă şi cel care se îneacă în propriul sânge, indiferent că e copilul desemnat de către destin sau un copil oarecare? Răspunde-mi.

Vânătorul şi-a încrucişat braţele pe piept pentru a-şi controla tremuratul.

— Ei şi ce? a întrebat-o. Aştepţi vreun răspuns?

— Într-adevăr, nu aştept, a zâmbit regina. Ca întotdeauna, tragi concluzii corecte. Cine ştie, poate că, chiar dacă nu aştept niciun răspuns, aş avea bunăvoinţa să

acord puţină atenţie cuvintelor tale sincere şi dezinteresate.

Cuvinte care, scoase de bunăvoie la suprafaţă, ar putea lua cu ele toată povara care îţi sufocă sufletul? Dar dacă nu, n-avem încotro. Ia hai să trecem la treabă, căci trebuie să

dăm apă la moară povestitorilor. Să alegem copilul, vânătorule.

— Calanthe, i-a spus el privind-o în ochi. Nu-ţi face griji pentru povestitori. Dacă nu se găseşte material, născocesc

ei ceva. Şi chiar dacă au la dispoziţie materiale autentice, le denaturează. Aşa cum ai remarcat pe bună dreptate, nu este un basm, ci viaţa reală. Parşivă şi rea. Aşa că, hai s-o trăim cât mai bine şi cât mai decent posibil. Să limităm la minimum răul provocat altora. În basme, bineînţeles, regina trebuie să se milogească de vânător, iar acesta s-o ţină pe-a lui şi să bată din picior. În viaţa reală, regina poate spune pur şi simplu: „Nu-mi lua copilul, te rog.” Iar vânătorul îi răspunde: „Dacă mă rogi, n-o să ţi-l iau.” Şi pleacă apoi către soare-apune. Dar pentru un astfel de final de basm, povestitorul n-ar căpăta nicio para chioară de la ascultătorii săi, ba dimpotrivă, ar primi un şut în cur. Pentru că ar fi prea plictisitor.

Calanthe a încetat să zâmbească, în ochii ei a fulgerat ceva ce mai văzuse cândva.

— Ei, ce spui? i-a şuierat.

— Să nu ne mai învârtim în jurul cozii, Calanthe. Ştii ce vreau să spun. Plec aşa cum am venit. Să aleg un copil? La ce mi-ar trebui? Crezi că depind de el? Că am bătut drumul pân-aici, în Cintra, mânat de obsesia de a-ţi lua nepotul?

Nu, Calanthe. Am vrut, poate, să mă uit la acest copil, să

mă uit în ochii destinului… Pentru că nu ştiu nici eu… Dar nu-ţi fie frică. N-o să-l iau, nu trebuie decât să mă rogi…

Calanthe a sărit în sus de pe bancă, din ochii ei a izbucnit focul verde.

— Să te rog? a şuierat furioasă. Pe tine? Să-mi fie frică?

Ar trebui să-mi fie frică de tine, vânător de monştri blestemat? Îndrăzneşti să-mi arunci în faţă mila ta dispreţuitoare? Să mă insulţi cu compasiunea ta? Să mă

acuzi de laşitate, să-mi pui la încercare voinţa? Ţi s-a suit la cap familiaritatea cu care te-am tratat! Ai grijă!

Vânătorul a decis să nu ridice din umeri, ajungând la concluzia că e mai sigur să îngenuncheze şi să-şi plece capul. Nu s-a înşelat.

— Nu, a şuierat Calanthe, în picioare în faţa lui. Îşi lăsase mâinile în jos, strângându-şi pumn degetele încărcate de inele. Bine, în sfârşit. Asta da, poziţie potrivită în faţa unei regine. Aşa poziţie mai zic şi eu, să răspunzi unei regine, atunci când regina îţi pune o întrebare. Şi dacă nu este vorba despre o întrebare, ci de o poruncă, trebuie să-ţi pleci capul şi s-o duci la îndeplinire fără să crâcneşti. Ai înţeles?

— Da, Maiestate.

— Foarte bine. Ridică-te.

S-a ridicat. Ea se uita la el, muşcându-şi buza.

— Te-a jignit foarte tare izbucnirea mea? Mă refer la formă, nu la conţinut.

— Nu prea.

— În regulă. Voi încerca să nu mai explodez. Aşadar, cum spuneam, acolo, în şanţ, se joacă zece copii. Poţi să alegi unul care ţi se pare cel mai potrivit pentru tine, să-l iei şi, pe toţi zeii, să faci din el un vânător, pentru că aşa vrea destinul. Şi dacă nu vrea destinul, atunci să ştii că vreau eu.

S-a uitat în ochii ei, s-a plecat adânc.

— Maiestate, i s-a adresat el, acum şase ani ţi-am

dovedit că există lucruri mai puternice decât voinţa regală.

Pe toţi zeii, dacă există astfel de oameni, o să ţi-o dovedesc din nou. Nu mă sili să fac o alegere pe care nu vreau s-o fac. Îmi pare rău pentru formă, nu şi pentru conţinut.

— Am o temniţă foarte adâncă sub castel. Te avertizez: doar un moment, doar un cuvânt, şi-o să putrezeşti acolo.

— Niciunul dintre copiii care se joacă în şanţ nu este făcut pentru a fi vânător, a rostit el răspicat. Printre ei nici nu se află copilul Pavettei.

Calanthe şi-a mijit ochii. El nici măcar n-a clipit.

— Haide, a spus ea în cele din urmă, răsucindu-se pe călcâie.

A urmat-o printre rânduri de arbuşti, straturi de flori şi garduri vii. Regina a intrat într-un foişor ajurat. Erau patru fotolii mari, în jurul unei mese de malachit. Pe blatul neted, susţinut de patru grifoni, erau un urcior şi două cupe de argint.

— Stai jos. Şi toarnă.

A băut cu el, aspru, bărbăteşte. El i-a răspuns în aceeaşi manieră, fără să se aşeze.

— Stai jos, a repetat ea. Vreau să-ţi vorbesc.

— Ascult.

— De unde-ai ştiut că printre copiii din şanţ nu se află şi al Pavettei?

— N-am ştiut, s-a decis Geralt să fie sincer. Am spus-o la întâmplare.

— Aha. Trebuia să-mi închipui. Dar că niciunul dintre ei nu este făcut să fie vânător? E adevărat? De unde ştii? Prin vrăji?

— Calanthe, i-a răspuns el încet, nu-i nevoie nici să

confirm, nici să infirm. Ceea ce ai spus mai devreme este foarte adevărat. Orice copil este potrivit. Alegerea hotărăşte. Mai târziu.

— Pe zeii mării, aşa cum ar spune soţul meu absent pe vecie! a râs regina. Aşadar, nimic nu este adevărat? Nimic din Dreptul asupra Surprizei? Aceste legende despre copiii la care cineva nu s-a aşteptat, despre cei care-ţi ies mai întâi în cale? Bănuiam eu! Este un joc! Un joc cu hazardul,

un joc de-a destinul! Dar e un joc al naibii de primejdios, Geralt.

— Ştiu.

— Un joc în dauna cuiva. De ce, răspunde-mi, sunt siliţi părinţii sau tutorii lor să depună jurăminte atât de aspre şi dure? De ce le sunt luaţi copiii? Doar sunt peste tot copii care nu trebuie luaţi de la nimeni. Pe drumuri mişună o droaie de copii orfani şi vagabonzi. În orice sat se poate cumpăra ieftin un ţânc, înainte de cules orice iobag e dispus să-l vândă, pentru că ce mare lucru e pentru el, îndată face altul. Atunci, de ce? De ce ne-ai silit pe Duny, pe Pavetta şi pe mine să jurăm? De ce te-ai înfăţişat aici taman la şase ani după naşterea copilului? Şi de ce, la naiba, nu-l vrei, de ce spui că n-ai nevoie de el?

El tăcea. Calanthe dădea din cap.

— Nu răspunzi, a conchis ea, rezemându-se pe speteaza fotoliului. Să ne gândim la cauzele tăcerii tale. Logica este mama întregii ştiinţe. Şi ce ne spune ea? Ce avem noi aici?

Un vânător în căutarea destinului ascuns în Dreptul lui ciudat şi îndoielnic la Surpriză. Un vânător care-şi găseşte destinul. Şi care brusc renunţă la el. Nu vrea, cum spune el, Copilul Surpriză. Chipul lui este de piatră, în voce îi răsună

răcoarea gheţii şi a metalului. Se gândeşte că regina – la urma urmei o femeie – poate fi înşelată şi indusă în eroare de aparenţa unei masculinităţi dure. Nu, Geralt, nu te voi cruţa. Ştiu de ce renunţi la alegerea copilului. Renunţi fiindcă nu crezi în destin. Fiindcă nu eşti sigur. Şi tu, atunci când nu eşti sigur… atunci începi să te temi. Da, Geralt.

Ceea ce te conduce este frica. Ţi-e frică. Tăgăduieşte.

A pus încet paharul pe masă. Încet, astfel încât ciocnirea argintului de malachit să nu-i trădeze tremurul mâinii, pe care nu-l putea controla.

— Nu tăgăduieşti?

— Nu.

S-a aplecat repede, l-a apucat de braţ. Cu forţă.

— Ai crescut în ochii mei, i-a spus ea. Şi i-a zâmbit. A fost un zâmbet frumos. Împotriva voinţei lui, cu siguranţă

împotriva voinţei lui, el i-a răspuns zâmbindu-i aşijderea.

— Cum ai ghicit, Calanthe?

— N-am ghicit, i-a răspuns fără a-i da drumul din mână.

Am spus-o la întâmplare.

Au izbucnit în râs în acelaşi timp. Apoi au şezut în tăcere, înconjuraţi de miresmele de verdeaţă şi cireşe negre, pe căldură şi în zumzet de albine.

— Geralt?

— Da, Calanthe.

— Nu crezi în destin?

— Nu ştiu dacă eu cred în ceva. Cât despre destin… mă

gândesc că nu este suficient. E nevoie de ceva mai mult.

— Trebuie să te întreb ceva. Dar tu? Umblă vorba că şi tu ai fost o Surpriză. Sacdeşoareci spune…

— Nu, Calanthe. Sacdeşoareci se gândea la cu totul altcineva. Sacdeşoareci… Probabil că ştie. Dar se foloseşte de acest mit convenabil atunci când îl avantajează. Nu este adevărat că eu am fost cel găsit acasă, deşi nu se aşteptau.

Nu este adevărat că de aceea am devenit vânător. Sunt un orfan obişnuit, Calanthe. Nedorit şi lepădat de o femeie pe care nu mi-o amintesc. Dar ştiu cine este.

Regina l-a privit tăios, dar vânătorul nu a continuat.

— Chiar toate poveştile cu privire la Dreptul la Surpriză

sunt legende?

— Toate. Întâmplarea nu-i totuna cu destinul.

— Dar voi, vânătorii de monştri, nu încetaţi să-l căutaţi?

— Nu încetăm. Dar nu are niciun sens. Nimic nu are sens.

— Credeţi că un Copil al Destinului va trece Probele fără

niciun risc?

— Credem că un astfel de copil n-are nevoie de Probe.

— O întrebare, Geralt. Destul de personală. Am voie?

El a încuviinţat din cap.

— Nu există, după cum se ştie, o modalitate mai bună de a transmite însuşirile decât metodele naturale. Ai trecut Probele şi ai supravieţuit. Prin urmare, dacă eşti în căutarea unui copil cu anumite înzestrări şi cu o anumită rezistenţă…

De ce nu-ţi găseşti o femeie care… nu sunt prea delicată, nu-i aşa? Dar se pare că am ghicit, ce zici?

— Ca de obicei, a zâmbit Geralt trist, nu greşeşti deloc cu

concluziile, Calanthe. Ai ghicit, bineînţeles. Ceea ce vrei să

spui este pentru mine imposibil.

— Îmi pare rău, a spus ea, iar zâmbetul i-a dispărut de pe chip. Păi, e ceva omenesc.

— Nu este omenesc.

— Ah… Deci niciun vânător…

— Niciunul. Proba Ierburilor, Calanthe, este groaznică. Iar ceea ce se face cu băieţii în răstimpul Schimbărilor este chiar şi mai rău. Şi ireversibil.

— Hai, nu te emoţiona, a spus ea. Că nu-ţi stă bine. Nu contează ce ţi-au făcut. Văd rezultatul. Pentru gustul meu, pe deplin satisfăcător. Dacă aş fi sigură că odrasla Pavettei ar ajunge să-ţi semene, n-aş mai sta pe gânduri niciun moment.

— Riscul este prea mare, a zis el rapid. Da, aşa cum ai spus. Supravieţuiesc cel mult patru din zece.

— La naiba, doar Proba Ierburilor este primejdioasă? Oare numai viitorii vânători de monştri se expun riscurilor? Viaţa este plină de riscuri, în viaţă, de asemenea, e nevoie de selecţie, Geralt. Suntem selectaţi prin accidente, prin boli, prin războaie. Să te împotriveşti sorţii poate fi la fel de primejdios ca atunci când te laşi în voia ei. Geralt... Ţi-aş da un copil. Dar... Şi mie mi-e frică.

— Nu. N-aş lua copilul. Nu mi-aş putea lua pe umeri o răspundere aşa de mare. N-aş fi de acord să te împovărez nici pe tine. N-aş vrea ca acest copil să-şi amintească de tine cândva... Aşa cum eu...

— O urăşti pe acea femeie, Geralt?

— Pe mama mea? Nu, Calanthe. Cred că a fost nevoită să

ia hotărârea... Poate că n-a avut de ales. Nu, a avut, la urma urmei, ştii, era de-ajuns o vrajă sau o poţiune potrivită... O alegere. O alegere care trebuie să-i fie respectată, pentru că este dreptul sacru şi incontestabil al fiecărei femei. Emoţiile nu au aici nici cea mai mică

importanţă. A avut dreptul incontestabil de a lua o decizie, pe care a luat-o. Dar cred că o întâlnire cu ea, gestul pe care l-aş putea face în acele momente... Mi-ar da un fel de plăcere perversă, dacă ştii ce vreau să spun.

— 330 —

— Ştiu exact ce vrei să spui, a zâmbit regina. Dar n-ai nici cea mai mică şansă la o astfel de plăcere. Nu pot să-ţi apreciez vârsta, vânătorule, dar bănuiesc că eşti mult mai în vârstă decât indică aspectul tău. Astfel, femeia aceea...

— Femeia aceea, i-a curmat vorba Geralt cu răceală, probabil că acum pare mai tânără decât mine.

— O vrăjitoare?

— Da.

— Interesant. Credeam că vrăjitoarele nu pot...

— Probabil şi ea credea acelaşi lucru.

— Probabil. Dar ai dreptate, nu discutăm despre dreptul femeilor de a hotărî, pentru că ne îndepărtăm de firul discuţiei. Să ne întoarcem la problema noastră. Nu iei copilul? Irevocabil?

— Irevocabil.

— Dar dacă... Dacă destinul nu este doar un mit? Dacă

există într-adevăr, oare nu s-ar putea să se răzbune?

— Dacă ar fi să se răzbune, s-ar răzbuna pe mine, i-a răspuns el senin. Eu sunt cel care i s-a împotrivit. Tu ţi-ai respectat angajamentul. În cazul în care destinul nu este o

legendă, dintre copiii pe care o să mi-i arăţi, trebuie să-l aleg pe cel potrivit. La urma urmei, copilul Pavettei se află

printre aceşti copii?

— Se află, a confirmat Calanthe cu o mişcare înceată din cap. Vrei să-l vezi? Vrei să-ţi priveşti destinul în ochi?

— Nu. Nu vreau. Renunţ, mă retrag. Renunţ la acel copil.

Nu vreau să mă uit în ochii destinului, pentru că nu cred în el. Fiindcă ştiu că, pentru a uni doi oameni, nu este de-ajuns acelaşi destin. Este nevoie de ceva mai mult decât destinul. Puţin îmi pasă mie de destin, nu-l voi urma ca un orb dus de mână, naiv şi neştiutor. Aceasta este decizia mea irevocabilă, Calanthe de Cintra.

Regina s-a ridicat. I-a zâmbit. Nu se putea ghici ce se ascunde sub acel zâmbet.

— Aşa să fie, Geralt de Rivia. Poate că destinul tău a fost taman să renunţi şi să te retragi? Cred că aşa a fost. Să ştii că, dacă ai fi ales copilul potrivit, te-ai fi convins că destinul de care îţi baţi joc şi-ar fi bătut joc cu cruzime de tine.

Se uita la ochii ei verzi ca veninul. Se uita cum zâmbea.

Nu putea să vadă dincolo de acel zâmbet.

Lângă foişor creştea o tufă de trandafiri. A aplecat o ramură, a rupt o floare, a îngenuncheat şi i-a oferit-o cu ambele mâini, plecându-şi capul.

— Păcat că nu te-am cunoscut mai demult, plete dalbe, i-a spus ea, luând trandafirul. Ridică-te.

Geralt s-a ridicat.

— Dacă te răzgândeşti, a adăugat Calanthe, apropiindu-şi trandafirul de faţă, dacă te hotărăşti… Întoarce-te la Cintra.

O să te aştept. Şi destinul tău o să te aştepte. Poate nu la infinit, dar pentru un răstimp, fără doar şi poate.

— Rămas-bun, Calanthe.

— Rămas-bun, vânătorule. Ai grijă de tine. Am… am avut pentru o clipă presimţirea că… Presimţirea ciudată… că te văd pentru ultima dată.

— Adio, Maiestate.

V

S-a trezit şi a constatat surprins că durerea care i se cuibărise în picior dispăruse fără urmă, i se părea că nu-l mai sâcâia nici obrinteala care-l făcea să zvâcnească şi îi întindea pielea. A vrut să-şi ridice mâna ca să-l atingă, dar nu se putea mişca. Înainte de a înţelege că doar greutatea blănii cu care era învelit îl ţinea pe loc, o teroare rece şi hidoasă i-a fulgerat prin abdomen, i s-a înfipt în măruntaie ca ghearele unui uliu. Şi-a întins, şi-a încleştat degetele, ritmic, repetându-şi în minte, nu, nu, nu sunt…

Paralizat.

— Te-ai trezit.

A fost o afirmaţie, nu o întrebare. O voce blândă, dar clară, delicată. O femeie. Tânără, probabil. Şi-a întors capul şi a icnit, încercând să se ridice.

— Nu te mişca. Măcar nu atât de rapid. Doare?

— Nnnn… Pielea buzelor i-a crăpat. Nnu. Rana nu…

Spatele…

— Rana… O constatare impasibilă, rece, care nu se

potrivea cu acea voce de soprană. O lecuiesc eu acum. Ia, bea asta. Încet, cu înghiţituri mici.

În lichid dominau aroma şi gustul de ienupăr. Un vechi truc, s-a gândit el. Ienupărul sau menta, ambele adaosuri irelevante, folosite pentru a camufla compoziţia reală.

Totuşi el a recunoscut ciupercile sintar, poate iarba şezigron. Da, cu siguranţă şezigron, care neutralizează

toxinele, curăţă sângele afectat de cangrenă sau de infecţie.

— Bea. Până la fund. Mai încet, să nu te îneci.

Medalionul de la gât a început să-i vibreze uşor. Prin urmare, era o vrajă în băutură. Şi-a mărit pupila cu efort.

Acum, când femeia şi-a ridicat capul, a putut s-o privească

mai atent. Era mărunţică. Purta haine bărbăteşti. Avea o faţă mică şi palidă în întuneric.

— Unde suntem?

— În poiana smolăriei.

Într-adevăr, în aer se simţea miros de răşină. A auzit voci care veneau din direcţia focului. Cineva arunca vreascuri pe foc chiar atunci, flăcările se înălţau cu trosnituri. S-a uitat la

ea din nou, profitând de lumină. Părul îi era prins cu o bentiţă din piele de şarpe. Părul…

O durere sufocantă în gât şi în stern. Mâinile încleştate brusc în pumni.

Părul îi era roşu, roşu ca focul, în licărul focului părea să

fie de culoarea cinabrului.

— Te doare? i-a citit ea emoţia, dar s-a înşelat. Aşa… O

clipă…

Geralt a simţit brusc valul de căldură iradiat de mâna ei alunecându-i pe spate, curgându-i în jos, spre fese.

— Te întoarcem, a spus ea. Nu încerca singur. Eşti foarte slăbit. Hei, mă poate ajuta cineva?

Paşi dinspre foc, umbre, siluete. Cineva se apleacă.

Yurga.

— Cum te simţi, conaşule? Mai bine, hâm?

— Ajută-mă să-l întorc pe burtă, i-a spus femeia. Atenţie, încet. O, aşa… Bine. Mulţumesc.

Nu mai avea cum să se uite la ea. Întins pe burtă, nu

putea să rişte s-o privească în ochi. S-a calmat, şi-a stăpânit tremurul mâinilor. Îl putea simţi. Auzea clinchetul cataramelor de la bocceluţă cum se ciocneau de sticluţe şi de flacoane de porţelan. Îi auzea respiraţia şi îi simţea căldura coapselor. Era îngenuncheată lângă el.

— Rănile mele, a spus el, nemaiputând suporta tăcerea, ţi-au dat bătaie de cap?

— Da, un pic. În glas i se simţea răceală. Au fost muşcături. Tipul cel mai parşiv de rană. Dar, probabil, nu e o noutate pentru tine, vânătorule.

Mă ştie. Îmi scotoceşte gândurile. Mi le citeşte? Probabil că nu. Şi ştiu de ce. Se teme.

— Da, cred că nu e o noutate, a repetat ea, zăngănindu-şi din nou recipientele din sticlă. Am văzut că ai câteva cicatrici… dar m-am descurcat. Eu sunt, vei vedea, vrăjitoare. Şi vraci în acelaşi timp. Specialistă.

Am avut dreptate, s-a gândit el. N-a spus niciun cuvânt.

— Revenind la rană, a adăugat ea senină, trebuie să-ţi spun că te-au salvat bătăile inimii tale, de patru ori mai lente decât ale unui om obişnuit. Altminteri n-ai fi putut supravieţui, ţi-o spun cu toată tăria. Am văzut că ai avut piciorul legat. E o imitaţie de pansament, dar o imitaţie nereuşită.

El tăcea.

— Pe urmă, a continuat ea, ridicându-i cămaşa până la gât, s-a infectat, ceva normal în cazul muşcăturilor. Infecţia a fost inhibată. O poţiune vrăjitorească, bănuiesc. Te-a ajutat foarte mult. N-am înţeles, totuşi, de ce ai luat, în acelaşi timp, halucinogene. Ţi-am auzit bâiguielile, Geralt de Rivia.

Citeşte, s-a gândit el, aşadar, citeşte. Sau poate Yurga i-a spus numele meu? Poate că am vorbit în somn, sub influenţa „pescăruşului negru”? Naiba ştie… dar asta nu înseamnă nimic. Nimic. Nu ştie cine sunt. Habar n-are cine sunt.

A simţit cum îl unge uşor pe spate cu o alifie rece, calmantă, cu un miros înţepător de camfor. Avea mâinile mici şi foarte moi.

— 334 —

— Îmi pare rău că aplic metoda clasică. Aş putea să-ţi tămăduiesc rănile prin farmece, dar mi-am epuizat puterile cu rana de la picior şi nu mă simt prea bine. La picior am legat şi am închis tot ce se putea, nu mai eşti în primejdie.

Totuşi, să nu te ridici în următoarele două zile. Chiar şi venelor legate prin vrăji le place să plesnească şi pot să

stârnească o hemoragie urâtă. Cicatricea o să rămână, bineînţeles. Încă una pentru colecţia ta.

— Mulţumesc… Geralt şi-a apăsat obrazul în cojoc ca să-

şi denatureze vocea, pentru a-i deghiza sunetul nenatural.

Pot să ştiu… cui trebuie să-i mulţumesc?

N-o să-mi spună, s-a gândit el. Sau o să mintă.

— Numele meu este Visenna.

Ştiu, s-a gândit el.

— Mă bucur, i-a spus încet, tot cu obrazul în cojoc. Mă

bucur că ni s-au întretăiat drumurile, Visenna.

— Ei bine, soarta, a replicat ea glacial, trăgându-i cămaşa pe spate şi acoperindu-l cu cojocul. Vestea că ai nevoie de mine am primit-o de la vameşii de la hotar. Dacă e nevoie de mine, mă duc oriunde. Am năravul ăsta ciudat. Ascultă, o să-i las negustorului alifia asta, roagă-l să-ţi facă frecţie

dimineaţa şi seara. Dacă tot i-ai salvat viaţa, să te răsplătească.

— Iar pe tine? Cum te pot răsplăti, Visenna?

— Să nu vorbim despre asta. Nu iau nimic de la vânători.

Poţi s-o numeşti solidaritate, dacă vrei. Solidaritate de breaslă. Şi simpatie. Şi tot din simpatie, îţi dau un sfat prietenesc sau, dacă preferi, o recomandare din partea unei tămăduitoare. Nu mai lua halucinogene, Geralt.

Halucinaţiile nu vindecă. Nimic.

— Mulţumesc, Visenna. Pentru ajutor şi pentru sfaturi.

Mulţumesc… pentru tot.

El şi-a scos mâna de sub cojoc, i-a mângâiat genunchiul.

Ea a tresărit, apoi i-a luat mâna în mâna ei, i-a strâns-o uşor. Eliberându-şi cu atenţie degetele, şi le-a plimbat pe mâna ei, pe antebraţ.

Bineînţeles. Piele catifelată de tânără. Ea a început să

tremure şi mai puternic, dar nu şi-a retras mâna. Geralt a

revenit cu degetele în mâna ei.

Medalionul de la gâtul lui Geralt vibra, se zbătea.

— Mulţumesc, Visenna, a repetat controlându-şi tremurul din glas. Mă bucur că ni s-au întretăiat drumurile.

— Şansa… a rostit ea, dar de data aceasta fără răceală în glas.

— Sau poate destinul? a întrebat-o el surprins, întrucât entuziasmul şi nervozitatea îi dispăruseră brusc fără urmă.

Crezi în destin, Visenna?

— Da, i-a răspuns după un răstimp. Cred.

— În faptul că oamenii uniţi prin destin se întâlnesc mereu? a continuat el.

— Şi în asta… Ce faci? Nu te întoarce…

— Vreau să-ţi văd chipul… Visenna. Vreau să mă uit în ochii tăi. Şi tu… va trebui să te uiţi în ai mei.

Ea a făcut o mişcare de parc-ar fi dat să se ridice. Dar a rămas lângă el. Geralt s-a întors încet, strângându-şi buzele într-o grimasă de durere. O vedea clar, cineva tocmai aruncase din nou lemne pe foc.

Ea nu s-a mai clintit. Doar şi-a întors capul într-o parte, în profil, iar el i-a văzut buzele tremurând. Şi-a încleştat degetele pe mâna lui, cu putere.

A privit-o.

Nu semăna cu nimeni. Avea un profil complet diferit. Nas mic. Bărbie îngustă. Tăcea. Apoi, brusc s-a aplecat, a privit-o drept în ochi. De aproape. Fără un cuvânt.

— Îţi plac? a întrebat-o blând. Ochii mei îmbunătăţiţi?

Aşa… neobişnuiţi. Ştii, Visenna ce li se face vânătorilor pentru a-şi îmbunătăţi ochii? Ştii că nu întotdeauna izbutesc?

— Opreşte-te, i-a spus ea încet. Opreşte-te, Geralt.

— Geralt… A simţit că îl răscoleşte ceva până la lacrimi.

Numele acesta mi l-a dat Vesemir. Geralt de Rivia! Am învăţat chiar să imit accentul rivian. Cred că din nevoia lăuntrică de a avea o ţară. Fie ea doar născocită. Vesemir…

mi-a dat numele de Geralt. Vesemir mi l-a spus şi pe al tău.

Fără prea multă tragere de inimă.

— Taci, Geralt, taci.

— Vii şi îmi spui astăzi că tu crezi în destin. Dar atunci…

Atunci, credeai? Ah, da, trebuia să crezi. Trebuia să crezi că

destinul ne va sili să ne întâlnim. Aşa se explică faptul că n-ai făcut nimic ca să ajungi la această întâlnire.

Ea tăcea.

— Întotdeauna am vrut… M-am gândit la ce-ţi voi spune atunci când în sfârşit o să ne întâlnim. M-am gândit la întrebările pe care o să ţi le pun. M-am gândit că asta o să-

mi satisfacă o plăcere perversă…

Ceea ce a licărit pe obrazul ei. O lacrimă. Fără nicio îndoială. Simţea cum îl sugrumă durerea. Simţea oboseală.

Somnolenţă. Slăbiciune.

— La lumina zilei… a icnit el. Mâine, la soare, o să mă uit în ochii tăi, Visenna… Şi o să-ţi pun întrebarea. Sau poate că n-

o să te mai întreb pentru că e deja prea târziu.

Destinul? Oh, da, Yen avea dreptate. Nu este suficient să

fim destinat unul altuia. E nevoie de ceva mai mult… dar mâine o să mă uit în ochii… la lumina soarelui…

— Nu, a zis ea cu glas blând, liniştit, catifelat, care scormonea în straturile memoriei, ale unei memorii care nu mai exista. Care nu existase niciodată şi totuşi exista.

— Ba da! a protestat el. Ba da. Vreau…

— Nu. Acum o să dormi. Iar când o să te trezeşti, n-o să

mai vrei. La ce bun să ne uităm unul la altul la lumina soarelui? Ce-ar schimba? Nu mai poate fi recuperat nimic, nu mai poate fi schimbat nimic. Ce rost ar mai avea întrebările tale, Geralt? Oare faptul că n-o să ştiu cum să

răspund îţi face acea plăcere perversă? La ce bun să ne facem rău reciproc? Nu, n-o să ne uităm unul la altul la lumina zilei. Hai, dormi, Geralt. Şi între noi fie vorba, de fapt, nu Vesemir ţi-a dat acest nume. Cu toate că n-o să

schimbe nimic şi nici n-o să recupereze nimic, am vrut să

ştii asta. Însănătoşire grabnică şi ai grijă de tine. Şi nu încerca să mă cauţi…

— Visenna…

— Nu, Geralt. Acum dormi. Iar eu… am fost visul tău.

Însănătoşire grabnică!

— Nu! Visenna!

— Dormi! În vocea de catifea era o poruncă tăcută, care-i frângea voinţa, i-o sfâşia ca pe o pânză. Căldură emanată

brusc de mâna ei.

— Dormi.

El a adormit.

VI

— Am ajuns la Pesterâuri, Yurga?

— De ieri, Geralt. În curând, trecem râul Jaruga şi apoi ajungem la moşia mea. Uite, până şi caii o iau la trap, scuturându-şi coamele. Simt şi ei că ne apropiem de casă.

— Casa… trăieşti înăuntrul castelului?

— La marginea castelului.

— Interesant. Vânătorul a privit în jur. Mai că nu se văd urme de război. Auzeam că ţinutul a fost distrus.

— Ei bine, a spus Yurga, stăm rău în multe privinţe, dar de ruine nu ducem lipsă. Aruncă o privire mai atentă, aproape la fiecare bojdeucă, în orice ogradă, totul sclipeşte de la tâmplăria nouă. Iar pe celălalt mal al râului, să vedeţi, a fost şi mai rău, a ars din temelii… Da’ gata cu războiul, trebuie să mai şi trăim. Am avut cele mai amare zile, atunci când Negrii ne-au prigonit prin tot ţinutul ăsta. E drept, ziceai atunci că o să rămână totul pustiu. Mulţi dintre cei care au fugit atunci nu s-au mai întors niciodată. Dar au venit alţii în locul lor. Trebuie să trăim.

— Într-adevăr, a încuviinţat Geralt. Trebuie să trăim. Ce-a fost, a fost. Trebuie să trăim…

— Aşa-i. Uite, i-ai, pune-i pe tine. Ţi-am cusut pantalonii, i-am peticit. Parcă-s noi. Ca şi ţinuturile astea, coane Geralt.

Războiul le-a culcat la pământ, a trecut cu tăvălugul peste ele, le-a răscolit ca un plug, le-a însângerat. Dar acum parcă-s noi. Arată mai bine decât înainte, până şi toate cele năruite şi putrezite în pământ sunt bune la ceva, îngraşă

pământul. Deocamdată trebuie un plug puternic, fiindcă

pretutindeni sunt împrăştiate oase şi fierătaie, dar o scoatem noi la capăt.

— Nu vă temeţi că Nilfgaardienii… că Negrii o să se

întoarcă? Odată ce ştiu drumul prin munţi…

— Aşa-i, ne temem de ei. Da’, ce? Să stăm şi să bocim, să dârdâim de frică? Trebuie să trăim. Şi ce-o fi, o fi. Ce ni-i scris în frunte ni-i pus.

— Crezi în destin?

— Da’ cum să nu cred? După ce ne-am întâlnit pe pod, în pustietatea aia, şi după ce m-ai salvat de la moarte? Oh, coane vânător, să vezi dumneata cum o să-ţi cadă Aurica mea la picioare…

— Hai, lasă. Dacă e s-o spunem pe-a dreaptă, eu ţi-s mai dator ţie. Acolo, pe pod… la urma urmelor, asta mi-i menirea, Yurga, e slujba mea. Îi apăr pe oameni pentru bani. Nu din bunătatea inimii. Ce mai la deal, la vale, Yurga, ai auzit şi tu

ce trăncănesc oamenii despre vânătorii de monştri, nu? Că nu se ştie cine sunt mai răi, ei sau monştrii pe care-i ucid…

— Nici pomeneală, conaşule, eu n-am auzit aşa ceva. Păi, ce, da’ eu n-am ochi? Eşti plămădit din acelaşi aluat ca tămăduitoarea aia…

— Visenna…

— Nu ne-a spus numele. Dar a venit într-un suflet după

noi, ştia ea că ne crapă buza, ne-a ajuns din urmă în amurg, s-a repezit să se ocupe de dumneata, nici bine nu s-a dat jos din şa. O, Doamne, ce s-a mai trudit cu piciorul dumitale, de la vrăjile ei trosnea până şi aerul, noi am luat-o la fugă în pădure de spaimă. Şi dup-aia i-a dat sângele pe nas. Nu-i de şagă cu vrăjile. Oh, s-a aplecat cu atâta grijă, drept să-ţi spun, ca o…

— Ca o mamă? şi-a încleştat dinţii Geralt.

— Chiar aşa. Că bine spui. Şi cum ai adormit…

— Da, Yurga?

— Abia se mai ţinea pe picioare, era albă ca varul. Dar a venit cum a putut până la noi şi ne-a întrebat dacă n-avem nevoie de ajutor. Unui smolar i-a vindecat mâna strivită de un buştean. Nu i-a luat nicio leţcaie, ba i-a mai şi lăsat nişte leacuri pe deasupra. Nu, coane Geralt, lumea o fi îndrugând verzi şi uscate despre vrăjitori şi vânători. Dar nu pe la noi.

Noi, cei din Soddenul de Sus şi cei din Pesterâuri, îi ştim mai

bine. Prea mult le datorăm vrăjitorilor, ca să nu ştim cum sunt. Nu le cinstim memoria prin bârfe şi poveşti, ci în piatră cioplită. O să vezi cu ochii dumitale, îndată ce ieşim din codru. La urma urmei, dumneata ştii mai bine. S-a dus vestea în întreaga lume despre bătălia de-acum un an.

Trebuie să fi auzit de ea, nu se poate.

— Nu eram pe-aici, i-a spus vânătorul. De un an. Eram la Miazănoapte. Dar am auzit… A doua bătălie de la Sodden…

— Întocmai. O să vezi îndată muncelul şi piatra. Pe vremuri îi spuneam pur şi simplu Muncelul Găii, dar în zilele noastre îi spunem Muncelul Vrăjitorilor sau Muncelul celor Paisprezece. Pentru că au fost douăzeci şi doi de vrăjitori pe acel muncel, douăzeci şi doi au luptat acolo, dintre care paisprezece au murit. A fost o luptă îngrozitoare, coane Geralt. Pământul se ridica, focul se revărsa din cer ca o ploaie, tunetele bubuiau… cadavrele se aşterneau purcoi pe pământ. Dar vrăjitorii i-au învins pe Cei Negri, rupând Puterea care îi mâna în luptă. Paisprezece au murit în acea bătălie. Paisprezece şi-au dat viaţa… Ce s-a întâmplat, conaşule? Ce ai?

— Nimic. Zi-i mai departe, Yurga.

— A fost o bătălie groaznică, oh, dacă nu erau vrăjitorii de pe muncel, cine ştie, poate că nu mai flecăream noi astăzi aici, nu ne mai duceam acasă, deoarece n-ar mai fi fost nicio casă, nici eu şi poate nici dumneata… Da, mulţumită vrăjitorilor. Paisprezece dintre ei şi-au dat viaţa ca să ne apere pe noi, oamenii din Sodden şi din Pesterâuri.

Ei bine, au mai luptat şi alţii, oştenii şi nobilii, chiar şi ţăranii, care au pus mâna pe furci şi topoare sau pe câte un par… Toată lumea a luptat vitejeşte şi mulţi s-au jertfit. Dar vrăjitorii… Nu încape vorbă, oştenii au murit, pentru că, la

urma urmei, asta li-i slujba, iar viaţa e oricum scurtă. Dar vrăjitorii pot trăi cât poftesc. Ei, află că n-au pregetat.

— N-au pregetat, a repetat vânătorul, frecându-şi fruntea cu mâna. N-au pregetat. Iar eu eram la Miazănoapte…

— Ce-ai păţit, conaşule?

— Nimic.

— Da… Ne ducem acolo, toţi de pe-aici ne ducem cu flori

acolo pe muncel, iar prin mai, în Belleteyn, arde mereu un foc. Şi va arde în veacul vecilor. Şi vor trăi veşnic în memoria oamenilor cei paisprezece. Iar să trăieşti aşa, în memoria altora, este ceva… este… ceva mai mult! Mai mult, coane Geralt!

— Ai dreptate, Yurga.

— Fiecare copil de pe-aici le ştie numele celor paisprezece, săpate în piatra din coama muncelului. Nu mă

crezi? Ia fii atent: Axel, zis şi Rabym, Triss Merigold, Atlan Kerk, Vanielle de Brugge, Dagobert de Vole…

— Încetează, Yurga.

— Ce-ai păţit, conaşule? Te-ai albit ca moartea!

— Nimic.

VII

A urcat muncelul cătinel, cu băgare de seamă, ascultând activitatea tendoanelor şi a muşchilor vindecaţi prin

descântece. Cu toate că părea complet vindecat, îşi cruţa piciorul şi nu se hazarda să-şi sprijine în el întreaga greutate a corpului. Era zăpuşeală, iar mirosul de iarbă îl ameţea, dar îl ameţea plăcut.

Blocul de piatră nu era amplasat în punctul central de pe culmea plană a muncelului, era mai retras, dincolo de cercul de roci colţuroase. Dacă ar fi venit aici chiar înainte de apusul soarelui, ar fi văzut umbra menhirului proiectată

în interiorul cercului, marcându-i cu precizie centrul, indicând direcţia în care erau îndreptate chipurile vrăjitorilor în luptă. Geralt s-a uitat în acea direcţie, spre câmpurile vălurite, fără de sfârşit. Dacă mai erau oseminte ale celor căzuţi, şi mai erau cu siguranţă, ar fi fost ascunse de iarba luxuriantă. Un şoim dădea târcoale, rotindu-se liniştit, cu aripile uluitor de larg răsfirate. Singurul punct în mişcare în peisajul încremenit de arşiţa înăbuşitoare.

Blocul de piatră era larg la bază – ca să-l îmbrăţişeze, cel puţin patru sau cinci persoane s-ar fi prins de mâini. Era evident că fără vrăji nu l-ar fi putut urca pe muncel. Faţa menhirului, care era îndreptată spre cerc, era şlefuită fin şi

avea sculptate semne runice.

Numele celor paisprezece care au murit.

S-a apropiat lent. Într-adevăr, Yurga avea dreptate. La poalele menhirului zăceau flori – flori de câmp, simple –

maci, nalbe, lupin şi nu-mă-uita.

Numele celor paisprezece.

Le-a citit încet, începând de sus şi în faţa ochilor îi apăreau aievea chipurile celor cunoscuţi.

Şatena Triss Merrigold, veselă, chicotind din orice, arătând ca o codană. O plăcea. Şi ea pe el.

Lawdbor de Murivel, cu care era cât pe ce să se bată în apropiere de Wyzima, când l-a prins pe vrăjitor că trişează

la zaruri discret, prin telechinezie.

Lytta Neyd, zisă Coral. Porecla îi venea de la culoarea rujului pe care îl folosea. Lytta îl înfruntase odată pe regele Belohun, aşa că a petrecut o săptămână în temniţă. Când a fost eliberată, s-a dus la ea s-o întrebe care a fost motivul.

Fără să-şi dea seama când, a aterizat în patul ei, unde a petrecut a doua săptămână.

Bătrânul Gorazd, care a vrut să-i plătească o sută de galbeni ca să-i permită să-i examineze ochiul şi i-a oferit o mie ca să-l lase să i-l disece, „nu neapărat astăzi”, aşa cum s-a exprimat atunci.

Au rămas trei nume.

A auzit un foşnet uşor în spatele lui şi s-a întors.

Era desculţă, într-o rochie simplă, de in. Purta o coroniţă

împletită din margarete pe părul lung, blond, revărsat liber pe umeri şi pe spate.

— Bună, i-a spus el.

Şi-a ridicat spre el ochii reci, albaştri. Nu i-a răspuns.

A remarcat că nu este bronzată. Era ciudat, acum, la sfârşitul verii, când toate fetele de la ţară erau arse de soare, chipul şi umerii ei goi aveau o culoare uşor aurie.

— Ai adus flori?

I-a zâmbit, coborându-şi genele. Geralt a simţit un fior. A trecut de el fără un cuvânt, a îngenuncheat la poalele menhirului, atingând piatra cu mâna.

— Eu nu aduc flori, i-a răspuns, ridicându-şi capul. Dar

acestea de aici sunt pentru mine.

O privea. Stătea îngenuncheată astfel încât trupul ei ascundea vederii ultimul nume, gravat în piatra menhirului.

Era luminoasă, nenaturală, nefiresc de strălucitoare pe fundalul întunecat al pietrei.

— Cine eşti? a întrebat-o vânătorul încet.

Ea a zâmbit, un vânt rece a adiat.

— Nu ştii?

Ştiu, s-a gândit el, uitându-se la albastrul de gheaţă din ochii ei. Da, s-ar părea că ştiu.

Era calm. Nu putea fi altfel. Nu mai putea.

— Am fost mereu curios cum arăţi, domniţă.

— Nu-i nevoie să-mi dai acest titlu, i-a spus ea încet. Ne cunoaştem de atâţia ani.

— Ne cunoaştem, a confirmat el. Umblă vorba că te ţii după mine pas cu pas.

— Mă ţin. Dar niciodată nu te-ai uitat în urmă. Până

astăzi. Astăzi te-ai întors pentru prima dată.

El a tăcut. N-avea nimic de spus. Era istovit.

— Cum… Cum faci? a întrebat-o în cele din urmă, cu răceală şi fără emoţie.

— Te duc de mână, i-a răspuns ea, privindu-l drept în ochi. O să te iau de mână şi o să te duc peste luncă. În negură, frig şi umezeală.

— Şi mai departe? Ce este dincolo de negură?

— Nimic, i-a zâmbit ea. Dincolo nu mai este nimic.

— M-ai urmărit pas cu pas. Dar i-ai înlăturat pe cei pe care i-am întâlnit în drum. De ce? Ca să rămân singur, nu-i aşa? Ca să înceapă să-mi fie teamă până la urmă? Îţi mărturisesc adevărul. Mereu mi-a fost frică de tine, mereu.

Nu m-am uitat în urmă de frică. De spaima că o să te văd mergând chiar în spatele meu. M-am temut, am trăit cu frică. M-am temut… până în ziua de azi.

— Până în ziua de azi?

— Da. Până în ziua de azi. Stăm aici faţă în faţă şi nu mă

înspăimântă nimic. Mi-ai luat totul. Până şi spaima.

— De ce ţi-s ochii plini de groază, Geralt de Rivia? Mâinile îţi tremură, eşti palid. De ce? Chiar aşa de tare te temi de

ultimul nume, de-al paisprezecelea, scrijelit pe obelisc?

Dacă vrei, ţi-l spun eu.

— Nu e nevoie. Ştiu care este acest nume. Se închide cercul, şarpele îşi înfige dinţii în propria coadă. Aşa trebuie să fie. Tu şi acest nume. Şi florile. Pentru ea şi pentru tine.

Al paisprezecelea nume sculptat în piatră, un nume care se pronunţă în toiul nopţii şi în strălucirea soarelui, în ger, pe arşiţă şi în ploaie. Nu, nu mi-e teamă să-l pronunţ acum.

— Atunci, pronunţă-l.

— Yennefer… Yennefer de Yengerberg.

— Şi florile sunt pentru mine.

— Să terminăm cu asta, a izbutit el să rostească. Ia… Ia-mă de mână.

Ea s-a ridicat, s-a apropiat de el, i-a trimis în faţă un aer rece, pătrunzător, tăios.

— Nu astăzi, i-a spus ea. Într-o zi, da. Dar nu astăzi.

— Mi-ai luat totul…

— Nu, l-a întrerupt ea. Eu nu iau nimic. Iau doar de mână.

Aşa încât nimeni să nu fie singur în astfel de clipe. Singur în negură… La revedere, Geralt de Rivia. Într-o zi.

Nu i-a răspuns. S-a întors încet şi a plecat agale. În ceaţa care a învăluit brusc culmea muncelului, în ceaţa în care a dispărut totul, în ceaţa albă, umedă, în care s-a topit

menhirul, florile de la temelia lui şi cele paisprezece nume gravate pe el. Nu mai era nimic, numai ceaţă şi umezeală, iarbă strălucind de la picături la picioare, iarba uimitor de înmiresmată, apăsător, dulce de te dureau tâmplele, până

la uitare, până la oboseală…

— Coane Geralt! Ce ai? Ai aţipit? Ţi-am spus eu, încă nu te-ai întremat. De ce să alergăm până pe culme?

— Am adormit, s-a frecat cu mâna peste faţă, a clipit. Am adormit, la naiba… Nu-i nimic, Yurga, de la zăpuşeala asta…

— Aşa-i bine, fir-ar al naibii de arşiţă… Trebuie să

mergem, conaşule. Haide, o să te ajut să cobori povârnişul.

— N-am nimic…

— Nimic, nimic. Tare-s curios ce te-a împins să-ţi împleticeşti picioarele pe muncelul ăsta. De ce te-ai suit la naiba, pe muncel, pe arşiţa asta? Ai vrut să le citeşti

numele? Ţi le spuneam eu pe toate. Ce ai?

— Nimic… Yurga… Îţi aminteşti toate numele?

— Negreşit.

— Ia hai să-ţi văd memoria… Ultimul. Al paisprezecelea.

Ce nume este?

— Dar tare neîncrezător mai eşti! Pui totul la îndoială.

Vrei să vezi dacă nu mint? Doar ţi-am spus că până şi ţâncii ştiu aceste nume. Ultimul, ai spus? Ei bine, ultimul este Yol Grethen de Carreras. Îl ştiai, poate?

Geralt şi-a şters pleoapele cu încheietura mâinii. S-a uitat la menhir. La toate numele.

— Nu, a răspuns. Nu-l ştiam.

VIII

— Coane Geralt?

— Da, Yurga?

Negustorul şi-a plecat capul, a tăcut un timp, răsucindu-şi pe deget bucăţica de şnur cu care îi reparase şaua vânătorului. În cele din urmă s-a ridicat şi l-a bătut uşor pe spate pe puştiul care mâna căruţa.

— Treci pe calul de rezervă, June. Iau eu frâiele. Stai cu mine pe capră, Geralt. Şi tu, ce roata carului te mai învârţi, June? Hai, ia-o înainte la trap! Vrem şi noi să pălăvrăgim una-alta, n-avem nevoie de urechile tale!

Babuşcă, legată în spatele căruţei, a nechezat, a tras de hăţuri, uitându-se cu invidie la calul care o luase la galop pe drum.

Yurga a plescăit din buze, biciuind uşor caii cu frâiele.

— Ei bine, a început el într-o doară, chestia e, conaşule…

Ţi-am promis… Acolo, pe pod… ţi-am făcut o promisiune…

— Nu trebuie, l-a întrerupt rapid vânătorul. Nu trebuie, Yurga.

— Ba trebuie, a replicat aspru negustorul. Vorba-i vorbă.

Ceea ce-o să găsesc acasă şi la care nu mă aştept o să fie al tău.

— Lasă. Nu vreau nimic de la tine. Suntem chit.

— Nu, conaşule. Dacă găsesc acasă aşa ceva înseamnă

că aşa-i destinul. Iar dacă te joci cu destinul, dacă nu ţii cont de el, atunci, te pedepseşte aspru.

Ştiu, s-a gândit vânătorul. Ştiu.

— Da'… coane Geralt…

— Ce, Yurga?

— N-o să găsesc nimic acasă la care să nu mă aştept.

Nimic, şi cu siguranţă nimic din ceea ce nădăjduieşti.

Conaşule vânător, ascultă-mă: Aurica, femeia mea, nu mai poate avea copii după ce l-a născut pe ultimul şi toate ca toate, dar copil n-o să găsim acasă. S-a nimerit cam rău, ce să-i faci.

Geralt nu i-a răspuns.

Şi Yurga a tăcut. Babuşcă a fornăit din nou, şi-a smucit capul.

— Dar am doi fii, a reluat Yurga brusc, privind pe drum, în zare. Doi, zdraveni, voinici şi isteţi. Până la urmă trebuie şi ei să-şi găsească un căpătâi. Unul, m-am gândit, îl iau pe lângă mine, să deprindă negustoria. Iar celălalt…

Geralt tăcea.

— Ce spui? Yurga şi-a întors capul şi s-a uitat la el. Mi-ai cerut pe pod să-ţi promit. Ai vrut un copil pe care să-l deprinzi cu vrăjitoria, nu pentru altceva. De ce copilul trebuia să fie neaşteptat? Da’ ce, unul aşteptat nu-i bun?

Am doi, unul să înveţe vrăjitoria. Să-şi facă treaba. Cum n-ajută, nici nu strică.

— Eşti sigur, l-a întrebat în şoaptă Geralt, că nu strică?

Yurga şi-a strâns ochii.

— Să apere oameni, să le salveze vieţile, după părerea ta, ajută sau strică? Cei paisprezece de pe muncel? Tu, pe pod? Ce-aţi făcut, aţi ajutat sau aţi stricat?

— Nu ştiu, a oftat Geralt. Nu ştiu, Yurga. Uneori mi se pare că ştiu. Dar alteori am îndoieli. Ai vrea ca fiul tău să

aibă astfel de îndoieli?

— Să aibă, a spus serios negustorul. Lasă-l să aibă.

Pentru că taman ăsta e un lucru uman şi bun.

— Care?

— Îndoielile. Numai răul, Geralt, nu le are niciodată. Iar de destinul său, nu scapă nimeni.

Vânătorul nu i-a răspuns.

Drumul regal o cotea pe sub un versant înalt, pe sub mesteceni contorsionaţi care rezistau în mod miraculos pe

panta abruptă. Frunzele mestecenilor erau galbene.

Toamna, s-a gândit Geralt, vine iar toamna. În jos licărea un râu, străluceau palisadele albe ale străjerilor, acoperişurile căsuţelor, pilonii ciopliţi ai unui debarcader. A scrâşnit un turnichet. Un bac se îndrepta spre mal, împingând în faţă

un val, despărţind apa cu nasul său bont, dând la o parte beţele şi frunzele care pluteau la suprafaţă, nemişcate, întrun covor murdar, colbăit. Frânghiile trase de barcagii scârţâiau. Mulţimea strânsă pe mal fremăta, totul era învolburat într-o hărmălaie de nedescris: zbierete de femei, blesteme de bărbaţi, plânsete de copii, mugete de bovine, nechezaturi de cai, behăit de oi. Muzica monotonă, gravă, a fricii.

— Jos! Jos, treci înapoi, lepădătură! zbiera un călăreţ cu capul înfăşurat într-o cârpă însângerată. Calul, scufundat până la burtă, s-a smucit în sus, şi-a azvârlit picioarele din faţă, a stropit cu apă. Pe debarcader răcnete, ţipete.

Scutierii împingeau brutal mulţimea, loveau în stânga şi-n dreapta cu suliţele.

— Jos de pe bac! a urlat călăreţul, scoţându-şi spada.

Numai armata! Jos, că de nu, îţi zdrobesc căpăţâna!

Geralt a tras de hăţuri, şi-a oprit iapa care dansa chiar pe marginea defileului.

Prin defileu, în zăngănit de arme şi armuri, galopa o coloană de infanterie grea, ridicând nori de praf care-i acopereau pe scutierii ce alergau din urmă.

— Geraaaalt!

S-a uitat în jos. Într-un car zdrobit şi abandonat în mijlocul drumului, plin de cuşti din lemn, sărea şi-şi flutura braţele un bărbat slab, într-un dublet vişiniu şi cu o pălărioară cu pană de egretă. În cuşti se zbăteau şi se înfoiau găini şi gâşte.

— Geraaalt! Sunt eu!

— Jaskier! Vino aici!

— Jos, jos de pe bac! urla de pe debarcader cavalerul cu

capul bandajat. Bacu-i doar pentru soldaţi! Dacă vreţi să

ajungeţi pe malul celălalt, secăturilor, puneţi mâna pe topoare şi în pădure cu voi, înjghebaţi-vă o plută! Bacu-i doar pentru soldaţi!

— Pe toţi zeii, Geralt! gâfâia poetul, urcând versantul defileului. Dubletul lui vişiniu era nins cu puf de pasăre. Vezi ce se întâmplă? Cei din Sodden cred că au pierdut lupta, aşa cum era de aşteptat, şi au început să se retragă. De fapt, ce retragere? E o fugă în toată regula, o fugă împinsă

de groază! Trebuie s-o ştergem, Geralt. Pe malul celălalt al Jarugăi…

— Ce faci aici, Jaskier? De unde-ai răsărit?

— Cum ce fac? a ţipat bardul. Mă mai întrebi? Fug şi eu ca toată lumea, toată ziua m-a zdruncinat căruţa asta! Un ticălos mi-a furat calul azi-noapte! Geralt, te rog din suflet, scoate-mă din iadul ăsta! Îţi spun, Nilfgaardienii pot să

ajungă aici din clipă în clipă! Cine nu pune Jaruga între el şi ei ajunge sub cuţit. Sub cuţit, pricepi?

— Nu intra în panică, Jaskier.

Jos, la debarcader, nechezat de cai împinşi cu forţa pe bac, zăngănit de potcoave pe platformă. Ţipete. Hărmălaie.

Plescăitul apei în care a căzut un car dezmembrat, mugete de boi care-şi scoteau boturile la suprafaţă. Geralt a văzut cum coşărcile şi cuştile cădeau în râu, se loveau de burta bacului, pluteau mai departe, luate de şuvoi. Urlete, sudalme. În defileu, un nor de praf, ropot de copite.

— Unul după altul! a strigat bandajatul, pătrunzând călare în mulţime. Pe rând, secăturilor! Unul după altul!

— Geralt, a icnit Jaskier agăţându-se de scările şeii. Vezi ce se petrece? N-avem cum să urcăm pe bacul ăla. Soldaţii transportă cu el tot ce se poate, apoi îi dau foc, ca să nu-l poată folosi Nilfgaardienii. Aşa se face de obicei, nu?

— Ai dreptate, a confirmat vânătorul dând din cap. Aşa se face de obicei. Nu înţeleg, totuşi, de ce atâta panică?

Oare este primul război, altele n-au mai fost? Ca de fiecare dată, trupele regilor o să-şi rupă gâtul reciproc, iar apoi regii cad de acord, semnează un tratat şi ambii trag foloase cu această ocazie. Pentru cei care îşi rup coastele acum la

debarcader, nu se va schimba nimic, în principiu. Atunci, de ce atâta vărsare de sânge?

Jaskier s-a uitat la el cu atenţie, fără să dea drumul scărilor.

— Nu prea eşti la curent cu evenimentele, Geralt, i-a răspuns. Sau nu poţi să le înţelegi semnificaţia. Ăsta nu-i un război obişnuit pentru succesiunea la tron sau pentru un petic de pământ. Asta nu-i o încăierare între doi feudali, la care ţăranii se uită fără să-şi întrerupă cositul.

— Şi atunci, ce e? Luminează-mă, pentru că habar n-am ce este. Între noi fie vorba, puţin îmi pasă, dar lămureşte-mă, te rog.

— N-a mai fost niciodată pe faţa pământului un război ca ăsta, a spus bardul serios. Oastea Nilfgaardului n-a lăsat în urmă decât pământ pârjolit şi cadavre. Câmpuri întregi de cadavre. Este un război de exterminare, de nimicire.

Nilfgaardul împotriva tuturor. Cruzime…

— Nu există şi nici n-a existat vreodată război fără

cruzime, l-a întrerupt vânătorul. Exagerezi, Jaskier. La fel şi cu bacul ăsta: aşa se face de obicei. Este, ca să-i spun aşa, o tradiţie militară. De când e lumea lume, trupele care cotropesc o ţară omoară, jefuiesc, dau foc şi violează, nu neapărat în această ordine. De când e lumea pe pământul ăsta, în timp de război, ţăranii se ascund prin păduri cu nevestele şi cu agoniseala pe care o pot căra cu ei, iar când se termină totul, se întorc…

— Nu în acest război, Geralt. După acest război, n-o să

mai aibă cine să se întoarcă şi la ce să se întoarcă.

Nilfgaardul lasă în urmă doar cenuşă, trupele sale se năpustesc ca un torent şi fac prăpăd în calea lor.

Spânzurători şi ruguri sunt presărate de-a lungul drumurilor, fumul se înalţă la cer acoperind orizontul. Ai spus că de când

e lumea pe pământ se întâmplă aşa? Ei bine, ai nimerit-o. Aşa e de când e lumea. Lumea noastră.

Întrucât se pare că Nilfgaardienii, de când au venit de peste munţi, ne-au mistuit lumea noastră.

— N-are niciun rost. La ce bun să nimiceşti lumea?

Războaiele nu se duc de dragul nimicirii. Războaiele se duc

pentru două motive. Unul este puterea, al doilea, banii.

— Nu filosofa, Geralt! Ceea ce se petrece nu poţi schimba prin filosofie! De ce nu asculţi? De ce nu vezi? De ce nu vrei să înţelegi? Crede-mă, Jaruga n-o să le stea în cale Nilfgaardienilor. În timpul iernii, atunci când râul va îngheţa, ei vor merge mai departe. Îţi spun, trebuie să fugim, să

fugim până la Miazănoapte, poate n-o să ajungă până

acolo. Dar chiar dacă nu vor ajunge acolo, lumea noastră

nu va mai fi niciodată aşa cum a fost. Geralt, nu mă lăsa aici! Nu mă descurc singur! Nu mă lăsa!

— Cred c-ai înnebunit, Jaskier. Vânătorul s-a aplecat în şa.

Cred c-ai înnebunit de frică, dacă poţi să te gândeşti c-o să

te las singur. Dă-mi mâna, sari pe cal. N-ai ce să cauţi aici, pe bac n-ai cum să te strecori. O să te duc în susul râului, o să căutăm o barcă sau o plută.

— Nilfgaardienii o să ne ajungă din urmă. Sunt deja aproape. Ai observat călăreţii? Se vede că vin direct din luptă. Să mergem în josul râului, spre vărsarea Inei.

— Gata cu văicăreala. O să ne descurcăm, ai să vezi. În josul râului sunt tot aşa, gloate de oameni, la toate bacurile e la fel ca aici, toate bărcile sunt deja rechiziţionate, probabil. Vom merge pe râu în sus, împotriva curentului, să

nu-ţi fie frică, o să te trec râul fie şi pe un buştean.

— Abia se zăreşte celălalt mal!

— Nu te căina. Ţi-am spus, o să te trec.

— Şi tu?

— Sari pe cal. Mai vorbim pe drum. Hei, la naiba, dar nu cu ditamai sacul! Vrei să-i rupi şira spinării lui Babuşcă?

— Asta-i Babuşcă? Babuşcă era murgă, iar asta e roaibă.

— Pe toţi caii mei îi cheamă Babuşcă. Ştii bine asta, nu încerca să schimbi vorba. Ţi-am spus, aruncă sacul. Ce naiba ai în el? Aur?

— Manuscrise! Poezii! Şi unele gânduri…

— Aruncă-le în râu. O să scrii altele. O să-mi împart merindele cu tine.

Jaskier a făcut o faţă demnă de milă, dar n-a stat mult pe gânduri, şi-a aruncat sacul în apă cu avânt. A sărit pe cal şi s-a aşezat în şa ţinându-se de cureaua vânătorului.

— La drum, la drum, a îndemnat el nerăbdător. Să nu pierdem vremea, Geralt, să ajungem în pădure, înainte de…

— Încetează, Jaskier, căci îi transmiţi spaima şi lui Babuşcă.

— Nu-ţi bate joc de mine. Dac-ai şti ce-am…

— Taci, la naiba! Pornim, trebuie să treci râul înainte de căderea nopţii.

— Eu? Şi tu?

— Mai am ceva treburi pe malul ăsta al râului.

— Te-ai smintit, Geralt. Nu-ţi mai place viaţa? Ce treburi?

— Nu-i treaba ta. Am de gând să mă duc la Cintra.

— La Cintra? Nu mai există Cintra.

— Ce vrei să spui?

— Nu mai există Cintra. Doar cenuşă, dărâmături şi mormane de moloz. Nilfgaardienii…

— Dă-te jos, Jaskier.

— Ce?

— Dă-te jos! Vânătorul s-a întors brusc. Trubadurul s-a uitat la chipul lui şi a zburat la pământ de pe cal, s-a tras un pas înapoi, s-a poticnit.

Geralt a descălecat încet. A lovit uşor cu frâiele căpăţâna iepei, a stat o clipă nehotărât, apoi şi-a frecat faţa cu mâna înmănuşată. S-a aşezat pe o buturugă de la marginea povârnişului, sub un rug de trandafiri cu petale sângerii.

— Vino aici, Jaskier. Stai jos. Şi povesteşte-mi despre Cintra. Totul.

Poetul s-a aşezat.

— Nilfgaardienii au pătruns acolo printr-o trecătoare, a început Jaskier după un răstimp de tăcere. Erau cu miile. Au înconjurat trupele din Cintra pe valea Marnadal. Bătălia a durat toată ziua, din zori până în amurg. Cei din Cintra au luptat vitejeşte, dar au fost decimaţi. Regele a murit, apoi şi Regina…

— Calanthe.

— Da. N-a permis să se răspândească panica, n-a dat voie să fie harababură, i-a adunat în jurul ei şi al drapelului pe cei care rezistaseră, au străpuns rândurile duşmanilor, s-au retras dincolo de râu, spre oraş. Cine a izbutit.

— Şi Calanthe?

— Cu o mână de cavaleri i-a acoperit pe oşteni, le-a înlesnit retragerea. Se spune că s-a bătut ca un bărbat, s-a aruncat orbeşte în toiul luptei. A fost străpunsă de vârfurile suliţelor Nilfgaardienilor. Rănită grav, a fost dusă în târg. Ce ai în ploscă, Geralt?

— Votcă. Vrei?

— Cum să nu!

— Povesteşte. Spune mai departe, Jaskier. Totul.

— De fapt, târgul nu s-a apărat, n-a fost niciun asediu, nu mai era cine să stea pe ziduri. Ceilalţi cavaleri şi familiile lor, nobilii şi regina… S-au baricadat în castel. Nilfgaardienii au cucerit castelul în marş, lesne, vrăjitorii lor au prefăcut în praf poarta şi o parte din ziduri. Numai donjonul a fost vădit protejat prin farmece, pentru că a rezistat atacului vrăjitorilor nilfgaardieni. Cu toate acestea, după patru zile,

Nilfgaardienii l-au luat cu asalt pe dinăuntru. N-au mai găsit pe nimeni viu. Pe nimeni. Femeile şi-au omorât pruncii, bărbaţii şi-au omorât femeile, după care s-au aruncat ei înşişi în spade sau… Ce-i cu tine, Geralt?

— Spune mai departe, Jaskier.

— Sau… precum Calanthe… cu capul în jos, de pe creneluri, de la cea mai mare înălţime. Se spune că i-a implorat s-o… Nimeni n-a vrut. Aşa că s-a urcat pe creneluri şi… Cu capul înainte. S-ar părea că au făcut lucruri îngrozitoare cu trupul ei. Nu vreau să vorbesc despre asta…

Ce-ai păţit?

— Nimic. Jaskier… În Cintra era… o fată. Nepoata lui Calanthe, de vreo zece, unsprezece ani. Pe nume Ciri. Ai auzit ceva despre ea?

— Nu. Dar în târg şi în castel a fost un măcel îngrozitor şi aproape nimeni n-a mai scăpat cu viaţă. Nici dintre cei care au apărat donjonul n-a supravieţuit nimeni, ţi-am spus. Iar majoritatea femeilor şi a copiilor din familiile mai importante erau acolo.

Vânătorul n-a spus nimic.

— O cunoşteai pe această Calanthe? l-a întrebat Jaskier.

— O cunoşteam.

— Şi pe fata despre care ai întrebat? Ciri?

— Şi pe ea o cunoşteam.

A adiat un vânt dinspre râu, a unduit suprafaţa apei, a clătinat crengile. De pe crengi zburau frunze strălucitoare în vârtejuri. Toamnă, s-a gândit vânătorul, din nou toamnă.

S-a ridicat.

— Crezi în destin, Jaskier?

Trubadurul şi-a ridicat capul, s-a holbat la el.

— De ce mă întrebi?

— Răspunde-mi.

— Ei bine... cred.

— Şi ştiai că acelaşi destin nu este de ajuns? Că trebuie ceva mai mult?

— Nu înţeleg, Geralt.

— Nu eşti singurul. Dar aşa este. Trebuie ceva mai mult.

Problema este că eu... eu nu mi-am dat seama niciodată ce anume.

— Ce-i cu tine, Geralt?

— Nimic, Jaskier. Hai, urcă. S-o luăm din loc, se duce ziua.

Cine ştie cât o să ne ia să căutăm o barcă, şi avem nevoie de una mare. Doar n-o s-o las pe Babuşcă.

— Trecem împreună? s-a bucurat poetul.

— Da. Pe partea asta a râului nu mai am ce să caut.

IX

— Yurga!

— Aurica!

Tânăra a fugit din poartă, fluturându-şi părul eliberat din batic, poticnindu-se, ţipând. Yurga i-a aruncat hăţurile servitorului, a sărit din căruţă, a alergat înaintea ei, a luat-o de mijloc cu putere, a ridicat-o în braţe, a învârtit-o, s-au învârtit.

— Eu sunt, Aurica! M-am întors!

— Yurga!

— M-am întors! Să se deschidă porţile! S-a întors stăpânul! Ah, Aurica!

Era udă, mirosea a săpun. Spăla, era limpede. A lăsat-o

cu picioarele pe pământ, dar nici atunci ea nu i-a dat drumul, agăţată de el, tremurândă, caldă.

— Hai în casă, Aurica.

— Pe toţi zeii, te-ai întors… Nu dormeam noaptea…

Yurga… Nu închideam un ochi…

— M-am întors. Ah, m-am întors! Şi bogat pe deasupra, Aurica. Vezi căruţa? Hei, grăbeşte-te şi trage porţile! Vezi căruţa, Aurica? Destul de bine mi-a mers…

— Yurga, lasă, nu-mi pasă ce e-n căruţă… te-ai întors…

teafăr… întreg…

— Bogat m-am întors, îţi spun. O să vezi îndată…

— Yurga? Şi el cine este? Cel îmbrăcat în negru? Oh, zei, are spadă…

Negustorul s-a uitat înapoi. Vânătorul descălecase şi stătea cu spatele, prefăcându-se că aranjează şaua şi desagii. Nu se uita la ei, nu se apropia.

— O să-ţi spun mai târziu. Oh, Aurica, dacă nu era el…

Unde sunt copiii? Sănătoşi?

— Sănătoşi, Yurga, sănătoşi. S-au dus pe câmp, să tragă

în ciori, da’ o să le dea de veste vecinii că ai venit acasă.

Să-i vezi cum sosesc îndată toţi trei…

— Trei? Cum adică, Aurica? Oare…

— Nu… Da’ trebuie să-ţi spun ceva… N-o să te mânii?

— Eu? Pe tine?

— Am luat de crescut o fetiţă, Yurga. De la druizi am luat-o, ştii, de la cei care au salvat copiii după război… I-au adunat de prin păduri… pe cei fără adăpost sau rătăciţi…

Abia se mai ţineau pe picioare… Yurga? Te-ai supărat?

Yurga şi-a dus mâna la frunte, s-a uitat înapoi. Vânătorul mergea încet în urma căruţei, ducând calul de căpăstru. Nu s-a uitat la ei, nici măcar nu şi-a întors capul.

— Yurga?

— Oh, zei, a gemut negustorul. Oh, zei! Aurica… ceva la care nu mă aşteptam! Acasă!

— Nu fi supărat, Yurga… O să vezi, o să-ţi placă. Fetiţă

isteaţă, drăguţă, vrednică… Un pic cam ciudată. Nu vrea să

spună de unde e, plânge din senin. De-aia n-o mai întreb.

Yurga, ştii cât de mult mi-am dorit dintotdeauna să am o

fată… Ce-ai păţit?

— Nimic, i-a spus el încet. Nimic. Destinul. Tot drumul a bâiguit prin somn, năucit de febră, nimic altceva decât destinul şi destinul… Pe toţi zeii… nu e pentru mintea noastră, Aurica. Habar n-am ce fel gândesc cei ca el. Ce visează. Nu-i pentru mintea noastră…

— Tata!!!

— Nadbor! Sulik! Da’ mari aţi mai crescut, ca taurii!

Haideţi iute la mine! Iute…

S-a oprit, văzând o creatură mică, subţire, cu părul cenuşiu, păşind încet în urma băieţilor. Fata l-a privit, el i-a văzut ochii mari, verzi ca iarba primăverii, strălucind ca două stele. A văzut-o cum începe dintr-odată să alerge, cum aleargă, cum… A auzit-o cum ţipă, subţire, pătrunzător.

— Geralt!

Vânătorul s-a întors cu o mişcare fulgerătoare, graţioasă.

A fugit în întâmpinarea ei. Yurga privea vrăjit. Nu se gândise niciodată că un om s-ar putea mişca atât de repede.

S-au întâlnit în mijlocul curţii. Fetiţa cu părul cenuşiu, într-o rochiţă gri. Şi vânătorul cu părul alb, cu spada pe spate, în veşmânt de piele neagră, cu strălucire argintie. Vânătorul cu salturi lente, fetiţa cu sărituri sprinţare, vânătorul în genunchi, cu braţele subţiri ale fetiţei în jurul gâtului său, cu pletele cenuşii, de culoarea şobolanului, pe umerii lui.

Aurica a gemut surd. Yurga a îmbrăţişat-o fără niciun cuvânt. Cu o mână o ţinea strâns la piept, iar cu cealaltă

mână i-a cuprins pe cei doi băieţi.

— Geralt! a repetat fata, agăţându-se de pieptul vânătorului. M-ai găsit! Ştiam eu! Întotdeauna am ştiut!

Ştiam c-o să mă găseşti!

— Ciri, i-a spus vânătorul.

Yurga nu-i putea vedea faţa ascunsă în pletele cenuşii.

Însă îi vedea mâinile în mănuşi negre îmbrăţişând spatele şi umerii fetei.

— M-ai găsit! Oh, Geralt! Te-am aşteptat tot timpul!

Teribil de mult timp… De-acum stăm împreună, nu-i aşa?

De-acum vom fi împreună, nu? Spune-mi, Geralt! Pentru

totdeauna! Spune-mi!

— Pentru totdeauna, Ciri.

— Da, e aşa cum mi-au spus! Geralt! Da, aşa cum mi-au spus… Sunt destinul tău? Spune-mi! Sunt destinul tău?

Yurga i-a văzut ochii vânătorului. A fost foarte surprins. A auzit plânsul înăbuşit al Auricăi, i-a simţit umerii scuturându-i-se. S-a uitat la vânător şi a aşteptat, cu încordare, răspunsul său. Ştia că n-o să înţeleagă acest răspuns, dar îl aştepta. Şi l-a auzit.

— Eşti ceva mai mult, Ciri. Ceva mai mult.

Document Outline

- LIMITELE POSIBILULUI
  - I
  - II
  - III
  - IV
  - V
  - VI
  - VII
  - VIII
- SLOIURI DE GHEAŢĂ
  - I
  - II
  - III
  - IV
  - V
  - VI
  - VII
  - VIII
  - IX
- FOCUL CEL VEŞNIC
  - I
  - II
  - III
  - IV
- UN MIC SACRIFICIU
  - I
  - II
  - III
  - IV
  - V
  - VI

    - VII
    - VIII
    - IX
    - X
- SABIA DESTINULUI
    - I
    - II
    - III
    - IV
    - V
    - VI
    - VII
    - VIII
- CEVA MAI MULT
    - I
    - II
    - III
    - IV
    - V
    - VI
    - VII
    - VIII
    - IX